

# ஆர்ப்பாட்டி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணிதரன்

3 ஆவது ஆண்டு வெள்ளியமலர்



கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை

ஐப்பசி - 2010

200/=



# NEELALI SILK

நவ நாகரிகத்திற்கு ஏற்ற  
அனைவருக்கும் உகந்த



திருமண பட்டுச் சாநிவகைகள்,  
சோளீஸ்,  
சுடிதார்,  
ஸ்கேட் & பிளவுஸ்

அலங்காரப் பொருட்கள்,

சேட்,

டிரவுசர்,

பேபி சூட்

சிறுவர் சிறுமியருக்கு ஏற்ற ரெடிமேட்

ஆடைகள்.



மற்றும் அனைத்து ஜவுளித் தெரிவுகளுக்கும்  
விஜயம் செய்யுங்கள்.

Main Street, Nellikudi

Tel: 021-226307







# நவ நாகரிகத்திற்கு ஏற்ற கிணைவருக்கும் உகந்த

நவ நாகரிகத்திற்கு ஏற்ற  
கிணைவருக்கும் உகந்த

விருமண மீட்டர் காதுவருக்க

கொள்கல்,

செய்தார்.

கீசகல் & பிரசுரம்

செய்தாரும் செய்துள்ளார்,

கீசகல்,

செய்தார்.

கீசகல்

சிவசுந்தர் சிவசுந்தருக்கும் ஏற்ற செய்தார்.

கீசகல்.

மெல்லடி கிணைவருக்கும் உகந்த  
கிணைவருக்கும் உகந்த

**Main Street, Mellady**

Tel: 021-226307



# நதியின் உள்ளே...

## கவிதைகள்

கெகிறாவ ஸஹானா  
வதிரி.சி.ரவீந்திரன்  
சோ.பத்மநாதன்  
கண.மகேஸ்வரன்  
பெரிய ஐங்கரன்  
வெலிகம ரிம்ஸா முஹம்மத்  
ஆரையூர்த் தாமரை  
திருமாவளவன்  
கல்வயல் வே.குமாரசாமி  
வெ.துஷ்யந்தன்  
ந.சத்தியபாலன்  
கவிஞர் ஏ.இக்பால்  
த.ஜெயசீலன்  
தியத்தலாவ எச்.எவ்.ரிஸ்னா  
தெ.இந்திரகுமார்  
கெகிறாவ ஸுஹைஹா  
புலோலியூர் வேல் நந்தகுமார்  
தம்பிலுவில் ஜெகா

## நோர்காணல்

கே.எஸ்.சிவகுமாரன்

## நூல் விமர்சனம்

க.நவம்

## அனுபவக் குறிப்பு

டொக்டர்.எஸ்.குமரன்

## கட்டுரைகள்

பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா  
பேராசிரியர் செ.யோகராசா  
லெனின் மதிவானம்  
திக்குவல்லை கமால்  
பேருவளை றபீக் மொஹிதீன்  
அருட்தந்தை இராசேந்திரம் ஸ்ரலின்  
சி.ரமேஷ்  
அருட்தந்தை தமிழ்நேசன்  
மு.அநாதரட்சகன்  
சண்முகராசா சிறிகாந்தன்  
எஸ்.சந்திரபோஸ்

## சிறுகதைகள்

கே.ஆர்.டேவிட்  
புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்  
ஸ்ரீரஞ்சனி  
எம்.எஸ்.அமானுல்லா  
க.பரணீதரன்  
ப.ஆப்டன்  
தெணியான்  
வதிரி.இ.இராஜேஸ்கண்ணன்  
ச.முருகானந்தன்  
தாட்சாயணி  
யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்  
சீனா.உதயகுமார்

## அட்டைப்படம்

நன்றி இணையம்



# ஜீவநதி

2010 ஐப்பசி இதழ் - 25

**பிரதம ஆசிரியர்**

கலாமணி பரஹ்நரன்

**துணை ஆசிரியர்**

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்

**பதிப்பாசிரியர்**

கலாநிதி த.கலாமணி

**தொடர்புகளுக்கு :**

கலை அகம்  
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி  
அல்வாய் வடமேற்கு  
அல்வாய்  
இலங்கை.

**ஆலோசகர் குழு:**

திரு.தெனியாய்  
திரு.கி.நடராஜா

**தொலைபேசி :** 0775991949

0778134236

0212262225

**E-mail :** jeevanathy@yahoo.com

**Fax :** 0212263206

**வாங்கித் தொடர்புகள்**

K.Bharaneetharan  
Commercial Bank  
Nelliady  
A/C - 8108021808  
CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும் அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே பொறுப்புடையவர்கள். பிரசுரத்திற்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் படைப்புகளைச் செம்மைப்படுத்த ஆசிரியருக்கு உரிமை உண்டு.

- ஆசிரியர்



## ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை  
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு  
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்  
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...  
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!  
- பாரதிதாசன்-

### உங்களுடன் மனந்திறந்து...

ஜீவநதியின் 3ஆவது ஆண்டு நிறைவுற்று, அதன் 25ஆவது இதழில் - வெள்ளிச் சிறப்பு மலரில் - வாசகர்களாகிய உங்களோடு சற்று மனம் திறந்து பேச விரும்புகிறேன். 'ஜீவநதி'க்கும் 'நதிலூலம்' உண்டு. மாணவப் பருவத்திலிருந்தே, பத்திரிகை ஒன்றை ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்ற என் விருப்பத்துக்கு என் பெற்றோர் ஆதரவளிக்கவில்லை; ஊடகத் துறையினருக்கான அச்சுறுத்தல்களைக் காரணம் காட்டினர். அவ்வேளையில் கலை இலக்கிய சஞ்சிகையொன்றை ஆரம்பிக்கலாமா என்று சிந்தித்தேன். பெற்றோர் மகிழ்ச்சியுடன் சம்மதம் தெரிவித்தனர். "மல்லிகை"யின் கொழும்புக்கான இடப்பெயர்வின் பின் வட பகுதியிலிருந்து ஒழுங்காக வெளிவருகின்ற சஞ்சிகை எதுவுமில்லையே என்ற தனது ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்தி, 'உள்ளடக்கத்தில் கவனஞ் செலுத்த வேண்டும்; முதலில் இருமாத இதழாக ஆரம்பிக்கலாம்" என்ற ஆலோசனையையும் எனது அப்பா வழங்கினார். அந்நாளில் நண்பர்களாக விருந்த சி.விமலன், து.இராஜவேல் ஆகியோரையும் என்னுடன் இணைத்துக்கொண்டு, சஞ்சிகைக்கான ஆரம்ப வேலைகளில் இறங்கினேன்.

'ஜீவநதி'யின் ஆலோசகர்களாக எழுத்தாளர்கள் தெனியான், குப்பிழான் ஐ.சண்முகன் ஆகியோரையும் ஆகியோரையும் தமிழாசான் கி.நடராசா அவர்களையும் அவர்களின் சம்மதத்துடன் நிர்ணயம் செய்தோம். சஞ்சிகைக்கான பெயர் குறித்து ஆழமாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில், தெனியான் அவர்கள் கூட்டிய 'ஜீவநதி' எனும் இனிய பெயரை அதன் ஆழமான அர்த்தம் கருதி ஏற்றுக் கொண்டோம். சஞ்சிகைக்கான நிதியை என் பெற்றோர் தந்தனர். ஒரு சிறுதொகைப் பணத்தை விமலனும் இராஜவேலும் தந்தனர். 1ஆவது இதழுக்கான ஆக்கங்களை ஈழத்தின் தலைசிறந்த படைப்பாளர்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்ற எனது விருப்பம், நாம் மேற்கொண்ட முயற்சிகளினால் நிறைவேறியது. பிரபலமான ஓவியர் ரமணி அவர்களின் அட்டைப்படத்தோடு வெளிவந்த ஜீவநதியின் 1ஆவது சஞ்சிகைக்கு நான் ஆரம்பக்கல்வி கற்ற யா/தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியில் 'வெளியீட்டு விழா'



ஏற்பாடு செய்தோம். தெனியான் தலைமையில், செங்கை ஆழியான் வெளியீட்டுரை நிகழ்த்த, கவிஞர் சோ.பத்மநாதன், ஆங்கில ஆசான் திரு.ஆ.சுந்தையா ஆகியோர் மதிப்பீட்டுரை ஆற்றினர். இருநூறுக்கும் மேற்பட்டோர் கலந்துகொண்ட இந்நிகழ்வில் அதிக எண்ணிக்கையிலான சஞ்சிகைகள் விற்பனையாகின. குறித்த விலையிலும் அதிகமாகப் பணத்தைத் தந்து பலர் எம்மை உற்சாகப்படுத்தினர். உற்சாகம் 'கரை புரள' நாம் 'ஜீவநதி'யின் வளர்ச்சியில் கவனம் செலுத்தினோம்.

'ஜீவநதி' வெளிவந்த ஆரம்ப காலம் முதல் இன்று வரை, ஈழத்தின் தலைசிறந்த மூத்த எழுத்தாளர்கள் பலர் ஜீவநதியில் எழுதி வருகின்றனர். இவர்கள் வழங்கி வருகின்ற ஒத்துழைப்பும் அநுசரணையுமே ஜீவநதியின் பலம் ஆகும். ஜீவநதியில் மூத்த எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்கள் எந்த அளவுக்கு இடம்பெறுகின்றனவோ அந்த அளவுக்கு இளைய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளின் ஆக்கங்களும் இடம்பெறவேண்டும் என்ற என் விருப்பத்துக்குச் செயலுருவம் கொடுத்தோம். இதனால், இளம் படைப்பாளிகள் ஜீவநதியில் அறிமுகமாகினர். அவர்களுட் சிலர் அண்மையில் நூல்களையும் வெளியிட்டுள்ளனர். மூத்த எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள் இடம்பெறும் அளவுக்குச் சமமாக இளைய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளுக்கும் சந்தர்ப்பம் வழங்கப்படுவதால், இளையோரிடத்தும் ஜீவநதி பெரும் வரவேற்பைப் பெற்று வருகின்றது.

இதே போல, புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளையும் ஜீவநதியில் இடம்பெறச் செய்தமையால் புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களிடையேயும் வாசகர்களிடையேயும் ஜீவநதி மதிப்பைப் பெற்றுக்கொண்டது. இந்த எழுத்தாளர்களும் இலக்கிய ஆர்வலர்களும் புலம்பெயர் வாசகர்களிடையே ஜீவநதியை அறிமுகம் செய்வதிலும் சந்தாதாரர்களைப் பெற்றுத் தருவதிலும் உதவி வருகின்றார்கள்.

இதேவேளை, பல இணையத்தளங்களினூடாகவும் ஆர்வலர்கள் பலர் ஜீவநதியை அறிமுகம் செய்துள்ளார்கள். நேத்ரா டிவி, வசந்தம் டிவி, வெளிச்சம் எஃப்.எம். போன்ற ஊடகங்கள் என்னைச் செவ்வி கண்டு அவற்றை ஒளி / ஒலிபரப்புச் செய்ததன் மூலம் ஜீவநதியை நாடளாவிய ரீதியில் அறிமுகம் செய்வதில் பெரும் பங்காற்றியுள்ளன. "உலக தமிழ்ச் சிற்றிதழ்கள் சங்கம்" 2010ஆம் ஆண்டின் சிறந்த சஞ்சிகைக்கான 'இனிய மனா இலக்கிய விருது' வழங்கி ஜீவநதியைப் பெருமைப்படுத்தியது.

ஜீவநதியின் வளர்ச்சிப் பாதையைப் பின்னோக்கிப் பார்க்கையில், இந்த 3 வருடங்களில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களைக் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது. முதல் இரு வருடங்கள் 'இருதிங்கள் இதழாக' வெளிவந்து கொண்டிருந்த நிலையிலேயே, பெண்கள் சிறப்பிதழையும் சிறுகதைச் சிறப்பிதழையும் கவிதைச் சிறப்பிதழையும் வெளிக்கொணர்ந்தோம். அதிக பக்கங்களுடன் 1ஆவது ஆண்டுமலரையும் 2ஆவது ஆண்டுமலரையும் வெளியிட்டு வைத்தோம். 13ஆவது இதழில் இருந்து சஞ்சிகையின் அளவில் மாற்றம் செய்யப்பட்டது. இவ்விதழிலிருந்து, இணை ஆசிரியராக இருந்த விமலன் தனது தொழிலின் நிமித்தம் பங்களிப்புச் செய்ய முடியாதிருக்கிறது எனக் கூறிக்கொண்டு ஜீவநதியிலிருந்து விலகிக் கொண்டார். நிருவாக ஆசிரியர் என்ற பெயரில் இராஜவேலை ஆரம்பத்திலேயே இணைத்துக் கொண்டிருந்தபோதும் 1ஆவது இதழ் அச்சிடுவதற்குக் கிடைத்த ஒரு சிறுதொகைப் பணத்தைத் தவிர வேறு எந்த விதமான உதவியோ பங்களிப்போ கிடைக்காமையால் அவரை ஜீவநதியிலிருந்து நீக்கிக் கொண்டேன். அதேவேளை, ஜீவநதியின் வளர்ச்சியில் அக்கறையும் ஆர்வமும் காட்டிய வெ.துஷ்யந்தன் துணை ஆசிரியராக இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டார். முதலாவது இதழிலிருந்தே, சஞ்சிகை வெளியீட்டில் ஏற்படக்கூடிய சகலவிதமான சிக்கல்களுக்கும் பொறுப்பை ஏற்று, சஞ்சிகை வெளியீட்டுரிமையைக் கொண்டிருந்த எனது தந்தை கலாநிதி த.கலாமணி 13ஆவது இதழிலிருந்து பதிப்பாசிரியராக அவர் சம்மதத்துடன் நியமிக்கப்பட்டார். ஜீவநதியின் வளர்ச்சி கருதி இம்மாற்றங்கள் அவசியமாக இருந்தன. இந்நிலையில் ஆலோசகராக இருந்த குப்பிழான் ஐ.சண்முகன் அவர்களும் தனது தனிப்பட்ட காரணங்களுக்காக ஜீவநதியிலிருந்து விலகிக் கொண்டார். இதேவேளை, 16ஆவது இதழிலிருந்து மாத சஞ்சிகையாக ஜீவநதியை வெளியிடுவது எனவும் தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

ஜீவநதி மூலம் நூற்பதிப்பு முயற்சிகளையும் மேற்கொள்ளவேண்டும் என்ற என் எண்ணத்தையும் செயலாக்க முனைந்தேன். இந்த ஒரு வருட காலத்திலேயே, 5 நூல்களை - கலாநிதி த.கலாமணி அவர்களின் பாட்டுத்திறத்தாலே... (சிறுகதைத் தொகுப்பு), அ.விஷ்ணுவர்த்தினியின் மனதில் உறுதி வேண்டும் (சிறுகதைத் தொகுப்பு), ஜீவநதி இதழ்களில் எழுதிய 120 கவிஞர்களின் படைப்புகளிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட 60 கவிஞர்களின் கவிதைத் தொகுப்பு நூலான நதியில் விளையாடி...,



வெ.துஷ்யந்தனின் வெறிச்சோடும் மனங்கள் (கவிதைத் தொகுப்பு), திருமதி யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்களின் எண்ணிலாக்குணமுடையோர் (உரைச்சித்திரத் தொகுப்பு) - பதிப்புச் செய்ய முடிந்தமைக்கு ஜீவநதியின் படைப்பாளிகளும் ஆர்வலர்களும் வாசகர்களும் எனக்கு வழங்கிய ஊக்கத்தினால் ஏற்பட்ட ஆத்ம பலமே காரணமாகும்.

'ஜீவநதி' ஆரம்பித்த நாள் முதல் அதன் வளர்ச்சி கருதி பல எழுத்தாளர்களும் ஆர்வலர்களும் ஆலோசனைகளையும் கருத்துகளையும் கூறி ஒத்துழைப்பும் தந்து என்னை ஊக்குவித்து வருகிறார்கள். இவ்வகையில், தெனியான், பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா, செங்கை ஆழியான், கி.நடராஜா, அருட்தந்தை இராசேந்திரம் ஸ்ரவின், அன்புமணி, அ.யேசுராசா, பேராசிரியர் சி.மௌனகுரு, பேராசிரியர் செ.யோகராசா, ந.சத்தியபாலன், மேமன்கவி, கவிஞர் இக்பால், கெகிராவ ஸஹானா, எஸ்.தனேஸ்வரி, யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம், எஸ்.பொன்னுத்துரை, பேருவளை றபீக் மொஹிதீன், மு.அநாதர்சுகன், வெ.சிவராஜலிங்கம், க.தர்மதேவன், வே.ஐ.வரதராஜன், அ.விஷ்ணுவர்த்தினி, ரஞ்சி (சுவிஸ்), க.நவம், கே.எஸ்.சிவகுமாரன், தம்புசிவா, வதினி சீ.ரவீந்திரன், ச.தர்மரத்தினம், பா.தனபாலன், ச.லலீசன், த.சிவகுமார், க.சத்தியசீலன், சத்திய நாராயணன், ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள். இவர்களோடு ஜீவநதியின் விளம்பரதாரர்களும் வாசகர்களும் கூட எனக்கு உற்சாகத்தை வழங்கி வருகிறார்கள்.

இவ்வகையில், இந்த 3 ஆண்டு காலத்தில் ஜீவநதி எதிர்கொண்ட தனிமனித தாக்குதல்களையும் சவால்களையும் இங்கு குறிப்பிட்டாகவேண்டும். ஜீவநதியின் 2ஆவது இதழ் வெளிவந்த நேரத்தில், 'அதிர்ஷ்டலாபச் சீட்டு நடத்துவது போலத் தான் இவர்கள் பத்திரிகை நடத்துகிறார்கள்' என்று குறிப்பிட்ட ஒருவரின் ஏளனப் பேச்சு, '1ஆவது இதழ் வெளியீட்டில் வந்த பணத்தைக் கொண்டு இன்னும் 2 இதழ்களை எதிர்பார்க்கலாம்' என்று மூத்த எழுத்தாளர் ஒருவரிடமும் நண்பர்களிடமும் கூறிய பிரபல எழுத்தாளர் ஒருவரின் நையாண்டி, 'சிறுபிள்ளை வேளாண்மை' என ஜீவநதியின் வெளியீட்டு முயற்சி பற்றி மற்றுமொரு சஞ்சிகையில் எழுதிய எழுத்தாளர் ஒருவரின் விமர்சனம், 'ஜீவநதி ஒரு குழுவாதச் சஞ்சிகை; அது தனிப்பட்ட நலனுக்காகவே வெளிவருகின்றது' என இணையத்தளத்தில் படைப்பாளி ஒருவர் வெளிப்படுத்திய ஆற்றாமை, 'எனக்கு இலக்கியம் என்றாலே பிடிக்காது' எனத் தனது தந்தையாரின் கவிதை நூல் வெளியீட்டு விழாவில் குறிப்பிட்டுவிட்டு, இன்று தன்னைப் 'பாரதி'யாக உருவகித்துக் கொண்டு பிரபல்யம் நாடும் ஒருவர் தனது சொந்த வலைப்பூவில் காமுப்பணர்வுடன் ஜீவநதி பற்றி எழுதிக் கொள்ளும் திரிபுநிலைக் கருத்துக்கள், தன்னைத் தானே கவிஞராகவும் விமர்சகராகவும் பிரகடனம் செய்து வரும் ஒருவர் 'ஜீவநதி ஒரு குடும்ப சஞ்சிகை' என மேற்கொள்ளும் பிரச்சாரம்... இவை யாவும் என்னைச் சோர்வடையச் செய்வதற்குப் பதிலாக, என்னுள் உத்வேகத்தையும் உறுதியையும் கிளர்ந்தெழச் செய்தன. அவை ஜீவநதிக்கு உரமாயின.

ஜீவநதி வெளியீடு எனது பெற்றோர் ஆதரவும் சகோதரர்களின் பங்களிப்பும் இணைந்த கூட்டு முயற்சியில் தான் சாத்தியமாகி வருகின்றது என்பதைக் கூறிக்கொள்வதில் எனக்கு எவ்விதத் தயக்கமும் இல்லை. ஒரு சஞ்சிகை ஆசிரியருக்கு அவரின் குடும்ப உறுப்பினர்களின் ஆதரவு அத்தியாவசியமானது என்பதை நான் என்றும் உணர்கிறேன். 'மல்லிகை', 'ஞானம்' போன்ற சஞ்சிகைகளும் குடும்ப உறுப்பினர்களின் ஒத்துழைப்புடனேயே வெளிவந்து கொண்டிருப்பதை நாடறியும். ஜீவநதி ஒரு குடும்பச் சஞ்சிகை எனக் குறை கூறுவோருக்கு ஒன்றை நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். ஜீவநதிக்கு குடும்பம் பெரியது. அது அப்பா, அம்மா என்ற தளைகளுக்கும் அப்பால் ஜீவநதியின் படைப்பாளிகள், வாசகர்கள், ஆர்வலர்கள், விளம்பரதாரர்கள் என ஜீவநதியின் வளர்ச்சியில் அக்கறை கொண்டோரையும் உள்வாங்கிக் கொண்டு விசாலித்து வருகின்றது. உண்மையான அக்கறையுடனும் விசுவாசத்துடனும் எவரும் எம்முடன் இணைந்து கொள்ளலாம்.

பல்கலைக்கழகத்தில் உளவியலைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கொண்டு பட்டப்படிப்பை மேற்கொண்டு வரும் எனக்கு, ஜீவநதியின் வெளியீட்டு முயற்சிகள் ஒரு தனிமனித சக்திக்கும் அப்பாற்பட்டது தான். ஆனாலும், நிறைந்த நம்பிக்கையோடு, ஜீவநதிக்கு குடும்பத்தில் இணைந்து கொண்ட படைப்பாளிகள், வாசகர்கள், ஆர்வலர்கள், விளம்பரதாரர்கள் எனப் பலரின் ஆதரவோடு ஆத்ம பலத்துடன் தொழிற்பட்டு வருகிறேன். இந்த ஆத்ம பலம் இருக்கும் வரை ஜீவநதி என்றும் வாழும்; இன்னும் நிறையச் சாதிக்கும். அனைவருக்கும் எனது வாழ்த்துக்கள்!

- க.பரணீதரன்





## பின்காலனியம் புலப்பாடுகளும் மட்டுப்பாடும்

பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா

சமகாலத்தின் கலை இலக்கிய ஆய்வுகளிலே சிறப்பாக எடுத்தாளப்படும் எடுபொருள் களுள் ஒன்றாக "பின்காலனியம்" விளங்குகின்றது. பின்காலனியக் கோட்பாடு பின்வரும் எழுச்சிகள் கலந்த வினைப்பாடாக மேலெழுந்தது.

(1) காலனித்துவ ஆட்சியின் கீழிருந்த நாடுகளில் அரசியல் விடுதலைக்குப் பின்னர் எழுச்சி பெற்ற கலை இலக்கிய ஆக்கங்கள்

(2) நவீன உலகிலே காலனித்துவம் மற்றும் நவகாலனித்துவம் ஆகியவை ஏற்படுத்திவரும் செல்வாக்குகள்

(3) பின்னவீனத்துவம், பின்கட்டமைப்பியல் எண்ணக்கருக்களின் வளர்ச்சியும், அவற்றின் கருத்தியல் விரிப்பும்

புறக்கணிப்புக்கு உள்ளாக்கப்பட்ட நூலியங்களைக் (NEGLECTED TEXTS) கண்டறிதலும், அவை பெரும் தரிசனங்களுக்கு உட்படுத்தப்படாது ஓரங்கட்டப்பட்ட விசைகளைப் பகுத்தறிதலும் பின்காலனியக் கோட்பாட்டிலே முதற்கண் சிறப்பாக நோக்கப்படுகின்றது.

பருமட்டாக 1950ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் மூன்றாம் உலக நாடுகளிலே வளர்ச்சி பெறத் தொடங்கிய இடதுசாரி இயக்கங்களின் கொள்கைத்திட்டங்களிலே ஒடுக்கப்பட்டோர் இலக்கியங்கள் முதன்மைப்படுத்தப்படலாயின. தென் அமெரிக்கச் சூழலில் அவை "ஒடுக்கப்பட்டோர் இலக்கியங்கள்" என்றும் தமிழ்ச் சூழலில் "முற்போக்கு இலக்கியங்கள்" என்றும் எண்ணக் கருவாக்கம் செய்யப்பட்டன.

பின்காலனிய இலக்கிய ஆய்வுகளின் ஒரு பரிமாணம் ஆங்கில இலக்கியம் தழுவிய வளர்ச்சியுடன் தொடர்புபட்டிருந்தது. பிறிதொரு பரிமாணம்

நாட்டு மொழிகள் தழுவிய இலக்கியங்களின் ஆக்கமும் அழகியலும் பற்றியவையாக அமைந்தது.

ஆங்கில இலக்கியம் தழுவிய வளர்ச்சியில் ஆங்கில மொழியின் செல்வாக்கு விரவிய நாடுகளிலே தோற்றம் பெற்ற ஆங்கில எழுத்தாக்கங்கள் குவியப்படுத்தப்பட்டன. அவ்வகை எழுத்தாக்கங்கள் மரபுவழியான ஆங்கில எழுத்தாக்கங்களின் மையப்பாட்டைத் தகர்த்தன. புதிய விளிம்புகளை நோக்கி நகர்ந்தன வகை மாதிரியனராகப் பின்வரும் நோபல் பரிசு பெற்ற எழுத்தாளர்கள் சுட்டிக்காட்டப்படத் தக்கவர்கள்.

அ) நைஜீரியாவின் வோல் செயின்கா

ஆ) தென் ஆபிரிக்காவின் நடினி கோர்டிமெர்

இ) கரிபியனின் டெறிக் வால்கொட்

பின் காலனிய எழுத்தாக்கங்கள் முன்னைய கலை அறிகைக் கட்டுமானங்களை நிராகரித்து எழுகின்றன. ஆங்கில மொழி தெரிந்த நாடுகளுக்கு அவை விரவிப்பரவுகின்றன. அவ்வகை ஆக்கங்கள் எழுத்துருவங்களாக மட்டும் நின்று விடவில்லை பிற கலைத் தொடர்பாடல் வடிவங்களாகவும் மேலெழுகின்றன.

இவற்றுக்குமுன்னதாக ஆங்கில இலக்கிய மரபில் "பொதுநலவாய இலக்கியம்" (COMMONWEALTH LITERATURE) என்ற தொடர் திறனாய்வு நோக்கிலே பயன்படுத்தப்பட்டது. பிரித்தானியாவுக்கு வெளியில் வாழ்ந்த ஆங்கில எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்கள் அப்பிரிவில் உள்ளடக்கப்பட்டன. அதிலும் ஓர் இடைவெளி காணப்பட்டமை அவ்வப்போது சுட்டிக்காட்டப்படுதல் உண்டு. தொடக்க காலங்களில் தென் ஆபிரிக்க எழுத்தாளராகிய ஒலிவ் செரினர் இந்தியராகிய ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



இரவீந்திர நாத் தாகூர் மற்றும் ஆர்.கே.நாராயன் முதலியோரது எழுத்தாக்கங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. அதே வேளை நிராகரிக் கப்படவில்லை. இவ்வகையிலே யாழ்ப்பாணத் தவரான அழகுசுப்பிரமணியம் எழுதிய ஆங்கில எழுத்தாக்கங்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவை அங்கீகாரம் பெற நீண்ட நாட்கள் எடுத்தன. ஆரம்பகாலங்களில் பிரித்தானிய எழுத்தாளர் களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட முக்கியத்துவம் அந்நாட்டுக்கு வெளியில் வாழ்ந்தவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. அந்த நிகழ்ச்சி காலனித்துவ உட்பாங்கை ஒருவகையிலே புலப்படுத்தியது. இவ்வகையான ஓர் ஒப்புமைச் செயலை பெருந் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலும் காண முடியும். ஆரம்ப காலத்துப் புனைகதை இலக்கியப் புனைவுகளைப் பொறுத்த வரை தமிழக எழுத்தாளர்களுக்குக் கிடைக்கப் பெற்ற அங்கீகாரம் இலங்கை எழுத்தாளர்களுக்குக் கிடைக்கப் பெறவில்லை. அதில் பிறிதொரு முரண் சுவையும் காணப்படு கின்றது. இலங்கையில் வெளிவந்த வார இதழ் களிலே இந்திய எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங் களுக்கே முன்னுரிமை வழங்கப்பட்டது. அதே வேளை தமிழகத்திலிருந்து வெளிவந்த 'சரஸ்வதி', 'தாமரை' முதலாம் முற்போக்கு இதழ்களே இலங்கை எழுத்தாளர்களது ஆளுமையினை வெளிப்படுத்தின.

இரண்டாம் உலகப் போரைத் தொடர்ந்து பிரித்தானியாவின் மேலாதிக்கம் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியது. ஈசியப் புரட்சியும், இந்திய விடுதலை இயக்கமும் பிரித்தானிய மேலாதிக்கத் துக்கு எதிரான கலை உள்ளடக்கங்களுக்கு விசை யூட்டின. மரபுவழியான இலக்கிய உள்ளடக்கங்களி லிருந்து விடுபட்டு மாற்று அரசியல் மற்றும் சமூகப் புலக்காட்சி சார்ந்த இலக்கியங்கள் உருவாக்கம் பெறலாயின.

காலனித்துவத்திலிருந்து விடுதலை பெற்ற நாடுகளின் ஆங்கில இலக்கிய ஆக்க உள்ளடக்கத் திலும் மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின. தமது மக்களின் பிரச்சினைகளை ஆங்கில எழுத்தாளர் புனையத் தொடங்கினர். ஆனால் அவ்வகை எழுத்துக்களில் ஒருவித மென்போக்கே காணப்பட்டது.

1964ஆம் ஆண்டிலே பொது நலவாய இலக்கியச் சிந்தனாகூடம் வீட்ஸ் பல்கலைக் கழகத்திலே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. முல்க் ராஜ் ஆணந் மற்றும் சினுவா அச்சிபே (நைஜீரியா) முதலியோரது ஆங்கில எழுத்தாக்கங்கள் பரந்த

அங்கீகரிப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்டன. முதலாவது பொதுநலவாய இலக்கிய மாநாட்டில் (1964) வாசிக்கப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகள் "பொதுநல வாய இலக்கியம் - பொதுப் பண்பாட்டின் ஐக்கிய மும் பன்முகப்பாடும்" என்ற தலைப்பிலே வெளியிடப்பட்டன.

பிரித்தானியாவுக்கு வெளியில் உள்ள இலக்கிய ஆசிரியர்களின் ஆக்க முக்கியத்து வத்தினை பேராசிரியர் வில்லியம் வாஸ்ஸ் (1970) விரிவாக விளக்கும் நூல் ஒன்றினை வெளியிட்டார். வி.எஸ்.நைபோல், பற்றிக்வைற், ஆர்.கே.நாராயன், கதறின் மான்ஸ் பீட்டு, நிராட் சவுத்திரி, ஏ.டி.கோப் முதலியோரின் எழுத்தாக்க முக்கியத்துவத்தை அவர் வெளிப்படுத்தினார். ஆனால் அவரின் ஆக்கங்களிலே தேசிய மொழி ஆங்கங்களின் செல்வாக்கை கண்டறிய முடியாமற்போய்விட்டது. அதே வேளை நவீன இலக்கிய ஆய்வுகளையும், புலக்காட்சியையும் முன்னெடுப்பதற்குரிய ஓர் எண்ணக் கருவாக 'பொதுநலவாய இலக்கியம்' எழுச்சி பெற்றது.

பொதுநலவாய இலக்கியம் ஆறு பெரும் பிரிவுகளைக் கொண்டிருந்தது. இந்தியா, ஆபிரிக்கா, மேற்கு இந்தியா, கனடா, நியூசிலாந்து மற்றும் அவுஸ்திரேலியா முதலிய ஆறு நாடுகளை சார்ந்த எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்கள் அவற்றில் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தன. தத்தமது நாட்டுத் தேசிய அடையாளங்களை அவர்கள் எவ்வாறு வெளிப் படுத்தியுள்ளனர் என்பது ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப் பட்டது. பிரித்தானி எழுத்தாக்கங்களோடு தரநிலை யிலும் அவை ஒப்புமை செய்து பார்க்கப்பட்டது. அவ்வாறான ஆய்வுகளின் படிமலர்ச்சியின் விளைவாக "ஆங்கிலத்தில் உலக இலக்கியங்கள்" என்ற அறிதலைப்பு முன்னெடுக்கப்பட்டது. அத்தகைய அறிதலைப்பிலே பேராசிரியர் புளூஸ் கிங் எழுதிய நூல் 1974 ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்து பொதுநலவாயத் தளத்தை விட்டு நீங்கி முழு உலகையும் உள்ளடக்கிய ஆங்கில எழுத்தாக்கங் களை நோக்கி நகர்வதற்கு அந்த அறிதலைப்பு வழிவகுத்தது.

காலனித்துவ காலத்தில் அறிமுகமாக்கப் பட்ட இலக்கிய வடிவங்கள் தேசிய மொழிகளிலே சிறுகதை, நாவல் போன்ற புதிய வடிவங்களைத் தோற்றுவித்தன. இலக்கிய வடிவங்களிலே பரிசோதனைகளை மேற்கொள்ளல் என்ற செயற்பாடுகளும் எழுச்சி கொள்ளலாயின.

புதுமைப் பித்தன் தொன்மங்களைச் சீர்திருத்தி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



சமகாலப்படுத்தும் முயற்சியை மேற்கொண்டார். அதாவது தொன்மங்களில் இடம் பெற்ற பாத்திரங்கள் சமகால வாழ்க்கைக்கு இழுத்து வரப்பட்டன. பாரதி சமகால இந்திய வாழ்க்கையை முன்னே வைத்து "பாஞ்சாலி சபதம்" என்ற பரிசோதனையை மேற்கொண்டார். அவ்வகைப் பரிசோதனைகளின் வளர்ச்சியும் விட்மனின் செல்வாக்கும் "எழுத்து" இதழின் கவிதைப் பரிசோதனைகளுக்கு இட்டுச் சென்றன.

கட்டுமானவியல், கட்டுமானத் தகர்ப்பு, ஏற்புக்கோட்பாடு (RECEPTION - THEORY) பண்பாட்டு அரசியல், பின்னவீனத்துவம், உரைக்காவியம், (NARRATIVE POETICS) சொற் பொருளியல் முதலியவற்றின் வளர்ச்சி ஆங்கில இலக்கியங்களின் மரபுவழி அணுகு முறைகளிலே மாற்றங்களை வருவிக்கலாயின. அவற்றின் ஒன்றிணைந்த வளர்ச்சி "பின்காலனியம்" என்ற கருத்து வடிவத்தைத் தோற்றுவித்தது.

காலனித்துவத்தின் தொடக்கம் முதல் சமகாலம் வரை குடியேற்றவாதச் செல்வாக்கினுக்கு உட்பட்ட எல்லாப் பண்புகளையும் புரிந்து கொள்ளலை அந்தக் கருத்து வடிவம் கொண்டிருந்தது. அதனூடாகப் பின்வரும் துறைகளைக் குவியப்படுத்தி ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்படலாயின.

1) நாடுகள், தேசிய இனங்கள் ஆகியவற்றின் தனித்துவ அடையாளங்களையும் பண்புகளையும் மீறி நிற்கும் அல்லது கடந்து நிற்கும் இலக்கியப் பண்புகளை நோக்கல்.

2) காலனித்துவ விளைவால் ஏற்படும் முகிழ்ப்புக்களைக் கண்டறிதல்

3) இனங்கள், தேசியம், மொழிகள், இலக்கியங்கள் தொடர்பான ஐரோப்பிய மையவாத நோக்குகளையும் அணுகுமுறைகளையும் ஆய்வுக்கு உட்படுத்துதல்

4) நூலியங்களில் (TEXTS) உள்ளடங்கிய அதிகாரத் தொடர்புகளையும், வரலாற்று இணைப்பு வழுக்களையும் கண்டறிதல்.

5) கிழக்கு உலகம் பற்றிய மேலைப் புலப்படிமவாக்கத்தைத் தகர்த்தல்.

6) மேலோங்கிய கருத்து வினைப்பாடுகளால் விளிம்புநிலைக்குத்தள்ளப் பட்டவற்றை அல்லது ஓரங்கட்டப்பட்டவற்றை ஆராய்தல்.

பின்காலனியக் கருத்தியலிலே எட்வேட் செயிட் வழங்கிய சிந்தனைகள் முக்கியமானவை. 1978ஆம் ஆண்டிலே அவர் வெளியிட்ட "கீழைப்

புலவியல்" (ORINTALISM) என்ற நூலிலே காலனியம், மற்றும் பின்காலனியம் பற்றிய பல்வேறு கருத்து வினைப்பாடுகள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. மேலைப்புலச்சிந்தனைப் போக்குகளின் எதிர் மறையான பண்புகளையும், கீழைநாடுகள் பற்றி அவர்கள் கட்டுமை செய்து கொண்ட மேலாதிக்க விதிப்புக்களையும் செயிட் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

மக்களின் அறிவுப் பெருக்கை காலனித்துவம் எவ்வாறு தனது நலனுக்குப் பயன்படுத்தியமை பற்றியும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். பின்காலனிய அதிகாரக் கட்டமைப்பை இனங்காணலின் முக்கியத்துவத்தையும் அவர் குவியப்படுத்தியுள்ளார்.

காலனித்துவக் கல்வி முறை மூன்றாம் உலக நாடுகளிலே பல முனைகளிலே பரந்து பட்ட தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. அந்நாடுகளில் வளர்ச்சி பெற்றிருந்த சுதேச அறிவுக்கட்டமைப்பு சிதறடிக்கப்பட்டுள்ளது. கீழைப்புல அறிவுத் தேட்டம் தாழ்ந்ததென்ற உள்பாங்கு கட்டுமை செய்யப்பட்டுள்ளது. தமது குரலைக் காலனித்துவ மொழியால் வெளிப்படுத்துதலே பலமானது என்ற நிலைக்கு அங்குள்ள மக்கள் தள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

காலனித்துவம் விதைத்துச் சென்ற தேசிய இனத்துவ முரண்பாடுகள் தீர்வுகளற்ற சிக்கலான வடிவங்களைப் பெற்றுள்ளன. காலனித்துவ உள்பாங்கின் தொடர்ச்சியாகப் பெரும்பான்மை இனம் தேசிய இனங்களை அடக்குதலும் மேலாதிக்கம் செலுத்துதலும் நீடித்துச் செல்கின்றன. சில நாடுகளில் காலனித்துவம் மேற்கொண்ட அடக்குமுறைகளைக்காட்டிலும், குரூரமான அடக்குமுறைகள் தேசிய இனங்கள்மீது பிரயோகிக்கப்படுகின்றன.

பின்காலனியக் கோட்பாட்டை வளமுறச் செய்தவர்களுள் காயத்ரி சக்கரவோர்தி இஸ்பிவக் முக்கியமானவர். இத்துறையிலே துல்லியமான கருத்து வெளிப்பாடுகளை முன்னெடுப்பதற்குரிய பல புதிய எண்ணக்கருக்களை அவர் உருவாக்கினார். அவற்றுள் "துணை மாற்று எழுனர்" (SUBALTERN) என்ற எண்ணக்கரு முதற்கண் குறிப்பிடத்தக்கது. அவர்களுக்குரிய வெளியை அமைத்து மாற்று வகைக்கருத்து வினைப்பாட்டை உருவாக்குதற்கு உதவுதல் வேண்டுமென அவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

காலனிய மற்றும் பின்காலனிய அதிகாரங்கள் கட்டவிழ்த்து விடப்படும் வேளைகளில் காலனிய எதிர்ப்பைத் தாக்குப்பிடிக்கும்



வல்லமை கொண்டவராய் துணைமாற்று எழுனர் விளங்குகின்றார்கள்.

இஸ்பிவக் குறிப்பிடும் பிறிதோர் எண்ணக் கரு மேலைப்புலத்தார் அல்லாதவர்களிடத்து மேற்கொள்ளப்பட்டுவரும் அறிவெழுச்சி வன்முறையாகும். அதாவது மேலைப்புலத்து அறிவு மேலாக்கத்தினால் மேலைப்புலத்தார் அல்லாதோர் அடிபணிய வைக்கப்படுகின்றனர்.

காலனித்துவத்துக்கு எதிரான கருத்தியல் களும் எழுத்தாக்கங்களும் காலனிய காலத்திலேயே தோற்றம் பெற்றுவிட்டன. காலனியம் தன்னைச் சிதறவைப்பதற்குரிய எதிர்விசைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தது. அந்நிலையிலே காலனியத்தின் உள்ளேயே பின்காலனியம் தோற்றம் பெற்று விட்டது.

காலனியத்தால் திட்டமிட்டு வீசப்பட்ட கொள்கைகளில் இருந்தும் வெளித்தோன்றாத அழுத்தக்கரங்களில் இருந்தும் மீண்டெழும் கருத்துப்பலத்தை பின்காலனியம் கொண்டுள்ள தாயினும் அவற்றினூடே புதிய புதிய நுட்பவியல் களைப் பயன்படுத்தி மேலையுலகம் தனது மேலாதிக்கத்தை முன்னெடுத்து வருகின்றது. கல்வியியலிலும் பொருள் உற்பத்தியிலும் தரமேம்பாட்டுவாதம் பொருண்மிய உலகில் நுகர்வோர் வாதம் (CONSUMERISM) உலக மயமாதற் பின்னணியில் ஆங்கில மொழி வழிக்கல்வியின் வற்புறுத்தல் முதலாம் நுட்ப வியல்களை நவகாலனிய நிலை நிறுத்தல் களுக்குப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

அத்தகைய சூழலில் புதிய புதிய உறவுகள், முரண்பாடுகள், உளக்கோலங்கள் நிறுவன வடிவமைப்புக்கள், தன்னார்வுத் தொண்டு நிறுவனங்கள், குடிப் பெயர்ச்சிகள் தோற்றம் பெறத் தொடங்கியுள்ளன. அவற்றின் பின்னணியில் காலனிய நூலியங்கள் மீள்வாசிப்புக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றன. மாறும் அறிகைக் கோலங்களுக்குரிய புதிய எண்ணக்கருக்களும் கருத்து வடிவங்களும் உருவாக்கப்படுகின்றன.

புதிய வளர்ச்சிகளையும் மாற்றங்களையும் திறனாய்வு நோக்கிலே அணுகியவர்களுள் பிரான்ஸ் பனொன் (FRANTZ FANON) சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர். இவர் தமது பின்காலனிய ஆய்வுகளுக்கு உள்பகுப்பியல் மற்றும் மார்க்சியம் ஆகிய கருத்தியல்களைப் பயன்படுத்தினார். காலனிய வாழ்க்கையின் அன்னிய மயப்பாட்டை விளக்குவதற்கு அவர் உள்பகுப்பியலைப் பயன்

படுத்தினார். அவர் ஓர் உள் மருத்துவர் என்பதும் சுதந்திரப் போராட்டகாலத்தில் அல்ஜீரியாவில் வாழ்ந்தவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

உள்பகுப்பியலின் மட்டுப்பாடுகளை அவர் தெளிவாக அறிந்திருந்தமையால் மார்க்சியக் கருத்தியலையும் பயன்படுத்தி மனித அன்னிய மயப்பாட்டை உருவாக்கும் பொருள் சார் விசைகளையும் தொடர்புபடுத்திக் காட்டினார்.

சுதேச எழுத்தாளர்கள் காலனித்துவ அதிகாரங்களுக்கு முகம் கொடுத்த வேளை மூன்று கட்டங்களை உள்ளடக்கிய வளர்ச்சியை வெளிப்படுத்தினர். மூன்று கட்டங்களும் வருமாறு

1) மேலைப்புலப் பண்பாட்டையும் விழுமியங்களையும் தம் முள்வாங்கி அகமயப் படுத்தல் (ASSIMILATION)

2) தமது பண்பாட்டை மீள நினைவு கூரல்

3) புதிய நடப்பியலுக்குரிய வினைப் பாட்டின் குரலாக ஒலித்தல்

புலம் பெயர்ந்தோர் மற்றும் பெண்கள் தொடர்பாக முன்னர் பேசப்படாத விடயங்களை முன்னெடுப்பதற்கும் பின்காலனியக் கோட்பாடு உற்சாகமளித்து வருகின்றது. பெண்களால் அனுபவிக்கப்பட்டு வந்த "இரட்டைக் காலனித்துவம்" எழுத்தாளர்களின் புனைவுக்கு உட்படுத்தப் படுகின்றது.

நவீன இலக்கியப் பரப்பிலே பின் காலனியம் தனித்துவமான கோட்பாடாக மேலெழுந்துள்ளது. தமிழில் இக்கோட்பாட்டின் அறிகைப் பரப்பை முன்னெடுத்தவர்களுள் ரவிக் குமார், ந.முத்து மோகன், சாந்தி சச்சிதானந்தன், செல்வி திருச்சந்திரன், மதுசூதனன், முஜீப் ரஹ்மான், மேமன் கவி, பீர்முகமது, அ.மார்க்ஸ், இ.மங்கை, எச்.ஜி.ரகல், நாகார்ஜீன் ஜமாலன், ஜிப்ரி ஹஸன் முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

முந்நூறு ஆண்டுக்கால காலனித்துவ அனுபவங்களின் நேர் மற்றும் எதிர் திறிப்புக்கள் தமிழ் எழுத்தாக்கங்களில் விரவியுள்ளன. பின்காலனியக் கோட்பாடுகளை அடியொற்றிய மீள் வாசிப்பு, புதிய புலக்காட்சிகளை வெளிக் கிளம்பச் செய்யும், தமிழ்ப் பண்பாட்டுச் சூழலில் நலிவடைந்தோர், தலித்துக்கள், பெண்கள், ஆங்கில மொழியைப் பயிலாதவர்கள் முதலியோர். "இரட்டைக் காலனித்துவத்தின்" கீழ் இருந்து வந்தமை துல்லியமாகப் புலப்படும் புலக்காட்சியாகின்றது.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் பின்காலனியக் ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



கருத்தியலையும் மார்க்சியத்தையும் ஒப்பு நோக்குதல் பயனுடையது. மார்க்சியம் அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய தத்துவம். அது சமூக இருப்பை அடியோடு மாற்றியமைக்கும் விடுதலையை உட்பொருளாகக் கொண்டது. நியதிகளை விளக்குதல் மட்டுமல்ல அவற்றை மாற்றியமைக்கும் தருக்கத்தை மார்க்சியம் சாராம்சமாகக்

கொண்டது. அதேவேளை பின்காலனியம் அடிமைத் தனத்துக்கு உட்பட்ட மூன்றாம் உலகின் இயல்பையும் அதன் தளத்தில் எழும் கலை இலக்கிய ஆக்கங்களையும் குறிப்பிட்ட சில பரிமாணங்களில் விளக்குவதுடன் மட்டும் நின்று விடுகின்றது. அதற்கு மேல் பின்காலனியக் கோட்பாட்டு விசையை நகர்த்த முடியாமலுள்ளது.

## கெகிறாவ ஸஹானாவின் இரண்டு கவிதைகள்

### கோகல

வெறித்த சாலைகளில்,  
விரித்த மணல்தட்டுக்களில்,  
அழகலின் மணம் தோய்த்து  
அலைந்துவரும் காற்று.

புத்தம் புதிய மேக் - அப்புகளை  
தன் புழுதிக்கரங்களால்  
தொட்டுச் சுவைத்துப் பார்ப்பதிலும்  
ஆடையை உயர்த்திச் செல்வதிலும்  
குடையை சரித்துக் கொள்வதிலும்  
இந்தக் காற்றுக்கு எத்தனை ஆனந்தம்!

காலையில் விழுங்கிய  
நீர்ச்சாதம் செறித்த  
வியர்வையின் தூறலுடே  
புழுதி கசங்கிக் கசங்கி  
காலை வாரும்  
பகிரங்கப் பொழுதுகளில்,  
வலியை மறைத்து  
இரவு வானின் வெளிர் வண்ணம் காட்டி  
மெல்லப் புன்னகைக்கும்  
பித்த வெடிப்புகள்.

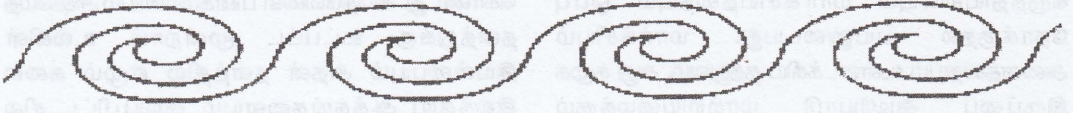


### முன்பக்க ஞாபகங்கள்

நுளம்புவலை மூடிய படுக்கைமீது  
மல்லாத்து படுத்திருக்கும்  
என் பழைய ஞாபகங்களைக்  
கோர்த்தெடுக்கிறாள்,  
பக்கத்தே படுத்திருக்கும்  
சின்ன மகள்.

அறியாமையா,  
துரோகமா,  
மனப்பிறழ்வா....  
ஏதோவொன்று சிக்கிய ஞாபகத் தூண்டிலை  
என்பக்கம் நீட்டுகிறாள்.  
நீண்டு கிடக்கும்  
ரயில் பாதையைப்போல  
முடிவற்ற காலத்தடங்களையெண்ணி  
பயத்துடன் பெருமூச்செறியும் நான்  
திரும்பிப் பார்க்கிறேன்.  
அவள்மீது  
என்னுடையதைவிட  
ஊத்தைக் கறைபடிந்த  
நுளம்பு வலை!





## தேடுங்கள் கண்டடைவீர்கள்!

- கே.ஆர்.டேவிட்

காலை பத்து மணிக்கு மேலிருக்கும். கல்கிசை நீதிமன்றத்துக்கு அண்மையிலுள்ள பஸ்தரிப்பு நிலையத்தில் தரித்து நின்ற பஸ் மீண்டும் புறப்படுகின்றது. பஸ்ஸிற்குள் அளவுக்கதிகமான பிரயாணிகள்... முன்பக்க வாசலாலும், பின்பக்க வாசலாலும் பிதுங்கி வழிகின்றனர்....

பஸ்ஸின் பின்பக்க வாசலில் கம்பியைப் பிடித்தபடி கொண்டகர் சுமணதீச நிற்கிறான். எலும்புந்தோலுமான அவனது உடலமைப்பையும், வெற்றிலைக் காவிபடிந்த அவனது உதடுகளையும், நீண்ட நாட்களாக வெட்டப்படாமல் வளர்க்கப்பட்டு அடைக்கோழியின் இறக்கைகள் போன்ற தலை முடியையும் பார்ப்பவர்கள் அவனை ஒரு சோனங்கியாகவே மதிப்பிட்டுக் கொள்வர். ஆனால் சுமணதீச தனது தொழிலில் மிகவும் வல்லவன். எவ்வளவு தான் பிரயாணிகள் நெருக்கமாக இருந்தாலும் கருவாட்டு மணத்தை மோப்பம் பிடிக்கும் பூனைபோல் கட்டணம் செலுத்தாதவர்களை கண்டுபிடித்து விடுவான்.

யாருக்கு ரிக்கற் கொடுக்கவேண்டும், யாரிடம் ரிக்கற் கொடுக்காமல் பணத்தை அறவிட்டுக் கொள்ளலாம் என்ற தொழில் நுணுக்கத்திலும் சுமணதீச கைதேர்ந்தவன்...!

றைவரின் சீற்றுக்கு பின்பக்கமாக அமைந்துள்ள இருவர் அமரக்கூடிய ஒரு சீற். மதகுருமாருக்கென ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. அநேகமான பஸ்களில் இந்த அறிவித்தலைக் காணமுடியும். இந்த பஸ்ஸுக்குள் மதகுருமார்கள் இல்லாத காரணத்தினால் ஏறத்தாழ இருபது வயதுக்குட்பட்ட இரண்டு பெண் குருத்துக்கள் அந்த சீற்றில் அமர்ந்திருக்கின்றனர்.

இவர்களைவிட வயதில் முதிர்ந்த பலர் நெருக்குப்பட்டு நிற்கின்றனர்... அவர்களைப் பற்றியெல்லாம் இந்த இளம் குருத்துக்கள் அக்கறைப்பட்டுக் கொள்ளவில்லை....

சீற்றின் இடதுபக்கமாக இருந்த பெண்குருத்தின் கைக்குள் விலை உயர்ந்ததொரு கையடக்கத் தொலைபேசி... நீண்ட காலம் வெட்டாமல் பேணப்பட்ட கழுகின் சொண்டு போன்ற 'பிங்' கலர் பூசப்பட்ட நீண்ட நகமுடைய பெருவிரலால் கையடக்கத் தொலைபேசியின் இலக்கங்களை அமுத்திக் கொண்டிருக்கிறாள்... வலது பக்கமாக இருந்த குருத்திடமும் ஒரு கையடக்கத் தொலைபேசி இருந்தது. இருந்தாலும் இந்தக்குருத்தும், அந்தக் குருத்தின் கையடக்கத் தொலைபேசியையே அவதானித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

நீண்டகாலம் சீப்புப்படாத ஆனால் சிக்கும் இல்லாத குட்டையான கலைந்துபோன தலைமுடி... பாம்பின் தோல்போன்ற மெல்லிய இறுக்கமான உடை... அங்கங்களுக்கேற்ற வர்ணங்கள்... முதிர்ந்த மரண நிழல் படிந்த, உள்ளங்களையும் கசக்கிப்பிளியும் கவர்ச்சிக் கூர்கள்...!

கல்கிசையிலிருந்து புறப்பட்ட பஸ் பல பஸ் தரிப்பு களைத் தாண்டி... தெகிவளை மேம்பாலத்தடி பஸ்தரிப்பு நிலையத்தில் நிற்கின்றது. முட்டிமோதி உடல்கள் தேய்பட ஏறுவோர் ஏற இறங்குவோர் இறங்குகின்றனர்!...

பின்பக்கத்தால் பஸ்ஸில் ஏற வேண்டும் என்பதும் முன்பக்கவாசலால் இறங்கவேண்டுமென்பதும் அனைத்துப் பிரயாணிகளுக்குமான பொதுவிதி...!

மதிக்கப்படவேண்டிய விதிகளும் சட்டங்களும்.. பகிரங்கமாக மதிக்கப்பட்டு... அதுவே இயல்பாகி விட்டது...!

முன்பக்கவாசலால் ஒரு பிக்கு ஏறுகின்றார். தடித்த காவி அங்கியை ஒருகையால் பிடித்தபடி மிகவும் கஷ்டப்பட்டு இரண்டு படிக்கட்டுகளையும் தாண்டி ஏறியவர் றைவரின் சீற்றோடு அரைவட்டவடிவில் பின்புறமாக அமைக்கப்பட்டுள்ள வெள்ளியிப் பைப்பைப் பிடித்தபடி நிற்கிறார்.



பஸ் புறப்படுகின்றது.

மதகுருமாருக்கென ஒதுக்கப்பட்ட சீற்றில் அமர்ந்திருந்த இரண்டு குருத்துக்களும் இன்னமும் கையடக்கத்தொலைபேசியோடு விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் இன்னமும் பிக்குவை அவதானிக்கவில்லை.

பஸ்ஸுக்குள் மதகுருமார் ஒருவரும் இல்லையென்றால் மதகுருமாருக்குரிய அந்த சீற்றில் சாதாரண பிரயாணிகள் அமர்வார்கள். அப்படி அமர்வதற்குரிய ஒரு உரிமை எழுதப்படாத ஒன்றாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டுவருகின்றது. அதே வேளை அதே பஸ்ஸில் ஒரு மதகுரு ஏறிவிட்டால் இருப்பவர்கள் எழுந்து அவர்களுக்கு இடம் கொடுக்கவேண்டும்.

பொதுமக்களின் உரிமையும்...

மதகுருமாருக்குரிய உருத்தும்...!

பஸ்ஸைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்த சாரதியான வில்லியம் தலைக்கு மேலால் பொருத்தப்பட்டுள்ள நீள் சதுரக்கண்ணாடிக் கூடாக அந்தப் பிக்குவைப் பார்க்கிறான். அந்தப் பிக்கு வெள்ளிப் பைப்பைப் பிடித்தபடி நிற்பது தெரிகிறது...

பிக்குவைப் பார்த்த அவன் பஸ்ஸிற்குள் கொண்டகீரர் சுமணதீசுவரத்தேடுகின்றான். சுமணதீசு பஸ்ஸின் பின்பக்கத்தில் பிரயாணக் கட்டணத்தை அறவிட்டுக் கொண்டு நிற்கிறான் என்பதை வில்லியம் ஊகித்துக் கொள்கிறான். வில்லியம் தனது பார்வையைத் திருப்பி மதகுருமாருக்கென ஒதுக்கப்பட்ட சீற்றைப் பார்க்கிறான்.

சீற்றில் இரண்டு பெண்குருத்துக்கள்...

வில்லியம் றைவருக்குரிய சீற்றில் அமர்ந்திருப்பதால் அவனால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை... சகல சூழ்நிலைகளையும் அவதானித்துக் கொண்ட அவன் மௌனமாக பஸ்ஸைச் செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறான்.

றைவரின் சீற்றைச் சூழ நின்ற பிரயாணிகளிடம் இலேசானதொரு உணர்வு... பிக்கு நிற்பதை அவர்களால் தாங்கமுடியவில்லை. அதேவேளை அந்த இரு பெண்பிள்ளைகளையும் எழுப்பிவிட எவருமே துணியவில்லை...

பிக்குவைப் பார்க்கின்றனர்... திரும்பி, அந்தப் பெண்பிள்ளைகளைப் பார்க்கின்றனர்.... ஏதோ முணுமுணுக்கின்றனர்...

தங்கள் சூழலில் ஏற்பட்ட களமாற்றத்தை எப்படியோ உணர்ந்து கொண்ட அந்தப் பெண்பிள்ளைகள் கேள்விக்குறியோடு தலையைத் திருப்புகின்றனர்... சிறிய இடைவெளிக்கூடாக காவி அங்கியை அவர்கள் காண்கின்றனர்... ஒரு பிக்கு நிற்பதை அவர்கள் உணர்கின்றனர்... அந்தச் சீற்று பிக்குவுக்கு உரியது என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும்.

உரிமை பொதுவானது...

உருத்து... தனித்துவமானது!

அந்தப் பெண்பிள்ளைகள் இருவரும் உடனடியாகவே எழும்பி அந்தப் பிக்கு அமர்வதற்கு வழி செய்கின்றனர். மிகவும் கஷ்டப்பட்டு பிரயாணிகளை விலக்கிக் கொண்டு வந்த அந்தப் பிக்கு அந்தச் சீற்றில் அமர்கிறார்.

பிக்குவின் முகத்தில் பெரும் திருப்தி... வில்லியம் கண்ணாடிக் கூடாக பிக்குவைப் பார்க்கும் கொள்கிறான்... பிரயாணிகளும் திருப்தியோடு நிற்கின்றனர்...

இருவர் அமரக்கூடிய அந்தச் சீற்றில் பிக்கு மட்டும் தனித்து அமர்ந்திருக்கின்றார். இன்னொருவர் அமரக்கூடிய ஒரு இடம் வெறுமையாகக் கிடக்கின்றது. பிக்கு அங்கு நின்று கொண்டிருந்த பிரயாணிகளைப் பார்க்கிறார். யாராவது ஒருவர் அந்தச் சீற்றில் அமர்வதற்கு அந்தப்பார்வை அனுமதியளிக்கின்றது. அருகில் நின்ற ஒருவர் அந்தச்சீற்றில் அமர்கிறார்.

பஸ் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றது.

வில்லியம் இவன் தான் இந்த பஸ்ஸின் சாரதி. சிவந்த உயரமான கட்டுமஸ்தான உடல், ஒழுங்காக எண்ணை தடவி பின்னோக்கி வாரிவிடப்பட்ட கேசம் சிவந்த மயக்க சக்தியுள்ள கண்கள்... காந்தச்சிரிப்பு.. ஒரு வெள்ளைச் சாறமும் அரைக்கைச் சேட்டும் அணிந்திருப்பான். சேட்டின் கீழ்ப்பக்கத்தெறிகள் பூட்டப்பட்டு மேற்பக்கத்தில் இரண்டு தெறிகள் பூட்டாமல் விட்டிருப்பான். அடிக்கடி சேட் கொலரை பின்னோக்கி இழுத்துக் கொள்வான்.

தொழிலில் மிகவும் சுறுசுறுப்பும் நிதானமும் உள்ளவன். அனுபவத்தோடு அக்கறையுமுள்ளவன். றைவர் சீற்றில் ஒரு ராசாவைப்போலவே இருப்பான்.

தெகிவளை மேம்பாலத்தடிச் சந்தியிலிருந்து புறப்பட்ட பஸ் ஈபேட் சில்வாவின் எரிபொருள் நிரப்பு நிலையத்தையும் தாண்டி புனித மரியாள் தேவாலயத்திற்கு முன்னாலுள்ள பஸ்தரிப்பு நிலையத்தில் நிற்கின்றது. வழமைபோல் பிரயாணிகள் முண்டியடிக் கின்றனர். முன்பக்கவாசலால் ஒரு பாதிரியாரும் அவரது உதவியாளரான அன்பரசனும் ஏறுகின்றனர். மிகவும்



கஷ்டப்பட்டு முன்பக்கப் படிகள் இரண்டையும் தாண்டிய பாதிரியார் றைவரின் சீற்றின் பின்புறமாகவுள்ள வெள்ளிப்பைப்பில் பிடித்த படி நிற்கிறார். அன்பரசன் உயரம் குறைந்தவன். சீற்கம்பியைப் பிடித்தபடி நிற்கிறான்.

பாதிரியார், அவர் பெயர் சூசை நாயகம். ஐம்பது வயதுக்கு மேலிருக்கும். கறுத்த திடகாத்திரமான தோற்றம். பக்கவகிடிட்ட ஐதான கேசம்,வெள்ளை அங்கி, இடுப்பில் கறுப்புப்பட்டி, கழுத்தில் கறுப்புக் கயிற்றில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் யேசுவின் சிலை பொருத்தப்பட்டதொரு சிலுவை.

மிகவும் சாந்தமான முகம்.

புனிதமரியாள் தேவாலயத்தடி பஸ்தரிப்பு நிலையத்திலிருந்து புறப்பட்ட பஸ் வெள்ளவந்தையை அண்மித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.



பஸ் சாரதி வில்லியம் வழமைபோல் கண்ணாடிக் கூடாய் பாதிரியாரைப் பார்க்கின்றான். ஆரம்பத்தில் பிக்கு நின்ற அதே இடத்தில் இப்போது பாதிரியார் சூசைநாயகம் நிற்கின்றார். கொண்டகர் சுமணதீச இடது கைவிரல் இறைகளுக்குள் தாள் காசுகள் மடித்து வைத்தபடி பிரயாணக் கட்டணம் அறவிடுவதில் மிகவும் சுறுசுறுப்பாக நிற்க்கின்றான்.

இனத்தால் மத்தால் உடுப்புக்களால் பிக்குவும் பாதிரியாரும் வேறுபட்டாலும் பாதிரியாரும் ஒரு துறவிதான் என்பதை

வில்லியம் உணர்ந்திருக்கவேண்டும். கண்ணாடிக் கூடாக மதகுருமாருக்கென ஒதுக்கப்பட்ட சீற்றைப் பார்க்கிறான். வலது பக்கமாக பிக்குவும், இடதுபக்கமாக சாதாரண ஒரு பிரயாணியும் இருக்கின்றனர்.

பஸ்ஸுக்குள் குறைந்தளவு பிரயாணிகள் இருந்திருந்தால் அவனால் குரல் கொடுக்கமுடியும்... அப்படிக் கொடுத்துமிருக்கின்றான்... இப்போது அளவுக் கதிமமான பிரயாணிகள் பஸ்ஸுக்குள் இருப்பதால் வில்லியத்தால் குரல் கொடுக்க முடியவில்லை.

றைவரின் சீற்றைச் சூழநின்ற பிரயாணிகள் மத்தியில் இலேசான சலசலப்பு. பிரயாணிகள் பாதிரியாரையும் பார்த்து பிக்குவுக்கு பக்கத்தில் அமர்ந்திருக்கும் பிரயாணியையும் பார்க்கின்றனர்... யாரோ ஒரு பிரயாணி பாதிரியார் நின்று கொண்டிருக்கும் செய்தியை அமர்ந்திருந்த பிரயாணியிடம் மிகவும் நாகரிகமாக கூறுகின்றார்.

பாதிரியார் நின்று கொண்டிருக்கும் செய்தியைக் கேட்டதும் அந்தப் பிரயாணி உடனடியாகவே எழுந்து பாதிரியாருக்கு இடங்கொடுக்கின்றான். பாதிரியார் அந்தச் சீற்றில் அமர்கின்றார். பாதிரியாரோடு வந்த அன்பரசன் சீற்றின் கம்பியைப் பிடித்தபடி நிற்கின்றான்.

வில்லியம் கண்ணாடிக் கூடாகப் பார்க்கின்றான். பிக்குவும் பாதிரியாரும் ஒரே சீற்றில் அருகருகே அமர்ந்திருக்கின்றனர்... அவன் என்ன நினைத்துக் கொண்டானோ... அவனது உத்தட்டில் மொட்டானதொரு சிரிப்பு... வில்லியம் சேட் கொலரை பின்னோக்கி இழுத்தபடி பஸ்ஸைச் செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறான்.

வலதுபக்கமாக இருந்த பிக்கு பாதிரியாரைப் பார்த்து இலேசாகச் சிரித்து தனது வரவேற்பை வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறார், பதிலுக்குப் பாதிரியாரும் சிரித்து தனது மகிழ்ச்சியையும் வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறார்.

பிரயாணக் கட்டணம் அறவிட்டுக் கொண்டு முன்பக்கம் வந்த சுமணதீச பிக்குவும், பாதிரியாரும் ஒரே சீற்றில் அமர்ந்திருப்பதைக் காண்கிறான். அவனது முகத்தில் இலேசான ஆச்சரிய உணர்வு படர்கிறது... என்ன நினைத்துக் கொண்டானோ... அவனும் சொண்டுக்குள் சிரித்துக் கொள்கிறான்.

சூசைநாயகம் பாதிரியார் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர். கடந்த ஐந்து வருடங்களாக கொழும்பிலும் கொழும்பைச் சூழவுள்ள பகுதிகளிலேயே கடமையாற்றி வருகின்றார். தமிழ், ஆங்கில மொழிகளோடு மூன்றாவது மொழியாகச் சிங்களத்தையும் கற்றுக் கொண்டுள்ளார்.

சூசைநாயகம் பாதிரியாரின் உதவியாளரான அன்பரசன்... மிகவும் பரிதாபத்திற்குரியவன்... அவனுக்கிப்போது இருபது வயது. ஆனால் இவனைப் பார்ப்பவர்கள்



இருபது வயதுக்கு அதிகமாகவே மதிப்பிடுவார்கள்.. இவனுக்கு பன்னிரண்டு வயது கடக்கும் போது... இவனது குடும்பம் விமானக்குண்டுக்கு இலக்காகி... அன்பரசன் மட்டும் உயிர் தப்பினான். சிதறிப்போன பெற்றோரின் உடல்களைப்பார்த்த அவன் தனது சிந்தனைப் பலத்தை இழந்து விட்டான்! அவனால் படிக்க முடியவில்லை எந்தத் தொழிலையும் கற்றுக் கொள்ளவும் முடியவில்லை... நங்கூரம் போட்டதுபோல் போனபோன இடங்களில் நின்று விடுவான்...

இவன் கிறிஸ்தவனுமல்ல..!

இருந்தும் சூசைநாயகம் பாதிரியார் இவனைப் பொறுப்பெடுத்துக் கொண்டார்.

சூசைநாயகம் பாதிரியார் அவனைத் திருப்பிப்படுத்துவதற்காக தான் போகும் இடமெல்லாம் அவனையும் கூட்டிச் செல்வார்... வழமைபோல் இன்றும் சூசை நாயகம் பாதிரியார் அன்பரசனைக் கூட்டி வந்தார்.

தெகிவளையையும், வெள்ளவத்தை யையும் எல்லை பிரிக்கும் பாலத்தடியைத் தாண்டிய பஸ் றோக்கித் தியேட்டரடி பஸ் தரிப்பு நிலையத்தில் நிற்கின்றன. வழமைபோல் மனித இயந்திரங்கள் இயங்குகின்றன... றொக்கிச் காடின வீதியில் வந்து, காலி வீதியில் மிதந்து நின்ற ஒரு ஓட்டோவில் வந்திறங்கிய ஒரு பிக்கு... அவசர அவசரமாக வந்து பஸ்ஸின் முன்பக்க வாசலால் பஸ்ஸில் ஏறுகிறார். ஏறியவர் முன்பக்கத்திலுள்ள இரண்டு படிக்களையும் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுத் தாண்டி... சாரதிக்குப் பின்பக்கமாகவுள்ள வெள்ளிப் பைப்பைப் பிடித்தபடி நிற்கிறார்.

முதலில் ஏறிய பிக்குவும், அதன் பின்னர் ஏறிய பாதிரியாரும், நின்ற இடத்தில்தான், இப்போது இந்தப் பிக்குவும் நிற்கிறார்.

பஸ் புறப்படுகின்றது.

வில்லியம் பிக்குவை அவதானிக்கின்றான். நடுத்தரவயதிருக்கும். அளவான உடலமைப்பு... நின்று பிரயாணம் செய்யக் கூடிய உடற்பலம் அவருக்குண்டு... ஆனால் அவர் வணக்கத்துக்குரிய ஒரு பிக்கு... அவர் அமர்வதற்கு ஒரு இடம் வேண்டும்...!

மதகுருமாருக்கென ஒதுக்கப்பட்ட

சீற்றில் ஒரு பிக்குவும் ஒரு பாதிரியாரும் அமர்ந்திருப்பது வில்லியத்துக்குத் தெரியும். எப்படியாவது பிக்குவைக் கௌரவிக்க வேண்டும்.

வலதுகையால் லாவகமாக எ்ரேறிங்கைப் பிடித்தபடி, இடதுகையால் சேட் கொலரை பின்னோக்கி இழுத்தபடி... கண்ணாடிக் கூடாகப் பாதிரியாரைப் பார்க்கின்றான்.

அவனது முகத்தில் இலேசான கலவர உணர்வு...!

றொக்கித் தியேட்டரடி பஸ்தரிப்பு நிலையத்திலிருந்து புறப்பட்ட பஸ் றொலெக்ஸ் கோட்டலடி பஸ் தரிப்பு நிலையத்தையும் தாண்டி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. பிக்கு வெள்ளிப்பைப்பைப் பிடித்தபடி நிற்கிறார்.

பஸ் கட்டணம் அறவிட்டுக் கொண்டு வந்த கொண்டக்டர் சுமணதீச முன்பக்கம் வருகிறான். வந்தவன் பிக்குவைக் காண்கிறான்... அவனது முகத்தில் கலவரம்... பிரயாணிகளை விலக்கிவிட்டு மதகுருமாருக்கு ஒதுக்கப்பட்ட சீற்றைப் பார்க்கிறான்... பிக்குவுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் பாதிரியார்மீது அவனது பார்வை சில விநாடிகள் தரித்து மீள்கிறது... அவனது முகத்தில் விடையைத் தேடுகின்ற கலக்க உணர்வு படர்கிறது...

சூழ்நிலையில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தை உணர்ந்த பாதிரியார் அந்த மாற்றத்திற்கான காரணத்தைத் தேடுகிறார். வெள்ளி பைப்பைப் பிடித்தபடி பிக்கு நிற்பது தெரிகின்றது!

எதிர்பாராமல் தான் ஒரு பிரச்சினைக்குள் சிக்குப்பட்டுக் கொண்டுவீட்டதொரு ஏக்க உணர்வு அவரது முகத்தில்...?

மதகுருமாருக்கென ஒதுக்கப்பட்டுள்ள அந்தச் சீற்றில் தான் அமர்ந்து கொண்டதில் எந்தத்தவறும் இல்லையென்பது பாதிரியாருக்குத் தெரியும். இருந்தும், அந்த உரிமைப் பிரச்சினைக்குள்ளேயே அவரது சிந்தனை சுழியடிக்கின்றது அவரது கண், இமைகளுக்கு இடையே உள்ள தோல் சுருங்கி... வரம்பு கட்டி... கண்ணிமைகள் துடிக்கின்றன...

ஆளும் இனத்தவரின் மதகுருவான பிக்குமாரை மனதில் வைத்தே இந்தச் சீற் ஒதுக்கப்பட்டதென்ற எழுதப்படாத உண்மை அவரது இதயத்தைக் குடைகிறது...!

சாரதி சிங்கள இனத்தைச் சார்ந்தவன்... பஸ் கொண்டக்டர் சிங்கள இனத்தைச் சார்ந்தவன்... பஸ்ஸில் பிரயாணம் செய்கின்ற பிரயாணிகளில் தொண்ணூற்றைந்து வீதமானவர்கள் சிங்களவர்கள்.. இவர்கள் தங்களின் மதகுருவான பிக்கு நின்று பிரயாணம் செய்வதை ஒத்துக் கொள்வார்களா?...

பாதிரியார் தலையை நிமிர்த்தி தன்னோடு வந்த அன்பரசனை பார்க்கிறார்... சூழ்நிலையில் ஏற்பட்ட தாக்கத்தை ஓரளவாவது அவன் புரிந்திருக்க வேண்டும்.



பரிதாபமாகப் பாதிரியாரைப் பார்க்கின்றான்.

பிக்குவைச் சூழ நின்ற பிரயாணிகள் கொண்டகர் சமணதீசவைப் பார்க்கின்றனர்... "பிக்கு நின்று கொண்டிருக்கிறார்... நீ என்ன செய்கிறாய்" என்று கேட்பது போலிருக்கின்றது அந்தப் பார்வை...?

கொண்டகர் சமணதீச பாதிரியாரைப் பார்க்கிறான். அவனைத் தொடர்ந்து பிரயாணிகளும் பாதிரியாரைப் பார்க்கின்றனர். சிலர் ஏதோ முணுமுணுத்துக் கொள்கின்றனர். சகலதையும் உள்வாங்கியபடி பாதிரியார் மௌனமாக இருக்கின்றார்...

வெள்ளிப் பைப்பைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்ற பிக்கு... அவரும் பாதிரியாரையும் தனது சூழலில் நடக்கின்ற சம்பவங்களையும் அவதானித்தபடி நிற்கின்றார்.

குருமாருக்கென ஒதுக்கப்பட்டுள்ள சீற்றில் வலது பக்கமாக அமர்ந்திருந்த பிக்கு... இப்போதுதான் சூழலை உணர்ந்திருக்க வேண்டும்... திரும்பிப் பாதிரியாரைப் பார்க்கின்றார். அவரால் சிரிக்க முடியவில்லை... பாதிரியாராலும் சிரிக்க முடியவில்லை. ஒரு சில விநாடிகளில் தங்களின் பார்வைகள் மூலம் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தியதோடு அவர்களது பார்வைகள் மரிக்கின்றன...

பாதிரியார் தனது அங்கியின் பைக்குள் கையைவிட்டு கைக்குட்டையை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொள்கிறார்... அவரது முகத்தில் பளித்திருந்த வியர்வைத்துளிகளை மட்டுந்தான் அவரால் துடைக்க முடிந்ததே தவிர முகத்தில் படிந்திருந்த உணர்வுகளை அவரால் துடைக்கமுடியவில்லை...

இடதுகை விரல்களுக்குள் விரல்களின் இறைக்குள் தாள் காசுகளை மடித்து செருகிவைத்தபடி வலதுகையால் முன் வாசலில் உள்ள வெள்ளிப்பைப்பிடித்தபடி நின்ற சமணதீச... வில்லியத்தைப் பார்க்கிறான்.. வில்லியமும் சமணதீசவைப் பார்க்கிறான்... ஓசையற்ற உணர்வு மொழிகள்...

நின்று கொண்டிருந்த பிக்கு... ஒரு ஆய்வாளனைப் போல் சகலதையும்

நிதானமாக அவதானிக்கின்றார்.

வெள்ளவத்தையைத் தாண்டிய பஸ் பம்பலப்பிட்டி பிளகற் பஸ் தரிப்பு நிலையத்தில் நிற்கின்றது. வழமைபோல் மனித இயந்திரங்களின் செயற்பாடுகள்... பஸ் புறப்படுகின்றது. தலையைத் தாழ்த்தி மௌனமாக இருந்த பாதிரியார் திடீரென எழும்பி பஸ்ஸின் முகட்டில் நீண்டு போயிருந்த கயிற்றை இழுத்து பெல்லை அடிக்கிறார்... வில்லியத்திற்கு எரிச்சலாக இருக்கின்றது... கண்ணாடிக் கூடாக பெல் அடித்தவரைப் பார்க்கிறான்... பாதிரியார் இறங்குவதற்குத் தயாராக நிற்கின்றார்...

பஸ் நிற்கின்றது... பாதிரியாரும் அன்பரசனும் இறங்குகின்றனர்... கொச்சிக்கடைவரை ரிக்கற் எடுத்த பாதிரியார் பம்பலப்பிட்டியில் இறங்குவது சமணதீசவுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தாலும் அவன் எதுவும் பேசிக் கொள்ளவில்லை...!

பாதிரியாரும் அன்பரசனும் இறங்கிய பின்னர் நகர ஆரம்பித்த பஸ்... மீண்டும் நிற்கின்றது...

நின்று கொண்டிருந்த பிக்குவும் இறங்குகிறார்.

பஸ் புறப்படுகின்றது.

பஸ்ஸால் இறங்கிய பாதிரியார் பஸ்தரிப்பு நிலையத்தை நோக்கி நடக்கிறார். அன்பரசன் பாதிரியாரைப் பின் தொடர்கிறான்.

"அந்தப் பிக்குவும் இந்தப் பக்கம்தான் வாறார்..." அன்பரசன் 'பாதிரியாருக்குக் கூறுகின்றான். பாதிரியார் இலேசாகத்திரும்பிப்பார்க்கிறார்... அன்பரசன் கூறியது போல் பிக்கு இவர்களை நோக்கி வந்து கொண்டு இருக்கிறார்.

பாதிரியாரும் அன்பரசனும் பஸ்தரிப்பு நிலையத்தில் நிற்கின்றனர்... அங்கு வந்த பிக்குவும் இவர்களை அண்மித்து நிற்கிறார். பாதிரியார் திரும்பி பிக்குவைப் பார்க்கிறார்.. பிக்கு சிரிப்பதற்கு முயற்சி செய்கிறார்... பாதிரியாரும் உட்குகள் பிரியாத நிலையில் சிரித்துக் கொள்கிறார். வெறும் உடல் மொழியோடு அவர்களது அறிமுகம் நிகழ்கிறது!

"உங்களைப் பாக்கத்தான் வந்தன்..." பிக்கு பேச்சை ஆரம்பிக்கின்றார். பிக்கு சிங்களத்திலேயே கூறுகிறார். இப்படிக்கூறிய பிக்கு தனது வலதுகையை நீட்டுகிறார். பாதிரியாரும் தனது இடதுகையை நீட்டி கைலாக கொடுத்து அவரது அறிமுகத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறார்.

இனத்தால், மதத்தால் வேறுபட்ட இரு துறவிகளின் சந்திப்பு...

"அப்படிப்போவமா..." பஸ்தரிப்பு நிலையத்தில் நின்றவர்கள் தங்களை அவதானிக்கின்றார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட பிக்கு இப்படிக்கூறுகிறார்.

இவர்கள் நின்று கொண்டிருக்கும் பஸ் தரிப்பு நிலையத்திலிருந்து இடது பக்கமாகச் சிறு தூரத்தில்



மதிலின் உட்பக்க மாக முளைத்து வீதிப்பக்கமாக கிளைபரப்பி நிற்கும் ஒரு செரிமரம்...

வீதியோரத்து மரநிலம்... அந்த நிலை நோக்கி இரு துறவிகளும் வருகின்றனர். அவன் அன்பரசன்.. அவனும் செல்கிறான்.

"நான் பஞ்சுசீக சுத்தானந்ததேவர்... தெகிவளை விகாரையைச் சேர்ந்தவன்..." பிக்கு மிகவும் நாகரிகமாகத் தன் அறிமுகத்தை ஆரம்பிக்கின்றார்.

"நான் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவன்.. சூசை நாயகம்... கொச்சிக்கடை அந்தோனியார் கோவில் பங்குத்தந்தை..." சூசைநாயகம் பாதிரியாரும் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறார். சிங்களத்திலேயே உரையாடல், தொடர்கிறது.

அந்தச் செரிமரத்தில் இரண்டு மஞ்சள் நிறமான பிலாக் கொட்டைக் குருவிகள்... கிளைவிட்டுக் கிளைதாவி... கீச்சுக்குரலில் தங்களுக்குள் ஏதோபேசிக் கொண்டு சுதந்திரமாக விளையாடுகின்றன... பிக்கு தலையை நிமிர்த்தி அந்தப் பிலாக் கொட்டைக் குருவிகளைப் பார்க்கின்றார்... அந்தக் குருவிகளின் சுதந்திரத்தையும், அந்தச் சுதந்திரத்தால் அவைகளுக்குள் நிலவிய சந்தோஷத்தையும் அந்தப் பிக்கு வெகுவாக இரசித்துக் கொண்டுவதை அவரது முகம் வெளிப்படுத்துகின்றது.

பிக்கு பாதிரியாரின் முகத்தைப் பார்க்கிறார். அவரது இதயத்தில் ஏதோ வொரு உணர்வு நிறைந்து தளம்புவதை மட்டும் பாதிரியாரால் உணரமுடிகின்றது. ஆனால் அந்த உணர்வுகளை பாதிரியாரால் ஊக்கமுடியவில்லை.

இவர்கள் நிற்கும் இடத்திலிருந்து கல்லெறி தூரத்திலுள்ள வளைவில் குவிக்கப்பட்டிருக்கும் கழிவுக்கும்பலை நகரசபை வாகனத்தில் ஏற்றிக்கொண்டு நின்ற நகரசபை ஊழியர்கள் இருவர் துறவிகள் இருவரும் பேசிக் கொண்டு நிற்பதைப் பார்த்து... தமக்குள் ஏதோ பேசிக்கொண்டு.. வெற்றிலைக்காவி படிந்த பற்கள் தெரியச் சிரிக்கின்றனர்....!

மதத்தால் வேறுபடலாம்... ஆனால் துறவு நிலையும் அதன் நோக்கமும்

ஒன்றுதான்... மதத்தால் வேறுபட்ட துறவிகளின் சந்திப்பு... நகைப்புக்குரியதா...? அல்லது திசாரி குப்பைகளை வாகனத்தில் ஏற்றுவதையே தொழிலாகக் கொண்டு சமூகத்தின் அலட்சியத்திற்குள்ளான இந்த ஊழியர்களின் நகைப்பும் அலட்சிய மானதா?

பயமோ... கூச்சமோ இன்றி... அந்த நகரசபை ஊழியர்கள் திரும்பவும் இந்தத் துறவிகளைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றனர்...?

"றைவரும் கொண்டக்கரணம் மட்டுமல்ல நின்ற பிரயாணிகளும் உங்களைப் பார்த்த பார்வைகள்.. சிலர் பேசிய பேச்சுக்கள்... நீங்கள் பட்ட அவலம்... எல்லாத் தையும் நான் அவதானிச்சன்..." பிக்கு தனது மனதில் உள்ளதை கூற ஆரம்பிக்கிறார். பாதிரியார் மௌனமாக நிற்கிறார்.

"... நீங்கள் எடுத்த முடிவு மிகவும் சரியானது. நீங்கள் தொடர்ந்தும் அந்தச் சீற்றில் இருந்திருந்தால்.. ஏதாவது அசம்பாவிதங்கள் நடந்திருக்கலாம்..." பிக்கு மிகவும் வேதனையோடு ஆறுதலாகக் கூறுகின்றார்.

பாதிரியாரின் மௌனம் கலையவில்லை...!

"நீங்களும் ஒரு துறவி... நானும் ஒரு துறவி... நாங்கள் இறைவனுக்குப் பணிபுரியப் புறப்பட்டவர்கள்.

...எனக்கு முன்னால் உங்களை அவர்கள் அவமானப்படுத்தியதை என்னால் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை... பஸ்ஸிற்குள் ஏறப்பட்ட நெருக்கடி நிலைக்கு நானும் ஒரு காரணம்... எனது மனநிலையை உங்களுக்கு வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்துக்காகத்தான் நானும் இறங்கி வந்தன்..." பிக்கு இப்படிக்கூறியதைக் கேட்ட பாதிரியார்.. மௌனம் கலைந்து.. ஆச்சரியத்தோடு பிக்குவின் முகத்தைப் பார்க்கிறார்!

"நீங்கள் ஆச்சரியப்படுவது எனக்குப் புரியாமலில்லை... அதேவேளை நீங்கள் ஆச்சரியப்படுவதில் நியாயங்கள் இல்லாமலில்லை...

... ஆனால் நான் வித்தியாசமானவன்... நான் மதத்திற்கு கூடாக மனிதத்தை நேசிப்பவன்... இந்த மண்ணில் நடக்கின்ற அரசியல் நிகழ்வுகளில் எனக்கு உடன்பாடில்லை..." அந்தப் பிக்கு பாதிரியாரின் முகத்தைப் பார்த்தபடி கூறுகின்றார்.

"அவமானங்களையும், இழப்புக் களையும், தோல்விகளையும்... மாறிமாறி அனுபவிச்சு... எங்கடை மனங்கள் மரத்துப் போச்சு... பஸ்ஸுக்கை நடந்தது... அதெல்லாம் ஒரு சின்னச் சம்பவம்..." பாதிரியாரின் உதடுகளும், நாக்கும் இயங்க மறுத்திருக்க வேண்டும்... வேதனை உணர்வு கொப்பளிக்க பாதிரியார் கூறுகின்றார்.

"தோல்விகளுக்குள்ள்தான் நிதானமான பாதைக் கான வழிவகைகள், நிறைந்திருக்கின்றன... அந்த வழிவகைகளைக் கண்டறியும் வரை நாங்கள் தோல்வி



களைத்தான் சந்திக்க வேண்டி யிருக்கும்..." பிக்கு திடீரென்று தத்துவம் கதைப்பது... பாதிரியாரை மேலும் கவலையோடு கலக்கத்தையும் ஏற்படுத்து கின்றது..!

பாதிரியாரால் பிக்குவை இனங் காண முடியவில்லை.. அதே வேளை அவரது பேச்சுக்களை உதாசீனப்படுத்தவும் அவரால் முடியவில்லை...

"...உங்களுடைய வீரங்கள்... தியாகங்கள்... இழப்புகள்... அவமானங் கள்... எல்லாமே எனக்குத்தொரியும்... இது பற்றி... உங்களிடம் ஒரு கேள்வி கேட்க லாமா..." சாந்தமான குரலில் பேசிய பிக்கு... பாதிரியாரின் முகத்தைப் பார்த்த படி நிற்கிறார்.

பிக்கு என்ன கேட்கப்போகிறார்...? பாதிரியாரின் உணர்வுகள் சில விநாடிகள் தறிகெட்டு இயங்குகின்றன.

"கேளுங்கோ..." பாதிரியார் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு அனுமதி கொடுக்கின்றார்.

"... அறுபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நீங்கள் உங்கடை உரிமைக்காகப் போராடி யிருக்கிறீர்கள்... ஆனால் உங்களால்

வெல்ல முடியாமல் போச்சது.. உங்கடை தோல்விகளுக்கு... என்ன காரணம் என்று நினைக்கிறியள்..." பிக்குவின் கேள்வி... பாராங்கல்லாய் பரதிரியாரின் இதயத்துள் வீழ்ந்து... இதயங்கலங்கி...

"... உங்கடை தோல்விகளுக்கு என்ன காரணம்..." பிக்குவின் கேள்வி பாதிரியாரின் செவிப்பறையில் அதிர்கிறது... பாதிரியார் பெரும் தேடுதல் நடத்துகிறார்...

பிக்கு பாதிரியாரின் முகத்தைப் பார்த்தபடி நிற்கிறார். பாதிரியார் பிக்குவின் முகத்தைப் பார்த்த படி நிற்கிறார்... ஓசையற்ற பார்வைக் கோடுகளின் சந்திப்பும்... உணர்ச்சித் தெறிப்புகளும்....!

"... அமெரிக்கா ஏமாத்திப்போட்டிது... இந்தியா, சூழ்ச்சி செய்து போட்டிது... போராளிகள் காட்டிக் குடுத்திட்டாங்கள் எண்ட காரணங்களை நீங்கள் கூறலாம்.. இவை களைவிட மிக முக்கியமானதொரு காரணமிருக்கு... அதைத்தான் நான் கேட்கிறன்..." பிக்கு மிகவும் ஆறுதலாகவும் நிதானமாகவும் கூறுகிறார்.

பாதிரியார் தோற்றுப்போன உணர்வோடு தலை குனிந்து நிற்கிறார்..!

"... உங்களை வழி நடத்தக் கூடிய ஒரு சரியான அரசியல் தலைவன் இதுவரையிலை உங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை... இது தான் காரணம்..." பிக்குவின் பேச்சு போர்ப்பேரிகையாய் பாதிரியாரின் காதுகளில் ஒலிக்கிறது! □□□

## பாம்பு சாகவில்லை!

அந்தப் பாம்பு செத்துவிட்டதாக பலர் சொல்லுகிறார்கள் பாவனை பண்ணுகிறார்கள் வீணாய் அடிக்காதீர்கள் செத்த பாம்புக்கு என்கிறார்கள்

பாம்பு இறந்தது போல பாசாங்கு பண்ணுகிறது கண்களைக் கட்டிவிட்டு எங்கும் அலைகிறது பொது இடங்கெல்லலாம் புலனாகா அந்தரங்கில் அரைந்து திரிகிறது போருக்குள் ஒளிந்திருந்து இப்போ



போர்வையை விலக்கி ஆங்காங்கே நச்சுநா நீட்டி தலைதூக்கி தாண்டவமாடுகிறது நவீனமாகத் தோன்றும் பழசுகளும் வழிவந்த வாரீசுகளும் பால் வார்த்துகிறார்கள் அந்தப் பாம்புக்கு புத்துயிர் பெறுகிறது புதுக்கோலம் முண்கிறது செத்த பாம்பை அடிக்காதீரென செப்பித் திரிந்தோரும் இப்போ தங்களைத் தீண்டும் போதில் பாம்பு சாகவில்லையென பகிரங்கம் ஆகிறார்கள்

வதிரி.சி.ரவீந்திரன்



# கோடரியின் கதை



மலையாள மூலம் :- என்.பாலாமணி அம்மா

ஆங்கில வடிவம் :- என்.கே.சேஷன்

தமிழாக்கம் :- சோ.பத்மநாதன்

## மொழிபெயர்ப்பாளர் குறிப்பு

கோடரியின் கதை ஐமதக்கனி முனிவரின் மகன் பரசுராமன் கதை. அவனுக்குப் படைக்கலப் பயிற்சியளித்த சிவபெருமான் ஒரு கோடரியையும் கொடுத்தார். ஒருநாள் தன் மனைவி ரேணுகா, மனசளவில், தன் கற்புநெறி வழுவின்னாள் எனக் கருதிய ஐமதக்கனி அவளைக் கொல்லும் படி மகனுக்குக் கட்டளையிட்டார். தந்தை சொன்மிக்க மந்திரமில்லை என நம்பிய பரசுராமன் தந்தையைக் கோடரியால் கொன்றான். பின், நிம்மதி இழந்தவனாய் நாடெல்லாம் அலைந்து திரிந்தான். ஈற்றில் தன் தந்தையின் ஆச்சிரமத்துக்கு மீண்டபோது கூடித்திரியர்கள் ஆச்சிரமத்தைத் தாக்கி, புனிதப்பசுவைக் கொண்டு போய்விட்டார்கள் என அறிந்தான். பழிவாங்க முனைந்த பரசுராமன் கூடித்திரியர் தலைநகரைச் சூறையாடி மன்னன் கார்த்தவீரியார்ச்சனைனைக் கொன்றான். தொடர்ந்தும் அலைந்து திரிந்தான். திரும்பிவந்தபோது, கார்த்த வீரியனின் வாரிசுகள் தன் தந்தையைக் கொன்றுவிட்டதை அறிந்தான். கடுங்கோபம் கொண்ட பரசுராமன் கூடித்திரியர் குலத்தை நிர்மூலமாக்கினான்.

தன் பாவங்களுக்காக வருந்திய பரசுராமன் தன் வன்முறையின் அடையாளமாகிய கோடரியை மேலைக் கடலுள் வீசிவிட்டு, கரையில் தியானத்தில் அமர்ந்தான். வருடங்கள் கழிந்தன. கடலிலிருந்து கேரளம் என்ற நிலம் எழுந்தது. அதைத்தன் எண்ணப்படி உருவாக்கினான் பரசுராமன். பலநூற்றாண்டுகள் கழிய, மகேந்திரமலையில் அமர்ந்து தான் படைத்த மண்ணைப்பார்த்தபடி, கடந்த காலத்தையும் நிகழ் காலத்தையும் அசைபோடும் பரசுராமனைக் காட்டுகிறார் கவிஞர்.

1

அமைதியான,  
மௌனமான மகேந்திர மலையின் உச்சியில்  
தனியே இருந்தபடி வெகு தூரம் நோக்குகிறேன்  
என்பாதங்களுடாக  
காற்றும் ஒளியும் ஒலியும்  
மண்ணுள் ஊடுருவுகின்றன  
நிலையான இவ்விருக்கையின் கீழே  
கடலைகள் கடைந்து தள்ளும் நுரைமடிப்புக்கள்

2

நீல வானின் கீழ்  
விருந்துக்கு விரித்த வாழை இலைபோல  
அதோ கிடக்கிறது நான் படைத்த நிலம்  
என் ஆற்றலின்  
என் திடசித்தத்தின்  
என் செயற்றிறனின்  
என் அறிவின் அடையாளம்  
ஒரு முனிகுமாரனது கனவு  
அறுவடை செய்த நெல்லின்மணமும்  
பூக்களின் வாசனையும்

காற்றில் மிதந்து வருகின்றன  
இயற்கை விழாவெடுக்கிறாள்  
பிள்ளைகள் விளையாட்டு வில்களின்  
நாண்களை ஒலிக்கிறார்கள்  
பெண்கள் நடனமாடுகின்றனர்  
என் நிலம் விழாக்கோலம் பூண்டுளது  
என்மக்கள் மகிழ்ச்சியில் திளைக்கிறார்கள்  
ஆனால் என்னை மறந்து விட்டார்கள்  
என் கோடரியையும் கூட.

3

காலம் புலர்கையில்  
வானிலும் மண்ணிலும் கடலிலும்  
பூதங்கள் தன்னிச்சையாக அலைந்த வேளை  
பாவஞ்செய்யாத மனிதர்களுக்கு அஞ்சலியெய்ய  
தேவர்கள் வனங்களில் இறங்கினர்

சமித்து எரியும் வாசனை  
அமைதி வியாபிக்கும் சூழல்  
அங்கே வளர்ந்தேன் நான்



ஐமதக்னி முனிவரின் மகன்  
என்தாயின் கூடித்திரியப் பண்பாடு  
என்னுள் சுவறியிருந்தாலும்  
அந்தணாளராகிய  
என் தந்தையை ஆராதித்தேன்  
ஆச்சிரமத்து மரங்களின் கீழ்  
தியானத்தில் ஆழ்ந்திருக்கையில்  
எனக்கு மண்ணிலகே குளிர்நிழலாயிற்று

4

இளவேனிற் காலம்  
வனங்களில் குயிலின்கானம்  
ஆற்றங்கரையெல்லாம் கொட்டிக்கிடந்தன மலர்கள்  
நீரில் சுழியோடி நீந்தும் கந்தர்வர்களின்  
காதற்களியை  
என் அன்னை கண்டு பெருமூச்செறிந்தாள்  
அவளுக்கு மறுக்கப்பட்ட இன்பங்கள் அவை  
குமுறும் மனத்தினளாய் குடில் திரும்பினாள்  
எல்லாம் அறிந்த  
ஆசார அனுஷ்டானங்கள் வழுவாத என் தந்தை  
தன் இளம் இளம் மனைவியின் உடலில் உண்டான  
சிலிர்ப்பை  
முகத்தின் ஒளியைக் கவனித்தார்  
எமக்குக் கட்டளையிட்டார்:  
"மனசால் செய்யும் பாவமே கொடியது  
நம் இனத்தின் நற்பெயரைக் காக்க  
களங்க முற்ற இப்பெண்ணைக் கொல்லுங்கள்!"  
தாயன்பைச் சமந்த என் தம்பியர்  
பின்வாங்கினர்  
தந்தையின் காதல் மைந்தனாகிய நான்  
முன்வந்தேன்  
சிவபெருமான் கொடையாகிய என் கோடரி  
உயர எழுந்தது  
என் அன்னையின் தலை மண்ணில் உருண்டது  
எங்கள் காலடியில் அது கிடந்தது  
சாதுவானது அம்முகம்  
பணிவுக்கு அடையாளம் அவள் உடல்  
உலக இன்பங்களுக்காக ஏங்கிய சூடான அக்குருதி!  
பலியிடப்பட்ட மிருகம் போல்  
அகலத்திறந்த அக்கண்களில்  
வேதனையும் வியப்பும்!  
துக்கம் தாளாது என் தம்பியர் புலம்பினர்  
தந்தையின் முகம் கூட ஒருகணம் வெளிறியது  
ஆனால் நான் சலனமின்றி நின்றேன்  
தர்ம விசாரத்தில் மூழ்கி.  
என் கண்கள் கோடரியின் முனையைப் பார்த்தபடி.

வேதனையில் புழுங்கித்தவித்து  
கனன்றெரியும் என் ஆத்மாவின் சூளையினுள்  
நுழைந்த தந்தை கேட்டார்:  
"உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும், மகனே?"  
"சீலம் மிக்க ஞானியே,  
பாவியாக அன்றி  
பண்டுபோல் கற்புடையவளாக  
என் அன்னை தங்கள் உளத்தில் இருப்பாளாக!"  
"அங்ஙனமே ஆகுக!"  
அருளினார் முனிவர்  
மனித ஆத்மாவின் பரிசுத்தம்  
அவர் அறிந்தது  
எனினும் அதன்பின்  
அக்குளிர் நிழற்கீழ் நான் அமாந்ததில்லை  
நிலம் உருகி நிழலானதும் இல்லை

5

நெஞ்சில் ஆழப்பாய்ந்த பாவ ஈட்டியோடும்  
தோளில் பெருஞ்சமையாய்க் கனத்த  
கோடரியோடும்  
ஆயிரம் கோயில்களாலும் புளித நதிகளாலும்  
மகிமைப்படுத்தப்பட்ட பாரதம் முழுதும் அலைந்தேன்  
உடம்பையும் ஆத்மாவையும் விறைக்கச்செய்யும்  
குன்றுகள் மீது  
சிங்கங்களின் கர்ச்சனைகள் எதிரொலிக்கும்  
காடுகளிடை  
அலைபொங்கி மோதும் கடற்கரைகளில்  
உலாவினேன்.  
இடையிடை சமநிலை பேணுகின்ற  
தியானத்தில் மூழ்குகின்ற  
தோத்திரங்கள் பாடுகின்ற  
அல்லது மௌனத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும்  
என் உறவினர்களைக் காண்பேன்  
தவத்தால் வற்றிய உடலுடன்  
தெரியாததைத் தேடியவர்களாய்  
"இது வல்ல, இதுவல்ல" என்று தடுமாற  
தம் வழியில் குறுக்கிட்ட அனைத்தையும்  
நொறுக்கி அழித்து  
தாம் ஆசைப்பட்டவற்றைச் சூறையாடி அநுபவிக்கும்  
ஒலியெழுப்பும் படைக்கலங்களும்  
மின்னும் அங்கிகளும் தரித்த தளபதிகள்  
(வீரியம்மிக்க அவ்வினத்தின்  
உள்ளார்ந்த பலவீனமே  
என் அன்னையைக் கொன்ற ஆயுதமாயிற்று )  
உள்ளே ஒரு குரல் என்னைக் கேட்டது  
"இன்ப வேட்கையால் அலையும் இவர்களை  
தாயைக் கொல்லிக் கோடரி ஒன்றும் செய்யாதா?"  
ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



கனன்று அடங்கி தணலாகி  
சாம்பலாகிய தீக்கங்குகள  
என்மனதில்!  
விண்ணோக்கி எழுந்த  
ஆசிரமத்தின் அகல்விளக்குகள்  
என்னை அழைத்தன.

ஆசிரமம் சூறையாடப்பட்டது  
போர் வீரர்கள்  
தந்தை வளர்த்த பசுவைக்  
கவர்ந்து சென்றனர்  
குளிர்நருக்களை வெட்டிச் சாய்த்தனர்  
பாதங்களைப் பின்வைத்த நான்  
ஒரு சொல்லும் பேசவில்லை  
தீவினையை வெட்டிச் சாய்க்காவிட்டால்  
சிவன் தந்த கோடரியால் பயன் என்ன?  
கோபாவேசத்தில் மஹிஷ்மதி நகர் விரைந்தேன்  
கூடித்திரியர் கூட்டத்தோடு தனியனாய் மோதினேன்  
என்னுள் உறங்கிக்கிடந்த பாரம்பரியம் -  
அசைக்க முடியாத தவவலி -  
சிலிர்த்தெழுந்தது  
சிறுபிள்ளையின் கையிலிருக்கும் கொள்ளிபோல  
எதிரியை அது அழித்தது  
கார்த்தவீரியன் படையோடு வீழ்ந்தான்  
ஒரு பேரரசு புழுதியில் கிடந்தது.

இரத்தம் தோய்ந்த கோடரியை உயர்த்திப்  
பிடித்தபடி  
துளசி மணம் வீசும் ஆசிரமத்துள்  
நான் நுழைந்தபோது  
என் தந்தை ஊடாக  
என்றுமுள தர்மம் பற்றிய செய்தி  
என்காதில் வீழ்ந்தது  
அறியாப்பிள்ளாய்  
கொடிய பாவச்சுமை உன் தலையில்!  
ஓர் அற்ப குற்றத்துக்காக  
உன் முன்னோர் திரட்டி வைத்திருந்த  
ஆத்ம பலத்தை விரயஞ் செய்து விட்டாய்  
எம் தந்தையர் ஈட்டிய ஆத்மீகச் செல்வம்  
உலக நன்மைக்கே யன்றி  
வெற்றுப் பெருமைக்கல்ல  
பலஹீனமான கூடித்திரிய குலத்துக்கு  
போசுக்கம் பொருத்தமாயிருக்கும்  
ஆனால் தவவலி படைத்த பெரியோரிடம் அது

இருந்தால்  
மூவுலகும் அழிந்து விடும்!  
ஆகவே போ  
உன்மேல் படிந்துள்ள இரத்தக்கறையை  
பூமிக்கு சாந்திநரும்  
புண்ணியநதிகளில் கழுவு”



கார்த்த வீரியார்ச்சுனனின் புகழ்பரந்த  
வீதிகளில் நான் அலைந்தேன்  
“ஆணவம் பிடித்தவனாய் இருந்தாலும்  
எல்லாரீழும் இரக்கம் உடையவன் அவன்  
வீரசாகஸம் விரும்புவன்  
ஆயினும் தர்மத்தின் வழிநடப்பவன்  
இன்பநாட்டமுடையவன்  
ஆனால் இடுக்கண்வருங்கால் வீரத்தைக் காட்டுபவன்  
எல்லோராலும் நேசிக்கப்பட்டவன்”  
இவ்வாறுமக்கள் அவனைப் புகழக்கேட்டேன்  
இதுவும் என் காதில் வீழ்ந்தது  
நாட்டை அழிக்க  
ஆத்ம பலத்தைப் பயன்படுத்திய பிருகுராமன்  
ரிஷிகள் குலத்துக்குத் துயரை உண்டாக்கினான்  
வெற்றிதந்த போதை என்னுள் வற்றத் தொடங்கியது  
வீழ்ந்து விட்ட எதிரியில் தெய்விகத்தைக் கண்டேன்  
தீவினையை அழிக்கவே சிவன் கோடரி தந்தான்  
ஆனால் எது நல்வினை, எதுதீவினை என  
அறிவார்யார்?



நாள்கள் கழிந்தன,  
கோடரியையும் என் தோளில் அது ஏற்படுத்திய  
தழும்பையும் மறந்து  
நான் வீடு திரும்பினேன்  
என்தம்பியர் கண்ணீர் சிந்தியபடி சொன்னார்கள்  
கார்த்த வீரியனின் மக்கள் பழிவாங்கிவிட்டனர்  
எங்கள் தந்தையைக் கொன்று விட்டனர்!"  
என்னுள் தணிந்து போய்க்கொண்டிருந்த குரோதம்  
மீள எழுந்தது, பிரளயாக்கினிபோல  
கோபம் தலைக்கேற  
சுழற்காற்றாய்க் கிளம்பினேன்  
அற்ப சித்தங்கொண்ட  
கூடித்திரியர்களைச் சங்கரித்தேன்  
இரத்தக் காட்டேரியின் நாக்குப்போல  
என்கோடரி என்னை வெளிப்படுத்தியது

கூடித்திரியர்களின் குருதியால் ஈரமாகிய  
ஆற்றங்கரையில்  
இறந்த என் முன்னோர்க்குரிய  
கடன்களைச் செய்து கொண்டிருந்தபோது  
காலங் கடந்த நிலையிலும்கூட  
ஞானவானாகிய என் தந்தையின் சொற்கள்  
என்மனதில் எழுந்தன:  
"எம் தந்தையர் ஈட்டிய ஆத்மீகச் செல்வம்  
உலக நன்மைக்கேயன்றி வெற்றுப் பெருமைக்கல்ல!"  
நான் செய்த இப்படுகொலை  
புனிதராகிய என் தந்தையை மகிழ்வித்திருக்குமா?  
காற்றிலும் கடலின் பாட்டிலும்  
ஒரேயொரு சாபம் கேட்டது  
"தவவலிமையை வீணாக்கிவிட்டாய் நீ!"  
புனித சாந்தகுணத்தை மழுங்கடித்து  
என் ஆத்மாவில் கொடிய குணம் தலைதூக்கி  
இருப்பதைக் கண்டு துக்கித்தேன்  
கோடரி அதர்மத்தை வெல்லாது  
அதற்குத் துணைபோகும் என்பதுணர்ந்தேன்  
காடுதோறும் அலைந்தேன்  
தகிக்கும் என் ஆத்மாவுக்கு மருந்து தரும்படி  
ரிஷிகளைக் கேட்டேன்  
நீ கைப்பற்றிய நாடுகளைக் கொடுத்துவிடு  
தான் பெற்ற நலன்களைத் தியாகம் செய்வதே  
பாவச்சுமையைக் குறைக்கும்வழி!"  
அதையும் செய்து பார்த்தேன்  
ஆனால் மகிழ்ச்சி இல்லை; ஆறுதல் இல்லை!  
"கோடரியால் சபிக்கப்பட்ட நீ

தானமளித்த நிலம் பற்றிச் சிந்திக்காதே!"  
எனக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன்

சிருஷ்டியின் உறுமலை உற்றுக் கேட்டவனாய்  
முகில்களைத் தழுவிப்படி கிடந்த சமுத்திரக் கரையில்  
நான் அமர்ந்தேன்  
மெல்ல மெல்ல மூச்சைக் கட்டி  
பரமாத்மா மீது என் புலன்களைக் குவித்தபோது  
என் சிந்தனையில் பளிர்ந்த காட்சிகள்:  
வைதிகத்துக்கும் பவியான எந்தாய்  
என் தவறினால் இறந்த என் தந்தை  
ஒரு கோடரியின் தணிக்கமுடியாத இரத்த தாகத்துக்கு  
ஆகுதியான எண்ணிக்கையில்லா உயிர்கள்!  
தோளிலிருந்து அவ்வாயுதத்தை எடுத்து  
தூர வீசினேன்  
வன்முறையற்ற ஒரு நிலத்தைப் பெறுவேன்  
நீதி நூலை மிருதுவாக்குவேன்  
இனிமேல்  
தவத்தினால் பெற்ற மேலான ஆற்றலை  
ஆக்கத்துக்கேயன்றி  
அழிவுக்குப் பயன்படுத்தாமாட்டேன்  
தியானத்தில் மூழ்கி அசைவற்றுநான் இருந்தபோது  
சிருஷ்டியின் பால் என் சித்தம் குவிய  
வருடங்கள் விநாடிகளாயின

பலப்பல வருடங்கள் கழிந்தன  
ஒருநாள்  
தூரத்தே  
கடலின் புன்னகை போல  
வெண்மணல் தீவுகள்!  
பல பழிகள் புரிந்த அக்கோடரி  
அதே இடத்தில் புதைபுண்கிடந்தது  
ஒன்றையொன்று தழுவிக்கிடந்த அத்தீவுகளிலிருந்து  
செல்வச் செழிப்புள்ள நாடொன்று எழுந்தது  
வெயிலும் மழையும் பனியும் மாறிமாறி வந்தன  
மலைச்சாரல்கள் பச்சை ஆடை அணிந்தன  
மலர்களைச் சூடின  
இங்கே வயல்களில் நெற்பயிர்கள் கதிர் கக்கின  
இங்கே கனத்த முலையுள்ள பசுக்கள் மேய்ந்தன  
மாசுமறுவற்ற அழகு கொலுவிருக்கும்  
இப்புதிய நாட்டினுள்  
மற்றைய நாட்டு மக்கள் வந்து குவிந்தனர்  
பாரம்பரியம் வேரூன்றாத இக்கன்னி நிலத்தில்  
என் இலட்சியங்கள் கோலம் வரைந்தன.



அன்பில் முகிழ்த்த குடும்பங்கள் வளர்ந்தன  
ஓரிடத்திலேனும் பெண்களுக்கு  
சுதந்திரம் மறுக்கப்படவில்லை  
சைவர்களுக்கும் வைஷ்ணவர்களுக்குமிடையே  
முரண்பாடு இல்லை

கடவுளர், பேய்கள், நாகர்கள் எல்லோரும்  
சமமாக, பக்தியோடு வழிபடப்பட்டனர்  
மக்கள் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தனர்  
ஒருவருக்கொருவர் உதவினர்,  
ஒருவரையொருவர் மதித்தனர்  
என்றாலும் என் லட்சியம் ஈடேறியதாக  
நான் கருதவில்லை  
என்னுள் இருந்த பிராமணன் ஐயுற்றான்.  
“மனிதன் புலன் இன்பங்களை அநுபவித்துவிட்டு  
மண்ணுக்கு மீண்டால் போதுமா?”  
அந்நிய நாடுகள் எல்லாம் அலைந்த நான்  
என் நாட்டில் அறிவு விதைகளை விதைக்கும்படி  
அறிஞர்களை இரந்தேன்  
மண்ணிலக இன்பங்களைவிட மேலான  
வெற்றிப்பாதையை  
இவ்வெளிய மக்களுக்கு காட்டும்படி கேட்டேன்  
இந்நாட்டில் மண்ணும் விண்ணும் இணையட்டும் !  
பிராமணரிலும் கூடித்திரியரிலும் உள்ள  
சிறந்தன வெல்லாம் சங்கமிக்கட்டும்!

15

அந்தமண் என்பாதங்களைக் கட்டிவிடும் என்றஞ்சி  
இம்மலை முகட்டில் ஏறித் தவஞ்செய்கிறேன்  
இங்கிருந்தபடி யுகங்களின் முடிவிலா நகர்வையும்  
ஆத்மாக்களின் பரிணாமத்தையும் பார்க்கிறேன்  
இது அந்தப்பழைய உலகந்தான், ஐயமில்லை  
ஆயினும் காலம் அதன் முகத்தை மாற்றிவிட்டது  
காடுகள் சுருங்கின, நகரங்கள் எழுந்தன  
உயிரினங்கள் அருகின்  
அம்புகளின் பாய்ச்சல்  
வாள்களின் வீச்சு  
துப்பாக்கிகளின் வேட்டு  
குண்டுகளின் வெடிப்பு  
போரின் கொடுமையின் வெற்றி எக்களிப்பு  
இம்மலை முகட்டை எட்டுகின்றன  
நான் சென்ற தவறான பாதையிற் செல்லும்  
கோடானு கோடிபேரை நினைந்து  
சஞ்சலம் அடைகிறேன்  
மனிதனின் மனோபலம் தொடர்ந்து வளர்கிறது  
ஆனால் அவன் செல்லும் பாதைமட்டும்  
மாறவேயில்லை !

21



16

நீல வானின் கீழ் விரித்த பச்சை வாயையிலை  
போல்  
கிடக்கும் என் நிலத்தைப் பார்த்தபடி  
என் கண்கள்!  
வேறிடங்களிற் போலவே அங்கும்  
கண்ணீர், வலி, பழிவாங்கல், குரோதம், உட்பகை  
என் லட்சியத்தின் ஜ்வலிப்பை  
மண்ணுலகக் காற்று மங்கச் செய்வதை  
உணர்கிறேன்  
மனிதன் தன்னிடமுள்ள நற்பண்மையெல்லாம்  
கொடுமைபுரியும் ஆயுதமாக மாற்றுகிறான்  
குறைகாண்பது வீண்முயற்சி  
தந்தவறுகளை உணர்வதற்கு  
மனிதன் எத்தனை நாள் வாழவேண்டும்!  
ஈரவிழிகளுடன் என் நாட்டவரைப்பார்க்கிறேன்  
அவர்கள் இருதயங்களில்  
என் கோடரி முனையின் முத்திரை!  
வன்முறை, கடுங்கோபம், தகராறு பண்ணுதல்,  
துக்கித்தல்  
உணர்ச்சிகளால் அலைக்கழிக்கப்படல்!  
ஆனால் வீரம்!  
இக்குற்றங்கள் என்னுடையவை  
பிரம்ம, கூடித்திரிய ஆற்றல்களின் கலப்பால்  
பகையன்றி வேறென்னதான் வரமுடியும்?

17

இந்த ஆறுதல் எனக்குண்டு  
இந்நிலம் தன்னை அழகுபடுத்திக் கொள்கிறது  
இம்மக்கள் மகிழ்ச்சியில் திளைக்கிறார்கள்  
எனக்காக அல்ல  
பழைய பழிகளின் ஞாபகங்களால்  
நிம்மதி இழந்தலையும் இப்போராளிக்காகவல்ல!  
பணிவில் உயர்வைக்கண்ட  
தன்னை அமுத்திய பாதத்தில் கூட  
பரம் பொருளைக் கண்ட  
மகாபலிக்காக!

ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



# கனவாய்...கானலாய்...

புலோலியும் ஆ.இரத்தினவேலோன்

பள்ளிக்கூடத்தில் நான் படித்தபோது என்னுடன் மூன்று ரவிச்சந்திரன்கள் படித்தார்கள். 'கட்டை ரவி', 'பெட்டை ரவி', 'தடியன் ரவி' என அவர்கள் அடையாளப் படுத்தப்பட்டாலும் நாகபூசணி ரீச்சரின் வரவின் பின்னர் முறையே ஆர்.ரவி, கே.ஆர்.ரவி, எஸ்.எஸ்.ரவி, என மூவரும் பெயர் பெறலாயினர். ஒரு வருடம் கூட அவ்வழக்கம் அமுலில் இருந்திருக்காது 'நிலா'வாகி நின்ற நாகபூசணி ரீச்சரும் வேறிடம் மாறிச் செல்லவே, வேதாளம் மீண்டும் முருங்கை மரமேறிற்று.

கட்டை ரவி, பெட்டை ரவியின் வீடுகள் எனது வீட்டிற்கு அணித்தாக கூப்பிடு தூரத்திற்குள் தான் அமைந்திருந்தன. ஆனால் தடியனின் வீடு எங்குநரின் தெற்குப் பக்கமாய் அமைந்திருந்தது. பிள்ளையார் கோவிலுக்குத் தெற்கே பரந்து கிடக்கும் வயல் வெளிகளுக்கு அப்பால், நல்ல தண்ணீர் கிணற்றடியோடு பருத்த புளிய மரமொன்று ஊரையே பயமுறுத்திக் கொண்டு நின்றது. நடுநிசியில் அவ்வழியால் பயணிப்பவர்களை எல்லாம், புளியமர உச்சியில் குடிக்கொண்டிருக்கும் பேய் இறங்கி வந்து விட்டுத் துரத்துமாம். அப்படியாக பேய் விட்டுத் துரத்தியதில் தட்டுத் தடுமாறி நல்ல தண்ணீர் கிணற்றுள் விழுந்து அநியாயமாகப் பலியானவர்களை ஒரு பட்டியலே போடலாமாம். இக் கதைகளை எல்லாம் மூத்ததம்பி வாத்தியார் வராத நாட்களாகப் பார்த்து, வகுப்பில் வைத்து தடியன் தான் மிக விஸ்தாரமாகச் சொல்வான்.

அப் புளியமரத்தைத்தாண்டிச் சென்றால் மூன்றோ, நான்காவதாக வரும் அலம்பர் படலை வீடுதான் தடியனுடையது. வீடு என்றால் இரண்டு மூன்று படுக்கையறைகள், காற்றோட்டமான முன் மண்டபம், சமையலறை என்றெல்லாம் அல்ல. பனையோலையால் வேயப்பட்ட ஒரு மண்ணறை. முன்னால் விசாலமான ஒரு

ஓத்தாப்பு. கோடிப்புறமாக ஒரு குடில். அங்கு எப்போதும் பரபரத்தவாறே ஏதாவது வேலையில் மூழ்கிப் போயிருப்பாள் அவனது அம்மா.

எங்களுர் பள்ளியில் ஏழாந்தரம் வரை படித்துவிட்டு பின்னர் நான் ரவுண் கல்லூரிக்குச் சென்று விட்டேன். பத்துப் பதினைந்து பேர் கொடுக்கும் பிடித்த வாறே என்னுடன் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். ஆனால் நுழைவுப் பரீட்சையில் புள்ளிகள் போதிய அளவில் எடுக்காததால் 'ஓலெவல்' வரை தடியன் எங்களுர் பள்ளியிலேயே படிக்க வேண்டியதாயிற்று, நாங்கள் கல்லூரிக்குச் சென்ற பின்னர் பள்ளிக்கூடத்தில் தடியனே முடிசூடா மன்னனாயினான். தடியனின் கொடுங்கோல் ஆட்சியால் வெருட்சியடைந்த ஒரு சில 'பெட்டையள்' ஓராங்கட்டையடி தொப்பிளாத்தைப் பள்ளிக் கூடத்துக்கு மாறியதாகவும் காதோடு காதாகச் சில கதைகளும் உண்டு.

பாடசாலைகள் மாறுபட்டாலும் பின்னோர்களில் பிள்ளையார் கோவிலடியில் நாம் எல்லோரும் தவறாது சந்திப்பதுண்டு. கோவிலடி பூங்கொல்லையோடு ஒட்டினாற்போல் அமைந்துள்ள தேர் முட்டிக்குச் சற்று வடக்கே மகிழமரத்திற்குக் கீழே நாலைந்து பொழிந்த கற்கள் எங்கள் வட்டமேசை மாநாட்டிற்கு தினமும் ஆசனங்களாக அமைந்து உதவின.

ஒன்றாகப் படித்த நாட்களைக் காட்டிலும் 'ஓலெவல்' படித்த அந்நாட்களில் தான் தடியன் என்னுடன் மிக அந்நியோந்நியமாகப் பழகினான் எனலாம். எங்களுர் ரவுண் மெத்தை வீட்டுச் சந்திக்கு அப்பால் மூலைக் கடையோடு ஒட்டினாற் போல் அமைந்த சென்றல் தியேட்டருக்கு, கள்ளமாய் நான் படம் பார்க்கச் செல்ல ஆரம்பித்ததும் தடியனோடு பழகிய அந்நாட்களில் தான் என எண்ணுகிறேன்.

பெரிய கரியர் பூட்டிய ரோட் மாஸ்டர் சைக்கிள் ஒன்று தடியன் கைவசம் இருந்தது எமக்குப் பெரும் வரப்பிரசாதமாயிற்று. முன்னுக்கு 'பாரில்' கட்டை ரவியும், மூன்றடி நீளக் கால்களை கவர்ப்பட்டு இரண்டாக மடக்கியவாறே கரியாரில் நானும் இருக்க, இரண்டரைக் கட்டை தூரத்திற்கு அப்பாலிருக்கும் தியேட்டரடிக்கு மூசி மூசி பெடல் உழக்கிச் செல்வான் தடியன். பாராயணம் பண்ணுதல் போல் பச்சை விளக்குப் படப்பாடலையோ அல்லது பாவமன்னிப்புப் படப்பாடலையோ அந்நேரங்களில் அவன் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருப்பான்.



கோயில் திருவிழா காலங்களிலும் வடக்கு வீதியில் நாட்டுக் கூத்துகள் நிகழும் நாட்களிலும் சென்ரல் படமாளிகையின் 'கலரி' பின்வரிசையில் மும்மூர்த்திகளாக நாம் மூவரும் தவறாது எழுந்தருளியிருப்போம்.

'செக்கண்ட் ஷோ' பார்த்து விட்டு வரும் வழியில் சயிக்கிள் ரியூப் பஞ்சர் ஆகிவிட்டால் இரண்டரைக் கட்டை தூரமும் நடை பவனிதான். அப்படியாக முசுப்பாத்திக் கதைகள் கதைத்தவாறே நடை பயின்று வந்த ஒரு நிலவு காலித்த தினத்தில் தான் மருதடி பஸ் டிப்போவடியில் வைத்து தடியன் அதைச் சொன்னான்.

"இவள் பாரதி எனக்குச் சுழருறாள் மச்சான்"

தடியன் சொல்லி வாய் மூடு முன்னர் பளபளக்கும் தார் றோட்டில் தன் பிருஷ்டம் அடிபட தொப்பென இருந்தவாறே அட்டகாசமாகச் சிரிக்க ஆரம்பித்து விட்டான் கட்டை ரவி.

கட்டை ரவியின் சிரிப்பைப் பார்த்த போது என்.எஸ்.கிருஷ்ணனின் 'சிரிப்பு...!' பாட்டின் முடிவினைக் கேட்டு வரும் சிரிப்பினைப் போல் எனக்கும் அடக்க முடியாதபடி சிரிப்பு வந்து விட்டது.

எங்கள் இருவரையும் பார்த்து தடியன் எறும்பு கடிப்பது போல் அந்தரப் பட்டுக் கொண்டு நின்றான்.

"என்னடாப்பா நாகேசின்ரை பகிடி கேட்டு சிரிக்கிற மாதிரிச் சிரிக்கிறியன்?" பற்கள் துருத்தித் தெரியும் தடியனின் அக்கோலம் எனக்குப் புதிதாக இருந்தது.

"பிள்ளை இப்ப நீ சொன்னது பகிடி இல்லாமல் மெத்தியே மச்சான்? நாளுக் கொரு சட்டை போடுற பாரதி எங்கை? சோத்துக்கே லாட்றி அடிக்கிற நீ எங்கை? இந்தப் பிறப்பிலை நீ அவளை நினைச்சுப் பார்க்கேனுமோ?" கேட்டவாறே றோட்டி லிருந்து விருட்டென எழுந்தான் கட்டை ரவி.

அதைக் கேட்டதும் தடியனுக்கு வந்ததே கோபம். அப்படி ஒரு கோபத்தை எங்களுள் பள்ளிக்கூட தலைமை வாத்தியாரிடம் கூட நான் கண்டதில்லை. அப்படி ஒரு 'பேய்க்'கோபம்.

உருட்டிக் கொண்டு வந்த காற்றுப் போன சைக்கிளை அப்படியே மருதடி வைரவர் கோயிலடியில் 'ஸ்ராண்ட் போட்டு

நிறுத்தி விட்டு எங்கள் இருவரையுமே திரும்பிப் பார்க்காது விறுவிறுவென நடந்து தன் வீடு போய்ச் சேர்ந்து விட்டான்.

முடிவில் நானும் கட்டை ரவியுமே காத்தான் கூத்துப் பாட்டைப் பாடிக்கொண்டு சைக்கிளை மீதித் தூரம் உருட்டிக் கொண்டுவர வேண்டியதாயிற்று.

அந்த சம்பவத்தின் பின்னர் தடியன் எங்கள் இருவரையும் விட்டு சற்று விலகியே இருந்தான்.

'இவனுக்கு என்ன கீலாவோ?' என கட்டை ரவி அடிக்கடி என்னைக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தான்.

கொஞ்சக் காலத்தின் பின்னர் 'ஓ லெவல்', பரீட்சை நிகழ்ந்தது. பரீட்சை எழுதிய பின்னர், எழுதிக் கிழித்த விறுத்தத்தில்... கோயில் தேர்முட்டியடியே கதியென நாம் கிடந்தோம். மறக்காமல் அவ்வப்போது 'விழுங்க' மட்டுமே வீடு சென்று வந்தோம்.

அந் நாட்களில் தடியன் மீண்டும் எம்மிடையே பிரசன்னமாகியிருந்தான். ஆயினும் அவனது கவனம் எம்மிடையே இல்லாதிருந்ததை நான் கவனித்தே வைத்திருந்தேன்.

எங்களுடில் தடியடி மற்றும் மல்யுத்தத்திற்குப் பெயர் பெற்றவர்களாக இருவர் விளங்கினர். வீரப்பா, சாண்டோ எனவே அவர்கள் அழைக்கப்படுவார்களாயினும் அவர்களது இயற்பெயர்களில் தமிழ் மணங்கமிமுமாம். உண்மையில் அவர்களது பெயர்களை விதானையாரும், கூப்பன்கடை மனேஜருமே அறிந்திருந்தனர் எனலாம். சிறிய வயதில் அவர்களுக்குப் படிப்பித்த குற்றத்திற்காக சிலவேளை மூத்ததம்பி வாத்தியாருக்கும் தெரிந்திருக்கலாம்.

அவர்கள் இருவரும் ஆதவன் அண்ணாவுடன் படித்ததாகவே எனக்கு ஞாபகம். ஆயினும் ஆதவன் அண்ணாவை விட அவர்களுக்கு ஓரிரு வயதுகள் கூட இருக்கலாம் என்பது எனது ஊகம்.

இருந்தாற்போல் ஒருநாள் தடியன் என்னிடம் வந்து வலு 'சீரியஸாக' கேட்டான். 'மச்சான் சாண்டேவிற்கு வீரப்பா அடிப்பனோடா?

அவனது கேள்வியில் பொதிந்திருந்த அர்த்தத்தினை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியாது போகவே, ஓரக்கண்ணால் கட்டை ரவியை நோக்கினேன்.

"தடியா நீவீர் கேட்டதன் அர்த்தம் என்னவோ?" என்று கேட்ட கட்டை ரவி பின் நாவினைக் கடித்துக் கொண்டான்.

"இல்லை சாண்டோவோ, வீரப்பாவோ பலசாலி என்று கேட்டன்" என்றான் சர்வ சாதாரணமாகத் தடியன்.

"ஓ இப்ப அதுதான் வலு முக்கியம்" முட்டியில் பொங்கி வந்த கள்ளைப் போல் வெளியே வரத்தலைப்பட்ட வார்த்தைகள், ஏனோ என் தொண்டைக் குழிக்குள் அமிழ்ந்து போயிற்று.

சில காலங்களில் பரீட்சை முடிவு வெளியாகியது. எட்டுப் பாடங்களிலும் திறமைச் சித்தி எனக்குக் ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



கிடைத்திருந்தது. 'சிவனே' என கட்டை ரவிக்கும் மட்டுமட்டாக அட்வான்ஸ் லெவல் படிக்கத்தக்கதாக முடிவு வந்திருந்தது. ஆனால் தடியன் பாடுதான் பாவம், வெளியில் சொல்ல முடியாதபடி பரீட்சை முடிவு அமைந்து விட்டது.

ஆனாலும் 'ரிசல்ஸ்' பார்க்க பாடசாலை சென்ற தடியன், தேர்தலில் வென்ற தொகுதி வேட்பாளரைப்போல சிரித்துக் கொண்டே தான் வெளியே வந்ததாக பின்பு ஒரு நாள் கட்டை ரவி எனக்குச் சொல்லி ஆச்சரியமுற்றான்.

பரீட்சை முடிவு வந்ததன் பின்னர் பல நாட்களாகத் தடியனை நான் சந்திக்கவே இல்லை. ஓரிரு மாதங்களின் பின்னர் சாண்டோ, வீரப்பா செற்றுடன் தடியனும் சேர்ந்து விட்டதாகவும், சதா அவர்களையே தன் சைக்கிளில் முன்னுக்கும் பின்னுக்குமாக ஏற்றித் திரிவதாகவும் யாரோ எனக்குச் சொன்னார்கள். பள்ளிக் கூடத்தில் எங்களுடன் படித்து விட்டு ஓராங்கட்டையடி தையல் பயிற்சி நிலையத்துக்கு தையல் பழகச் செல்லும் விஜயகுமாரியையே தற்போது தடியன் விட்டுத்தூர்த்தித் திரிவதாகவும் கூடவே ஒரு செய்தியையும் கூடாக என் காதில் போட்டு வைத்தார்கள்.

அதுசரி, பாரதி என்னவானாள்? என அறிவதில் என் மனம் அங்கலாய்த்தது. வெகு சீக்கிரத்திலேயே அந்த மர்மத்துக்கு விடையும் கிடைத்தது. மரதன் ஓட்டப் போட்டியில் முதலாவதாக வந்தவனைப் போல மூச்சிரைத்தவாறே சைக்கிளை உழுக்கி வந்த கட்டை ரவிதான் சைக்கிளை விட்டு இறங்காமல் நிலத்தில் காலூன்றி நின்றவாறே அதைச் சொன்னான்.

"பாவம் தடியன் கிட்டடியிலை பாரதியட்டை முறையாக வேண்டிக் கட்டினானாம்."

"ஏன்ரா என்ன நடந்தது?"

"பாரதி பள்ளிக் கூடத்தாலை வீட்டை போகேக்குள்ளை மீசோலை முடக்கடி யிலை வைச்சு வழி மறிச்சு மச்சான் லெட்டர் குடுத்திருக்கிறார். குடுத்த லெட்டரை வாசிக்காமலே கிழிச்சு அவனின்ரை முகத்திலை எறிஞ்சு போட்டு ஓலெவலிலை ஒழுங்கா ஒரு பாடம் கூடப் பாஸ் பண்ணத் தெரியேலை.... இதுகள் மட்டும் தெரியுதோ? எனக் கேட்டுக் காறித்துப்பினாளாம் பாவம்"

24

கட்டை ரவி சொன்னது ஒரு கெட்ட செய்தி போல் என் மனதை வருத்தியது.

பரம சாதுவான பாரதியிடமே இப்படியென்றால் படுசுட்டியான விஜயகுமாரியிடம் பாவம், தடியன் என்ன பாடுபடப் போகிறானோ என என் நெஞ்சு பதைபதைத்து ஏங்கியது.

ஆனால் நான் நினைத்தபடி எதுவும் நடந்து விடவில்லை.

சில நாட்களின் பின் தேர்முட்டியடிப்பக்கம் வருவதையோ அல்லது எம்முடன் பழகுவதையோ தடியன் முற்றாகவே தவிர்த்து விட்டான். வீரப்பா சாண்டோ ஆகியோருடன் ஓடக்கரைப்பக்கமாக அவன் திரிவதாக கடையில் ஆறுமுகப்பா என்னைக் கண்ட இடத்தில் ஒரு நாள் சொன்னார். கடற்கரை கள்ளுத் தவறணை யடியிலும் அடிக்கடி அவர்கள் காணப்படுவதாக இராசேந்தி இன்னொரு நாள் சொன்னான்.

தடியனின் இப்போக்குகளால் அவனது தாயாரும் நிலை குலைந்து நின்றாள். 'பொடியனுக்குப் புத்தி சொல்லித் திருத்தடா மேனை' என எனைக் காணுமிடமெல்லாம் காலில் விழாத குறையாக மன்றாடித் திரிந்தாள்.

தடியனுக்கு என்ன நேர்ந்தது? அவன் ஏன் இப்படியாக ஆனான்? என என்மனம் சதா சிந்தித்த வண்ணம் இருந்தது. அவனை நல்வழிப்படுத்தி மீண்டும் எங்கள் 'கிளிக்' குடன் சேர்க்கவே மனம் அவாவுற்றது.

ஆனால்... வீட்டிலோ அல்லது வேறெங்கிலுமோ அவனைப் பிடிக்க முடியாமை எனதும், அவனது அம்மாவினதும் எண்ணத்தை நிறைவேற்ற முட்டுக் கட்டை போட்டு நின்றது.

அட்வான்ஸ் லெவல் படிக்க ஆரம்பித்து ஒரு வருடம் கழிந்த நிலையில், ஒரு காலைப் பொழுதில், கல்லூரிக்குச் செல்லும் வழியில் ஓராங் கட்டைச் சந்தியில் வைத்து, நீண்ட நாட்களின் பின் நான் தடியனைச் சந்தித்தேன்.

எண்ணெய் கண்டு பல நாட்களாகி விட்ட கேசும், முரடு பத்திப் போயிருந்தது. கண்கள் சிறுத்து உட்குழிந் திருந்தது. கன்னம் உள் விழுந்து பற்கள் மேலும் துருத்திக் கொண்டிருந்தது. தடியன் என்ற கௌரவ பட்டத்தினையே தொலைத்துவிட்டு வந்தவனைப் போல் அரைவாசியாக மெலிந்து, காய்ந்து கருவாடாகியிருந்தான்.

"என்னடா மச்சான் இது கோலம்?" என்றேன் குரல் தளதளக்க

ஏதோ குற்ற உணர்வு மேலிட்டது போல் என்னை ஏறிட்டும் பார்க்காது, நிலத்தையே வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றான். நிலத்தில் காலூன்றிய படி இரண்டு அல்லது மூன்று நிமிடங்கள் தான் தரித்து நின்றிருப்பான். எதுவுமே சொல்லாது 'பெடலை' மிதித்து திரும்பியே பார்க்காது சென்று விட்டான். அவனது தலைக் கறுப்பு மறையு

ஜீவந்தி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



மட்டிலும் அவ்விடத்திலேயே ஊன்றிய கால் வலிக்க வலிக்க நின்றிருந்தேன்.

அதன் பிறகு தடியனை ஒருபோதும் நான் நேரில் சந்திக்கவில்லை.

சில காலங்கள் தடியன் பற்றி எவ்வித தகவலுமே இல்லாதிருந்தது.

தடியன், வீட்டிற்கு வந்து மாதக் கணக்காகி விட்டதாக, காண்போர் எல்லோருக்கும் தாயார் சொல்லி அழுவதாக நண்பர்கள் கூறினர். அவனுடன் இறுதியாகத் திரிந்த சாண்டோ, வீரப்பா முதலானோரையும் காணக்கிடைக்க வில்லை என சிலர் தகவல்கள் சொன்னார்கள்.

இப்படியாக ஏறத்தாழ எல்லோரும் தடியனின் முகத்தை மறந்து போன நிலையில், வீ.ரீ.கே.மாஸ்டரின் இரசாயன பாடவகுப்பிற்கு ஆளுக்கொரு சைக்கிளில் சென்று கொண்டிருந்த, ஒரு அதிகாலைப் பொழுதில்... கட்டை ரவி அவ்விடத்தை விக்கி விக்கிச் சொன்னான்.

"மச்சான் தடியனைப் பற்றி ஒரு செய்தி கேள்விப்பட்டன். உண்மையிலை என்னாலை நம்ப முடியாமல் இருந்தது"

"என்னடா அது?"

"ஆளை மணல்காட்டியிலை ஆரோ கண்டிருக்கினாமாம். அவை வந்து தாய்க்குச் சொல்ல... அது மனுஷி குளறிக் கூத்தாடி ஊரைக் கூட்டி புளியடிப் பக்கம் நேற்று ஒரே அல்லோல கல்லோலமாம்"

"ஆளைக் கண்டாச்சுத்தானே.. பிறகென்ன மச்சான் பிரச்சினை?"

"கண்டதில்லைப் பிரச்சினை... கண்டகோலம் தான் பிரச்சினை..."

"அப்பிடி யெண்டால்"

"தோளிலை துவக்குத் தொங்க ஏதோ சீருடையிலை நிண்டானாம்"

தொண்டைக் குழியை ஏதோ வென்று அடைப்பது போன்ற உணர்வு என்னுள் எழுந்தது. என்னையே அறியாது என் கைகள் சடின்பிறேக் அடிக்க சிறிது நேரம் அப்படியே தன்னுணர்வு அற்று நின்றேன். சமாந்தரமாக என்னுடன் சைக்கிளில் பயணித்த கட்டைரவி உசாராகி, எனது சைக்கிள் ஹாண்டலைப் பிடித்து என் சமநிலையைப் பேணிய பின்னரே மீண்டும் பெடலை நான் உழக்க ஆரம்பித்தேன்.

பாம்புகளாக ஊர்ந்த என் சைக்கிள் சில்லுகள் வீதியின் அகலப் பாட்டில் தடம்

பதித்தவாறே மீண்டும் முன்னோக்கி நகர ஆரம்பித்தன.

அதன் பின்னர் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தடியனைப் பற்றிய தகவல்கள் கசியத் தொடங்கிற்று.

பயிற்சி முடித்து இப்போதுதான் தடியன் வந்திருப்பதாகவும், எங்கள் பகுதிக்கு அவன்தான் பொறுப்பாளன் எனவும் அவன் இப்போது வேறொரு பெயர் வாயிலாகவே அழைக்கப்படுவதாகவும், சாண்டோ, வீரப்பா ஆகியோரும் அவனுடனேயே இருப்பதாகவும் சுடச்சுட அவ்வப்போது செய்திகள் வந்து கொண்டேயிருந்தன.

அட்வான்ஸ்லெவலில் சித்தியெய்தி நான் கணக்கியல் கற்கை நெறிக்கென கொழும்பு செல்லும் தறுவாயில், கோயிலடியில் கல்யாணப்படிப்பு நடந்து கொண்டிருந்த ஒரு மைமல் பொழுதில், உச்சக்கட்டச் செய்தியாக தேர்முட்டியடியில் வைத்து கட்டைரவி அதை எனக்குச் சொன்னான்.

"மச்சான், இவள் விஜயகுமாரியை ஐஞ்சாறு நாளா வீட்டிலை காணேல்லையாம். தடியனோடதான் போய்ச் சேர்ந்திருப்பான் என்று ஆக்கள் பரவலாகக் கதைக்கினம்."

அச்செய்தி கிடைத்த ஓரிரு மாதங்களுள் நான் கொழும்பு சென்று விட்டேன்.

மாதங்கள் வருடங்களாகி பின் தசாப்தங்கள் இரண்டு கழிந்த நிலையில், தடியன் எனும் பெயர் அறவே அழிந்து போயிற்று. புதிய தனது பெயரில் கிராமங்கள் கடந்து, நகரங்கள் கடந்து... ஏன் நாடு கடந்தும் அவன் பிரசித்தமானான்.

\*\*\*

இப்போது...

புதிய பெயரில் புகழடைந்த தடியன் என்றழைக்கப் பட்ட எஸ்.எஸ் ரவிச்சந்திரனுக்கும், அவனது குடும்பத்தினருக்கும் இறுதி நேரத்தில் என்னவாயிற்று என இன்று வரை எவருக்கும் எதுவுமே தெரியாது! அவனது தாயாரோ இன்னும், "என்றை பிள்ளை எண்டைக்காவது ஒரு நாள் திரும்பி வருவான்" என்று ஏதோ ஒரு அகதி முகாமிலிருந்து சொல்லிக் கொண்டிருப்பதாகவே ஊரவர்கள் சொல்கிறார்கள்.

ஆனால்...

தடியன் என்றும் உயிருடனேயே உலா வருகிறான். கரியார் பூட்டிய அந்த 'றோட்டமாஸ்டர்' சைக்கிளின் பின்னால் என்னை ஏற்றிக் கொண்டு தினமும் பஸ் டிப்போ வழியாக ரவுனுக்குச் செல்கிறான். எங்களுர் சென்றல் தியேட்டர் கலரி பின்வரிசையில் இருந்து கொண்டு என்னுடன் படங்கள் பார்க்கிறான்.

பிள்ளையார் கோவில் தேர்முட்டிக்கு அருகிலுள்ள மகிழ் மரத்தின் கீழ் அமைந்துள்ள பொழிந்த கற்களிலிருந்து கொண்டு மணிக்கணக்கில் என்னுடன் முசுப்பாத்திக் கதைகள் கதைக்கின்றான்.....

என் நினைவுகளிலும்... கனவுகளிலுமாக...□□□



**தொல்காப்பியரின்  
இலக்கியக்  
கொள்கையும்  
தற்கால  
இலக்கியக்  
கொள்கை  
அடிப்படையில்  
அதன்  
பொருத்தபாடும் :  
சில அவதானிப்புகள்**

**கலாநிதி.செ.வோகராசா**

01. தொல்காப்பியம் தொன்மைமிக்க, பழைய இலக்கண நூலாகும். ஆயினும், தொல்காப்பியத்திலே

1) தற்கால இலக்கியக் கொள்கைகள் சிலவற்றின் பண்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

2) தற்கால இலக்கியக் கொள்கைகள் சிலவற்றினடிப்படையில் தொல்காப்பியத்தை நவீன நோக்கில் அணுகவும் முடிகின்றது. இவை பற்றி சுருக்கமாக நோக்குவதே இவ்வாய்வின் நோக்கங்களாகின்றன.

02. தற்கால இலக்கியக் கொள்கைகளுள் முதன்மையான தொன்று யதார்த்தவாதமாகும். யதார்த்தவாதம் *Realism* என்றால் என்ன என்பதுபற்றி விளக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. இவ் யதார்த்தவாதம் வெவ்வேறு நிலைகளில் அகத்திணையியலில் ஆங்காங்கே வெளிப்படுவதை நன்கு அவதானிக்க முடிகின்றது.

02.1 அகத்திணை சார்ந்த சங்க இலக்கிய அடிப்படையிலான பண்புகளுள் தலையாயதொன்று பின்வரும் சூத்திரத்தில் வெளிப்படுகின்றது :

*"நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்  
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்  
கலியே பரிபாட்டு ஆயிருபாவினும்  
உரிய தாகும் என்மனார் புலவவர்"*

மேலே குறிப்பிடப்படுகின்ற 'நாடகவழக்கு' என்பது 'சுவை படக்கூறுவது'; 'கற்பனை விரவியது' ஆனால் உலகியல் வழக்கு என்பது 'உலகத்தார் ஒழுகலாற்றலோடு ஒத்து வருவது' எனவே இவ் உலகியல் வழக்கு என்பது நரோவழி யதார்த்தப் பாங்குடன் வெளிப்படுகிறது என்பதில் தவறில்லை.

அகத்திணை சார்ந்த முக்கிய பண்புகளுள் பிறிதொன்று முதல், கரு, உரிப்பொருள் கோட்பாடு. 'முதல்' என்பது நிலத்தையும் 'கரு' என்பது அந்நிலத்திற்குரிய தாவரம், பறவை முதலானவற்றையும் 'உரி' என்பது நிலம் சார்ந்த ஒழுக்கத்தையும் கருதுகின்றது. குறிப்பிட்ட ஒழுக்கம் அல்லது திணைப் பொருளை சிறப்பாக வெளிப்படுத்த பின்புலமாக அமைவதே முதற்பொருட்களும் கருப்பொருட்களுமாகும். இன்றைய புனைகதையாசிரியர்கள் தமது படைப்புகளில் யதார்த்தத்தைச் சிறப்புச் செய்ய குறிப்பிட்ட களத்தை இயற்கைச்சூழல் நுண்மையாகச் சித்திரிப்பதும் (உதாரணமாக, தி.ஜானகிராமனின் படைப்புகள்) அதனை, 'மண்வாசனை' என்றுரைப்பதும் கண்கூடு அவ்வாறெனில் அகத்திணைப் பாடல்களின் முதல், கருப்பொருள் பயன்பாட்டினூடேயும் யதார்த்தப்பாங்கு கலந்துள்ளதென்பதில் தவறில்லை!

அகப்பொருட்பாகுபாட்டிலே 'துறைகள்' என்பனவும் முக்கியம் பெறுபவை ஆய்வாள ரொருவர் கூறுவதுபோன்று, 'இதில் சில துறைகள் உலகியல் வழக்கிற்குப் புறம்பாகவும் நாடக வழக்குத்தழுவியுமுள்ளன. இந்த இனத்தைச்



சேர்ந்தவைதான் காட்சி, ஐயம், தெளிதல் போன்றவை. அவை புலவருக்கு கற்பனையுடன் ஏங்கிய கவிதையை ஆக்குவதற்குரிய சந்தர்ப்பங்களே. ஆனால் காதலரின் உள்ளத்தில் தோன்றும் நிகழ்ச்சிகளையும் அவர்களிடம் நேரும் அங்க சேஷ்டைகளையும் நுட்பமாய் 'மெய் தொட்டுப் பயிறல்', 'நாணிக்கண்புதைத்தல்' போன்ற துறைகளாக ஆக்கியிருப்பது வெறும் புலநெறிவழக்கோ நாடகவழக்கோ அல்ல' என்பது கவனத்திற்குரியது.

அகத்திணைப் பாடல்கள் தலைவன், தலைவி, தோழன், தோழி முதலான பாத்திரங்களின் கூற்றுக்களாகவே வெளிப்படுவன. இத்தகைய பாத்திரங்களின் கூற்றுக்கள் பற்றிக் கூறப்படுவனவற்றை அவதானிக்கின்றபோது பின்வரும் சூத்திரம் கவனத்திற்குரியது.

"கிழவி சொல்லின் அவள்அறி கிளவி

தோழிக்கு ஆயின் நிலம் பெயர்த்து உரையாது

கிழவோற்கு ஆயின் உரனொடு கிளக்கும்

ஏனோர்க்கு எல்லாம் இட வரைவு இன்றே"

மேற்கூறிய சூத்திரங்களுக்கு பேராசிரியர் "யானை மிதித்து தெரிந்த அடிமரத்தையுடைய வேங்கை மரத்திற்கு உள்ளூறையாக நொதுமலர் வரைய வருதலின் அஞ்சிய தலைவி அமையும் குறுந் தொகைப் பாடலை எடுத்துக் காட்டி இவ்வேங்கை மரம் தலைவி பயிலும் படம்பையிலுள்ள தாதலானும் அவள் பூக்கொய்ய மலர்வது ஆதவனும் அவள் அறிந்த பொருள் என்று விளக்குகிறார். 'தன் பார்ப்புத் தின்னும் அன்பு இவ் முதலை' உள்ளூறையாகவரும் ஐங்குறு நூற்றுப்பாடல் தலைவிகூற்றாக அமைய முடியாது. ஏனெனில், தலைவி முதலைகளின் செய்கையெல்லாம் அறியாப்பெரும் பேதை எனவே, அது தோழிகூற்று என்று உறுதிப்படுத்துகின்றார். இத்தகைய விடயங்களை உற்று அவதானிக்கின்ற போது இவற்றின் அடிப்படையாகவும் யதார்த்தப் பார்வை இழையோடுவதை அவதானிக்கலாம்!

02.2 படிமவாதம் (Imagism), குறியீட்டுவாதம் (Symbolism) என்பன இன்று தமிழிலக்கிய கவிதை செல்வாக்குற்ற சூழலில் பரவலாகப் பேசப்படுகின்ற விடயங்களாகிவிட்டன. ஆயினும், இவை சங்கப் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது.

'படிமம்' என்பது 'சொல்லால் தீட்டும் ஒவியம்' அல்லது அக்காட்சி ஆகின்றது.

'குறியீடு' என்பது ஒன்றை எடுத்துரைப்

பதனுடாக இன்னொன்றை உணர்த்துவது.

ஆயினும் 'படிமம்', 'குறியீடு' இரண்டிற்கு மிடையில் நெருக்கமான தொடர்புள்ளது இவ்விரண்டிற்கும் சங்கப்பாடல்களிலமைந்துள்ள உள்ளூற உவமயத்திற்கும் நெருக்கமான தொடர்புள்ளது.

மேற்கூறியவற்றை விளக்குதற்கு சங்கப் பாடல்களிலிருந்து எடுத்துக்காட்டு தருவதை தெளிவும் சுருக்கமும் கருதி தவிர்ந்து இக்காலத்திற்கேற்ற எளிமையானதொரு விளக்கம் தருவது பொருத்தமானது.

ஆய்வாளரொருவரது விளக்கம் இங்கு எடுத்தாளப்படுகின்றது.

\*மலர் - சார்பற்ற ஒரு தனிப்பொருள்

\*மலர் போன்ற முகம் (உவமை) - இரு தனிப் பொருட்களிடையே ஒப்பு ஏற்றப்பட்டு இரண்டும் ஒத்த மதிப்புப் பெறுகின்றன.

\*முகமலர் (உருவகம்) - மலர் மேல் நிலையிலும் முகம் பதிவுநிலையிலும் அடுக்கப் பெற்று இரண்டும் ஒன்றுபோல் காட்டப் பெறுகின்றன.

\*வாடாமலர் - மலர், குறியீடாக ஒரு நபரைக்குறித்து ஒதுக்கம் பெறுகிறது.

\*வாடியமலர் (குறியீடுகள்) - நபர் மெலோங்கும் பாங்கு

\*மலரின் பசுஞ்சிறகை அரியும் கோடரி (படிமம்) - சிறகு

\*முளைக்கும் மலர் - அதன் மென்மை, அழிக்க வரும் வலுவான கோடரி - அதன் வன்மை, சூழலுக்கேற்ப, வாழ்வின் ஏதோ ஒரு நிலை, காட்சி வடிவமாக மனதில் விரிவது.

சுருங்கக்கூறின் படிமம், குறியீடு என்ற சொற்கள் தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெறவில்லையே தவிர, அவையே உவமம், உள்ளூற உவமம் முதலியனவாக இடம்பெற்றிருப்பது மேற்கூறியவற்றிலிருந்து புலப்படுகின்ற தெனலாம்.

02.3 சமகாலத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ள பிறிதொரு இலக்கியக் கொள்கை அமைப்பியல் வாதம் (Structualism) ஆகும். இக்கொள்கையின் உருவாக்கத்தில் மொழி ஆய்வாளராக சகருக்கு முக்கிய இடமுள்ளது. மொழிபற்றி அவர் தெரிவித்த கருத்துக்களை அடியொற்றி உளவியல், சமூக வியல், நாட்டாரியல், மானிடவியல், இலக்கியம் முதலான துறைகளுடன் தொடர்புபட்ட அறிஞர்கள் தத்தம் துறைகளையும் அவ்வடிப் படைகளிலே

ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



அணுகினார். இவ்வழி இலக்கிய அமைப்பியல் வாதிகள் தெரிவிக்கின்ற கருத்துக்கள் சங்க இலக்கியம் பற்றிய தொல்காப்பிய அணுகு முறைகளில் வெளிப்படுவது கவனத்திற்குரியது.

சகூர் மொழியில் இருவகை அமைப்புக்களை இனங்கண்டார். ஒன்று எழுவாய், பயனிலை, செயப்படுபொருள் ஆகிய அகஅமைப்பு; (*The parole*) மற்றையது, அதன் புற அமைப்பு ஆகிய 'தொழிற்படு வழக்கு' (*The langue*) எ - டு :- இராமன் மரத்தைத் தறித்தான். சுருங்கக் கூறின் மொழியின் புறவடிவங்களைக் கொண்டு அதன் உயிர்ப்பாகிய அகவடிவம் இங்கு அறியப்படுகிறது.

மேற்கூறியவற்றை மனங்கொண்டு, தொல்காப்பியம் கூறும் அகத்திணைமரபு பற்றிச் சிந்திக்கலாம். அகத்திணை மரபு (திணை, துறை, பாத்திரக்கூற்று, களம் முதலியன) சகூர் குறிப்பிடும் *The parole* ஆகிறது. அதனை அடியாகக் கொண்டு எழுகின்ற பாடல் *The langue* ஆகிறது.

சகூரின் பிறிதொரு கோட்பாடு, 'பேச்சொலி பொருணர்த்தும் முறை' பற்றியது இது பொருள் குறியீட்டுமுறை (*Theory & Signification*) எனப்படுகின்றது. இதன்படி,

- (1) பேச்சொலிகள் (ஏலியன்கள்) நேரடியாகப் பொருள்களைச் சுட்டா,
- (2) தம்மிடையேயுள்ள வேறுபாட்டாலேயே ஒலியன்கள் பொருள் வேறுபாட்டை உணர்த்தும்,
- (3) ஒலியன்களின் கூடாகிய சொல்லுக்கும் (*sign*) அது குறிக்கும் பொருளுக்கும் எத்தகைய நேரடித் தொடர்புமில்லை,
- (4) அதாவது, மொழிக்குறிகள் (*Linguistic sign*) இடுக்குறியளவாகவே பொருளுணர்த்தும்.

மேற்கூறிய கருத்துடன் தொல்காப்பியருக்குடன்படுள்ளது. எனவேதான், "மொழிப் பொருட்காரணம் விழிப்பத் தோன்றா" (877) எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்!

மேற்கூறிய இடத்திலும் வேறிடங்களிலும் சொல்லுக்கும் பொருளுக்குமிடையிலான உறவினைத் தொல்காப்பியம் ஆராய்கிறது. இது எமது கவனத்திற்குரியதொரு விடயமாகின்றது. ஏனெனில், சொல்லுக்கும் பொருளுக்குமிடையிலான உறவு யாது என்ற வினா எழுந்தபோது அதுபற்றி விளக்க எழுந்ததே அமைப்பியலாகின்றது. எனவே தொல்காப்பியத்தில் அமைப்பியல்வாதச் சிந்தனைகள் பெருகிக் காணப்படுவது வியப்பிற்குரியதன்று.

இவ்வேளை முதல்க்குறிப்பிட்ட திணை பற்றிய விடயங்கள் தொல்காப்பியப் பொருளதி காரத்துடனும் பின்னர் குறிப்பிட்ட சொல்பற்றிய கருத்து சொல்லதிகாரத்துடனும் தொடர்புபடு வதனை நினைவுகூர்கின்றபோது பொருளுக்கிடையிலான (அகம், புறம்) உறவும், சொற்களுக்கிடையிலான உறவும் பற்றி தொல்காப்பியம் கவனஞ் செலுத்துகின்றது என்பதனையும் நினைவுகூர்வத வசியம். இவ்வாறே எழுத்ததிகாரத்தில் எழுத்துகளுக்கிடையிலான உறவு பேசப்படுகிறது. இவற்றை நோக்குகின்றபோது "தமிழினத்தின் கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்கான ஓர் ஒழுங்கமை வாகவும் (*system*) அன்றைய தமிழ்ப் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்துகின்ற ஓர் ஒழுங்கமைவாகவும் தமிழ் மொழியைக் காணும் தொல்காப்பியப்பிரதி யின் பார்வை புலனாகிறது. அமைப்பியல் கருத்துக்கு ஆபட்டமையால்தான் தொல்காப்பியத் தால் தமிழ் மொழியில் அமைந்த ஒழுங்கமைவு களையும் புறனடைகளையும் பதிவுசெய்ய இயன்றுள்ளது."

அமைப்பியல் வாதிகள் இருமை எண்தொடர்பியலை (*Digital communication*) முதன்மைப்படுத்துவர். கலைகளிலும் அறிவியல் துறைகளிலும் நிகழும் ஒழுங்குபடுத்துதலைச் செய்வதே இருமை எண் தொடர்பியல் ஆகும். இவ்வழியில் தொல்காப்பியம் தமிழ் மொழியை ஒழுங்குபடுத்துகிறது. இது பலவாறு நிகழ்கின்றது. உதாரணமாக இவற்றுள் ஒன்றே "சென்மை தெரிதலும், பொருண்மை தெரிதலும்" (சொல் 156)

அமைப்பியல் வாதம் முதன்மைப்படுத்து கின்ற இரட்டைப் பிணிப்புக் கொள்கை இருமை எதிர்வுகள் முதலானவற்றையும் தொல்காப்பி யத்தில் இனங்காண முடிகின்றது. இவ்வேளை விரிவஞ்சி அவை எடுத்துரைக்கப்படவில்லை.

03. நவீன இலக்கியக் கொள்கைகளின் அடிப்படையில் அணுகுவதற்கும் தொல்காப்பியம் இடம் தருகின்றது.

03.1 மேற்கூறியவற்றுள் 'கூழலியல் திறனாய்வு' (*Ecocriticism*) முக்கியமானதொன்று. இலக்கிய ஆக்கங்களுக்கும் பௌதிக அல்லது இயற்பியல் கூழலுக்குமிடையேயுள்ள தொடர்புகளை ஆராய்தலே இதுவாகும். இந்நிலையில் தொல் காப்பியம் குறிப்பிடும் ஐவகை நிலப்பாகுபாடு, ஐவகை ஒழுக்கம் முதலியனவற்றை கூழலியல்



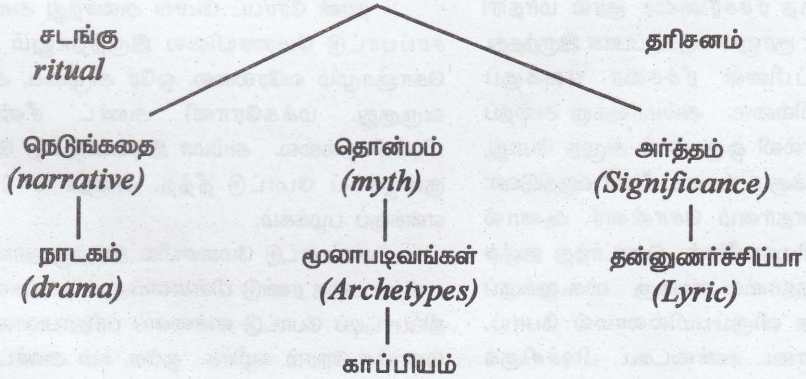
திறனாய்வுநோக்கில் அணுகுவதற்கேற்ற வாய்ப்பிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது சங்ககாலத்தை ஆய்வாளர் சிலர் 'இயற்கைநெறிக் காலம்' என்று குறிப்பிடுவது நினைவு கூரத்தக்கது. சூழலியல் நோக்கிலே தொல்காப்பியத்தையும் சங்கப் பாடல்களையும் விரிவாக அணுகுவது அவசியமானது.

03.2 கவனத்திற்குட்படுத்தவேண்டிய மற்றொரு இலக்கியக் கொள்கை தொல்படிமவியல் திறனாய்வு (Archetypal criticism) என்பது, இலக்கியத்தில் தொல்படிமங்களைத் தேடுவதும் இலக்கியத்தில் காணப்படும் சொற்கள், சூழ்நிலைகளுக்கு, தொல்படிம அடிப்படையில் விளக்கம் தருவதும் இவற்றுள் மனுக்குலம் சார்ந்த எண்ணங்கள் எவை? உளவியல் சார்ந்தவை எவை? அவற்றின் எச்சங்கள் எவை? என இனங்காண்பதும் கூட்டு நனவில் மனத்தின் வெளிப்பாடுகள் சடங்குகளாகவும் தொன்மங்களாகவும் குறியீடுகளாகவும் அமையுமாற்றைக் கண்டறிவதும் இத்தகைய திறனாய்வின் பார்ப்பும். இவ்விதத்தில் ஐந்திணை, அக - புறப்பகுப்பு மூலப்படிமங்களாகவும் இவையின் சேயோன், மாயோன், கொற்றவை, இந்திரன், வருணன் ஆகியவற்றுடனினின்று, தொன்மங்களாகவும் உருப்பெற்றதாகக் கருத முடிகின்றது.

இவ்வேளை மேற்கூறிய திறனாய்வுக் கொள்கை மூலவர்களுள் முதன்மையானவராகிய நார்த்ராப்ரையின் பகுப்பு முறை பற்றி அறிவது பயனுடையது அது வருமாறு :

	மனித உலகு	விலங்குகள்	தாவர உலகு	தாதுப் பொருட்கள்
இன்பியல்	நட்பு, காதல் திருமணம்	பழக்கப்பட்ட விலங்குகள்	பூக்கள்	நகர் நதி கட்டிடம் கோயில்
துன்பியல்	கொடுங்கோன்மை தனிமை கொடுமை		பயமுறுத்தும்காடு	கடல் வெள்ளம்

மேற்கூறியவாறான பிரையின் பகுப்பு முறையுடன் தமிழ்த்திணைப் பாகுபாட்டுப்பகுப்புமுறையை ஒப்பிட்டுப்பார்ப்பது அவசியமானது. தமிழ்த்திணைப் பகுப்பு முறையிலிருந்து மேலுள்ள பகுப்பு முறை வித்தியாசப்படுவதுண்மையாயினும் அதுதவிர்க்கவியலாத தென்பதனை புரிந்து கொள்ளவியலும் அதே வேளையின் ப்ரையின் மற்றொரு பகுப்பு முறை நுணுகி நோக்கத்தக்கது.



தமிழில் கிடைக்கின்ற பழைய இலக்கியங்கள் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்கள் மட்டுமே. அவ்வாறெனில் தமிழ்ச்சூழலில் குறிப்பிட்டுள்ள ஏனைய வடிவங்கள் இருக்கவில்லையா? இருந்து கிடைக்கவில்லையா? இல்லாமலிருக்கமுடியுமா? என்றெல்லாம் வினாக்கள் எழுகின்றன. இவை ஆழமான ஆய்வை அவாவி நிற்கின்றன. □□□





## உள்ளங்கரல் புல்

### அடிகை

- ஸ்ரீரஞ்சனி

"மை நேம் ஸ் ரோசி, வட்ஸ் யுவர் நேம்?" எனக் கேட்டு விட்டு அவ என்னைப் பாக்கிறா.

எனக்கு அவைவப் பாத்த உடனை, எங்கடை ரீச்சர் மிசின் ஜோன் ஸ்கூலுக்கு ஒரு நாள் வராமல் நிண்ட போது, வந்த அந்தச் சப்பிளை ரீச்சர் தான் ஞாபகத்துக்கு வந்தா. அந்த ரீச்சரின்ரை குரல் மாதிரி அவவின்ரை குரலும் கடுகடுப்பாக இருந்தது. அந்தச் சப்பிளை ரீச்சரை எனக்குப் பிடக்கவேயில்லை. அம்மாவுக்கு அதைப் பற்றிச் சொல்லி ஒரு நாள் அழுத போது, 'சரி, நாளைக்கு உங்கடை ரீச்சர் வந்திடுவா' எண்டு சமாதானம் சொன்னா. ஆனால் அந்தச் சப்பிளை ரீச்சர் தொடர்ந்து ஐஞ்சு நாளா வந்ததாலை எனக்கு ஸ்கூலுக்குப் போறதிலை விருப்பமில்லாமல் போய், அம்மாவோடை சண்டைகூட பிடச்சிருக்கிறன். அந்தச் சப்பிளை ரீச்சருக்கு எங்கடை ரீச்சர் மாதிரி மெல்லமாகக் கதைக்கத் தெரியாது. அது மட்டுமில்லை மற்றவையிலை எந்த நேரமும் பிழை பிடக்கிறது தான் அவவின்ரை வேலை.

நான் ஒண்டும் பேசாமல் நிற்கிறதைப் பார்த்ததும் அவவே தொடர்ந்து சொல்லுறா, "ஓ, யூ ஆர் நொட் ரெடி ரு ரோக் ரு மீ யெற், தற்ஸ் ஓகே"

"திஸ் ஸ் அபர்ணா, அபர்ணா திஸ்

ஸ் ரோசி." என மாறி மாறி எங்களுக்கு சொல்லிப்போட்டு என்னைப் பார்த்து, "ரோசி வில் ரேக் கேயர் ஒவ் யூ, அன்ரில் திங்ஸ் கெற் செறல்டு" என்கிறா என்னை ரோசியிடம் கூட்டிக் கொண்டுவந்த டயானா. எனக்கு அவை சொல்லுற எதுவுமே விளங்கேல்லை. இதெல்லாம் ஏன் நடக்குது எண்டும் சரியாத் தெரியேல்லை.

பிறகு டயானா என்னை அந்த வீட்டுக்குள்ளை கூட்டிக் கொண்டு போறா. அங்கை என்னிலும் பாக்க வயது கூடின ரண்டு பிள்ளைகள் மேசையில இருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கினம்.

"அபர்ணா, வட் யூ லைக் ரு ஈற் சம்திங் ஈ?" எண்டு கேட்ட ரோசிக்கு, "யேஸ், ஷி டின்ற் ஹாவ் ஹேர் டினர் யெற்," என்று சொல்லிவிட்டு டயானா என்னைப் பார்த்து "ஜொயின் வித் தெம்" என்கிறா.

நான் ரோபட் போல அசைந்து அசைந்து போய் சாப்பாட்டு மேசையிலை இருந்தாலும் எனக்கு பசி கொஞ்சமும் வரேல்லை. ஒரே அழுகை, அழுகை தான் வருகுது. மக்கரோனி அண்ட் சீஸ் எனக்குப் பிடக்கிறேல்லை. அம்மா இடியப்பத்தை சொதியோடை குழைச்சுப் போட்டு தீத்த, அதைச் சாப்பிட்டுத்தான் எனக்குப் பழக்கம்.

சாப்பாட்டு மேசையில இருந்து நான் அமுறதைப் பார்த்த அந்த ரண்டு பிள்ளையளும் தாங்கள் கதைச்சதை நிப்பாட்டிப் போட்டு என்னைப் பரிதாபமாகப் பாக்கினம். கொஞ்ச நேரம் கழிச்சு, 'ஓகே, கம் அண்ட் சிற் வித் மீ' எண்டு ரோசி என்னைக் கூப்பிடுறா.

பிறகு டயானாவும் ரோசியும் தமக்குள கதைச்சபடி ஏதோ எல்லாம் எழுதிக் கொண்டினம். பிறகு டயானா போய்விட்டா. "அபர்ணா, இற் ஸ் ஒல்மோஸ்ற் ரைம் ரு கோ ரு பெட்" எனச் சொல்லி என்னைக் கூட்டி கொண்டு வந்து ஒரு அறையில் படுக்க விட்டுப் போய் விட்டா, ரோசி.

அம்மாவின்ரை கூட்டிலை அம்மாவோடை படுக்கிறதிலை சுகம் கண்ட எனக்கு அந்தத் தனி அறையைப் பாக்க ஏதோ பயங்கரப் பூதத்தைப் பாக்கிற மாதிரி இருக்குது. அம்மாவுக்கெண்டு ஒரு தனி வாசம்



இருக்குது. "அம்மா, யூஸ்மெல் சோ குட்" என அடிக்கடி சொல்லி அம்மாவை இறுக்கக் கட்டிக் கொள்ளுவன் நான். இப்ப அம்மாவின்ரை சூடுமில்லை, மணமு மில்லை. எல்லாமே வெறுமையாக் கிடக்குது. நான் இங்கை, எங்கடை பேபி ஆற்றை வீட்டிலையோ தெரியாது. பேபியை யும் என்னையும் சேத்துக் கவனிக்க ரோசியாலை முடியாது என்று தான் என்னை மட்டும் இங்கை கூட்டி வந்ததெண்டு டயானா சொன்னா.

இனி பேபியோடை விளையாடவும் ஏலாது; "அபர்ணாக் குட்டி, பேபிக்கு பவுடர் எடுத்துக் கொண்டு வா; பேபி அழுகுது, பேபியோடை போய் விளையாடு" எண்டெல்லாம் அம்மா சொல்லுறதைக் கேக்கவும் ஏலாது. எத்தினை நாளைக்கு இப்பிடயிருக்கப் போறன்? எப்ப அம்மா கதைக்கிறதைக் கேக்கப் போறன்? எப்ப என்றை அம்மா என்னைக் கொஞ்சித் தடவி விடப்போறா?

பில்லோவைக் கட்டிப் பிடிச்சுக் கொண்டு விம்மி விம்மி அழுகிறன் நான்.

அப்பாவுக்கு கோவம் வந்தால் அவர் அம்மாவை எப்பவும் தான் அடிக்கிறவர். ஆனால் கடைசியாக அப்பா, அம்மா வோடை சண்டை பிடிச்சபோது மட்டும் தான் பொலிஸ் வந்தது. அப்பாவின்ரை சத்தத்தைக் கேட்டு பக்கத்து வீட்டுக்காரர் தான் கூப்பிட்டவை என்று அம்மா ஷெல்டர்ருக்குப் போகக்கை சொல்லி அழுதா.

கவலை வாற நேரமெல்லாம் அம்மா என்னைக் கட்டிப் பிடிச்சுக் கொண்டு தான் அழுவா. இப்ப தனிய இருந்து என்ன செய்யிறாவோ தெரியாது. பேபியோடை இனி நான் எப்ப விளையாடுறது, அம்மாவை இனி எப்ப பாக்கிறது எண்டெல்லாம் ஒண்டுமே எனக்கு விளங்கேல்லை. பாவம் பேபி, தனக்கு என்ன பிடிக்கும் என்று மற்றவைக்கு சொல்லவும் அவவுக்கு தெரியாது. என்ன செய்யிறாவோ தெரியாது. பொலிஸ் வந்து எங்களைக் கொண்டு போய் ஷெல்டர்ரிவை விடேக்கை, எங்கடை வீட்டிலை இருக்காட்டிலும் பரவாயில்லை, என்றை ரொய்ஸ் இல்லாட்டிலும் பரவாயில்லை, அம்மாவோடை இருந்தால்

காணும் என்று தான் நான் நினைச்சன். இப்ப அம்மாவுக்கு வருத்தமாம். ஏதோ டிப்பிரஷனாம், அதாவை அவ்வாலை எங்களைப் பாக்க ஏலாது என்று எங்களை அவவிட்டையிருந்து பிரிச்சுப் போட்டினம்.

எங்களுக்கு எங்கடை அம்மா வேணும் என்று நாங்கள் எவ்வளவு அழுதாலும் அவைக்கு விளங்கேல்லை. எனக்கு என்ன செய்யிறது என்று தெரியேல்லை. அம்மாவும் தன்னாவை எங்களைப் பாக்க ஏலும் என்று சொல்லிச் சொல்லி அழுதா. ஆனால் அவை ஆரும் அதைக் கேட்கேல்லை. ஆரிட்டை நான் போய்க் கதைக்கலாம்?

அவை சொல்லுகினம், அம்மாவுக்கு சுகம் வந்தாப் போலைதான் எங்களை அவவிட்டை விடுகிறதைப் பற்றி யோசிக்கலாமாம். அம்மா தனக்கு என்ன வருத்தம் எண்டாலும் ஒரு நாள் கூட எங்களைக் கவனிக்காமல் விட்டதில்லை. உடுப்புத் தோய்க்கிறது, சாப்பாடு சமைக்கிறது, சாப்பாடு தாறது, எக்கூலுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போறது என்று எங்களுக்கு எல்லாம் அம்மா தான் இவ்வளவு நாளும் செய்தவ.

இப்ப அப்பாவை பொலிஸ் பிடிச்சாப் போலை என்னெண்டு அவவுக்கு அப்படி பெரிய வருத்தம் திடீரெண்டு வந்தது என்று எனக்குத் தெரியேல்லை. இருந்தாலும், தான் எல்லாம் செய்வன் என்று தானே அம்மா சொன்னவ; அம்மா செய்ய மாட்டா என்று இவைக்கு என்னெண்டு தெரியும்?

எனக்கு அம்மாட்டை போகோணும் போலையிருக்குது; இனி இவை எப்ப என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போவினம்? ஒரே குழப்பமாயிருக்குது. ஆரிட்டை நான் கேக்கிறது?

இனி வேறை எக்கூலுக்குத்தான் போகவும் வேணுமாம். மிசிஸ் ஜோனையும் இனிக் காணலாது. புது ரீச்சர் சப்பிளை ரீச்சர் மாதிரி இருப்பாவோ அல்லது மிசிஸ் ஜோன் மாதிரி நல்ல ரீச்சரா இருப்பாவோ, ஆருக்குத் தெரியும்? என்ன இருந்தால் தான் என்ன, என்றை அம்மாவே இல்லையாம், இனி எந்த ரீச்சர் வந்தென்ன?

ரோசியும் என்னிலை பிழை கண்டு கத்துவாவோ என்னவோ. அவ என்றை அம்மா இல்லைத் தானே! அவவுக்கு நான் ஏதேனும் பிழையாய்ச் செய்தால் கோவம் வரும். பிறகு என்ன செய்வாவோ? இதெல்லாம் அப்பாவாவை தான் வந்தது. எல்லாம் அவற்றை பிழை தானே.

அம்மாவுக்குப் பைத்தியம் என்று பேசிப் பேசி அவ்வோடை சண்டை பிடிக்கிறது தான் அவருக்கு வேலை. அண்டைக்கும் அம்மா பேபியோடை சாய்ஞ்சாடம்மா பாடிக்கொண்டு இருக்கேக்கை 'வீடு குப்பையாக் கிடக்குது' என்று கத்தினார். அம்மா "தன்னாவை எல்லாம் தனியாச் செய்ய ஏலாது" என்று சொன்னது அவருக்கு



பிடிக் கேல்லை. தான் வேலைக்குப் போறன், அம்மா வீட்டிலை சும்மா இருந்து கொண்டு சட்டம் கதைக்கிறா எண்டு அவவின்ரை தலைமயிரைப் பிடிச்சு இழுத்து, அவவின்ரை தலையை சுவரிலை மோதி அடிச்சார். அதைப் பாத்து நானும் பேபியும் பெரிசா கத்தினதாலை தான் பக்கத்து வீட்டுக்கு கேட்டிருக்குதாக்கும்.

அவை அப்பிடி பொலிசைக் கூப்பிட்டுக் குழப்பாட்டி, அப்பாணரை கோபம் போணாப் போலை, எப்பவும்மாரி திரும்ப அம்மா அப்பாவோடை கதைச்சிருப்பா. அப்பா கோவமாய் இல்லாத நேரங்களிலை அம்மா அவரோடை சிரிச்சுக் கதைப்பா. அதைப் பாக்க எனக்கு சரியான சந்தோசமா யிருக்கும். சண்டை பிடிக்காமல் எந்த நேரமும் அப்பாவும் அம்மாவும் இப்படிச்

சந்தோசமாக இருக்க வேணும் எண்டு நான் எத்தினை தரம் ஆசைப்பட்டிருக்கிறன்.

இப்ப நான் என்ன செய்யலாம்? எப்பிடி அம்மாவிட்டைத் திரும்பப் போகலாம்? நான் சரியான குழப்படி செய்தன் எண்டால், நோசி என்ன செய்வா? தன்னாலை என்னைப் பாக்க ஏலாது எண்டு அம்மாவிட்டைக் கொண்டு போய் விட்டாலும் விடுவா தானே?

அப்பிடித் தான் ஒருக்காச் செய்து பாக்க வேணும். நாளைக்கு ஏதாவது சாமனை உடைக்க வேணும். பிலத்துக் கத்த வேணும். இருக்கிற மற்றப் பிள்ளையளோடை சண்டை பிடிக்க வேணும்.

எப்பிடியாவது அவை என்னை அம்மாவிட்டை கொண்டு போக வழி பாக்க வேணும்.

அதையே நினைச்சுக் கொண்டு ஈரமாய் போன பில்லோவைக் இறுக்கிக் கட்டிப்பிடச்சுப்படி கண்ணை மூடுறன். □□□

## அன்னையே உன்னை...\*

பத்துமாதம் சமந்து பெற்று  
பகலிரவாய்க் கண்விழித்து  
உற்றவொரு நோய்வந்தால்  
உளந்துடித்து உணர்விழக்கும்  
உத்தமியே உனைப்பிரியா  
வரம்வேண்டிக் கரம் குவிப்பேன்....

அன்னையே உன்னை  
ஆராதிக்கின்றேனம்மா!

உன்னையே ந்யுருக்கி  
உதிரத்தைப் பாலாக்கி  
என்னையுமோர் ஆளாக்கி  
ஏற்றமுற வைத்தவனே  
நின்னை மறப்பேனேல்  
நீள்துயரில் உழல்வேனே...

அன்னையே உன்னை  
ஆராதிக்கின்றேனம்மா!

மண்ணை மறப்பதுவும்  
மாதாவை மறப்பதுவும்  
புன்மைச் செயலன்றோ  
புரிவேனோ நானதனை?  
பொன்னை நிகர்த்தவுன்  
பொற்கழல்கள் பணிவேனே...

அன்னையே உன்னை  
ஆராதிக்கின்றேனம்மா!

- கண.மகேஸ்வரன்

## காவியம்

என்னைத் திறக்கிறேன்  
உன்னைத் தெரியவில்லை  
பகல் என்று கதைக்கிறார்கள்  
இரவு ஒன்று கவிந்திருக்கிறது  
கடல் எச்சம் இட்டுப்போன  
காகிதத்தை கசக்கி எறிகிறேன்  
கடலுக்குள் தீவு மூழ்கியதைப் போல  
காணாமல் போனது அக்காகிதம்  
எல்லாம் இழந்த நிலையில்  
எதனை எழுதச் சொல்கிறாய்  
மாலைச் செய்தியும் காற்றோடு வருகிறது  
மகனின் வலிக்கும் மரணம் பற்றி  
என்னை மூடிக் கொள்கிறேன்  
எதனையும் எழுதிக் கொள்ளாமலேயே

- பெரிய ஐங்கரன்



# கவிஞர் சி.வி.மின் இலக்கிய நோக்கு காலமும் கருத்தும்

- வெளின் மதிவாணம்

மனுகுலத்தின் வரலாறு என்பது பல்வேறு பட்ட போராட்டங்களுக்கும், முரண்பாடுகளுக்கும் மாற்றங்களுக்கும் மத்தியில் சென்று கொண்டிருக்கின்றது. மனிதர்கள் தாம் வாழும் காலகட்டத்தில் அம்முரண்பாடுகளையும் மாற்றங்களையும் எதிர்கொள்ளுகின்றனர். அவர்கள் அவ்வாறு எதிர்கொள்வதை மூன்று நிலைகளில் அவதானிக்கலாம்.

1. முதலாவது பிரிவினர், சூழலில் காணப்படும் பிரச்சினைகளையும், முரண்பாடுகளையும் கண்டு,

இது இவ்வாறு தான் நடக்கும் என அடங்கி போதல். இங்கு ஊழ்வினை, விதி, மரபு, தர்மம் முன்னோர் வழி என்பவற்றுக்கு முக்கியத் துவம் கொடுக்கப்படுகின்றது. பெரும்பாலான பொது மக்களை இந்நிலைப்பாட்டில் காணலாம்.

2. இரண்டாவது பிரிவினர் சூழலில் காணப்படும் பிரச்சினைகள், முரண்பாடுகள் என்பவற்றிலிருந்து விடுபட்டு சமூகத்தை துறந்து போகின்றவர்கள். சமூகத்தை துறந்த தவம் செய்யும் ஞானியர், யோகிகள் முதலியோரை இந்நிலைப்பாட்டில் காணலாம்.

3. மூன்றாவது பிரிவினர் சமூகத்தின் பிரச்சினைகளையும் முரண்பாடுகளையும் கண்டு அவற்றினை எதிர்கொள்வதுடன் அவற்றுக்கான தீர்வினையும் முன்வைக்கின்றனர். தன்கால கட்டத்தில் காணப்படும் முற்போக்கு அல்லது பிற்போக்கு இயக்கங்களில் ஏதாவது ஒன்றினை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தி நிற்பதுடன் சமூக மாற்றத் திறகாக உழைக்கின்றவர்களாக காணப்படுவர். இந்நிலைப்பாட்டில் அரசியல்வாதி, இலக்கிய கர்த்தாக்கள், பத்திரிகையாளர்கள், கலைஞர்கள் முதலியோரைக் காணலாம்.

ஒருவருடைய வாழ்க்கை அவரது குடும்ப மட்டத்துக்கு மேலாக சமூக வாழ்க்கையின் யாதேனும் ஒன்றின் மட்டத்தில் நிலைக்கப்படுகின்ற தேவை ஏற்பட்டுவிட்டதென்றால், அம்மனிதனின் வாழ்க்கை ஏதோ ஒரு வகையிலும் அளவிலும்

சமூகப் பயன்பாடுமிக்கதாகின்றது. அவர்களின் சிந்தனையில் கொள்ள வேண்டியவற்றை தம் தேவைகளுக்கேற்ப கொள்ள முயற்சிக்கின்றார்கள். இதனால் அத்தகையோரின் வாழ்வும், பணியும் இன்றைய நிகழ்வாகின்றது.

கவிஞர் சி.வி. வேலுப்பிள்ளை இவ்வாறு தான் இன்றைய நிகழ்வாகி விடுகிறார். இறந்த மனிதனின் வாழ்வும் நிறைகளும் இன்றைய பிரச்சினைகளோடு இயையுடையதாகின்ற போது அவர்கள் பற்றிய தேடல், ஆய்வுகள், மதிப்பீடுகள் என்பன முக்கியத்துவம் உடையதாகின்றது. அவ்வடிப்படையில் கவிஞர் சி.வியைப் பொறுத்த வரையில் ஆசிரியர், பத்திரிகையாளர், அரசியல்வாதி, இலக்கியகர்த்தா என பல்துறை சார்ந்த ஆளுமைகளை உடையவர். இவ்வாளுமைகள் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியாக ஆய்வுக்குட்படுத்துவதன் மூலம் காத்திரமான சில தகவல்களை வெளிக்கொணர முடியும் என்ற போதும் இவை அனைத்தும் ஒருங்கிணைந்ததாகவே சி.வி. என்ற மனிதரின் சிந்தனைகள் வெளிப்பட்டுள்ளது எனலாம். அந்த வகையில் சி.வியின் இலக்கிய நோக்கிலும், போக்கிலும் இவ்வாளுமைகள் ஏதோ ஒரு வகையிலும் அளவிலும் தாக்கம் செலுத்தியுள்ளன.

சமூகம் பற்றிய அவரது கணிப்பு அக்கால சூழலிலான அவர் எதிர்கொண்ட விதம், அவரது சிந்தனைகள் என்பன அவரது இலக்கிய படைப்புக்களில் எவ்வாறு வெளிப்பட்டதென்பது இக்கட்டுரையில் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்படுகின்றது.

## மலையக சமூகம்

மலையக கலை இலக்கியம் குறித்து ஆய்வினை மேற்கொள்கின்ற போது அதற்கு களமாகவும், தளமாகவும் உள்ள மலையக சமூகவுருவாக்கம் பற்றிய தெளிவு அவசியமான தொன்றாகின்றது.



இலங்கையில் அந்நிய முதலாளித்துவம் நிலைகொள்ளத் தொடங்கியதும் அதன் உடன் விளைவாக பெருந்தோட்ட பயிர் செய்கை அறிமுகம் செய்யப்பட்டது. இப்பெருந்தோட்ட பயிர் செய்கையை செய்வதற்காக தென்னிந்தியா விலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட தொழிலாளர்களினதும், அவர்களுடன் இணைந்து வந்த வர்க்கமுமே மலையகத் தமிழர் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர்.

தென்னிந்திய தமிழ் கிராம பின்னணியில் ஓர் நிலவுடமை சமூகமைப்பில் கட்டுண்டு கிடந்த இம்மக்கள் விவசாயிகளாகவும் விவசாய வர்த்தகர்களுக்குரிய சிந்தனை கொண்டவர்களாகவும் காணப்பட்டனர். அவர்கள் இங்கு கொண்டு வரப்பட்ட பின் ஓர் முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பின் கீழ் (பெருந்தோட்டப் பயிர் செய்கையில்) பரந்துபட்ட தொழிலாள வர்க்கமாக மாற்றப்பட்டனர். அந்த வகையில் ஓர் கூட்டு வாழ்க்கை முறையினை கொண்டவர்களாக மாற்றப்பட்டனர். மலையகத்தில் நிலவும் இக்கூட்டு வாழ்க்கை முறையாக உழைப்புடன் அல்லது உற்பத்தியுடன் தம்மை சம்பந்தப்படுத்திக் கொள்ளும் போது அதன் விளைவு பொருளால் பீறிடும் கலை இலக்கிய உணர்வுகளும் அக்கூட்டு வாழ்க்கையை பிரதிபலித்து நிற்கின்றன.

இந்த அடிப்படையில் தான் மலையக இலக்கியம் இலங்கை தமிழ் இலக்கியத்தின் மிக பிரதான கூறாக திகழ்கின்றது.

### சி.வியின் காலத்தில் மலையகத்தில் நிகழ்ந்த முக்கிய நிகழ்வுகள் (1934 - 1984)

சுமார் 50 ஆண்டு காலமாக (1934 - 1984) எழுத்துலகில் பணியாற்றிய சி.வியின் இலக்கிய நோக்கினை துணிபதற்கு அக்காலத்தில் இடம்பெற்ற சமூக, அரசியல், கலை, இலக்கிய நிகழ்வுகள் குறித்த தெளிவு அவசியமாகின்றது.

1939களில் மலையகத் தமிழர்களிடையே ஸ்தாபனப்பட வேண்டியதன் அவசியம் உணரப்பட்டு அதற்கான செயற்பாடுகள் இடம்பெற்றது. 1939இல் இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் உருவாக்கப்பட்டது. இது பெரும்பான்மை, தோட்டத் தொழிலாளர்களை கொண்டதாக இருந்தமையினால் ஓர் பலம் வாய்ந்த ஸ்தாபனமாகக் காணப்பட்டது. இவ்வமைப்பு மலையக மக்களை ஸ்தாபனப்படுத்த முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட போது அதற்கு எதிரான பல போராட்டங்கள்

மலையகத்தில் இடம்பெற்றன. பல தொழிலாளர்களின் உயிர் தியாகங்களின் மீது கட்டியெழுப்பப்பட்ட ஓர் அமைப்பாகவே இது காணப்பட்டது.

1940இல் சம்பள உயர்வுகள் கோரிய போராட்டங்கள் மலையகத்தில் வலுப்பெற்றது. இவற்றில் முல்லையா தோட்டப் போராட்டம் குறிப்பிடத்தக்கது. இப்போராட்டத்தில் கோவிந்தன் என்ற தொழிலாளி பொலீஸாரின் துப்பாக்கி கூட்டுக்கு இலக்கானார்.

இக்காலத்தில் மலையக மக்களிடையே மலையக தேசிய உணர்வும் வளர்ச்சியடையத் தொடங்கின. மலையகத் தமிழர் வளர்ந்து வரும் ஓர் தேசிய சிறுபான்மை இனத்துக்குரிய சமூகவுருவாக்கத்தை கொண்டிருப்பதனாலும், இவர்கள் சிங்கள தொழிலாளர்களுடன் இணைந்து உழைக்கும் மக்களின் நல்வாழ்வுக்கான போராட்டத்தை தொடரக் கூடியவர்களாக இருந்ததனாலும் பேரினவாதிகளை அச்சம் கொள்ளச் செய்தது. இந்த அச்சத்தின் காரணமாக பேரினவாதிகள் இம்மக்களை சிங்கள தொழிலாளர்களிலிருந்து பிரித்து வைக்கும் நடவடிக்கைகளிலும் அவர்களை நாடற்றவர்களாக்கும் முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டனர். அதன் வெளிப்பாடாகவே இம்மக்களுக்கு எதிராக 1948ஆம் ஆண்டு குடியரிமைப் பறிப்பு சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. அப்போது மலையக மக்களை பிரதி நிதித்துவப்படுத்திய அமைப்பாக இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் இருந்தது. குடியரிமைப் பறிப்பு சட்டத்திற்கு எதிராக பரந்து பட்ட, போராட்டத்தை நடத்தவில்லை என்ற போதும் இதற்கு எதிரான போர்க்குணத்தைக் கொண்டிருந்தமை அதன் முற்போக்கான அம்சமாகும். இவ்வமைப்பில் சி.வி. யும் முக்கியமான உறுப்பினர்களில் ஒருவராக காணப்பட்டார்.

அவ்வாறே, குறைந்த தொழிலாளர்களை கொண்டு கூடிய லாபத்தை பெறும் நோக்குடனும், இம்மக்களின் சமூகவுருவாக்கத்தை சிதைக்கும் நோக்குடனும் கொண்டு வரப்பட்ட ஒப்பந்தமாக ஸ்ரீறிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் (1965) கொண்டு வரப்பட்டது. இந்த ஜீவ காருணியமற்ற செயலால் மலையக சமூகம் மேலும் வதைக்குள்ளாக்கப்பட்டதுடன் பல குடும்பங்கள் சிதைக்கப்பட்டன. கணவனைப் பிரிந்த மனைவி, நண்பர்களை பிரிந்த நண்பர்கள், காதலனை பிரிந்த காதலி என இந்தியாவுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர். இவர்களை ஏற்றிச் சென்ற புகையிரதம் "அழகை கோச்சி" என அழைக்கப்பட்டது.

ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் பின்னர் இந்நாட்டு சூழலுக்கு ஏற்றவகையில் இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸாக மாற்றமடைந்தது. இவ்வமைப்பு மலையக மக்களை அதிலும் குறிப்பாக அதிகமான தொழிலாளர்களை அங்கத்தினராக கொண்டிருந்தமை அதன் பலமாக இருந்தது. ஆரம்பக் காலங்களில் மலையக மக்கள் தொடர்பான போராட்டங்களை உழைக்கும் மக்கள் சார்பாக முன் வைத்த போதிலும் காலக் கிரமத்தில் அதன் போக்கு தொழிலாள வர்க்க நலனில் இருந்து அந்நியப்படுவதாக அமைந்தது. இதன் காரணமாக தொழிலாளர் பற்றிய மனித நேய உணர்வு கொண்டிருந்த திரு. வீ.கே. வெள்ளையன் போன்றோர் இவ்வியக்கத்திலிருந்து விலகி புதிய அமைப்பை உருவாக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இந்தப் பின்னணியில் 1965 ஆம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்டதே தொழிலாளர் தேசிய சங்கம் என்ற அமைப்பாகும். இவ்வமைப்பு காலப்போக்கிலே சிதைந்து சின்னாபின்னமாகியது என்ற போதிலும் மலையக மக்கள் தொடர்பில் மனிதாயம் சார்ந்த தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளை முன்னெடுத்ததில் இவ்வமைப்பிற்கு முக்கிய இடமுண்டு. சி.வி. வேலுப்பிள்ளை இவ்வமைப்பில் முக்கிய உறுப்பினராக இருந்தார் என்பதும் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

இக்காலப்பகுதியில் மலையகத்தில் திரு. இளஞ்செழியன் தலைமையிலான திராவிட முன்னேற்ற கழகம் தோன்றி வளர்ந்திருந்தது. இதன் காரணமாக மலையக மக்களிடையே தி.மு.க கருத்துக்கள் பரவி ஐனரஞ்சம் அடைந்திருந்தது. இதில் அங்கம் வகித்த பலர் பின்னாட்களில் இடதுசாரி இயக்கங்களில் இணைந்தனர். இது இதன் முற்போக்கான அம்சமாக காணப்பட்டது. மலையகத்தை அடித்தளமாக கொண்டு இவ்வியக்கம் செயற்பட்டதால் இந்திய திராவிட முன்னேற்ற கழக போக்கிலிருந்து அந்நியப்பட்டதாகவும் அதே சமயம் உழைக்கும் மக்களின் நலனை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவும் அமைந்திருந்தது. இதன் பின்னணியில் தான் இப்போக்கு சார்ந்த பண்பாட்டு இயக்கங்களும் இலக்கியங்களும் தோன்றின. இவ்வியக்கம் மலையக மக்கள் தேசிய இனம் என்ற சிந்தனைப் போக்கை அங்கிகரித்ததுடன் அதற்கு எதிரான நடவடிக்கைகளுக்கு எதிரான போராட்டங்களையும் முன்வைத்தது.

இன்னொரு புறத்தில் இதே காலத்தில் பண்பாட்டு ரீதியாக கல்வி வளர்ச்சிக்காக பல்வேறு

நடவடிக்கைகள் முன் எடுக்கப்பட்டன. மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றத்துக்குக் கூடாக மலையக இலக்கியம் வளர்க்கப்பட்டது. அவ்வமைப்பின் தலைமை, பாட்டாளி வர்க்க இலக்கியம் என்பதை அதன் கருத்தியலாக ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தாலும் அதனால் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினைகளை இலக்கிய பரப்பில் நிராகரிக்க முடியவில்லை. எனவே, மனிதாபிமான அடிப்படையிலான இலக்கிய நடவடிக்கைகளே இவர்களில் முதன்மை பெற்றுக் காணப்பட்டன.

இதே காலச் சூழலில் திரு.சண்முகதாசன் தலைமையிலான இடது சாரி இயக்கமானது புதியதோர் பரிணாமத்தை எட்டியிருந்தது. இவ்வியக்கம் மலையக மக்களிடையே வேர் கொண்டு கிளை பரப்பிய போது தொழிலாளர்கள், புத்திஜீவிகள், மாணவர்களென பல்வேறுபட்ட ஆளுமைகளை தன் நோக்கி ஆகர்ச்சித்திருந்தது. உழைக்கும் மக்களின் நல்வாழ்வுக்கான போராட்ட முனைப்பை இவ்வியக்கம் உணர்த்தி இருந்தது. இக்காலக்கட்டத்தில் ஏற்பட்ட மக்கள் எழுச்சிக்கு மடக்கும்பர, மேபீல்ட், பதுளை கீனாகலை ஆகிய இடங்களில் இடம்பெற்ற போராட்டங்களை உதாரணமாகக் கூறலாம்.

மலையக தமிழர் ஒரு சமூகமாக கூடி வாழ்வதனை சிதைக்கும் முகமாக பல குடியேற்றவாதத் திட்டங்களை அரசு அவ்வப்போது மேற்கொண்டு வந்துள்ளது. 1977ம் ஆண்டு நுவரெலியா மல்கெலியா தொகுதியில் 700 ஏக்கர் காணியை சுவீகரித்து தமது குடியேற்றவாத நடவடிக்கையை மேற்கொள்ள அரசு முயற்சித்தது.

இதற்கு எதிரான போராட்டம் கிளர்ந்ததுடன் இப்போராட்டத்தில் டெவன் தோட்டத்தைச் சேர்ந்த சிவனு லட்சுமணன் என்ற இளைஞர் பலியானார். இதனை எதிர்த்து மலையகத்தில் தொழிலாளர்கள் புத்திஜீவிகள் பாடசாலை மாணவர்கள் என பலத்தரப்பட்டோர் ஆர்ப்பாட்டங்களில் ஈடுபட்டமை இப்போராட்டத் திற்கான பலமான அம்சமாகும்.

தொடர்ந்து வந்த காலப்பகுதிகளில் கேவலமானதோர் அரசியல் பின்னணியில் மோசமான இன வன்முறைகள் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டன. மலையக தமிழர்கள் தங்களது உடைமைகளை இழந்ததுடன் தமது கலாசார பண்பாட்டுப் பராம்பரியங்களையும் இழந்தனர். பலர் புலம் பெயர்ந்து இந்தியாவிற்கு சென்றனர். அந்நாட்டிலும் இன்று வரை தமது இருப்பையும் அடையாளங்களையும் இழந்து பல்வேறு விதமான ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



அடக்கு முறைகளுக்கும் சுரண்டலுக்கும் உட்பட்டு வருகின்றனர். இவ்வகையில் உடைமை இழப்பு, புலம் பெயர்வு என்பன ஒரு சமுதாயத்தின் இருப்பு என்றவகையில் பல்வேறுவிதமான பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

### சி.வி.யின் எழுத்துக்கள்

சி.வி.யை நாம் புரிந்து கொள்வதற்கும் ஆராய்ச்சிக்குட்படுத்தவும் எம் முன்னுள்ளவை அவரது எழுத்துக்கள் தான். அவர் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகள், அவரது கடிதங்கள், குறிப்புக்கள், நூல்வடிவம் பெறாத கட்டுரைகள், ஆக்கப் படைப்புக்கள், வரைந்த கேலிச் சித்திரங்கள் என்பன முறையாக கிடைத்திருப்பின் அவர் குறித்த பூரணத்துவமான ஆய்வினை வெளிக்கொணர முடியும். மேற்குறிப்பிட்ட சில விடயங்கள் அவர் பற்றிய ஆய்வுகளுக்கு தடையாக உள்ள காரணிகளாகும். எனினும் கிடைக்கப்பெற்ற சில ஆதாரங்களை ஒழுங்கு படுத்தி அவரது சமூக நோக்கு பற்றிய ஆய்வினை மேற்கொள்வோம். அவ்வகையில் இக்கட்டுரை ஓர் ஆரம்ப முயற்சியே தவிர முடிந்த முடிவல்ல என்பதையும் கூறவிழுகின்றேன்.

ஆய்வு வசதிக்காக அவரது எழுத்துக்களை பின்வருமாறு வகைப்படுத்திக் கொள்வது சிறப்பான ஒன்றாகும்.

1. நாட்டார் பாடல்கள் சேகரிப்பு
2. கவிதை
3. நாவல்
4. பிற முயற்சிகள்

### நாட்டார் பாடல்கள் சேகரிப்பு

சி.வி. பெரியாங்கங்காணியான தனது தாத்தாவின் வீட்டில் வசித்ததனால் நாட்டார் பாடல்களை ரசிக்கவும், அவற்றினை சேகரிப்பதற்குமான சூழ்நிலை கிடைத்தது. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் விசேட தினங்களில் பெரிய கங்காணியின் வீட்டிற்கு சென்று நாட்டார் பாடல்களை பாடி பரிசு பெற்றனர். மலையக நாட்டார் பாடல்கள் தொடர்பான சேகரிப்பு, ஆய்வு என்பன ஆங்காங்கே திட்டிக்களாகவும், தீவுகளாகவும் இடம்பெற்ற போதிலும் அவை முழுமை அடையவில்லை எனலாம். சி.வி வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் மலையக நாட்டார் பாடல்கள் சிலவற்றை சேகரித்து மலைநாட்டு மக்கள் பாடல்கள் என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டமை இத்துறையில் குறிப்பிடத்தக்க சாதனையாக அமைந்து காணப்படுகிறது.

உழைக்கும் மக்களின் நல்வாழ்வுக்கான போராட்டத்தை முன்னெடுப்பதற்கு இம்மக்களின் நம்பிக்கைகள், விருப்பு-வெறுப்புக்கள், மகிழ்ச்சி, துன்பம், அவர் தம் உறுதிப்பாடு என்பவற்றை பிரதிபலிக்கும் நாட்டார் பாடல்கள் தொடர்பான சேகரிப்பு, ஆய்வு என்பன முக்கியத்துவமுடையவையாகின்றன. அத்துடன் இன்றைய மக்கள் இலக்கியம் யாவும் மக்களிடம் காணப்படும் நாட்டார் வழக்காறுகளும், உரையாடல்களும் வளமிக்க மொழியில் பட்டைத் தீட்டப்பட்டே உருவாக்கமடைகின்றன. இத்தகைய பின்னணியில் தான் பாரதியின் கார்த்தியின் படைப்புக்கள் உருவாக்கமடைந்தன.

சமூகவுணர்வுடனும் நாட்டார் பாடல்கள் குறித்த சரியான பார்வையுடனும் சி.வி இம்முயற்சியினை மேற்கொண்டுள்ளார். இவருக்குப் பின்னர் மலையக நாட்டார் பாடல்கள் சேகரிப்பில் ஓர் நீண்ட இடைவெளி காணப்படுகின்றது.

இத்தொகுப்பில் அடங்கிய பாடல்கள் அனைத்தும் அவருக்கு மனப்பாடம். மேடைகளில் பேசும் போதும் சாதாரண உரையாடல்களின் போதும் இந்நாட்டார் பாடல்களை மேற்கொள் காட்டியே பேசுவார். அவர் உழைக்கும் மக்களை நேசித்தவர். இதன் வெளிப்பாடாகவே இந்நாட்டார் பாடல்களையும் நேசித்தார். (தகவல் திருமதி. தவமணி ஜெயராமன்) சி.வி.யின் இம்முயற்சி மலையக இலக்கியத்திற்கு இவர் ஆற்றிய முக்கிய பங்களிப்பாக அமைந்து காணப்படுகின்றது.

மிக அண்மையில் மு.சிவலிங்கம் சிவியின் தொகுப்பில் அடங்காத சில மலையக நாட்டார் பாடல்களை தொகுத்து நுலாக வெளியிட்டார். இந்நூல் மலையக நாட்டார் இலக்கியத்திற்கான புது வரவாக காணப்பட்ட போதிலும் அவற்றில் சில விரசம் மிக்கப் பாடல்களும் தொகுக்கப்பட்டு உள்ளன. இப்பாடல்களெல்லாம் சி.வி.க்கு தெரியாது என்பதல்ல. ஆனால் சி.வி. மிக நிதானத்துடனும் சமுதாயப் பார்வையுடனும் தொகுத்தமையினாலேயே அவற்றை தமது தொகுப்பில் தவித்திருக்கின்றார் என கருத இடமுண்டு.

### கவிதை

கவிஞரின் ஆளுமையை மதிப்பிடுவதற்கு அவரது கவிதைப் படைப்புக்கள் மிக முக்கியமானவையாகும். கவிதைத்துறைதான் அவரை இலக்கிய உலகில் கணிப்புக்குரியவராக்கியது. இவரது கவித்துவ ஆளுமையை பத்மினிஜிலி, விஸ்மாஜினி



(Vismajini), வேவையர் (Warfarer) வழிப்போக்கன் ஆகிய கவிதை நாடகங்களின் மூலமாக மதிப்பிடலாம். எனினும் அவரது கவித்துவ ஆளுமையின் உன்னத அறுவடையாக அமைந்தது *In Ceylon Tea Garden* என்ற தொகுப்பாகும். ஏனைய கவிப்படைப்புக்கள் யாவும் இத்தொகுப்பிற்கான படிக்கற்கள் எனக் கூறின் அது மிகையாகாது. இத்தொகுப்பு முதலில் ரசிய மொழியிலும், பின்னர் தமிழ் மொழியிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. சி.வி கடைசி வரை தமிழில் கவிதை எழுதவில்லை. அவர் ஆங்கில கல்வியில் கொண்டிருந்த ஈடுபாடும் புலமைத்துவமும் இதற்கு காரணமாக அமைந்திருக்கலாம். முதலில் இத்தொகுப்பின் மொழிபெயர்ப்பு பற்றி நோக்கி பின்னர் கவிதை பற்றி நோக்குதல் பயன்மிக்க ஒன்றாகும்.

சி.வி. வேனுப்பிள்ளையின் படைப்புகளில் *In Ceylon Tea Garden* என்ற கவிதைத் தொகுப்பும் *Born to Labour* என்ற விவரண தொகுப்பும் முக்கியமானவையாகும். சி.வி. வேனுப்பிள்ளை அவர்கள் கடைசிவரை தமிழில் கவிதை எழுதவில்லை. அவரது ஆங்கில கவி வரிகள் இவ்வாறு பிரவாகம் கொண்டிருந்தன.

“To the tom - toms throp  
The claw lies startled  
Trembling upon the tea  
The last dew bead is fresh  
Before the moring treads  
On this mating hour  
Where suffering and pain  
Decay and death are one  
In the breathing of men”

சக்தி பாலையாவின் மொழிபெயர்ப்பு இவ்வாறு அமைந்து காணப்படுகின்றது.

“பேரிகை கொட்டெழு  
பேரொலித் துடிப்பும்  
புலர்த லுணர்த்தப்  
புரளுமாம் வைகறை  
பாரிலே கதிரொலி  
பன்நடப் பயிலுமுள்  
பசுந்தளிர் தேயிலை  
பள்ளி கொள் தூய  
எஞ்சிய முத்தாம்  
எழில் மிளர் பனித்துளி  
எழுலான் இறைக்கும்  
இதலார்ப் பணமுற  
பஞ்சலம் வேதனை  
சாதல், அழிவு  
சுகலமும் ஒன்றென  
சாந்தல் வேளைக்கண்”

இம் மொழிப்பெயர்ப்பில் சி.வி.யின் கவிதைகளில் காணப்பட்ட இயல்பான மண் வாசனைப் பண்பும் அவற்றோடு இணைந்த சொற்களும் காணப்படவில்லை. சக்தி.பாலையாவின் கவிதை தொகுப்பினை மொழிபெயர்ப்புத் தொகுப்பு எனக்கூறுவதை விட தழுவல் எனக் கூறுவதே பொருந்தும். சி.வி அவர்கள் அரசியல் வாதியாக தொழிற்சங்கவாதியாக இருந்தவர். இலக்கிய தளத்தில் இயங்கிய சக்தி பாலையா இத்தகைய உணர்வுகளை எவ்வாறு எதிர் கொண்டார் என்பதும் சுவாரசியமானதோர் வினாதான். நந்தலாலா சஞ்சிகை குழுவினரும் சி. வி.யின் கவிதை மொழிபெயர்ப்பு முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளனர். அம் மொழிப்பெயர்ப்பு வரிகள் பின்வருமாறு அமைந்து காணப்படுகின்றது.

“பிரட்டின் அதிர்வில்  
விடியலே அதிர்ந்துப்போய்  
தேயிலை மீது  
சரிந்து கிடந்தது  
விடியல் பொழுதின்  
ஆக்கிரமிப்பின் முன்னர்  
இறுதியாய் சொட்டும் - இப்  
பனித்துளி புதிது,  
பொருந்தும் இந்த  
பொழுதின் கணத்தில் தான்  
தூயரும் நோவும்  
நசிவும் இழப்பும்  
இம் மக்களின் மூச்சில்  
இவ்வாழ்கையின் முகிழ்ப்பின்  
அம்சம் ஒன்றென  
ஆகிப் போயின”

இம் மொழிபெயர்ப்பு உள்ளடக்கத்திலும் உருவகத்திலும் சிதைவடையாது காணப்படுகின்றது. முல்லியப்பு சந்தி திலகர் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ள சி. வி. யின் *In Ceylon Tea Garden* கவிதை தொகுப்பு (ஆங்கிலத்தில் சி.வி. எழுதிய ஆங்கில கவிதைகளையும் மொழிப் பெயர்ப்பையும் சேர்த்து) இத்தகைய ஆய்வுகளுக்கு உந்து சக்தியாக அமைந்துள்ளது.

சி.வி.யின் படைப்புகள் மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளை உள்நின்று நோக்குவதுடன், மலையக வாழ்க்கை முறையின் நடப்பியலை, புரிந்து கொண்டு நியாயத்தின் பக்கம் நின்று சிறுகதை எழுத முனைந்தவர் அவர். பெரும்பாலும் இவரது கவிதைகள் நாட்டார் இலக்கியத்தின் இன்னொரு வடிவமாக அமைந்து காணப்படுகின்றது. இத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள கவிதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கும் போது ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



மலையக கலாசார தளத்தையும் மக்களின் உணர்வுகளையும் ஒன்றாக இணைத்து காதலிக்கின்ற பண்பினை நாம் சி.வி.யில் காணலாம்.

## நாவல்

சி.வி எழுதிய நாவல்களில் எல்லைப்புறம், பார்வதி, வளமற்ற வாழ்வு, காதல் சித்திரம், வீடற்றவன், இனிப்பமாதேன். ஆகிய நாவல்கள் நேரடியாக தமிழில் எழுதியவை. ஏனையவை யாவும் பொன் கிருஷ்ணன் சுவாமியால் தமிழில் மொழி பெயர்ப்பு செய்யப்பட்டவை.

இவற்றில் காதல் சித்திரம், வீடற்றவன், இனிப்பமாதேன், வாழ்வற்ற வாழ்வு ஆகிய நாவல்கள் நூலுரு பெற்று விட்டன. ஏனையவை யாவும் நூலுருப் பெறல் இன்றியமையாத ஒன்றாகும். இவரது நாவல்களில் வீடற்றவன், இனிப்பமாதேன், வாழ்வற்ற வாழ்வு ஆகிய நாவல்கள் எனது பார்வைக்கு கிட்டியதால் இந்நாவல்களில் அவரது உலக நோக்கு எவ்வாறு வெளிப்படுகின்றது என்பதை ஆராய முற்படுகின்றேன்.

வீடற்றவன் இவரது மிக முக்கிய நாவல்களில் ஒன்றாகும். மலையக மக்களிடையே தொழிற்சங்க அமைப்பை உருவாக்குதல், அவற்றினை ஸ்தாபனப்படுத்துதலின் போது ஏற்படுகின்ற இடர்பாடுகள் என்பவற்றை சித்திரிக்கும் நாவலாக அமைந்து காணப்படுகின்றது. நாவல் தோற்றம் பெற்ற காலத்தில் (1960களில்) மலையக மக்களிடையே வீறு கொண்டெழுந்த எழுச்சிகள், போராட்டங்கள் போன்றவற்றை இந்நாவல் உள்வாங்க தவறி விடுகின்றது. மாறாக கோர்ட், வழக்கு முதலியவற்றின் மூலமாக இம்மக்களுக்கு விடுதலை வாங்கி கொடுக்கலாம் என்ற பார்வையை முன்வைக்கின்றது. இப்போக்கு அக்காலத்தில் மிதவாத இயக்கம் மேற்கொண்டு இருந்த ஓர் நடவடிக்கையாகக் காணப்பட்டது. அந்தவகையில் ஒரு போக்கினை சுட்டிக் காட்டுகின்ற நாவலாசிரியரின் அதன் மறுபக்கத்தை சுட்டிக் காட்டத் தவறி விடுகின்றார். நாவலின் கதாநாயகன் இராமலிங்கம் இறுதியில் பலாங் கொடை காட்டில் "கடவுளே எனக்கு போகும் வழி தெரியவில்லையே" என புலம்புவது இந்நாவலின் சோர்வு வாதத்திற்கு தக்க எடுத்துக்காட்டாகும்.

இனிப்பமாதேன் இவரது இறுதி நாவலாகும். 1984இல் வெளிவந்தது. இந்நாவலையும் சி.வி.யின் வாழ்க்கையையும் உற்று நோக்கு

கின்றவர்களுக்கு இது ஓர் சுயசரிதையாக அமைந்த நாவல் என்பது புரியும். தமிழர் ஒருவர் சிங்கள பெண்னை மணம் முடித்து வாழுகின்ற போது ஏற்படுகின்ற முரணையும் அவ்விருவருக்கும் பிறக்கும் மகனுக்கு சமூகத்தில் ஏற்படுகின்ற முரணையும் சித்திரிப்பதாக இந்நாவல் அமைகின்றது. குறிப்பாக 80களில் தோற்றம் பெற்ற இந்த நாவல் இக்காலகட்டத்தில் மலையகத்தில் தமிழர் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட இன வன்முறைகளை சிறப்பாக சித்திரிக்கின்றது என்ற போதினும் அதன் மறுப்புறமாக மலையக சமூக இருப்புக்கான உணர்வும் எவ்வாறு நிலை கொள்ளப்படுகின்றது என்பதை வெளிக் கொணரத் தவறிவிடுகின்றது. இதனை இக்காலகட்டத்தில் வெளிவந்த ஆனந்த ராகவனின் "நண்பனே என்றும் உன் நினைவாக" என்ற சிறுகதை மிக நேர்த்தியுடன் சித்திரிக்கின்றது எனலாம்.

சி.வி.யின் படைப்புக்கள் அனைத்திலும் சிலாகித்துப் பேசப்படுகின்றதொரு விடயம் மலையக மண்ணின் மனம் கமழும் பேச்சு வழக்கு முறையை தனது படைப்புக்களில் சிறப்பாக கையாண்டுள்ளமையாகும். இவர் நாவல் எழுதத் தொடங்கிய காலகட்டத்தில் தேசிய இலக்கிய கோட்பாடு, தேசிய இயக்கம் என்பன தத்துவார்த்தப் போராட்டங்களாக முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. இச்சந்தர்ப்பத்தில் மொழி தூய்மை வாதத்திற்கு எதிராக பேச்சு மொழி இலக்கியத்தில் கையாளப்பட்டது. இத்தகைய காலப் பின்புலத்தில் சி.வி.யின் படைப்புக்களிலும், இத்தகைய மக்கள் சார்பு பண்பினை ஆதரித்தமை அவரது எழுத்துருக்களின் தனிச் சிறப்பாகும். இத்தகைய பேச்சு மொழியினை கையாண்டமை அவரது படைப்புக்களை அழகுப்படுத்தியது எனலாம்.

## சி.வி.யின் பிற முயற்சிகள்

மேற்குறிப்பிட்டவை தவிர சி.வி.யின் இலக்கிய நோக்கினை மதிப்பிடுவதற்கு 'முதற்படி' (கட்டுரை தொகுப்பு) 'உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்' (விவரணத்தைத் தொகுப்பு) ஆகிய நூல்களும், அவ்வப்போது பத்திரிகைகள் வரைந்து வெளியிட்ட கேலிச் சித்திரங்களும் முக்கியமானவைகளாகும்.

முதற்படி என்ற நூல் மலையகத் தமிழர் பற்றிக் கூறுகின்ற சிறிய கட்டுரைத் தொகுதியாகும். மலையகத் தமிழர்களிடையே இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் உருவாகியது பற்றியும் அது இம்மக்கள் குறித்து மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது. இனக் குரோதமின்றி சிங்கள



மக்களுடன் ஐக்கியப்பட வேண்டும் என்ற உணர்வை வெளிப்படுத்துகின்ற சி.வி காலனித்துவ எதிர்ப்பு கொண்டவராய் காணப்படுகிறார் என்பதை பின்வரும் வரிகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

“ஆரிய திராவிடர்களாகிய நாம் சிங்கள சகோதரர்களுக்கு ஆங்கில மோகம் தனியலாயிற்று அறிவு புலர்ந்தது”

“நாமிருக்கும் நாடு நமதென்ப

தறிந்தோம் - இது

நமக்கே யுரிமையா மென்பதறிந்தோம்”

என்ற நாதத்தின் எதிரொலி இங்கு பிறந்தது. என்றாலும் ஆங்கில மோகம் நம் சுய அறிவைக் கொலை செய்வது வழக்கம். இதிலிருந்து சுகமடைவது சற்று கஷ்டமாவதால் சிங்களவர்களுக்கு வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் அயர்வும், ஏமாற்றமும் ஏற்பட்டது. இது மட்டுமா? மூலதனமும் வியாபாரமும் இந்திய வர்த்தகர்களிடம் பொன் விளையும் இறப்பர் - தேயிலை தோட்டங்களின் வெள்ளையர் கையில் அந்நியர் இலங்கையில் நடத்திவரும் சுரண்டல் கைங்கரியத்திற்கு ஆயுதமாக இருப்பவர்கள் இந்திய தொழிலாளர்கள் என்பது தான் இவரின் அபிப்பிராயம். மற்றொரு புறத்தில் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் அயர்வு தெரியாத திறமையால் கோட்டை பிடிப்பது போல எல்லா உத்தியோகங்களையும் கவர்ந்து வந்ததிலிருந்து சிங்களவர்கள் மனம் வெதும்பி இருக்க வேண்டும். இந்நிலையில் நாமிருந்தால் எப்படி நடந்து கொண்டிருப்போம் என்பதற்கு சிங்களவர்கள் இந்தியராக இருந்தால் உடன் பதில் சொல்வார்கள். (முதற்படி பக். 10)

இதன்மூலம் சிங்கள மக்களுக்கு இம்மக்களின் நிலைமைகளை எடுத்துத் தெளிவுபடுத்தி ஐக்கியப்பட வேண்டியதால் ஆரியரும் காலனித்துவத்திற்கு எதிராக போராட வேண்டியதன் அவசியம் இரத்தின சுருக்கமாக எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது.

சி.வி வழிப்போக்கன் என்ற புனைபெயரில் எழுதிய தேயிலைத் தோட்டத்திலே என்ற தொடர் சித்திரத்தில் தான் மலைநாடு என்ற சொல் முதன் முதலாக பயன்படுத்தப்படுகின்றது என சிலர் கூறுகின்றனர். இக் கூற்றில் பல வாதபிரதி வாதங்கள் காணப்பட்ட போதும் அவர் மலையகம் என்ற சொல்லை வெறும் புவியியல் அர்த்தத்தில் மாத்திரம் பயன்படுத்தியவர் அல்லர். அதன் உள்ளார்ந்த அர்த்தத்தையும் உணர்ந்தே பயன்படுத்தியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக:

“கூனியடிச்ச மலை  
கோப்பிக் கன்று போட்ட மலை  
அண்ணனைத் தோத்த மலை  
அந்தா தெரியுதடி”

என்ற மலையக நாட்டார் பாடலுக்கு கவிஞர் இவ்வாறு விளக்கம் பிரதானமானது.

“காடுகளை அழித்து புதிய மலைகளை உருவாக்கும் போது சாவு என்பது சர்வ சகஜமானது. மலையகத்தின் ஒவ்வொரு நிச்சயம் சிரம் தாழ்த்தி மரியாதை செலுத்தத்தக்க யாரோ ஒரு தங்கையின் அண்ணனைத் தோத்த மலை களாகத்தானிருக்கும். மலையகத்தின் மலைகள் மீது உங்களுக்கு ஏறிடும் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்தால் உங்கள் காலடிகளை கவனமாக எடுத்து வையுங்கள். ஏனெனில் அவை அண்ணனைத் தோத்த மலைகள் (மலைநாட்டு மக்கள் பாடல்கள் பக் - 96)

இம்மக்கள் எங்கிருந்தோ வந்து தயாராக இருந்த பொருளாதாரத்தை சூறையாடியவர்கள் அல்லர். மாறாக தமது உதிரத்தையும், உயிரையும் வார்த்து அந்த அத்திவாரத்தில் கட்டியெழுப்பப்பட்டதே மலையக பொருளாதாரமாகும்.

ஒரு புறமான சமூகவுருவாக்கமும் மறுபுறமான ஒடுக்குமுறைகளும் இம்மக்கள் வளர்ந்து வரும் ஓர் தேசிய சிறுபான்மை இனம் என்ற உணர்வை ஏற்படுத்தியது. இந்த அர்த்தத்தில் தான் மலையகம், மலைநாடு என்ற பதங்கள் பிரக்கை பெற்றன. இந்த அர்த்தத்தை உணர்ந்த சி.வி மலைநாடு என்ற பதத்தை பயன்படுத்தியுள்ளார் என்பதில் இருநிலைப்பட்ட கருத்துக் களுக்கு இடமில்லை.

சி.வியின் முக்கியமான பிறிதொரு நூல் *Born to Labour* என்ற விவரணத் தொகுப்பாகும். இதனை மாவெலி பத்திரிகையில் திரு.பி.ஏ. செபஸ்டீன் தமிழில் மொழிபெயர்த்து தொடராக வெளியிட்டார். குழந்தை பிறப்பு முதல் இம்மக்களின் வாழ்க்கை, மக்களிடையே காணப்பட்ட கலை, கலாசார நிகழ்வுகள், அவர்களுடன் உறவு கொண்ட மனிதர்கள், உறவுத்தன்மை என்பன சிறப்பாக சித்திரிக்கப்படுகின்றன. ஆங்கிலத்திலும், மலையக மண்வாசனை மிக்க நடையை சி.வி கையாண்டுள்ளார். மலையக மக்களின் வாழ்க்கையை இலக்கியமாக்கினார் என்பதற்கு இவரது இந்நூல் சிறந்த சான்றாகும். இயற்கையையும், மனிதவுணர்வுகளையும் ஒன்றாக காதலிக்கின்ற போக்கினை இந்நூலில் காணலாம். அந்த வகையில் *In Ceylons Tea Garden* என்ற கவிதை **ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்**



தொகுப்பினை போல இந்நூலும் முக்கியத்துவமும் சிறப்பும் உடையதாகும். மலையக மக்களின் துன்பம் தோய்ந்த வரலாற்றினை எடுத்துக் கூறும் இவரின் பிறிதொரு நூல் "நாடற்றவர் கதை" ஆகும்.

### சி.வியின் இலக்கிய நோக்கு

அவரது இலக்கிய நோக்கு அவரது காலத்தில் எவ்வாறு வெளிப்பட்டது என்பதனை நோக்குவதற்கு அவரது காலத்தில் தோற்றம் பெற்ற கவிதை சில வரிகளை இங்கொருமுறைக் குறித்துக் காட்டவேண்டியது அவசியமானதொன்றாகும். (ஜில். சுல்தான் பாடியது)

"தண்டுக்கலா தோட்டத்திலே திண்டு  
முண்டு கணக்குப்பிள்ளை  
துண்டு துண்டா வெட்டிடாங்க  
யாரோ தாங்க  
கண்ட துண்டமாக போச்சிங்க  
கழுத்து முண்டம்  
கைலாசம் சேர்ந்திருச்சிங்க"

.....

"கூலிக்காரன் வாயில் மண்ணைப்  
போடவுமே அஞ்சமாட்டான்  
சக்சைக் கட்டி துரைமாருக்கு  
அச்சமுடன் தான் நடப்பான்."

60களில் மலையகத்தில் மக்கள் இயக்கம் புதிய பரிணாமத்தை எட்டியதுடன் அது அம்மக்களின் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக போராட்டத் தூண்டியது. அதன் முதல் வெளிப்பாடாக தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு எதிராக மற்றும் தொழிலாள பெண்களை பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படுத்திய கணக்குப்பிள்ளைமார்கள், கங்காணிகள், கண்டக்கையாக்கள் ஆகியோரின் கொடுமைகளை எதிர்த்துப் போராடினர். தொழிலாளர்களுக்கு எதிராக நின்ற தோட்ட உத்தியோகத்தர்கள் (குறிப்பாக கணக்குப்பிள்ளைமார்கள்) பலரின் கைகள் வெட்டப்பட்டன. பலர் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டனர். இது அக்காலக்கட்டத்தில் ஏற்பட்டிருந்த அரசியல் கொந்தளிப்பையும் எழுச்சியையும் காட்டுகின்றது.

இத்தகைய போராட்டங்கள், எழுச்சிகள் என்பன சி.வி.யின் படைப்புகளில் காணமுடியாதிருப்பது அவரது உலக நோக்கின் துரதிஷ்டவசமே ஆகும். அவரது உலக நோக்கு குறித்து மதிப்பீடு செய்வதற்கு "ஈர்க்னெஸ்" எனும் பெண்மணி (City Girl) என்ற நாவலை வாசித்து விட்டு ஏங்கல்ஸ் எழுதிய குறிப்பினை இவ்விடத்தில் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. "விமர்சனம் என்று நான் கூற வேண்டியது எதுவென்றால் கதை போதியள

விற்கு யாதார்த்த பூர்வமானதாக இல்லை என்பது தான். என்னைப் பொறுத்தவரையில் யாதார்த்த வாதம் என்பது உண்மையான விபரங்களை தருவது மட்டுமல்லாது வகை மாதிரியான கதா பாத்திரங்களை மறுசிருஷ்டி செய்வதாகும். நீங்கள் படைத்துள்ள பாத்திரங்கள் போதியள விற்கு வகைமாதிரியானவையாக உள்ளன. ஆனால், அவர்களை சூழ்ந்துள்ள, இவர்களை இயக்குகின்ற சூழல்கள் அந்தளவிற்கு வகை மாதிரியானவையாக அமையவில்லை. நகரத்து பெண்ணில் தொழிலாளர் வர்க்கமானது தனக்கு தானே உதவி செய்ய இயலாத அப்படி செய்யக்கூட முயற்சிக்காத கையறு நிலையில் உள்ள ஒரு கூட்டமாக சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. தாங்க வொண்ணாத அத்துன்பத்திலிருந்து அவர்களை கை தூக்கிவிடும் முயற்சிகள் எல்லாம் அந்த மக்களுக்கு மேலிருந்து வருகின்றனவேயொழிய அவர்களுக்கு மத்தியிலிருந்து வரவில்லை. செயின்ட் சைமனும், ரொபட் ஓவனும் வாழ்ந்த அந்த 1800 அல்லது 1810 இல் கதை நடப்பதாக இருந்தால் அது சரிதான். ஆனால் 1887ல் தீவிரமான பாட்டாளி வர்க்க போராட்டங்கள் பலவற்றையும் கடந்து 50 ஆண்டு காலமாக பங்கு கொண்ட ஒருவருக்கு இது யாதார்த்தமானதாக இருக்க முடியாது. தங்களை சூழ்ந்துள்ள ஒடுக்குமுறை யந்திரத்திற்கு எதிராக தொழிலாள வர்க்கம் கண்டளம் முழங்குவதும் தாங்களும் மனிதப்பிறவிகள் தாம் எனும் நிலையினை மீட்டுக் கொள்ள கொந்தளித்து கிளம்பி அரைகுறை உணர்வு பூர்வமாகவோ அல்லது முழு உணர்வுப் பூர்வமாகவோ முயல்வதும் வரலாற்றில் யதார்த்த உலகில் (Domain of Realism) நாங்கள் இடம்பெற வேண்டும் எனக் கேட்க அவற்றிற்கு இடமுண்டு. (அருணன் (1998) மார்க்சியமும் அழகியனும், சிட்டி பதிப்பகம், மதுரை .ப. 46)

மேற்குறிப்பிட்ட ஏங்கல்சின் இரத்தின சுருக்கமான இக்கருத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கும் போது மலையக மக்களின் வாழ்வியலை படைப்பாக்கித் தந்த சி.வியின் எழுத்துக்கள் அன்றைய காலச்சூழலில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பல்வேறுபட்ட எழுச்சிகளையும் இயக்கங்களையும் பொருளாகவும், பின்னணியாகவும் கொள்ளவில்லை. 1948 ஆண்டு இடம்பெற்ற மலையக மக்களுக்கு எதிரான வாக்குரிமைப் பறிப்பும் அது தொடர்பில் ஏற்பட்ட சத்தியாக்கிரகப் போராட்டமே அவர் In Ceylons Tea Garden என்ற கவிதை தொகுப்பினை ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



எழுதுவதற்கு ஆதாரமாக அமைந்தது எனக் குறிப்பிடுவர். இக்கவிதை தொகுப்பில் குடியரிமை பறிப்பு சம்பந்தமாக நேரடியான சம்பவங்கள் இடம்பெறவில்லை என்பதும் கவனத்தில் கொள்ளத் தக்கது. அதேசமயம் மலையக மக்களின் வரலாறும் அவர்களின் சமூக இருப்பும் குறித்த அக்கறை இக்கவிதைத் தொகுப்பில் அடங்கி யுள்ளமை அதன் பலமான அம்சங்களில் ஒன்றாகும். எனவே, தான் எடுத்துக் கொண்ட காலத்தினை முழுமையாக சித்திரிக்கவும் அந்த சூழலில் இயங்கக்கூடிய உண்மையான மாந்தர்களை சித்திரித்துக் காட்டவும் அவரது எழுத்துக்கள் தவறிவிடுகின்றது.

### முடிவுரை

சுமார் 50 ஆண்டு காலமாக எழுத்துலகில் திகழ்ந்த சி.வி. மலையக மக்களின் வாழ்வியலைப்

படைப்பாக்கித் தந்தார் என்பதில் இருநிலைப்பட்ட கருத்துக்களுக்கு இடமில்லை. எனினும் அவரது காலத்தில் நிகழ்ந்த முனைப்புற்ற போராட்டங்களையும் எழுச்சிகளையும் இலக்கியமாக்க தவறிவிடுகின்றனர். இது இவரது இலக்கிய நோக்கின் பலவீனமாகும். இவ்வாறாக சி.வியின் எழுத்துக்களை நோக்குகின்றபோது கொடுமைகளை கண்டு குமுறுகின்ற ஒரு மனிதாபிமானியின் நெஞ்சம் தெரிகின்றது. ஆனால் இம்மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வை முன்வைக்கும் தத்துவார்த்த பார்வை இல்லை என்பதும் தெரிகின்றது. முடிவாக சி.வி பற்றிய ஆய்வுகளை சமூகவியல் பார்வைக்கு உட்படுத்துகின்ற போது அவரது வெற்றிகள் மட்டுமல்ல தோல்விகளும் அடுத்த தலைமுறையினருக்கு ஆதர்சனமாக அமையும். □□□

## விடியலைத் தேடும் வினாக்குறிகள்!

குபேரபுரியில் கொலுவலிருக்கும்  
கோபுர வாசிகளே!  
கொஞ்சம் குனிந்து கீழாக  
குக்கிராம வாசிகளையும் பாருங்கள்!

கோர இடி முழக்கோடு அன்று  
குண்டு மாரி பொழிந்த தீவில்  
குருதிப்புனல்  
பெருக்கெடுத்ததால்  
குடி பெயர்ந்து  
பூச்சி பூராண்களோடும்  
கீழுடு பட்டைகளோடும்  
கணக்கற்றோர்  
கண்ணீரும் கம்பலையுமாக  
காப்பகங்களில் நெளிகிறார்கள்!

இவர்கள் எல்லாம்  
வறுமைக் கோட்டுக்குள்  
உங்களால்  
வரையறுக்கப்பட்டிருந்தாலும்  
சிறுமைப்பட்டு வாழ்ந்தவர்களல்லர்!

வயல் வாய்க்காலை வெட்டி  
வரப்போடு பாத்தி கட்டி  
வளமாக வாழ்ந்தவர்கள்!

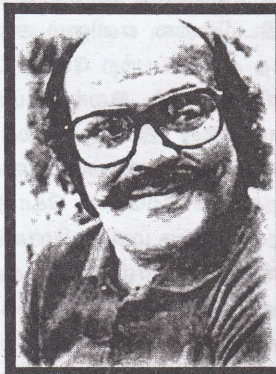


ஆனால் இன்று...  
அகதியெனும்  
அந்தஸ்தோடு  
வாழ்க்கை வசயிழந்து  
வந்தான் வரத்தான், என  
உங்கள் வக்கணையோடு  
வாழ்ந்து வருகிறார்கள்..!

சொந்த மண்ணின் பேரான  
சுக வளத்தை இழந்து  
வெந்த உள்ளத்தோடும்  
வேக்காட்டுப் பெருமச்சோடும்  
வாயும் இவர்கள்  
உண்மையில்  
விடியலைத் தேடும் வினாக்குறிகள்!!!

- வெலிகம ரிம்லா முறையம்





## ஜெயகாந்தன் - ஒரு நனைவுட்டல் குர்ப்பு

- திக்குவல்லை கமால்

1. கோளமயமாதல், தகவல்புக சாதனங் களின் ஆக்கிரமிப்பு, நவீன கருத்தியல்களின் சங்கமம் முதலான விடயங்கள் காரணமாக எல்லாமே மாற்றத்துக்குள்ளாகி வருவது தவிர்க்க முடியாததே. இதற்கு மத்தியில் இலக்கியம் மாத்திரம் சுத்த சுயம்புவாக நின்று பிடிக்குமென எதிர்பார்க்கமுடியாது. புத்தகங்களின் வீச்சோ டெழுந்த சில தமிழ் ஆக்க கர்த்தாக்களின் படைப்புக்கள் இதனை மெய்ப்பிக்கின்றன.

ஜெயகாந்தனின் எழுத்துக்களில் பரிச்சயமும் நம்பிக்கையும் கொண்டவர்கள், மேற்குறித்த பின்னணியில் அவர் படைப்பாக்கம் செய்வாராயின் அது எவ்வாறு அமையக்கூடு மென்று அறிய ஆவல் கொள்வதிலொன்றும் தவறு கிடையது. யதார்த்தவாதம் படைப்பாளியாக வீச்சோடெழுந்த அவரது ஆரம்பகாலப் படைப்புக்கள் இன்றும் நின்று பிடிப்பதனால், யதார்த்தம் செத்து விட்டது, வாசகர் ரசனை மாறி விட்டதென்றும் சொல்வதை அவர் எவ்வாறு எதிர்கொள்கிறாரென்று அறிய ஆவல் கொள்வதும் நியாயமானது தான்.

2. இவர் 1934ல் தமிழ்நாடு பிராந்தியத்தில் கிராமிய விவசாயக் குடும்பமொன்றில் பிறந்தார். தகப்பனின் அரவணைப்பு மிக இளமையிலேயே அற்றுப்போனதால் தாய் வழிக் குடும்ப பராமரிப்புக் குள்ளானார். பிரச்சினைக்குரிய மாணவனாக விருந்து ஐந்தாம் வகுப்பிலேயே பாடசாலைக் கல்வியை விட்டோடிவிட்டார்.

இந்திய கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஜனசக்தி காரியாலயத்திற்கு தற்செயலாகத்தான் சென்றடைந்த ஜெயகாந்தன்... நகரத்தில் பத்திரிகை விற்பவராக, அச்சுக் கோப்பாளராகவெல்லாம் வேலை செய்து, பதினெட்டு வயதின்பின் கட்சியின் முழுமையான அங்கத்தவராக மாறினார். கட்சி

தடைசெய்யப்பட்ட காலகட்டத்தில் தலைமறைவாக விருந்து சப்பாத்துக் கடையில் கூட வேலை செய்ததாகத் தெரிகிறது. எப்படியோ இருபது வயதாகும்போது முழுமையான மாக்ஸ்ஸிய வாதியானார்.

3. மாக்ஸிய சமூகவாதியாக உந்துதல் பெற்ற ஜெயகாந்தன், வர்க்கார்தியாகப் பிளவுண்டு போயிருந்த சமூக ஏற்றத் தாழ்வைக் கண்டு மனம் கொதித்தார். இதுவே அவரையொரு படைப்பாளியாக உருவாகச் செய்தது.

இரத்தமும் சதைபுமான அவரது சிறுகதை கள் 1956 - 60 காலகட்டத்தில் சரஸ்வதி, வசந்தம் போன்ற சஞ்சிகைகளில் வெளிவரலாயின. கற்பனாவாத பொழுது போக்குக் கதைகள் ஒரு பக்கமும் வார்த்தைஜால சரித்திரக் கதைகள் இன்னொரு பக்கமும் வெளிவந்து கொண்டிருந்த அக்கால கட்டத்தில் ஜெயகாந்தனின் எழுத்துக் களின் வரவு புதிய திருப்பத்தையும் புத்துணர்ச்சி யையும் ஏற்படுத்தியதெனலாம். பின்னர் அவை தொகுப்புக்களாகி பல பதிப்புக்களைப் புதிதுபுதி தாகக் கண்டுவருகின்றன. ஜெயகாந்தன் புதிதாக எழுதினாலென்ன எழுதாவிட்டாலென்ன, அவரது முன்னைய படைப்புக்களை நுகர்வதற்கே புதிய வாசகர்கள் உருவாகி வருகிறார்களென்பதுதான் கவனிக்க வேண்டிய விடயம்.

ஒரு பிடி சோறு, மாலை மயக்கம், இனிப்பும் கரிப்பும், தேவன் வருவாரா? சுமை தாங்கி, உண்மை சுடும், புதிய வார்ப்புக்கள் என்பன வாசிக்க வாசிக்க புதிய தரிசனங்களைத் தரும் அவரது ஆரம்பகாலச் சிறுகதைத் தொகுப்புக்கள் சிலவாகும்.

4. ஜெயகாந்தனின் அடுத்த காலகட்டம் பல்வேறு விமர்சனங்களுக்குள்ளாகிய ஆனந்த ஜீவந்தி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



விகடன், குமுதம், கல்கி போன்ற ஜனரஞ்சக சஞ்சிகைகளுக்கெழுதிய காலமாகும்.

இலட்சக் கணக்கில் பிரதிகள் விற்பனையாகும் ஜனரஞ்சக சஞ்சிகைகளுக்கு அவர் எழுதிய போதும் ஜனரஞ்சகமாக எழுதவில்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கதே.

ஜெயகாந்தனின் எழுத்து வெறும் கற்பனா வாதப் போக்கை மாற்றியமைத்ததோடு, யதார்த்தமான சமூகச் சூழலை படைப்புக்களிலே புகுத்தி, மத்தியதர கீழ்மத்தியதர கதாபாத்திரங்களை அவற்றிலே உலவவிட்டாரென்று ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுவர்.

எவ்வாறாயினும், ஜெயகாந்தனின் மனித நேயக் கருத்துக்கள் பரவலாகச் சென்றடைவதற்கு ஜனரஞ்சக சஞ்சிகைகள் வழியாக அமைந்த தென்பது எந்தளவுக்கு உண்மையோ, அவரது எழுத்துக்களால் சஞ்சிகைகளின் விற்பனை அதிகரித்ததும் அதேயளவுக்கு உண்மையாகும்.

5. கச்சிதமான சிறுகதைப் படைப்பாளியாக முகிழ்த்த ஜெயகாந்தன், ஜனரஞ்சக வாசக தலங்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, தொடர்கதை எழுத்தாளராக மாறினார்.

சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள், கங்கை எங்கே போகிறாள், ஒரு நடிகை நாடகம் பார்க்கிறாள், உன்னைப்போல் ஒருவன், கோகிலா என்ன செய்துவிட்டாள், யாருக்காக அழுதான்? என்பன அவரது நாவல்களில் சிலவாகும்.

'சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்' அவருக்கு சாகித்திய அகாடமி விருதைப் பெற்றுக் கொடுத்தது. கூடவே தஞ்சாவூர் தமிழ் பல்கலைக் கழக ராஜராஜசோழன் விருதும் அந்நாவலுக்குக் கிட்டியது.

மிகவும் வெற்றி பெற்ற அல்லது வாதப் பிரதிவாதங்களுக்குள்ளாகிய சில நாவல்கள் சினிமாக்களாகத் தயாரிக்கப்பட்டதன் மூலம் அவை திரைப்படப் பிரதிகளாக மாறின. ஒரு நடிகை நாடகம் பார்க்கிறாள், சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள், உன்னைப் போல் ஒருவன் என்பன சினிமாவாக எடுக்கப்பட்ட சில பிரதிகளாகும்.

இவரது ஆக்க இலக்கியங்களைப் போலவே, கட்டுரைப் பாங்கான தொடர்கள் நூல்கள் கூட வாசகர் ஆதரவைப் பெற்றன. இது அவரது எழுத்தின் வசீகரத்தையே காட்டுகிறது. இந்தவகையில் சிந்தையில் ஆயிரம், சுதந்திர சிந்தனை, ஓர் இலக்கிய வாதியின் அரசியல் அனுபவங்கள், அவர்கள் உள்ளே இருக்கிறார்கள்

போன்றவற்றை மறக்க முடியாது.

ஜனரஞ்சகமான மாத நாவல்கள் வெளிவந்து கொண்டிருந்த எண்பதுகளில் அதற்கொரு மாற்றாக 'கல்பனா' என்றொரு மக்கள் இலக்கிய மாத நாவலை ஜெயகாந்தன் நடாத்தினார். 'ஞானரதம்' என்றொரு இலக்கிய சஞ்சிகையையும் சில காலம் நடாத்தியதாகத் தெரிகிறது.

6. இந்திய மொழிகளில் மாத்திரமன்றி ருஷ்ய, செக், ஆங்கில மொழிகளிலும் இவரது ஆக்கங்கள் வெளிப்பட்டதன் மூலம் வாசகர் பரப்பு உலக ரீதியாக விரிந்து சென்றுள்ளது.

சிங்களத்தில் வெளிவந்துள்ள ஜெயகாந்தனின் முதல் நூல், 'இல்லாதவர்கள்' (கொடிகல் ஹந்திய) நாவலாகும். உபாலி லீலாரத்ன மொழிபெயர்த்து கொடிகே வெளியீடாக இது வந்துள்ளது.

இலங்கை கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் வெளியிட்டுவரும் சர்வதேச எழுத்தாளர் நூல்வரிசையில் ஒன்றாக ஜெயகாந்தன் தொடர்பான அறிமுக நூலொன்று சிங்களத்தில் வெளிவந்துள்ளது.

பிரச்சினைக்குள்ளான 'அக்கினிப் பிரவேசம்' உள்ளிட்ட நான்கு சிறுகதைகள் இதில் இடம் பெற்றுள்ளன. ஜெயகாந்தன் தொடர்பான விரிவான அறிமுகத்தையும் கொண்டுள்ளது.

இந்திராணி வசந்தா பீரிஸின் மொழிபெயர்ப்பு உதவியோடு சு.முரளிதரன் இதனைத் தொகுத்து வழங்கியுள்ளார்.

7. 'ஜய ஜய சங்கர...' சலசலப்பை ஏற்படுத்திய இன்னொரு நாவலாகும். சமய உள்ளீட்டையும் பின்னணியையும் கொண்டதாக எழுந்தமையே கட்டும் சொல்லாடல்கள் எழுவதற்கும் காரணமாக அமைந்தது. இருந்தும் மனவெளி மனிதர்கள், எந்தையும் தாயும் என்று அடுத்தடுத்து வெளி வந்தன. இதற்கவர் 'ஆன்மீக யதார்த்தவாதம்' என்று பெயர் கொடுத்தார். அவரைப் பொறுத்த வரையில் அதுவொரு பரிசோதனை முயற்சியாக இருக்கலாம். இந்த நாவலில், ஸ்ரீ சந்திரசேக ரேந்திர ஸரஸ்வதி சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின் கருத்தை முன்னீடாக இணைத்திருந்தமை குறிப்பிடற்பாலது. எவ்வாறாயினும் அந்த ஆன்மீக யதார்த்த வாதம் அதற்குமேல் தொடர்ந்ததாக இல்லை.

8. பொதுவாக அசோகமித்திரன், வல்லிக்கண்ணன், தி.க.சி. போன்றவர்களை எளிமைக்கும் ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



பணிவுக்கும் அடையாளமாகச் சொல்வார்கள் அதே வேளை ஜெயகாந்தனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது, கர்வமும் புலமைத் திமிரும் மிக்கவர் என்பார்.

ஜெயகாந்தனின் பேச்சு அப்படியானதுதான், அலாதிமானதுதான். அதனால்தான் அப்படிச் சொல்ல வைக்கிறது.

அவருக்கு சாகித்திய அகாடமி விருது கிடைத்த போது, “எனக்கு விருது கொடுத்ததன் மூலம் சாகித்திய அகாடமி தன்னைப் பெருமைப் படுத்திக் கொண்டது” என்றார். ஞானபீட விருது கிட்டியபோது, “ஞானபீடத்திற்கே ஒரு ஞான பீடமா?” என்று கேட்டார். இவரது பேச்சுப் பாணியே இது தான்.

9. ஜெயகாந்தன் எழுதியதெல்லாம் அவரது ஜம்பது வயதுக்கு முன்பு எழுதியவைதான். அதன்

பிறகு எழுதியவை மிகமிகக் குறைவு.

இப்பொழுதெல்லாம் மிகவும் அமைதியாக இருந்து வருகிறார். அதையிட்டு அவரிடம் கேள்வி எழுப்பியபோது, ‘எழுதுவதற்கு எவ்வளவு தைரியம் வேண்டுமோ, எழுதுவதை நிறுத்து வதற்கும் அதேயளவு தைரியம் வேண்டும்.’ என்று சொன்னாராம்.

2008ல் நக்கீரன் தொகுத்து வெளியான ‘ஜேஜே - 75’ பவளவிழா மலரில் ரவி சுப்ரமணியம், ஜெயகாந்தனின் அமைதியை ஒரே வரியில் இப்படி அர்த்தப்படுத்துகிறார்.

‘அது ஆக்கத்திற்கான அமைதி’

அந்த அமைதி கலைந்து ஆக்கம் எப்போது பிறக்கும் என்பதுதான் எமது கேள்வி. அந்த ஆக்கம் இன்றைய சவால்கள், கருத்தியல்களுக்கு நின்று பிடிக்கக்கூடியதாக அமையுமா என்பதே எமது அடுத்த கேள்வி. □□□

## என் வீட்டுத் தோட்டத்தில்...

காக்காய் நீலக்கற்களை  
சோக்காகக் குவித்துக் கட்டித்  
தொங்கவிட்டாற் போல்  
கருகருவெனப் பளபளத்தபடி  
திராட்சைக் கொடியெல்லாம்  
தொங்குகின்றன  
திராட்சைப்பழக் குலைகள்.  
மரகதப் பச்சைக்கற்களில்  
மதயானைத் தந்தங்கள்  
செதுக்கி அடுக்கிக் கட்டித்  
தொங்க விட்டாற் போல்  
பச்சைப்பசேலெனப் பளபளத்தபடி  
யானை வாழை மரங்களெல்லாம்  
தொங்குகின்றன  
யானைவாழைக் குலைகள்.  
புஸ்பராக மஞ்சட்கற்களில்  
புதிதாகக் செய்த குடங்களில்  
தண்ணீர் நிரப்பி  
தலையில் சுமந்தபடி நிற்கும்  
தைரியலக்ஷ்மியாய்த் தென்னை.  
தகதகவெனப் பளபளத்தபடி  
தென்னை மரமெல்லாம்  
தொங்குகின்றன  
தங்க இளநீர்க் குலைகள்.



நட்டு வைத்து  
நான் வளர்த்த - என்  
வீட்டுத் தோட்டத்து  
மரமெல்லாம்  
நன்றியையும் விசுவாசத்தையும்  
காயாப்பழமா  
என்னால் காலில் பெற்றநீரை  
தன்னாலானமட்டும் தலையால் தர  
என் - மனத்  
தோட்டத்துக் காதல்செடி மட்டும்  
விருட்சமாக வளர்ந்து  
காதற்பரிசாய்  
வெறும் கண்ணீரையும் - அதற்கும்  
வேறு பெண்மரத்திற்கும் முடிவான  
திருமணப் பத்திரிகையையும்  
அல்லவா  
கரமளித்துப் போகிறது.  
.....?!  
ஓ.....!  
வேருன்றிப் பின் - நம்மை  
வேரோடு புடுங்கியெறிவதுதான்,  
இந்தக் காதல்  
விருட்சத்தில் ஊறிநிற்கும் தலையாய  
விசித்திரப் பண்போ!

ஆரையூர்த்தாயரை





கே.எஸ்.சிவகுமாரன்

1950 களிலிருந்து திறனாய்வுக் கட்டுரைகளையும் திறனாய்வு சார் பத்தி எழுத்துக்களையும் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதி வரும் கே.எஸ்.சிவகுமாரன் பல்துறை விற்பன்னர். பலராலும் அறியப்பட்டவர். ஈழத்தவர் பலரின் நூல்களை அறிமுகஞ் செய்து வைத்தவர்.மனதில் பட்டதை அப்படியே தெரிவிக்க தயங்காத திரு.கே.எஸ்.சிவகுமாரன் அவர்களை 'ஜீவநதிக்காக நேர்முகம் கண்டோம்.

சந்திப்பு :- க.பரணீதரன்

**1. உங்களுடைய வாழ்வியற் பின்னணி பற்றிச் சுருக்கமாகக் கூறுவீர்களா?**

1936 ஒக்டோபர் 01 மட்டக்களப்பு நகரில் பிறந்தமை. 1953ல் கொழும்பு வாசியாய் மாறியமை. பேராதனைப் பல்கலைக்கழக வெளிவாரிமாணவனாக 1960 இல் BA பட்டம் பெற்றமை. 1965 இல் திருமணம் செய்தமை 1967, 1970 களில் இரண்டு புதல்விகளைப் பெற்றமை. 1960இல் தொழில் பார்க்கத் தொடங்கியமை. 2010 ஒகஸ்ட் 19 முதல் சுகவீனம் காரணமாக ஓய்வு பெற்று வீட்டில் தங்கியிருந்து இளைப்பாறியமை, மாலையீவு, ஓமான், இலங்கை, அமெரிக்கா ஆகிய இடங்களில் ஆங்கில இலக்கிய ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தமை.

எனது தனிப்பட்ட வாழ்வியற் பின்னணியை எழுத ஆசை. ஆனால் அதனை யார் பிரசுரிப்பார் அல்லது படிப்பார் என்ற மனத்தயக்கம் உண்டு.

**2. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஏறத்தாழ 50 வருட கால நீண்ட அனுபவத்தைக் கொண்ட திறனாய்வாளராக விளங்கி வரும் உங்களின் இலக்கிய நோக்கைக் கூறுவீர்களா?**

எனது இலக்கியநோக்கு இருவகைப்படும். ஒன்று : நல்ல கலை இலக்கியங்களைத் தேடிப்படித்தல் பார்த்தல். அடிப்படையில் நான் ஓர் இரசனையானேன். அதே சமயம் கலை இலக்கியங்களின் மூலம் படைப்பாளியின் சமூகப் பிரக்ஞையை அறிந்து கொண்டு அதற்கேற்ப பகுப்பாய்வு செய்ய முயல்கிறேன். இரண்டு : நான்படித்த, பார்த்த படைப்புகளின் தராதரத்தை எனது தற்போதைய அறிவு அனுபவ வளர்ச்சிக் கேற்ப, "யாம் பெற்ற இன்பத்தை வையகமும் பெற" எழுதுகிறேன். வாசகர்களுக்கும் கல்விமான்களுக்குமிடையே ஓர் உறவுப் பாலமாக, எளிமையாகவும் துலக்கமாகவும் எழுதி எனது பத்திகள் மூலம் தொடர்பை ஏற்படுத்துகிறேன்.

**3. திறனாய்வாளராக உங்களின் இலக்கியப் பயணத்தை மேற்கொள்வதற்கான உந்துதல் உங்களுக்கு எவ்வாறு கிடைத்தது?**

நான் சிறுவனாக இருந்த பொழுதே ஆங்கிலம், தமிழ் புத்தகங்களை வாசிக்கத் தொடங்கிவிட்டேன். எனது தந்தையார் கைலாயர் செல்வநயினார் அறிவுச் செல்வங்களை அறிமுகப்படுத்தினார். சங்க இலக்கியம் தவிர, இடைக்கால ஆங்கில இலக்கியம் தவிர சகல பழைய இலக்கியங்களையும் 19ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலுமான நூல்களை எனது வளரிளம்பருவத்திலிருந்தே அறிந்தும், படித்தும் வந்திருக்கிறேன்.

ஆங்கிலத்தில் தான் விளையாட்டு, சினமா பகுதிகளுக்கு எழுதி வந்தேன். திறனாய்வு (*Literacy Criticism*) என்று ஒன்று இருப்பதை எனது HSC வகுப்புவரை அறிந்திருக்கவில்லை. தமிழில் நயங்கூறல் எனக்கு கைவந்ததாய் வந்ததை ஆசிரியர்கள் பாராட்டினார்.

பின்னர் 1960களில் அமரர் க.கைலாசபதியின் அறிமுகம் கிடைத்தது. அப்பொழுது நான் கவிதைகளையும், சிறுகதைகளையும் மாத்திரம் எழுதி வந்தேன். பேராசிரியர் கைலாசபதி தான் என்னை "எழுத்து" என்ற இலக்கியச் சிற்றேட்டுக்கு என்னை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். அதன் பின்னர் அந்த ஏட்டுக்கும், தினகரன் வாரமஞ்சரிக்கும் திறனாய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதி வந்தேன். அதன் பின்னர் தான்



திறனாய்வு சம்பந்தமான ஆங்கில, தமிழ் நூல்களை நிறையப் படிக்கத் தொடங்கினேன். தொடர்ந்தும் படித்து வருகிறேன். கைலாசபதி மூலம் மார்க்சியத் திறனாய்வுக்கு அறிமுகமானேன். போராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி, செ.கணேசலிங்கன் போன்றவர்கள் மூலம் முன்னர் படித்திராத நூல்களைப் படித்துப் பயன் பெற்றேன்.

“ஆக்க இலக்கியம் செய்ய நிறையப்பேர் இருக்கிறார்கள். நீர் திறனாய்வில் முக்கிய கவனம் செலுத்தும்” என்று என்னைத் தூண்டியவர் அமரர் கைலாசபதியே.

இருந்தபோதிலும் எனக்கு வெறுமனே மார்க்சியத் திறனாய்வாளனாக இருக்க விருப்பமில்லை. ஏனெனில் மார்க்சிய இலக்கியம் தவிர்ந்த ஏனைய இலக்கியங்களும் இருப்பதனால், அவ்விலக்கியங்களைச் சுவைக்க மேனாட்டு *Practical criticism with a multi-disciplinary approach* கூடுதலாகப் பிடித்திருந்தது. அந்த முறையில் தான் 74 வயதையடையும் நான் இப்பொழுது எழுதிவருகிறேன்.

**4. பல்கலைக்கழகத் திறனாய்வாளர்களிலிருந்து உங்களை வேறுபடுத்தி இனங்காட்டும் உங்களது சிறப்புப் பற்றிக் கூறமுடியுமா?**

எனது எழுத்துக்குச் சிறப்பு இருக்கிறதா என்று நான் கூறலாமா? அறிஞர்கள் தான் அதனை இனங்கண்டு தெரிவிக்கவேண்டும். பல்கலைக்கழகத் திறனாய்வாளர்கள் - ஆய்வறிவாளர்கள் (*Intellectuals*), ஆய்வாளர்கள் (*Researchers*), திறனாய்வாளர்கள் (*Literacy critics*), விமர்சகர்கள் (கண்டனமே முதல் நோக்கமாகக் கொண்டவர்கள்) என வகைப்படுத்தப்படுவர். அவர்களுடைய ஆக்கங்கள் விரிவாகவும், ஆழமாகவும், சான்றுகள், மேற்கோள்கள் சகிதம் எழுதும் நல்லறிஞர்கள்.

ஆனால் பத்தி எழுத்தாளர்கள் அவ்வாறு செய்வதில்லை. அவர்களுடைய நோக்கமே வேறு. அவர்கள் தரமுயர்ந்த நிலையிலுள்ள வாசகர்களுக்கும் ஆய்வாளர்களுக்குமிடையே ஒரு பாலமாகச் செயற்படுகின்றனர்.

எனது நோக்கம் வாசகருடன் எளிமையான முறையில் இதழியல் சார்ந்த அணுகுமுறையைப் பின்பற்றுவது தான். இதனைச் சரிவரப் புரிந்து கொள்ளாத அன்பர்கள் சிலர் என்னை ‘விமர்சகர்’ (நான் கண்டனம் விமர்சனம் செய்வதில்லை) என்றும் ‘திறனாய்வாளர்’ (எனது பத்தி எழுத்துக்களில் திறனாய்வு இருப்பது உண்மைதான் என்றாலும்) என்றும் அழைக்கின்றனர்.

உண்மையிலேயே எனது பெரும்பாலான கலை இலக்கியக் கட்டுரைகள் திறனாய்வு சார்ந்த ‘பத்தி’ எழுத்துக்களே.

எனவே பல்கலைக்கழகத் திறனாய்வாளர்கள் நோக்கம் வேறு, எனது நோக்கம் வேறு. ஆகவே ஒப்பீட்டடிப்படையில் வேறுபாடுகளைக் காணமுடியாதிருக்கின்றது.

**5. உங்களுடைய பத்தி எழுத்துக்கள் வாசகர்களிடம் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றவை. பத்தி எழுத்துக்களை எவ்வளவு தூரம் இலக்கியமாகக் கொள்ள முடியும்?**

எமது “பத்தி எழுத்துக்கள் வாசகர்களிடம் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றவை” என்று தாங்கள் கூறும் பொழுது என்னைப் புளகாங்கிதமடையச் செய்கிறது. நன்றி. எனது பத்தி எழுத்துக்கள் இலக்கியமா இல்லையா என்று என்னால் கூறமுடியாதிருக்கிறது. ஆயினும் சில பத்தி எழுத்துக்கள் இலக்கிய நுகர்வுக்கு இட்டுச் செல்லக் கூடியவை என நினைக்கிறேன். எனது கட்டுரைகள் முழுமையான இலக்கியப் படைப்புகள் என்று கூற முடியாதிருப்பதற்கான காரணம் “பத்தி எழுத்தின்” வரையறைகள் தான். ‘பத்தி எழுத்து’ என்று நாம் மகுடமிவதற்கான காரணம், அது ஆய்வறிவு, ஆய்வு, திறனாய்வு போன்றவகுதிகளுக்குள் அடங்காமையே பத்தி எழுத்தின் நோக்கம் வேறு. திறனாய்வு வேறு. பத்தி எழுத்துக் கூட திறனாய்வு சார்ந்ததாக அமையக் கூடும். இது பற்றியெல்லாம் நான் ஏற்கெனவே எனது தமிழ் நூல்களில் எழுதியுள்ளேன்.

**6. பல்வேறு இலக்கிய வகைமைகளுக்குள் அடங்கும் பல்வேறு எழுத்தாளர்களின் நூல்கள் பலவற்றை நீங்கள் திறனாய்வு செய்துள்ளீர்கள். திறனாய்வுக்காக நூல்களை எந்த அடிப்படையில் தெரிவு செய்கின்றீர்கள்?**

திறனாய்வுக்காக நானே நூல்களைத் தெரிவு செய்வது அவ்வப்போதுதான். பெரும்பாலும் எழுத்தாளர்கள் எனக்கு அனுப்பிவைக்கும் நூல்களை ‘இலக்கிய வகைமைகளுக்குள்’ அடக்கிய பின்னர்



அவை எந்த எந்த வகைமைக்கு இணங்கியதற்கேற்ப, அளவு கோல்களும் வேறுபடும். உதாரணமாக கவிதைத் திறனாய்வு நாடகத் திறனாய்வு அல்லது புனைகதைத் திறனாய்வினின்றும் வேறுபடும். அந்த அளவுகோல்கள் நான் பட்டப் படிப்புக்குப் படித்துப் பிரயோகித்த அளவுகோல்களாக அமையும்.

### 7. ஈழத்தின் இன்றைய திறனாய்வுப் போக்குப் பற்றி என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்?

இன்றைய திறனாய்வுப் போக்கு எதிர்பார்த்த அளவிற்குப் பரவலாகவும் பிரயோசனமாகவும் இல்லை. பல்கலைக்கழகத் திறனாய்வாளர்களே இந்தப் போக்குகளை நிர்ணயிப்பவர்கள் அவர்கள் அதிக அளவு ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டதாகத் தெரியவில்லை. அவர்களுக்கு நேரமும் ஓய்வும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இருந்த போதிலும் அவர்களுள் சிலர் ஆய்வு சார்ந்த நூல்களை எழுதி வந்துள்ளனர். தமது மாணவர்களை ஊக்குவித்தும் சில நல்ல திறனாய்வுகள் வெளிவரக்காலாக இருந்து வருகின்றனர்.

அதே வேளையில் "விமர்சனம்" என்ற சொல் "திறனாய்வு"வைக் குறிக்கும்மையினும் "விமர்சனம்" என்ற பெயரிலே கண்டனம் செய்வதே விமர்சனம் என்ற அடிப்படையில் தரக் குறைவாகப் பலர் எழுதி வந்தனர். இப்போது அந்த வேகம் குறைந்திருக்கிறது.

அதேசமயம், இங்கு திறனாய்வு முயற்சிகள் அதிகம் இல்லாததனாலும் தமிழ் நாட்டுச் சிற்றேடுகள் இலகுவாக இளம்பராயத்தினரின் பக்குவ அறிவைச் சீர்குலைப்பதனாலும் பல்கலைக்கழகத்திற்கு வெளியேயுள்ள சில விமர்சகர்கள் ஏதேதோ காலவதியான 'இலம்கள்' பற்றிப் பரிந்துரைத்துக் குட்டை குழப்புக்கின்றனர். அதிர்ஷ்டவசமாகப் பெரும்பான்மையான இளைஞர்கள் இதில் ஈடுபடுவதாகத் தெரியவில்லை.

தமிழ் நாட்டிலிருந்து தான் குப்பைகள் மத்தியிலும் நல்ல திறனாய்வுகள் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் அவை விரல்விட்டு எண்ணக் கூடியவை.

நமது நாட்டு இளம்பராயத்தினரின் ஆங்கில அறிவு போதாமையினால் உலக இலக்கியங்கள் பற்றித் தமிழ் நாட்டுச் சிற்றேடுகள் மூலமே அறிந்து கொண்டு அந்தச் சிற்றேட்டுக்காரர்களின் உலகத்தினூடாகத் தமிழ் இலக்கியத்தையும் அணுகுவது தவிர்க்க முடியாததாய்விட்டது.

இலங்கையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட பிறநாட்டவர்களின் கைகளில் தான் திறனாய்வு நமது நாட்டில் புதுபுவம் கொள்ளும்.

### 8. இன்றைய இளந்தலைமுறையைச் சேர்ந்தவர்கள் 'வெட்டி ஒட்டி' (cut and paste) பக்கங்களை நிரப்புவதன் மூலம் திறனாய்வாளர்களாகத் தம்மைக் காட்டிக் கொள்ளப் பெரும் பிரயத்தனப்படுகிறார்கள் என்று சொல்லப்படும் கண்டனம் குறித்து உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

இளந்தலைமுறையினர் மாறுபட்ட ஊடகச் சூழல்களில் இயங்குபவர்கள். இன்றைய ஊடக முறைமை cut and paste technique ஐயும் உள்ளடக்கியது. அதனால் அவர்கள் அவ்வாறு செய்கிறார்கள். ஆயினும் கண்டனம் செய்பவர்களின் நோக்கத்தில் ஒரு நியாயம் இருக்கிறது. அதாவது அவர்கள் பிரயத்தனப்பட்டுச் செய்யும் கைங்கரியம் எங்கிருந்து பெறப்பட்டது (source) என்று தெரிவிக்காமல் தாமே எழுதியதாகத் தெரிவிக்கும் போக்கு கண்டிக்கத்தக்கது. அது மாத்திரமல்லாமல் வெறுமனே cut and paste செய்து plagia rise (இலக்கியத்திருட்டு) பண்ணுவதுடன் (அதனைத் தெரிவித்து) தாம் பொருள் கொண்ட விதத்தில் தமது கருத்தைத் (Interpretation) தெரிவிக்கவும் வேண்டும். அவ்வாறு அவர்கள் செய்வது உண்மையிலேயே திறனாய்வா, "கொப்பியடித்த" விமர்சனமா என்பதை தேர்ச்சி பெற்ற வாசகர்கள் இலகுவில் புரிந்து கொள்வார்கள்.

### 9. ஆங்கிலத்தில் புலமையுள்ள நீங்கள் தமிழ்ப் படைப்புகளைப் பற்றிய அறிமுகங்களையும் திறனாய்வுகளையும் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளிலும் கட்டுரைகளாகவும் எழுதி வருகிறீர்கள். முழுமையான நூலைப் படிக்க வாய்ப்பில்லாத நிலையில், இது எவ்வளவு தூரம் பயனுடையதாக இருக்கும் எனக் கருதுகிறீர்கள்?

எனக்குக் கிடைக்கும் எதிர்வினைகள் பெரும்பாலும் ஆங்கிலந் தெரிந்த வாசகர்களிடமிருந்துதான். முழுமையாகத் தமிழ் படைப்புகளைப் படிக்க வாய்ப்பில்லா விட்டாலும், திறனாய்வு செய்யப்படும்



படைப்புகளின் சில அம்சங்களை அறிந்து கொள்ளக் கூடியதாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் சிங்கள இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அது மாத்திரமன்றி தமது ஆங்கில மொழிப் படைப்புகளையும் எமக்கு அனுப்பிவைத்து, நடுநிலைமையாக எழுதுவதாகப் பாராட்டியுள்ளனர். தமிழ் வாசகர்களையும், எழுத்தாளர்களையும் பொறுத்தமட்டில் அவர்கள் தமது தமிழ்ப் படைப்புகளைப் பற்றி ஆங்கிலத்தில் எழுத என்னைப் பயன்படுத்துகிறார்களேயன்றி எனது திறனாய்வு பற்றியோ ஆற்றல் பற்றியோ எந்த வித அக்கறையும் கொள்ளாதவர்களாக இருக்கின்றனர். தவிரவும், அவர்களுடைய நூல்கள் பற்றி ஆங்கிலத்தில் நாம் எழுதினாலும், எழுதுவதைப் படிப்பதில்லை. நாம் தான் அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு கட்டுரை வெளிவந்தது பற்றித் தெரிவிக்க வேண்டியிருக்கும். அப்படித் தெரிவித்த பின்னரும், அந்தக் கட்டுரையைத் தாம் படிக்கவில்லையென்றும் அதன் பிரதியைத் தமக்கு அனுப்பிவைக்க முடியுமா என்று வெட்கமில்லாமல் கேட்கும் பொழுது, இந்த சுயநல வாதிக்கையிட்டும் நாம் மிகவும் வருந்த வேண்டியுள்ளது. நம்மினத்தவர் ஏன் இவ்வாறு இருக்கிறார்கள் என்று நாம் யோசித்தபோது, அவர்கள் வாழும் சூழ்நிலை திறந்த மனதுடன் அவர்கள் இயங்க முடியாது தடுக்கிறதோ என்று சமாதானம் காணமுடிகிறது.

10. சினமா பற்றிய திறனாய்வுகளினூடாக வேற்றுமொழியிலுள்ள சினமாக்களையும் அறிமுகஞ் செய்துள்ளீர்கள். ஈழத்துத் திரைப்படத் துறையினரிடையே உங்கள் திறனாய்வுகளுக்கு வரவேற்பு இருக்கும் என்று நினைக்கிறீர்கள்?

ஈழத்துத் திரைப்படத்துறையினர் எனது திறனாய்வுக் கட்டுரைகளைப் படிப்பதற்கான அறிகுறிகளை நான் இன்னமும் உணரவில்லை. ஆயினும் நல்ல இலக்கியங்களில் பரிச்சயமுள்ள சில வாசகர்களும், எழுத்தாளர்கள் சிலரும் எனது திரைப்படம் சம்பந்தமான கட்டுரைகளை வரவேற்கத்தான் செய்கிறார்கள் என்று அறிந்து வைத்திருக்கிறேன். இவர்களில் பலர் இஸ்லாமியர்களாகவும், சிங்களவர்களாகவும் தான் இருக்கிறார்கள். ஆனால் பெரும்பாலான தமிழர்கள் தமிழ் நாட்டு சினமா செய்தியாளர்கள் தரும் செய்தித் தொகுப்புகளைத்தான் இலங்கைச் செய்தித் தாள்களுடாக விரும்பிப் படிக்கிறார்கள். எனவே தமிழ் திரைப் படத்துறையினரிடையே வரவேற்புப் பெற வேண்டுமாயின் இன்னும் சில தசாப்தங்கள் உயிர்வாழவேண்டும்.

11. கலை இலக்கியங்கள் மொழிபெயர்ப்புச் செய்ய வேண்டியவர்கள் அடிப்படையில் கொண்டிருக்க வேண்டிய தகைமைகள் எவை?

கலை இலக்கியங்கள் மாத்திரமல்ல, எந்தவொரு மொழியாக்கம் செய்பவர்களும் கூடத் தமிழிலும் மொழிபெயர்ப்புக்கு உட்படும் மற்றைய மொழியிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். இருமொழிகளினதும் இலக்கண, இலக்கிய அமைதிகளைத் தெரிந்து வைத்திருக்க வேண்டும். மொழிவளம் வரப்பிரசாதமாய் அமையவேண்டும். எடுத்துக் கொண்ட மொழி நூலின் உள்ளடக்கத்தை பற்றியே போதிய பரிச்சயம் இருத்தல் வேண்டும். உதாரணமாகப் பொருளியல் பற்றியொன்றுமே தெரிந்திராத ஒருவர் சொல்லுக்குச் சொல் அகராதியைப் பார்த்து மொழிபெயர்ப்பு முழிபெயர்ப்பாகவே அமைத்துவிடும். அதேபோல் உடனிகழ்கால இலக்கியம் பற்றியறிந்திராத ஒருவர் தமது பண்டிதத் தன்மையை வெளிப்படுத்த மொழி பெயர்ப்பு முயற்சியை மேற்கொள்வது பாமரத்தனமாய் அமைந்துவிடும். இவை அடிப்படைகளுள் சில. வேறு அம்சங்களும் உள்ளன.

12. ஈழத்து இலக்கியவாதி என்ற முறையில் உங்களைப் பற்றி எழுத்தாளர், விமர்சகர், திறனாய்வாளர் என்று தான் மதிப்பிடுகிறார்கள். வேறு எந்தத் துறையிலும் நீங்கள் பங்களித்திருக்கிறீர்களா?

ஆம் ஊடகத்துறை (அச்சு, வானொலி, தொலைக்காட்சி, ஆசிரியத்துறை, ஆங்கில, ஆங்கில இலக்கிய ஆசிரியர்) இலக்கியம் தவிர்ந்த ஏனைய ஊடகங்களில் முக்கிய பதவிகள் வகித்தமை, இதழியல் விரிவுரை செய்தமை, வானொலி அறிவிப்பாளராகவும் தொலைக்காட்சி, *presenter* ஆகவும் இயங்கியமை அவற்றுள் முக்கியமானவை அவற்றின் விபரங்களைத் தருவதாய் இருந்தால் எனது CVயை மறுபிரசுரம் செய்யவேண்டியிருக்கும்.



# தாய்மை

எம்.எஸ்.அமரானுல்லா



நாளை ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் அவன் சுதந்திர மனிதனாகி விடுவான். போகம்பரை சிறைக் கதவுகள் அவனுக்காக ஒருமுறை திறந்து மூடிக் கொள்ளும்.

நேற்றே வார்டன் சொல்லி விட்டார். இந்த இரண்டாண்டு சிறைவாசத்திற்குப் பிறகு சமூக வாழ்வில் எப்படி இணைந்து கொள்ள வேண்டும் என்று நீண்ட புத்திமதி... இதெல்லாம் அவன் காதில் ஒன்றும் ஏறவில்லை... முக்காட்டுக் கொடியாக, மனம் முழுக்க பழிவாங்கும் உணர்வே மூடிக்கிடக்கிறது.

காலையில் ஒன்பது மணிக்கு திறந்து விட்டால் அருகிலேயே பஸ் ஸ்டாண்ட் உடுப்புக் களையெல்லாம் அங்கேயே எறிந்து விட வேண்டும்... எதற்கு உடுப்பு?.. திருந்தி வாழ்வதற்கா?... அவனுக்கு அந்த சிந்தனையே இல்லையே...

பணமும் தருவார்களாமே... ஆமாம் பணமும் கொஞ்சம் தேவைதான். வழிப் பிரயாணத்திற்கு, கூர்மையான கத்தி ஒன்று வாங்குவதற்கு, ஒரு வாரம் ஊரில் மறைந்து வாழ்வதற்கு... கொஞ்சம் பணம் தேவைதான்.

பத்து மணிக்கு பஸ் புறப்பட்டால் ஐந்து மணிக்கெல்லாம் ஊர் போய்ச் சேர்ந்து விடும். செக்கல் பொழுது மறைவதற்கிடையில் சேனைக்காட்டை அடைந்து விடலாம், இருட்டு வதற்குள் வேலையை முடித்து விடலாம். இந்த இரண்டு வருடம் இந்த சிறைக் கதவுகளுக்குள் நான் பட்ட அவஸ்தைகளுக்கு வட்டியும் முதலுமாக அவளைத் தீர்த்து விட வேண்டும்...

மனிதன் மூலையில் இருந்து மெல்லிய மின்னறக்கீற்றாக 'மனிதம்' எட்டிப் பார்க்கிறது. இப்பொழுதும் இந்த முரட்டுத்தனம் தேவை தானா?... மறுகணம் உடம்பு பூராகச் சிவிர்த்துக் கொள்கிறது.

யாரை ஏமாற்றி இருக்கிறாள் இவள்? யாருக்காக நான் சிறைவாசம் அனுபவிக்கிறேன்?...

முரட்டுத்தனமே உள்ளம் உடல் பூராக ஆட்சி செலுத்திப் பார்க்கிறது.

இப்பொழுது வந்த முரட்டுத்தனமா இது?...

பரம்பரையாக வந்த முரட்டுத்தனமா என்பதும் தெரியாது. ஏனெனில் தனது தாய் தந்தையர் யார் என்பதே அவனுக்கு இன்று வரை தெரியாது. அத்துடன் சகோதரங்கள், இனசனம் என்று யாருமில்லை.

ஊரில் தனியாகத்தான் திரிவான். கண்டதைச் சாப்பிடுவான். அகப்பட்ட இடத்தில் உறங்குவான். அவனையாரும் நெருங்குவதில்லை. 'இம்' என்றால் கோபம் வந்து விடும். வயது மரியாதை என்று எதுவுமே பார்ப்பது கிடையாது. அடித்து நொறுக்கி விடுவான். அந்த ஊரில் அவன் தனிக்கட்டை, முரட்டுக்கட்டை, சின்ன வயதில் காடு மேடெல்லாம் திரிவான். கூடவே குஞ்சுத்தம்பி, அவனும் அதிகம் பேச மாட்டான். தலையாட்டுவ தோடு சரி.

அரைக் காற்சட்டைக்கு மேல் உடுப்பு கிடையாது. மேலெல்லாம் உப்பு வாசனை.

"குஞ்சுத்தம்பி, இண்டைக்கு ஈச்சங் குலை அடிப்பமா?"  
"உம்"

சிறுவர் பட்டாளம் சேர்ந்து விடும். கூட்டமாக நடுக்காடு நோக்கிச் செல்வார்கள். ஈச்சம் புதரில் கண்ணாடி விரியன் இருக்கும். அவன் அதற்கெல்லாம் தயங்குவது கிடையாது. அடிமட்டைகளை அடுக்கி சுற்றிவர நெருப்புக் கொடுத்து விடுவான். பாம்பு, பல்லி, அறணை என்று எல்லா ஜீவராசிகளும் நெளியத் தொடங்கும். அவற்றை தீவட்டத்துள் எறிந்து, கருகுவதைக் கண்டு கைகொட்டிச் சிரிப்பான்.

ஈச்சமுள் முழங்கை முழுவதும் தைக்க கைகளை உள்ளே விட்டு, சொங்காய் நிறத்தில் கோணல்கத்தியால் அறுத்து விடுவான்.

பின்னர், இரண்டு தோள்களிலும் ஈச்சங் குலைகளை சுமந்து வருவான்.

சொங்கட்டிச் சிவப்பு நிறத்தில் "நாளை பழுத்துவிடுவேன்" ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



என்று பயமுறுத்தி நிற்கும் காய்களை உப்புத் தண்ணீரில் குளிப்பாட்டி எடுத்து விடுவார்கள்.

அடுத்த நாள் எல்லாக்காய்களும் "குப்" பென்று கட்டெறும்பு நிறத்தில் பழுத்து விடும். அப்புறமென்ன, தென்னங்கிடுகில் பழுங்களைப் பரத்தி சமபந்தி உண்ணத்தொடங்கி விடுவார்கள். அவனுக்கு உணவில் அவ்வளவு நாட்டமில்லை.

எங்காவது சொண்டங்காய் அகப்படுகிறதா என்று புகுந்து புறப்படுவான். அவற்றையும் பறித்து தென்னங்கிடுகில் பரத்தி துலாவி விடுவான்.

உடம்பெல்லாம் இரத்தம் பொசிந்து நிற்கும்.

அவனுக்கு வலி எடுப்பதில்லையா?... ஏனில்லாமல்?

ஒருநாள் அப்பாவிச் சிறுவன் ஒருவன் தெரியாமல் கூறிவிட்டான்.

"இப்படி இரத்தம் வருதே. இவனுக்கு நோகாதா? மாடு மாதிரி உடம்பு..."

அவனுக்கு காதில் விழுந்து விட்டது.

அப்புறமென்ன?... அப்பாவிச் சிறுவனை பந்தாடி விட்டான். மூக்கிலும், முழங்கையிலும் இரத்தம் வழிய வழிய முகமெல்லாம் வீங்கி அழத் தொடங்கினான்.

அப்பொழுதும் அவனது மூர்க்கத்தனம் குறைய வில்லை. சிறுவர் பட்டாளம் ஓடி ஓடிந்து கொண்டது.

குஞ்சுத்தம்பியும் அவனும் தான் மிச்சம். கிடுகு முழுவதும் ஈச்சம் பழுமும், சொண்டான் பழுமும் கிலி பிடித்து மொளனித்து கிடந்தன.

"நாமளும் ஊருக்குள்ள போய்விடுவம்" - குஞ்சுத்தம்பி

அவன் ஒன்றும் பேசவில்லை.

சித்திரை வெயில் அடங்கி காற்று எழும்புவதற்குள் பெருமழை பெய்யும். அந்த மழையுடன் பாலைப்பழம் முழுவதும் பழுத்து விடும். மரம் முழுக்க மஞ்சள் சேலை கட்டி விட்டது போல பழுத்துக் குலுங்கும்.

ஊரில் இருந்து வண்டில் கட்டிக் கொண்டு காட்டுக்குள் குடும்பம் குடும்பமாக புறப்பட்டு விடுவார்கள். அவ்வாறான நேரங்களில் அவனுக்கு ராஜமரியாதை. மரங்களில் ஏறி கிளைகளை வெட்டித்தள்ளி பழக்குலை களை கீழே தட்டி விடுவான். ஒருமணி நேரத்தில் பத்து மரங்களின் கிளைகளை தும்பு தட்டி விடுவான். அப்படி ஒரு வேகம். குடும்பம் குடும்பமாக குந்தி இருந்து கிளைகளில் இருந்து மஞ்சள் நிறப்

பழங்களாக பறித்து கடகங்களில் சேமிக்கத் தொடங்கி விடுவார்கள்.. ஆனால் அவனுக்கு சேமிப்பதில் நாட்டமில்லை. யாருக்கென்று கொண்டு போகப் போகிறான்?

வந்திருக்கும் குடும்பங்களுக்கு மதியக் கறிக்கு ஏதும் பார்க்க வேண்டும்.. சின்னக் கண் வலையை எடுத்துக் கொண்டு குஞ்சுத்தம்பியுடன் புறப்பட்டு விடுவான். நீர் வற்றிக் கிடக்கும் சின்னக் குளங்களில் வரால் மீன் வீசுவான்.

இப்படித்தான் ஒரு நாள்...

மீன் வீசிக் கொண்டு திரும்பும்போது வழியில் காட்டெருமை எதிர்ப்பட்டு விட்டது. அவன் போட்டிருந்த சிவப்பு நிறக் காற்சட்டையால் மிரண்டு திமிறி இவனில் பாயத் தொடங்கி விட்டது.

அதனோடு மல்லுக்கட்டி, உடம்பெல்லாம் காயமாகி இரத்தம் வழிய வழிய... இவனது மூர்க்கமும் கூடிக் கொண்டே போனது... இவனைக் கீழே வீழ்த்தி விட்டு கொம்புகளால் முட்ட வந்த போது அவசரமாக விலகி கைகளில் தற்செயலாக அகப்பட்ட மான் கொம்பினால் மாட்டின் வயிற்றைக் கீறி அதன் குடலை பிளந்து நிமிர்ந்த போது சனம் கூடி விட்டது.

குற்றுயிரும் குலையுயிருமாகக் கிடந்த காட்டு எருமையும் உடம்பெல்லாம் இரத்தம் வழிய முணகிக் கொண்டிருந்தவனையும் பார்த்த மாஞ்சோலை வளவுக்காரர் தற்செயலாகக் கூறினார்.

"சே... வாயில்லாச் சீவன். வீணாகக் குத்திப் போட்டானே"

வந்ததே கோபம் இவனுக்கு. தனது உயிரை கொல்ல வந்ததை அவர் பெரிதாக நினைக்கவில்லை. மாடு செத்துப் போனதையா இவர் பெரிது பண்ணுகிறார்.

பெரியவரென்றும் பார்க்காமல் முகத்தில் குத்தி விட்டான். நுனி மூக்கு உடைந்து இரத்தம் வழிய அவர் குனிந்த போது முதுகில் மறுபடி காலால் உதைத் தான். கீழே விழுந்து எழும்ப முயன்றவரை மான் கொம்பை எடுத்து வயிற்றில் கீற ஓங்கினான். ஆனால் நல்ல காலம் குஞ்சுத்தம்பி தடுத்து விட்டான்.

அப்புறம் என்ன... தப்பித்தோம் பிழைத்தோம் என்று கூட்டம் ஊருக்குள் ஓடி விட்டது.

உடம்பு முழுக்க ஒழுகி வழிந்த இரத்தத்தை எல்லாம் வாய்க்கால் நீரில் கழுவி, ஒரு முழுக்குப் போட்டு நிமிர்ந்த போது குஞ்சுத்தம்பியும் அவனை விட்டுப் போய் விட்டிருந்தான்.

முரட்டுத் தனத்தைத் தவிர அவனிடம் வேறு இரக்க சபாவமே இருப்பதில்லையா?..

விடலைப் பருவத்தில் அவன் தவழ்ந்த போது, அந்த அதிசயம் நிகழ்ந்தது.

ஆமாம். அவன் காதல் வயப்பட்டுப் போனான்.

நாட்டில் நிகழ்ந்த வன்செயல் களிணால் பாதிக்கப்பட்டு சொத்து சுகம் எல்லாவற்றையும் இழந்து, இனி இழப்பதற்கு ஏதும் இல்லை என்ற கட்டத்தில் அல்லிக் காட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தது அந்தக் குடும்பம்.

தாய், தகப்பன், இவர்களது மகள் முல்லை என்று மிகச் சிறிய குடும்பம் அது. தரிசாகக் கிடந்த காட்டை வெட்டி சேனைப் பயிருக்குத் தயாரானது.



இவனும் கூடமாட உதவி செய்தான். காட்டு மரங்களை வேரொடு புடுங்கி கட்டை வேலி அமைத்துக் கொடுத்தான். இரண்டு ஏக்கர் அளவில் தேறிய நிலத்தில் சோளப் பயிர் இட்டார்கள். மூலை வளவுக்குள் பயறு போட்டார்கள். சோளம் விளைந்து அறுவடையான போது, பனி ஈரத்தில் எள்ளு விதைத்தார்கள். புதுத்தரை என்பதால் பயிர்கள் செழுமையாக வளர்ந்து அபரிதமாக விளைச்சல் காட்டியது.

அவர்களோடு சேர்ந்து இவனும் மாடாக உழைத்தான். அறுவடையில் ஒரு பங்கை இவனுக்கென்று ஒதுக்கி கொடுத்தபோது மறுத்து விட்டான். யாருக்கென்று கொண்டு போய் கொடுப்பது? அவர்களுக்கே திருப்பிக் கொடுத்து விட்டான்.

கடின உழைப்பைத் தவிர அவனுக்கு இப்போது எதிலும் கவனம் இல்லை. ஊராரோடு சேர்த்தி இல்லை. முரட்டுத்தனத்தை வெளிப்படுத்த அவனுக்கு இப்போது நேரமோ, வாய்ப்போ கிடைப்பதில்லை. குஞ்சுத்தம்பி எப்போதாவது வந்து போவான். மற்றபடி சேனைப்பயிரும் அவனும் அந்தக் குடும்பமும் பட்ட பாடுதான். அந்த போகத்திற்கு எள்ளு ஏகமாக விளைந்திருந்தது. அவனுக்கும் விளைச்சலில் ஒரு பங்கு ஒதுக்கிக் கொடுத்தார்கள்.

அவன் வழமை போல மறுத்து விட்டான். முல்லை, ஒருநாள் தனியாக பிடித்துக் கொண்டான்.

“எள்ளுப் பங்கை ஏன் மறுத்தீர்கள்?”

“வேண்டாம்”

“அதுதான் ஏன் என்று கேட்கிறேன்”

“எனக்கென்று யார் இருக்கிறார்கள், கொடுப்பதற்கு”

“அப்போ, இந்த எள்ளு முழுக்க எங்களுக்கா?”

“என்னை எல்லாம் விற்றுவிட்டு புதுசா வீடு கட்டிக் கொள்ளுதற்கு அத்திவாரம் போட்டுக் கொள்ளுங்க. அடுத்த தடவை பயறு விளையும் போது வீட்டைக் கட்டிக் கொள்ளலாம்”

“வீடு எதற்கு?”

“ஏன், சீவிப்பதற்குத்தான்”

“யார் நானும் நீங்களும் சேர்ந்து சீவிப்பதற்கா?”

என்ன சொல்கிறாள் இவள்?...

உடம்பு சிலிர்த்துக் கொண்டது. மயிர் கால்களில் குளிர் ஏறி... “சோ” என்று மழைக்குள் நனைவது போல, அந்த மழை நீரும் குளிர்ந்து ஆலங்கட்டி துண்டுகளாக தலையை

சிலிர்ப்பித்து...

ஆயிரம் மல்லிகை மொட்டுக்கள் முகையவிழ்ந்து மனம் முழுவதும் மணம் பரப்பி நின்றது.

அடுத்து என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல் வார்த்தைகள் உறைந்து போய்விட்ட...

முதன் முறையாக அவள் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தான். வைகறையில் விரிந்த தென்னம் பாளை போல புது அழகோடு... இத்தனை நாடும் இந்த அழகு எங்கே ஒளிந்திருந்தது? அவள் மெளனமாக நகர்ந்த போது, தடுக்கவும் எண்ணமின்றி தவிப்போடு மலைத்து நின்றான்.

\*\*\*

அப்புறம் அவனுக்கு வேலையில் பராக்கு குறைந்து விட்டது. அவளைப்பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருப்பதே அவனுக்கு ஔன்ம சுகமாக இருந்தது. அவள் தன்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போல கற்பனை செய்யும் போதெல்லாம் தொண்டைக்குள் இனிமையான சுகமொன்று திரள்வதை உணர்ந்தான் அவன். அவனால் உறங்க முடியவில்லை, விழித்திருக்கின்ற வெள்ளிகளை எண்ணிக் கொண்டிருப்பதே அவனுக்கு வேலையாகப் போய் விட்டது. காலையில் கருக்கிருட்டில் எழுந்து வேலையைத் தொடங்கி விடுவான்.

தேநீர்ச் சிரட்டையுடன் முல்லை,

“கொஞ்சம் பனி குறைந்த பிறகு வேலை செய்யலாமே?”

“செய்யலாம். ஆனால் வேலை முடியாதே”

“வேலை முடிஞ்சு என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?”

“இந்த முறை குரக்கள் விதைக்கப் போகிறேன்”

“அப்புறம்”

“விளைஞ்சதை விற்று பணமாக்கப் போறேன்”

“அப்புறம்”

“பணத்தில் வீடு கட்டப் போறேன்”

“அப்புறம்”

“தகப்பனைக் கூப்பிடு, அவரிடம் பேசுகிறேன்”

“அவர் இல்லை”

“எங்கே?”

“மரவள்ளித் தடி வாங்கப் போயிருக்கிறார்”

“அப்போ வந்ததும் பேசுகிறேன்”

அவர் வரும் அரவம் கேட்டது...

“நேற்று பின்னேரம் குஞ்சுத்தம்பி வந்தவர்”

“எதுக்காம்?”

“தெரியாது. ஆனா தாயிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தவர்”

“என்னவாம்?”

“தெரியாது. மாப்பிள்ளைத் தோழனா நான்தான் வருவன் என்று சொல்லி இருப்பார்...” முள்ளிமுருங்கை விதைகளை தகரப் பேணிக் குள் இட்டுக் குலுக்குவது போல கலீர்ச் சிரிப்புடன் ஓடி விட்டாள் முல்லை.

அதற்குள் தகப்பன் வந்துவிட்டார்.

ஆனாலும் குஞ்சுத்தம்பி என்ன பேசி இருப்பான் என்ற சந்தேகம் நீண்ட நேரம் அவன் மனதை தென்னை மர வண்டாய்க் குடைந்து கொண்டிருந்தது.



\*\*\*

வைகாசிப் பூரணைக்குப் பின்னர் தோன்றும் முன் இருட்டுக் காலத்தில் இலுப்பைத்தேள் விளைந்திருக்கும். சேனை வளவின் மூலையில் இருந்து பூவரசு மரத்தில் தேள் எடுக்க ஆயத்தம் ஆனார்கள். அவனால் அதில் முழு ஈடுபாட்டுடன் ஈடுபட முடியவில்லை. பல தடவைகளில் தேள்கொட்டியது. அவற்றைக் கலைக்க தீ மூட்டி புகை அடித்தார்கள். புகை மூட்டம் அவன் மனதிலும் பரவிக் கிடந்தது.

தேனெல்லாம் பானையில் சேகரித்து முடித்த பின்னர் அவர்தான் பேச்சைத் தொடங்கினார்.

“தம்பி ஊரெல்லாம் ஒருமாதிரி வித்தியாசமாய் பேசுறாங்களாம். மூல்லை ஏதும் சொன்னவனா? அவளுக்கும் வயதுசு தான். ஒரு இளந்தாரிப் பொடியனை வீட்டுக்குள் வெச்சிருப்பதைப் பத்தி ஒருமாதிரி கதைக்கிறாங்களாம். முந்தநாள் விதானையாரும் சாடையாகச் சொன்னவர்.”

அவனால் ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை. அவரே சொல்லி முடிக்கட்டும் என மௌனமானான்.

“மூல்லைக்கு ஒரு கல்யாணம் செய்யலாம் என்று பாக்குறன். நீங்களும் எங்களைடதான் இருக்கிறீங்க. உங்களுக்கும் ஏதும் தோணிச்சா? சொல்லுங்க. உங்களக் கேக்காம ஒண்டும் முடிவெடுக்க மாட்டம்”

இவர் என்ன சொல்கிறார்? தன்னையே கட்டிக்கச் சொல்கிறாரா? அல்லது வேறொரு பையனைப் பார்க்கச் சொல்றாரோ?... நானே கட்டிக் கொள்ளன் என்று எப்படி நேரடியாகச் சொல்வது?...

மூல்லை சொல்லி இருக்க கூடாதா?

“அகதிகள் வீடு கட்டிக் கொள்ள கொஞ்சப் பணம் கொடுக்கிறாங்களாம். நாளைக்குப் போய் எடுக்க வேணும். மிச்சத்தை நாளைக்கு பேசுவோம்.”

கைத்துக்குப் பானையில் தேள் கணக்கத் தொடங்கியது. மனதில் தேள் ஊரத் தொடங்கியது.

இரண்டு நாட்கள் கழித்து நானூ வளவு தள்ளி இருக்கின்ற சேனைக்காரருக்கு நெல் விதைத்துக் கொத்திக் கொடுத்து விட்டு செக்கல் நேரத்தில் திரும்பிய போது...

மூல்லை விசித்து விசித்து அமுது கொண்டிருந்தாள்

“என்ன மூல்லை? ஏன் அமுறே?”

“நான் சொல்லேல்ல, வீட்டாரைக் கேளுங்கோ”

மறுபடியும் பேசத் தொடங்கினான்.

“அவங்களை என்ன கேட்கிறது. நீ சொல்லன்”

தயங்கி தயங்கி வார்த்தைகள் நடுக்கத்துடன் வந்தன.

“குஞ்சுத்தம்பி வந்தவர். வீட்டாரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தார். என்னைப் பெண் கேட்டு வந்த மாதிரி”

“வீட்டில் என்ன சொன்னவங்க?”

“என்னைக் கேட்டுச் சொல்றன் எண்டவவாம்”

“நீர் என்ன சொல்லப் போறீர்?”

“ஹோ” வென்று சத்தமாக அழுத் தொடங்கி விட்டாள் அவள். குஞ்சுத்தம்பி இதற்குத்தான் இந்தப் பக்கம் வந்து போறவனா?

காட்டாற்றை மூடி வைத்திருந்த அணைகள் படர் படர் என்று உடைத்துக் கொண்டன. உள்ளே உறங்கிக் கொண்டிருந்த மூர்க்கமிருகம் மறுபடியும் தனது கோரைப் பற்களை திறந்து கொண்டு உறுமல் காட்டியது. மயிர்க்கால்களின் தசைகளில் அசுர வேகம் முட்டித்தள்ள மனிதனை மறைத்து இருந்த முரட்டுத்தனம் வெளிவர வேகமாக வெளியேறினான் அவன்.

மறுநாள் காலை குறை காயங் களுடன் கிடந்த குஞ்சுத்தம்பியை ஆற்றங் கரை ஓரமாக கண்டெடுத்தார்கள். இவனைப் பொலிஸ் பிடித்துக் கொண்டு போனது. சட்டம் இரண்டு வருடம் உள்ளே தள்ளியது.

\*\*\*

இந்த இரண்டு வருடங்களிலும் அவன் முரடனாகவே அங்கு தனித்திருந்தான்... சிறையில் மற்றக் கைதிகளுடன் அவன் எந்தப் பேச்சும் வைத்துக் கொள்ள வில்லை. அவனை யாரும் பார்க்க வருவ தில்லை. அவனுக்கு யாரும் பொருட்கள் கொண்டு வருவதில்லை. அவனுக்கு அதில் தேவைப்பாடும் இல்லை. தன்னை நெருங்கும் யாரையும் அவன் முரட்டுத் தனத்துடனேயே எதிர் கொண்டான்.

ஆனாலும் இந்த இரண்டு வருடங்களையும் அவன் விரைவாகக் கடத்தி விடவே விரும்பினான். தனக்காக மூல்லை காத்திருப்பாள் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கிருந்தது. சிறைவாசம் முடிந்து அங்கே சென்று அவனை மணம் முடித்து பாதியளவு வளர்ந்துள்ள வீட்டை முடித்து அவளுடன் சேர்ந்து வாழும் அந்த இனிய நாட்களை அசை போட்டபடியே அவன் துன்ப இரவுகளைக் கழித்து விடுவான்.

\*\*\*

சிறைவாசம் முடிய இன்னும் ஒரு வாரம் இருக்கும் போதுதான் அவனுக்கு அந்தச் செய்தி இடிபோல காதில் இறங்கியது.

வளவில் தானியங்கள் விளைந்திருக்கும் காலங்களில் அவற்றைக் கொள்வனவு செய்வதற்காக வெளியூர் வியாபாரி ஒருவர் வருவார். இதனால் அவர் அவனுக்கு நல்ல அறிமுகம். ஏதோ வழக்கில் சிக்குண்டு அவரும் கைதியாக அங்கே வந்திருந்தார்.

“தம்பி, நீர் குஞ்சுத்தம்பி வழக்கில் அகப்பட்டவரல்லே?”

“ஆமாம் அடுத்த வாரத்தில் விடுதலையாகப் போகிறேன்”  
ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளீ மலர்



முல்லையை சந்திக்கப் போகிறேன் என்ற மகிழ்ச்சியில் முகமலர்ச்சியோடு கூறினான்.

“அதுக்குப் பிறகு அங்கு நடந்த செய்தியெல்லாம் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்தானே”

“இல்லியே, முல்லை இருக்கிறாதானே..”

“ஆமா, ஆனா தாய் தகப்பனெல்லாம் ஊரோட போய்ட்டாங்கனே”

வெண்ணெய்க் கட்டிக்குள் கத்தி இறங்குவதாய் மனம் பிளவுபட...

“அப்போ முல்லை தனியாகவா இருக்கிறா?”

மெல்லிதாக சந்தேகம் முளை கொள்கிறது...

“அப்போ உமக்கு விசயம் தெரியாதோ?”

இதயக் கூட்டுக்குள் யாரோ மான் கொம்பை செருகுகிறார்கள். அவரது கைகளைப் பிடித்து முறுக்குகிறான். வலியால் பயந்து பின்வாங்குகிறார்.

“என்ன நடந்தது?”

“ஒரு வருசத்துக்கு முதல் கல்யாணம் முடிச்சீட்டுது”

“யாருடன், யாருடன்”

“வேறு ஆரு? அந்த குஞ்சுத்தம்பி பயலோடதான்.”

கண்களில் தீப் பொறி பறக்கிறது. கைகளில் நரம்புகள் புடைத்து முறுக்கேறுகிறது. கம்பிகளை பிடித்து வளைக்கிறான். இப்போதே இந்தக் கம்பிகளுக்குள்ளாக பாய்ந்து வெளியேறி அவளுடைய குரல்வளையை பிடித்து நெரித்து... கண்கள் கோவைப்பழம் போல சிவந்து சுவாலை கக்குகின்றது.

“தம்பி கொஞ்சம் அமைதியா இரும். இன்னும் ஒரு கிழமைதான் இருக்கு ஏடா கூடமாக ஏதாவது செஞ்சா திரும்பியும் சிறைச்சாலைக்குள்ளேயே போட்டு வாங்க”

அவர் தூரமாகி விட்டார்.

அவனால் எதனையும் சிந்திக்க முடியவில்லை.

தலைக்குள் கருங்குளவி ஒன்று ஆக்ரோசமாக கொட்டுவது போல வலி எடுப்பதாக உணர்ந்தான்.

எவளுக்காக அவன் மண்டையை உடைத்தேனோ, இந்த இரண்டு வருடமாக சிறைக்குள்ளே இருந்து நரக வேதனையை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறேனோ அவள் இன்று இன்னொருவனுடன் குடும்பம் நடத்துகிறாளா?... அவனால் கற்பனை செய்ய முடியவில்லை. தன் இடத்தில் இன்னொருவனை

வைத்துப் பார்க்கவே முடியவில்லை. இன்றைக்கே அவளை கண்டதுண்டமாக வெட்டி... மனம் பூராக ஆத்திரம் அலை மோதுகிறது.

சிறைக்கூடத்தை அதே ஆத்திரத்துடன் வெறித்தான்.

\*\*\*

பள்ளில் இருந்து இறங்கியவுடன் நாலு அங்குல நீளத்தில் கூரான கத்தியொன்றை வாங்கிக் கொண்டான். ஒரே குத்தில் முடித்துவிடக் கூடாது. குஞ்சுத்தம்பியுடன் வாழ்ந்தவளை, உடல் பூராக கத்தியால் குத்தி இரத்தம் சொட்டச் செய்ய வேண்டும். என் முன்னாலேயே அவள் துடித்துச் சாக வேண்டும்.

வானம் சிவந்து ஒளி மறையத் தொடங்கும் நேரம். இந்தச் சூரியன் ஒளிந்து கொள்வதற்குள் முடித்து விட வேண்டும்.

நரம்புகள் முறுக்கேறி உடல் சூடாகிக் கொண்டு இருந்தது. மயிர்க்கால்கள் குத்திட்டு நின்றன. கால்களில் வேகம், மூச்சுக் காற்று அனல் கொள்ளத் தொடங்கியது. என்னை ஏமாற்றியவள் இன்று இரத்த வெள்ளத்தில் துடித்துச் சாகப் போகிறாள்...

ஆத்திரத்துடன் சேனை வளவுக்குள் நுழைந்தபோது ஆள் அரவம் ஏதும் இல்லை. தொண்டைக் கூட்டுக்குள் முரட்டுத்தனம் வேகம் கொண்டு அடைத்துக் கொள்ள கைகள் கத்தியின் முனையைப் பற்றிக் கொள்ள கண்கள் உருண்டு உருண்டு முல்லையைத் தேடி அலைந்தன.

மாமரக் குற்றியின் மீது வேகம் கொண்டு உதைத்தான்.

சேனையின் கிழக்குப் பக்கம் எள்ளு விதைத்திருந்தது. இடது பக்கம் மரவள்ளி போட்டிருந்தது. நெஞ்சளவு உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த மரவள்ளி செடிகளுக்கிடையில் ஆள் அரவம் கேட்கிறது.

தலை தெரிகிறது... ஆமாம் முல்லைதான்.

என்னைச் சிறைக்கு அனுப்பிவிட்டு அவனுடன் சந்தோசமாக இருக்கும் முல்லைதான்.

மரவள்ளிச் செடிகளுக்கிடையிலேயே அவளை முடித்து விட வேண்டும். கத்தியில் கரத்தைப் பதித்து முன்னேற முனைந்த போது அவள் மரவள்ளிச் செடிகளுக்கிடையில் இருந்து வெளியே வரத் தொடங்கி விட்டாள்.

இப்போது அவளது முழு உருவமும் தெரிகிறது.

ஆக்ரோசத்துடன் முன்னேற முயன்றவன் இப்போது பின்வாங்கினான்.

கத்தியில் பதிந்திருந்த அவனது கை தளர்கிறது. கண்களில் கொதித்துப் போயிருந்த ஆத்திரம் கூடு தணியத் தொடங்கியது.

தாய்மையின் பூரணப் பொலிவோடு அவள்...!

நிறைமாதக் கர்ப்பினியாக அவள் மெதுவாக நடந்து வந்தபோது அவளது சிந்தனையில் மின் பொறி பறந்தது.

தன்னையும் தனது தாய் இப்படியொரு தாய்மைக் கோலத்தைத் தாண்டித்தான் பெற்றெடுத்திருப்பாளா?...

முதன் முறையாக ஒரு மகனின் பாச உணர்வோடு... அவளை மரியாதையோடு பார்த்தான்.

தான் கொண்டு வந்த பணத்தையும், கத்தியையும் மாமரக்குற்றிமீது வைத்துவிட்டு அமைதியாக வெளியேறினான்..

ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளீ மலர்



# மெய்ப்பட வேண்டும்...

- க.பரண்தரன்

கட்டார் செல்வதற்கான விமானத்தை எதிர் பார்த்து, கட்டுநாயக்கா விமான நிலையத்தில் சியாமளா காத்திருக்கிறாள். முகம் எல்லாம் அழுது சிவந்து உப்பிப் போயிருக்கிறது.

தனது 'பாஸ்போர்ட்', அடையாள அட்டை, 'வேர்க் பெமிற்' என்பவற்றை, அவை பத்திரமாக இருக்கின்றனவா என அடிக்கடி பார்த்துக் கொள்கிறாள். மனம் ஒரு நிலையில் நிற்காமல் ஏம்பலித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. ஒலிபெருக்கியின் அறைலால் கவரப்பட்டவள் அதனை உற்றுக் கேட்கத் தொடங்கினாள்.

"யுவர் அற்றென்ஷன் பிளீஸ், கட்டார் எயர்லைன்ஸ் பசென்சேர்ஸ் ஹாவ் ரு வெயிற் போ வண் அவர்..."

ஒரு மணித்தியாலம் இன்னும் காத்திருக்க வேண்டுமே என சியாமளா பொறுமை இழந்தாள். அவள் அமர்ந்திருந்த சோபாவில் தலையைச் சாய்த்து, கண்களை மூடினாள். கண்களை எல்லாம் நிறைத்துக் கொண்டு, அப்பா!

\*\*\*

சியாமளா ஏழாலையில் பிறந்தவள். அப்பா கந்தசாமி ஒரு மேசன். அவளுக்குக் கீழ் மூன்று பெண் சகோதரிகள். சியாமளா ஏ.எல்.லினும், இரண்டாமவள் மயூரி பதினோராம் வகுப்பிலும், மூன்றாமவள் வனஜா எட்டாம் வகுப்பிலும், கடைசிப் பிள்ளை சிந்து ஆறாம் வகுப்பிலும் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வீட்டு நிலைமையை உணர்ந்தவர்களாக, நன்றாகப் படித்தார்கள்; ஆசிரியர்களிடமும் நன்மதிப்பைப் பெற்றார்கள்.

வீட்டில் அன்றாடம் அல்லாட்டம். ஒரு நாளைக்கு அப்பா கந்தசாமி வேலைக்குச் செல்லாவிட்டால் அடுப்பில் உலை

கொதிக்காது. தரையில் அமர்ந்து கொண்டு தான் வீட்டில் படிக்கவேண்டும். தோய்த்துப் போட்ட ஒரேயொரு பாடசாலைச் சட்டை காயாவிடின் பாடசாலைக்கு முழுக்கு. ஆனாலும், ஓலையால் வேயப்பட்ட சிறிய குடிசையையும் அவர்கள் மாளிகையாகக் கருதினார்கள். வறுமையிலும் செம்மையாய் வாழ முயற்சித்தார்கள்.

வேலைத்தளத்தில் ஒரு நாள் மயங்கி வீழ்ந்த கந்தசாமியின் உடல் பலவீனமடைந்திருந்தது. சில நாட்கள் பட்டினியுடனேயே கழிந்தன. முற்றாகச் சுகபலம் பெறுமுன் கந்தசாமி மீண்டும் வேலைக்குச் செல்லத் தொடங்கினார். மீண்டும் வேலைக்குச் செல்லத் தொடங்கி இரண்டாவது நாளிலேயே சாரத்திலிருந்து கீழே மயங்கி வீழ்ந்தார். கூட வேலை செய்தார் யாழ்ப்பாணம் பெரியாள்பத்திரிக்கு அவரை எடுத்துச் சென்றனர்.

செய்தி அறிந்து பிள்ளைகளும் தாயும் ஆஸ்பத்திரிக்கு விரைந்தனர். அப்போது கந்தசாமியின் நினைவு திரும்பியிருந்தது. தனக்காகக் கதறிக் கொண்டிருக்கும் மனைவி பாக்கியத்தையும் மகள்மாரையும் கண்டு கண்ணீர் உகுத்தார். தனக்கு ஒன்றுமில்லை என்று சமாதானம் செய்தார். கண்கலங்கிக் கதறிக் கொண்டிருந்த சியாமளாவை இழுத்தணைத்து, 'நீயும் சின்னப் பிள்ளை மாதிரி அழுது கொண்டிருக்கிறாயா?' என்று கடிந்து கொண்டார்.

'அப்பா, இனி நீங்கள் வேலைக்குப் போக வேண்டாம். நாங்கள் பெட்டிக் கடை ஒண்டு வைச்சு, புட்டும், இடியப்பமும் அவிச்சு விப்பம்...'

விம்மிக்கொண்டே மயூரி சொல்லச் சொல்ல, மற்றைய சகோதரிகளும் அம்மாவும் ஒன்றாகவே விம்மினர்.

அப்பா மனம் கலங்கினார்.

'என்றை செல்லங்கள், அப்பாவுக்கு ஒண்டும் இல்லையடா. பலவீனமா இருந்த படியாத் தான் மயக்கம் வந்தது. இனி ஒண்டும் அப்படி நடக்காது'

அப்பா பிள்ளைகளைத் தேற்ற முயற்சி செய்தார். விதி வேறொன்று நினைத்தது.

அம்மாவையும் சியாமளாவையும் தனியே அழைத்த டொக்ரர், அவர்களைத் தைரியமாக இருக்கச்



சொல்லிக் கேட்டுக் கொண்டு, அப்பாவின் உடல் நோய் பற்றி மெதுவாகக் கூறினார். அப்பாவுக்கு இரத்தப் புற்றுநோயின் ஆரம்ப நிலை.

வைத்தியரின் முன்னிலையிலேயே அம்மா 'ஐயோ' என்று வாய் விட்டு அறினாள். சியாமளா தலையில் அடித்துக் கொண்டாள். இவர்களின் அழுகரல் கேட்டு அவ்விடத்துக்கு வந்து சேர்ந்த மற்றைய சகோதரிகளும் கதறி அழுதனர்.

டொக்ரருக்குச் சங்கடமாகப் போய் விட்டது. அவர்களின் பரிதாப நிலைக்காக இரங்கினார்.

"அப்பாவைக் காப்பாற்ற முடியாதா, டொக்ரர்?"

பிள்ளைகள் எல்லோரும் ஒரே குரலில் ஒப்பாரி வைத்தனர்.

டொக்ரருக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை.

"பிளட் காள்ஸர் என்றால் உடனை ஆக்கள் சாகிறதில்லை. இது ஆரம்பம். ஏன் கவலைப்படுகிறியள்..."

டொக்ரருக்கு சமாதானம் சொல்லத் தான் தெரிந்தது. ஆனால், அவரின் முகபாவமே அவர்களுக்கு உண்மை நிலைவரத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தது.

"உண்மையைச் சொல்லுங்கள் டொக்ரர். அப்பா உயிர் பிழைக்க வழியில்லையா?"

- சியாமளா தான் கேட்டாள்.

எப்படிச் சொல்வதென்று டொக்ரருக்குத் தயக்கமாக இருந்தது.

"பிள்ளையள்... எல்லாவற்றையும் நீங்கள் தாங்கிக் கொள்ளப் பழக வேணும்... உங்களுக்கு பிளட் காள்சரைப் பற்றித் தெரிஞ்சிருக்கும்... நோய் விரைவாய்ப் பரவீடும்... இரத்தம் மாற்றிக் கொண்டிருந்தால் கொஞ்சக் காலம் உயிர் வாழலாம்..."

கடைக்குட்டி சிந்து அவசரமாகவே டொக்ரரிடம் கேட்டாள் :-

"அப்போ, அப்பாவுக்கு இரத்தம் மாற்றி விடுங்கோவன் டொக்ரர்..."

பிள்ளைகளின் கதறலும் துயரமும் டொக்ரரின் மனசைப் பிசைந்தது. அவர்களின் குடும்ப நிலைமையும் வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது. கந்தசாமியின் வைத்தியச்

செலவுக்கு அவர்கள் என்ன செய்யப் போகிறார்கள் என்று சற்று யோசித்தார்.

"இரத்தம் மாற்றுவதற்கு நிறையப் பணம் வேணும். ஆரம்பத்திலை ஒரு இரண்டு லட்சம் ரூபா என்றாலும் வேணும்"

அம்மாவும் பிள்ளைகளும் அறினார்கள்.

"நாங்கள் இரண்டு லட்சம் ரூபாவுக்கு எங்கை போவம் டொக்ரர்..."

சியாமளா யோசித்தாள்.

'இருக்கின்ற ஒரு சிறு துண்டு நிலத்தை ஈடு வைச்சு, அம்மாவின் கழுத்திலிருக்கிற ஒரு பவுண் சங்கிலியையும் தங்களின் காதுகளிலிருக்கிற தோடுகளையும் விற்றாலும் ஐம்பதினாயிரம் ரூபா கூடத் தேறாது'

"டொக்ரர், எங்களுக்கு அப்பா தான் எல்லாம்... அப்பா உழைக்காட்டிலும் பரவாயில்லை. அப்பா இல்லாவிட்டால் எங்கடை குடும்பம் சிதைஞ்சு போயிடும் டொக்ரர்..."

சியாமளாவின் பேச்சில் நியாயம் இருப்பதாகவே டொக்ரருக்குத் தெரிந்தது. தகப்பன் இல்லாவிடின் நான்கு பெண் பிள்ளைகளைக் கொண்ட ஒரு வறிய குடும்பத்தின் நிலை என்னவாகும் என்பது அவருக்குத் துலாம்பரமாகத் தெரிந்தது.

விபரம் தெரிந்து கொண்ட அப்பா கந்தசாமி கண்கலங்கினார்.

"பிள்ளையள், நான் இப்ப சாக மாட்டன். இப்ப தானே நோய் தொடக்கம் என்று டொக்ரர் சொல்லுறார். எனக்காக நீங்கள் ஆரட்டை கடன் படுவியள். ஒருவரும் நம்பித் தரமாட்டாங்கள்... என்னை இப்படியே விடுங்கோ. உங்கடை படிப்புகளைப் படியுங்கோ. வேணுமெண்டா எங்கடை காணியை ஈடு வைச்சு ஒரு பெட்டிக் கடை போடுங்கோ..."

நீளமாகப் பேசிவிட்டு அப்பா கந்தசாமி 'ஓ' என்று கதறி அழுதார்.

'நான் வேலைக்குப் போனால் என்ன?'

சியாமளா தனக்குத் தோன்றியதை அம்மாவிடம் சொன்னாள்.

"உன்ரை படிப்பைக் குழப்பப் போறியே, பிள்ளை? உனக்கு ஓ.எல்.லோடை ஆர் வேலை தரப் போயினம்..."

மனசறிய தன் மகளின் படிப்புக் குழம்புவது அம்மாவுக்கு விருப்பமில்லை என்றாலும், சியாமளாவுக்கு வேலை ஒன்று கிடைத்தால் சற்று ஆறுதலாக இருக்குமே என்று அம்மா அங்கலாய்ப்பதையும் சியாமளாவால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

அண்மையில் பத்திரிகையில் பார்த்த செய்தி அவளுக்குத் திடீரென்று நினைவுக்கு வந்தது.

'கட்டாரில் பணிப்பெண்களாக வேலை பார்ப்பதற்கு விண்ணப்பிக்கலாம்...'



'ஆனால், எப்படி விண்ணப்பிப்பது? விண்ணப் பித்தானும் தனக்கு வேலை கிடைக்குமா? தான் உழைத்துப் பணம் சேர்க்கும் வரை அப்பாவின் உயிர் தங்குமா?' ஓராயிரம் வினாக்கள் சியாமளாவின் நெஞ்சில் முள்ளாய்த் தைத்து வேதனை தந்தன.

அப்பாவுக்கு வைத்தியம் பார்த்த டொக்ரர் கருணை உள்ளவராகத் தெரிந்தார்.

'அவரிடமே இது பற்றிக் கேட்டுப் பார்த்தால் என்ன?'

சியாமளாவின் நெஞ்சில் ஒரு சிறு நம்பிக்கை துளிர்த்தது. டொக்ரரின் அறையை நோக்கி மெல்ல நகர்ந்தாள்.

சியாமளாவின் கதையைக் கேட்ட டொக்ரருக்கு சியாமளா மீது பரிதாபமாக வந்தது. 'இந்தச் சின்ன வயதில் தன் குடும்பத்துக்காக தன் வாழ்க்கையைப் பணயம் வைக்கத் துணிந்திருக்கிறாளே' என்று பச்சாதாபம் கொண்டார்.

சியாமளாவின் அதிர்ஷ்டம், டொக்ரருக்குத் தெரிந்த ஒருவர் வெளி நாட்டுக்குப் பணிப்பெண்களை அனுப்பும் ஏஜென்ஸியாக இருந்தார்.

"நான் ஒருவரிடம் கேட்டுச் சொல்லுறனம்மா..."

டொக்ரரின் வார்த்தைகள் சியாமளாவுக்கு நம்பிக்கை தர, அவசரமாகக் கேட்டாள்.

"இப்போதே அவருடன் ரெலி போனில் கதைக்க முடியாதா, டொக்ரர்?"

இவளின் கெட்டித்தனத்தை டொக்ரர் மனசுக்குள் மெச்சிக் கொண்டார். தனது டயறியிலிருந்து அந்த ஏஜென்ஸியின் தொலைபேசி இலக்கத்தைக் குறித்துக் கொண்டு, அவருடன் தொடர்பு கொண்டார்.

டொக்ரரின் சிபாரிசில், உடனடியாகவே சியாமளாவை கட்டாருக்கு அனுப்புவதற்கு ஏஜென்ஸி ஒப்புக் கொண்டார்.

சியாமளாவுக்கு உள்ளம் பூரித்தது.

"டொக்ரர், நான் கட்டாரில் வேலை பார்க்கப் போறதாலை, அங்கை கிடைக்கப் போற சம்பளப் பணத்தை ஈடாய் வைச்சுக் கொண்டு, அப்பாவுக்கு பிளட் மாத்திறுத்துக் வேண்டிய இரண்டு லட்சம் ரூபாயை முதலிலேயே இந்த ஏஜென்ஸியிடம்

வாங்கித் தர முடியுமா, டொக்ரர்?"

டொக்ரருக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

'இவள் சின்னப் பிள்ளை இல்லை'

டொக்ரருக்கும் இந்த விவகாரம் ஒரு சவாலாக இருந்தது. உடனடியாகவே இவளுக்கு உதவுவதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார்.

\*\*\*

"யுவர் அற்றென்ஷன், பிளீஸ்..."

சியாமளா தன் நினைவுகளிலிருந்து மீண்டு, நேரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

இன்னும் பதினைந்து நிமிடம் இருந்தது.

பாமூய்ப் போன மனம் மீண்டும் பழைய நினைவுகளுக்குத் தாவியது.

சியாமளா மனசார டொக்ரரை வாழ்த்தினாள். ஒரு தந்தையின் ஸ்தானத்திலிருந்து அவர் தனக்கு இவ்வளவு தூரம் உதவியது மனசைப் பிழிந்தது.

'கட்டாருக்குச் சென்று வேலையைப் பொறுப் பேற்றுக் கொண்டதுமே அம்மாவின் கையில் இரண்டு லட்ச ரூபா கிடைத்துவிடும். அதன் பின்பு அப்பாவின் இரத்தம் மாற்றுப்படும். கட்டாரில் தொடர்ந்து வேலை செய்தால் அப்பாவின் இரத்தத்தை அடிக்கடி மாற்றிக் கொள்ளலாம்...'

அம்மாவை நினைக்கத் தான் அவளுக்குப் பாவமாக இருந்தது.

சியாமளாவின் முடிவைக் கேட்டு, அம்மா கதறினாள்.

"பிள்ளை, வீட்டுப் பணிப்பெண்களாய்ப் போற பொம்பிளையள் அனுபவிக்கிற கொடுமையெல்லாம் பேப்பரிலை படிக்கிறம் தானே... இது வேண்டாம் பிள்ளை..."

சியாமளாவுக்கும் அது தெரியும்.

"அம்மா, நீ ஒண்டுக்கும் பயப்படாதையணை... நாங்கள் உறுதியாயிருந்தா எங்களை ஒண்டுள் செய்யேலாது..."

அம்மாவுக்கு ஏதோ சமாதானம் சொல்லிவிட்டு வந்து விட்டாள் தான். ஆனால், அவளுள் பயத்தின் இரேகை இப்போதும் மெலிதாக இழையோடிக் கொண்டிருக்கிறது.

மீண்டும் ஒலிபெருக்கியில் அறிவித்தல்.

சியாமளா தன் இருக்கையிலிருந்து எழுந்தாள்.

'பெண் விடுதலை, ஆண் - பெண் சமத்துவம் என்றெல்லாம் பேசிக் கொள்கிறார்கள் தான். என்ன தான் பெண் விழிப்பாக இருந்தானும் அவளைப் பொறிக்குள் சிக்க வைத்து விடுவதாகத் தான் இந்த உலகம் இருக்கிறது. இது தான் உண்மை நிலை...'

நெஞ்சில் உலக நடப்பு நிலுலாட, விமானம் நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறாள், சியாமளா. □□□



# தமிழில் அற இலக்கியங்கள்

பேருவளை றபீக் மொஹிதீன்

மத்தியகாலப் பகுதியில் கிரேக்கம், உரோமம், சீனா போன்ற நாடுகளில் கணிதம், விஞ்ஞானம், தர்க்கம், பெளதீகவியல், வானவியல் போன்ற துறைகள் தோற்றம் பெற்றன. இதனைத் தொடர்ந்து மெய்ப்பொருள் பற்றிய ஆராய்ச்சிகளும் தோன்றின. இந்தியாவிலும் இத்தகைய ஆராய்ச்சிகள் முளைவிடத் தொடங்கின. எனவே உயிர், உலகம், வாழ்க்கை போன்ற ஆராய்ச்சிகளும் வேர்விட்டு வளர்ந்தன. இத்தகைய மெய்ப்பொருள் பற்றிய ஆராய்ச்சித் துறைகள் தோன்றிய குறிப்பிட்ட ஒரு காலப் பரப்பு தத்துவஞானிகளின் காலம் (*The Period of Philosophers*) என்றழைக்கப்பட்டது. இக்காலத்தில் தோன்றி வளர்ந்த பல்வேறு தத்துவக் கூறுகளில் அறவியலும் ஒன்றாகும். இவ்வறவியல் கோட்பாட்டை அடிப்படையாக வைத்தே உலகெங்கிலும் அற இலக்கியங்கள் தோன்றி வளர்ந்தன. தமிழிலும் அற இலக்கியங்கள் தோற்றம் பெற்றன.

ஆங்கிலத்தில் 'Ethical Literature' எனக் குறிப்பிடப்படும் இலக்கியமே தமிழில் 'அற இலக்கியம்' எனப்படுகிறது. 'Ethics' எனும் ஆங்கிலச் சொல்லானது ஒழுக்கத்தைப் பற்றிய அறவியல் கோட்பாட்டை உணர்த்தி நிற்கிறது. இது 'Ethos' எனும் கிரேக்க வேர்ச்சொல்லிலிருந்து பிறந்ததாக குறிப்பிடப்படுகிறது. 'அறம்' எனும் தமிழ்ச் சொல்லும் 'அறு' எனும் வினையடியிலிருந்து பிறந்ததாகும். 'அறு' + 'அம்' = 'அறம்' எனப்படுகிறது. 'அறு' என்பதற்கு அறுத்துச்சொல், வழியை உண்டாக்கு, துண்டி, வேறுபடுத்து எனப் பல பொருள்கள் வழங்கி வருகின்றன. அதாவது, வாய்மையானதையே உறுதியாகச் சொல், நன்மைக்குரிய வழியை உண்டாக்கு, பழிபாவங்களைத் துண்டி, தீயவற்றிலிருந்து நன்மைகளை வேறுபடுத்து என்ற கருத்தாக்கங்களே இச்சொல்லுக்கு மிகப் பொருத்தமானதாகும். 'அம்'என்பது தொழிற்பெயர் விகுதி. *Ethics* எனும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு தரப்பட்டுள்ள விளக்கமும் அறம் எனும் தமிழ்ச் சொல்லுக்கு தரப்பட்டுள்ள

விளக்கமும் மிகவும் பொருத்தமானதாகவே அமைந்துள்ளது.

'அறம்' எனும் சொல்லுக்கு நீதி, நெறி என்ற சொற் பிரயோகங்களும் பயன்படுத்தப்படுவதுண்டு. ஆயினும் நெறி எனும் சொல்லானது பெரும்பாலும் அறம், நீதி எனும் சொற்களுடன் இணைத்தே வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. அறநெறி, நீதிநெறி எனும் சொற்பிரயோகங்களிலிருந்து இதனை அறிந்துகொள்ளலாம். நீதி எனும் சொல்லானது பிற்காலத்தில் வடமொழிக்கலப்பால் தமிழில் வேருன்றத் தொடங்கியது. அறம், நீதி எனும் இவ்விரு சொற்களுக்கிடையிலான பொதுப்பண்பை அறநெறி, நீதிநெறி எனக் குறிப்பிடப்படுவதிலிருந்து அறிய முடிகிறது. மேலும், 'அறம்' எனும் சொல்லுக்கு கடமை, நோன்பு, கருமம், கற்பு, இல்றைம், துறவறம், நல்வினை, அறநூல், அறக்கடவுள், தர்மதேவதை, தீப்பயன் உண்டாக்கும் சொல் ஆகிய பொருள்கள் பழந்தமிழ் அகராதியில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. 'அறம்' எனும் சொல் தோன்றுவதற்கு முன்பும் பின்பும் இச்சொல்லைக் குறிக்கும் பல சொற்கள் வழக்கிலிருந்தன. அவை பழமொழி, முதுமொழி, மூதுரை, வாயுறை வாழ்த்து, நன்று, நன்றி நயம், நன்மை, நல்லது, முறை, முறைமை, நெறி, நன்னெறி, ஒழுக்கம், புண்ணியம், சமயம் என்பனவாகும். இவற்றுக்கிடையில் நுட்பமான பொருள் வேறுபாடு இருப்பினும் இச்சொல்லுக்கான பொருளை மேற்குறித்த சொற்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

'அறநெறிக்காலம்', அற இலக்கியகாலம் எனக் குறிப்பாக அடையாளப்படுத்தப்படுகின்ற சங்கமருவிய காலத்தில் தோன்றிய பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் 'நீதி' என்ற சொல் வழக்கு இல்லை 'அறம்' என்ற சொல்லே அனேக இடங்களில் கையாளப்பட்டுள்ளது. பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் பதினொரு நூல்கள் அறநூல்களாகும். தமிழில் இவற்றைப் பொதுவாக அற இலக்கியங்கள் எனக் கூறுவார்கள். இந்நூல்களையும் இதன் பின்னர் தோன்றிய ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



நூல்களையும் சேர்த்து பொதுவாக நீதி இலக்கியங்கள் எனவும் அழைப்பார்கள். உலகநாடுகள் பலவற்றிலும் கிமு.8,7,6 ஆகிய நூற்றாண்டுகளிலேயே அற இலக்கியங்கள் அல்லது நீதி இலக்கியங்கள் தோன்றிவிட்டதாக குறிப்பிடப்படுகிறது. இதைவெத்து நோக்கும்போது நீதி என்பதற்கான தோற்றுவாய் மிக நீண்டகால பாரம் பரியத்தை உடையது எனக் கணிக்கலாம். 'அறம்' பற்றிய சிந்தனை மனித குலத்தில் மொழி தோன்றி ஓரளவு திருந்திய வடிவம் பெற்ற பின்னரே தோன்றியுள்ளது எனக் கருத இடமுண்டு. 'குறிப்பிட்ட மக்களினத்தார் வாழ்ந்த இடத்திற்கும் அதன் தட்பவெப்ப நிலைகளுக்கு மேற்ப அவர்களிடையே புறத்தோன்றுதல்கள் தோன்றின. அப்புறத்தோன்றுதல்களுக்கேற்ற எதிர்ச்செயலாக அவர்களுடைய சிந்தனை வளர்ச்சியும் வாழ்க்கை முறைகளும் அமைந்தன. இத்தகைய சூழலில்தான் பல்வேறு நாடுகளிலும் குறிப்பிட்ட ஒரு காலகட்டத்தில் நீதி நூல்கள் தோன்றின" என க.த.திருநாவுக்கரசு குறிப்பிட்டார். அ.கந்தசாமி "வாழ்வின் அடிப்படை நிலைக்களன் களாக காதல், போர், சமுதாயம், அரசியல் முதலியன அமைந்திருந்தன. இவற்றில் சிக்கல் களும் முரண்பாடுகளும் தோன்றிற்று. இவற்றைச் செம்மைப்படுத்த எண்ணியபோதே அறக் கருத்துக்கள் மலர்ந்தன" எனக் குறிப்பிடுகிறார். இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும். மாறுபட்டு நின்றால் சமூகம் சீரழியும் என்ற கருத்து உருப்பெற்ற காலம் முதலே 'நெறி' என்பதும் 'அறம்' என்பதும் தோன்றிவிட்டன எனலாம். இவ்வாறான சூழலில் மொழி பேச்சு வடிவத்திலிருந்து எழுத்து வடிவத்திற்கு மாறியிருக்க வேண்டும். இவ்வெழுத்து வடிவினது வளர்ச்சியின் விளைவாக இலக்கியப் படைப்புக்கள் உருவாகின. இலக்கியப் படைப்பால் வாழ்க்கை நெறிகள் வகுக்கப்படுவதும், நெறி தடுமாறி சமூகம் சீரழியும்போது வாழ்க்கை நெறிகளையே 'அறம்' என்ற பெயரால் வற்புறுத்துவதும் தொடர்ந்து நிகழ்ந்து வந்தன இவ்வாறு இலக்கியப் படைப்பின் உள்ளடக்கங்களைத் தீர்மானிப்பது அவ்வக் காலத்தின் சூழ்நிலைகளையாகும். இவ்வாறான சூழ்நிலைகளின் பின்னணியில் தான் அற இலக்கியங்கள் தோன்றின. இவற்றை உருவாக்குவதில் சமூகம், சமயம், புலவர் என்ற மூன்று நிலைகளும் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்புக்களைச் செய்துள்ளன. மனித சமூகம் தோன்றியது முதற்கொண்டே அச்சமூகத்தின் வளர்ச்சியை உள்ளடக்கிய

வழிமுறைகள் அல்லது நெறிமுறைகள் தோன்றி வளர்ந்து வருகின்றன. இவற்றைப் பொதுவாக வாழ்க்கை நெறிகள் என்கிறோம். இவ்வாழ்க்கை நெறிகள் மனித சமூகத்தின் அனுபவங்களிலிருந்து கிளைத்தெழுகின்றன. மனிதனை வரலாறு அவ்வப்போது பல குழப்பங்களைச் சந்தித்து வந்துள்ளது. அனுபவத்திலிருந்து பல நெறிகளை உருவாக்கி பல சிக்கல்களிலிருந்தும் பிரச்சினைகளிலிருந்தும் மீண்டு வந்துள்ளது. மொழி உருவானதன் பின்னர்தான் மனித வாழ்க்கை குறிப்பிடத்தக்க மேன்மையை அடைந்தது. இதன் பின்னர் படிப்படியாக ஒழுக்கநெறி வகுக்கப்பட்டு வந்தது. 'ஒழுக்கம்' எனும் சொல் 'ஒழுகு' எனும் வினையடியிலிருந்து பிறந்தது. இதற்கு 'இடையறாது கடைப்பிடித்தல்' என்பது கருத்து. இடையறாது நீர் ஒழுகுவது 'ஒழுக்கு' எனப்படுகிறது. இதைப் போலவே வாழ்வில் உயர்ந்த நெறிமுறைகளை தொடர்ச்சியாக கடைபிடிப்பதை ஒழுக்கம் என்கிறோம். இத்தகைய ஒழுக்கத்திற்கு அடிப்படையாக அமைவது 'எண்ணம்' ஆகும். எண்ணம் தூய்மையாக இருந்தால்தான் செயலும் தூய்மையாக அமையும், எனவே எண்ணம் தோன்றுகின்ற நிலைக்களமான 'மனம்' தூய்மையாக இருக்க வேண்டும். மனம் மாசற்ற தூய்மையாக இருப்பதே 'அறம்' எனப்படுகிறது. இதனையே உலகம் போற்றும் ஒப்புயர்வற்ற தலையாய, தனித்துவமான திருக்குறள்

"மனத்துக்கண் மாசிலனாதல் அனைத்து அறன் ஆகுல நீர் பிற"

எனக் குறிப்பிட்டு 'அறம்' என்பதற்கு இலக்கணம் வகுத்தது.

இத்தகைய சொல்லமைப்பியல் ஆராய்ச்சியின் அடிப்படையில் மனிதன் தனக்கென வகுத்துக் கொண்ட ஒழுக்க முறைகளின் தொகுதியே முழுநேர நிறைவடிவமே அறம் எனப்பட்டது. அத்தோடு, அவ்வக்காலத்தில் ஆள்வோர், சமயம் வகுத்துக் கொடுத்தவையும் அறம் எனப்பட்டன. Value எனப்படும். பெறுமானம் என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு சமூகத்தின் ஆக்க செயல்பாட்டுத் தன்மை கொண்டது. அதாவது, பண்பாட்டு நடத்தையின் ஆழ்ந்த வேர்க்கருத்துக்களாக இருக்கும். ஆனால் Ethics எனப்படும் அறமானது சமூக அமைப்பாக்கம், பண்பாட்டு அமைப்பாக்கம் ஆகியவற்றை மீறிய அனைத்துலக ஒழுக்கவியல் பண்பைக் கொண்டது. முன்பே பழகிப்போன நடத்தை, வழக்கம், மரபு எனும் பொருள்களை உணர்த்தி நின்ற Ethics நாளடைவில் ஒழுக்கத்தைப் பற்றிய அறிவியல் ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



கோட்பாடாக உருவெடுத்தது. இச்சொற்பொருள் விளக்கத்திலிருந்து தனிமனிதன், சமூகம், சமயம், ஆகியவற்றின் ஒழுக்கலானுகளே 'அறம்' என்பது தெளிவாகிறது.

இவ்வாறு மனித வாழ்க்கையை செம்மைப் படுத்தவும் சமூகத்தை சீர் செய்யவும் தோற்றம் பெற்ற இலக்கியங்களே அற இலக்கியங்களாகும். இவ்வற இலக்கியங்கள் அனைத்திற்கும் தலையாய அறநூலாகக் கருதப்படுவது ஒப்புயர்வற்ற திருக்குறளாகும். இதற்கு முன்பும், பின்பும், தமிழில் பல அறநூல்கள் தோற்றம் பெற்றுள்ளன. அற நூல்கள் அல்லாத பிறநூல்களில் கூட அறம் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனை வைத்து நோக்கும்போது அறம் பற்றிய கருத்தாக்கம் பழம்பெரும் பாரம்பரியத்தை உடையது என்பதை அறியலாம்.

"வாழ்க்கை நெறிக் கொள்கைகளை முழுமையாக விளக்கும் அறநூல்கள் தோன்ற முன்னர் உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் வழக்காற்று ஒழுக்கநெறிகளை சிறப்பாக விளக்கும் மூலநூல்களும் முதுமைமொழிகளும் பழமொழிகளும் தோன்றி படிப்படியாக வளர்ந்துள்ளன. இதே போன்றே தமிழிலும் ஒப்புயர்வற்ற அறநூலாகிய திருக்குறள் தோன்றுவதற்கு முன்பு முதுமொழி, பழமொழி, வாயுறை வாழ்த்து போன்ற அறநெறி உணர்த்தும் செய்யுள் வகைகள் தோன்றியுள்ளன" என க.த.திருநாவுக்கரசு குறிப்பிடுவது மனக்கொள்ளத் தக்கது. 'அறம்' எனும் கருத்தாக்கத்தோடு அறத்தைக் குறிப்பிட முதுமொழி, வாயுறைவாழ்த்து பழமொழி, வாய்மொழி என்னும் சொற்பிரயோகங்களும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதனை பழந்தமிழ் இலக்கணமான தொல்காப்பியத்திலிருந்தும் சங்க இலக்கியங்களிலிருந்தும் அறிய முடிகிறது.

"நுண்மையும் சுருக்கமும் ஒளியும் உடைமையும் மென்மை என்றிவை விளங்கத் தோன்றிக் குறித்த பொருளை முடித்ததற்கு வருஉம் ஏது நுதலிய முதுமொழி"

(தொல் - பொருள் - செய்யுளியல் - 177)

எனும் தொல்காப்பிய நூற்பாவில் அறத்திற்கு முதுமொழி எனும் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதையும்

"வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடின் வேம்புங் கடுவும் போல வெஞ்சொல் தாங்குதல் இன்றி வழிநனி பயக்குமென்று ஏம்படைக் கிளவியின் வாளுறுத் தற்றே"

(தொல் - பொருள் - செய்யுளியல் - 108)

எனும் தொல்காப்பிய நூற்பாவில் வாயுறை

வாழ்த்து எனும் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதையும் சங்க இலக்கியங்களான அகநானூறு, புறநானூறு, பரிபாடல் முதலான இலக்கியங்களிலும் அறத்தைக் குறிக்க பழமொழி, வாய்மொழி, முதுமொழி முதலான சொற்பிரயோகங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதையும் பின்வருமாறு கண்டு தெளியலாம்

"பல்லோர் கூறிய பழமொழி எல்லாம்"

(அகநானூறு - 66)

"நுண்ணூல் தடக்கையின் நாமருப்பாக வெல்லும் வாய் மொழி"

(புறநானூறு - 388)

"பதினாயிரங்கை முதுமொழி முதல்வ"

(பரிபாடல் - 3:42)

எனவே பழமொழி, முதுமொழி, வாய்மொழி, வாயுறைவாழ்த்து என்னும் சொற்கள் அறத்தோடு அன்றைய வழக்கில் பயிலப்பட்டுவந்ததனை நிரூபிக்கின்றன. மேலும் சங்க இலக்கியங்களான அகத்திணை இலக்கியங்களிலும் புறத்திணை இலக்கியங்களிலும் அறம் இடம் பெற்றவாற்றை தொல்காப்பியம் மிகத் தெளிவாகவே விளக்குகிறது. ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமுரிய அறத்தை தொல்காப்பியம் இவ்வாறு வேறுபடுத்துகிறது.

"பெருமையும் உரனும் ஆளு உமேன"

(தொல் - பொருள் - களவியல் - 07)

"அச்சமும் நானும் மடனும் முந்துறுதல் நிச்சமும் பெண்பாற்குரிய என்ப"

(தொல் - பொருள் - களவியல் - 08)

பெருமையையும் உரன் எனப்படும் அறிவையும் ஆணுக்குரிய அறமாக வகுத்த தொல்காப்பியம் அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு ஆகிய நாற்குணங்களையும் பெண்ணுக்குரிய அறமாக வகுத்தது. அவற்றோடு கற்பையும் பெண்ணுக்குரிய அறமாகவே தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது

"உயிரினும் சிறந்தன்று நானே நாணினும் செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச்சிறந்தன்றெனத் தொல்லோர் கிளவி புல்லிய நெஞ்சமொடு..."

(தொல் - பொருள் - களவியல் - 23)

கற்பை பெண்ணுக்குரிய அறமாக வகுத்த தொல்காப்பியம் அக்கற்பு நெறியினும் அறம் பின்பற்றப்பட வேண்டும் என்பதனை வலியுறுத்தி பெண்ணுக்குரிய கற்புநெறி எத்தன்மையது என்பதையும்

"கற்பெனப்படுவது கரணமொடு புணரக் கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக் கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே"

(தொல் - பொருள் - கற்பியல் - 01)



எனவும்

“மறைவெளிப்படுத்தலும் தமரிற் பெறுதலும்  
இவை முதலாகிய வியனெறி திரியாது  
மலிவும் புலவியும் ஊடலும் உணர்வும்  
பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே”

(தொல் - பொருள் - செய்யுளியல் - 179)

எனவும் குறிப்பிடுகிறது. மேலும் கற்பு நெறியில்  
மட்டுமன்றி களவுநெறியிலும் அறம்  
பின்பற்றப்படுவதனை

“இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு  
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்”

(தொல் - பொருள் - களவியல் - 01)

எனக் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு தொல்காப்பி  
யத்தில் மட்டுமன்றி சங்க அக இலக்கியங்களிலும்  
புற இலக்கியங்களிலும் அறம் பல்வேறு விதமாக  
வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளதனை அவதானிக்கலாம்.  
கற்புநெறியிலும் களவுநெறியிலும் மட்டுமன்றி,  
உடன் போக்கிலும், பிரிவினும், தோழி அறத்தோடு  
நிற்பதிலும், தலைவனுக்குரிய அறங்களிலும்,  
தலைவிக்குரிய அறங்களிலும் தோழிக்குரிய  
அறங்களிலும் ‘அறம்’ வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளதனை  
அவதானிக்கலாம். சங்க இலக்கியங்களில்  
ஒன்றான கலித்தொகைப் பாடலொன்று தோழி  
யானவள் தலைவனுக்கு அறத்தை எடுத்துரைக்  
கின்றமையினை மிக அழகாகப் புலப்படுத்துகிறது.

“ஆற்றுதல் என்பது ஒன்றலர்ந்தவர்க் குதவுதல்  
போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை  
பண்பெனப்படுவது பாடலிந்து ஒழுக்குதல்  
அன்பெனப்படுவது தன்கிளை செறாஅமை  
அறிவெனப்படுவது பேதையர் சொல் தோன்றல்  
செறிவெனப்படுவது மறைபிறறியாமை  
முறையெனப்படுவது கண்ணோடாது  
உயிர்வெளவில்  
பொறையெனப்படுவது போற்றாரைப்  
பொறுத்தல்”

(கலித்தொகை - 133)

மேலும் புற இலக்கியங்களில் போர் அறம்,  
ஆட்சியறம், சமூக அறம் முதலானவை வலியுறுத்  
தப்பட்டுள்ளன. போர்க்களத்திலே போர் செய்யும்  
போது எவ்வாறு நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பது  
பற்றிய போர் அறத்தினை

“ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்  
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்  
தென்பலம் வாழ்நர்க்கு அருங்கடல் இருக்கும்  
பொன்போற் புதல்வர்ப்பொறாஅதீரும்  
எம் அம்பு கலவிடுதும் நும்அரண் சர்மின்”

(புறநானூறு - 09)

எனக் குறிப்பிடுகிறது. அரசர்கள் பிற நாடாரும்

ஆசை காரணமாக பல படையெடுப்புக்களை  
நடாத்தி அங்கு வாழும் மக்களைத் துன்புறுத்தினர்.  
சில ஊர்களைத் தீயிட்டு கொழுத்தினர். சிலர் வரி  
வசூலித்து மக்களைச் சுரண்டினர். இவ்வாறான  
சந்தர்ப்பத்தில் முறைதவறி வரி வசூலித்த மன்னர்  
களுக்கு அறிவுரை கூறும் விதமாக புலவர்கள் பல  
பாடல்களைப் பாடினர். இது அரசனுக்கு கூறும்  
அறமாகும். இவ்வாறான பல பாடல்களை  
புறநானூற்றில் காணலாம். அகம், புறம் என்ற  
இருநிலை வாழ்க்கைக்கும் அறம் பொதுவானது  
எனினும் புறவாழ்க்கைக்கே சிறப்புடையதாகியது.  
புறப்பாடல்களிலேதான் சமூக அறத்திற்கான  
நெறிகளும் வகுக்கப்பட்டுள்ளன

“உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே  
உண்டி முதற்றே உடலின் பிண்டம்”

என்ற முதுமொழிக் காஞ்சித் துறைப் பாடல் உணவு  
வழங்குவதைப் பற்றிச் சொல்கிறது. மேலும் ஈசக  
அறத்தை

“ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று அதனெதிர்  
ஈயேன் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று”

எனவும் குறிப்பிடுகிறது. இத்தகைய அறநெறிகள்  
உணர்த்தும் செய்திகள் அனைத்தும் தனிமனித,  
சமூக, அரச அறநெறிகளின் சிதைவையே  
காட்டுகின்றன. இச்சிதைவைச் சரி செய்யவே  
புலவர்கள் அறநெறிக் கோட்பாட்டை வளர்த்து  
தெடுத்தனர். எனினும் அக்கால அரசு, சமூகம்,  
ஆகியவற்றின் தன்மையால் இவற்றை உறுதியாக  
எடுத்துரைக்க முடியாமல் இருந்தது. இந்நிலையே  
தனியாக அற இலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்கு  
காரணமானது. எனவே சங்க காலத்தில் நிலவி  
வந்த சமூகப்பின்னடைவை சரி செய்ய அற  
இலக்கியங்கள் தோன்றின எனலாம். சங்கமருவிய  
காலத்தில் தோன்றிய அறநூல்களாக பதினெண்  
கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் நாலடியார், நான்மணிக்  
கடிகை, இன்னா நாற்பது, இனியவை நாற்பது,  
திருக்குறள், திரிகடுகம், ஆசாரக்கோவை,  
பழமொழி நானூறு, சிறுபஞ்சமூலம், முதுமொழிக்  
காஞ்சி, ஏலாதி ஆகிய பதினொரு நூல்களும்  
சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய காப்பியங்  
களும் கொள்ளப்படுகின்றன. இவற்றுள் நாலடியார்  
மட்டுமே பல புலவர்கள் சேர்ந்து பாடிய பாடல்  
களின் தொகுப்பாகும் ஏனைய ஒவ்வொரு நூலும்  
ஒவ்வொரு புலவர் பாடிய நூலாகும் வாழ்க்கை  
பற்றிய கருத்துக்களை ஒருவர் சிந்தித்து அவற்றைத்  
தொகுத்து நூல் வடிவில் கூறும் நிலை அறநெறிக்  
காலத்தில் காணப்பட்டது. சிலப்பதிகாரத்தில் அறங்  
கள் கதைப்போக்கில் அமைந்து காணப்பட மணி  
ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



மேகலையில் அறங்கள் வலிந்து புகுத்தப்பட்டன.

*"அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறங் கூற்றாவது உம்  
உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தலும்  
ஊழ்வினை உருத்து வந்தாட்டு மென்பது உம்"*

என வரும் சிலப்பதிகார ஆசிரியர் கூற்று அது வலியுறுத்தும் பிரதான அறமாக காணப்படுகிறது. மணிமேகலை,

*"பிறத்தோர் இறத்தலும் இறந்தோர் பிறத்தலும்  
அறம் தரு சால்பும் மறம் தரு துன்பமும்  
யானினக் குழைத்து நின் இடர்வினை ஒழிக்க  
சாய சண்டிகை வடிவானேன் காதலா"*

என அறங்களைக்காட்டி பிறவிப் பிணியிலிருந்து விடுபட துறவு பூணுவதை வலியுறுத்துகிறது மேலும் "உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே" என்பதனை வலியுறுத்தும் முகமாக மணிமேகலை அமுதசுரபியைக் கொண்டு உலக மக்களின் பசிப்பிணியைத் தீர்க்கும் அறத்தினைச் செய்கிறது. இவ்வாறான பல அறக்கருத்துக்களை மணிமேகலை வலியுறுத்துகிறது. அறநூல்களில் தலை சிறந்த அறநூலாக திருக்குறள் போற்றப்படுகிறது. அறன் வலியுறுத்தல் என்ற அதிகாரத்தின் மூலம் அறத்தைச் செய்ய வேண்டிய அவசியம் வலியுறுத்தப்படுகிறது. அறத்தினாலேயே சகல நன்மைகளும் கிடைக்கின்றன என்றும், மனத்தின் கண் மாசில னாதலே அறம் என்றும் திருக்குறள் அறத்தின் வரைவிலக்கணத்தையும் சிறப்பையும் கூறுகிறது.

*"ஈன்றாள் பசிகாண்பானாயினும் செய்யற்க  
சான்றோர் பழிக்கஞ்சும் வினை"*

என்பதன் மூலம் திருக்குறள் எந்தளவுக்கு அறத்தை வலியுறுத்துகிறது என்பதை உணரலாம். சமண முனிவர்களால் பாடப்பட்ட நாலடியார் வாழ்வில் கடைபிடிக்க வேண்டிய அற ஒழுக்கக் கருத்துக்களைக் கூறுகிறது. ஈற்றடியில் பழமொழி ஒன்றினைக் கொண்டமையும் நானூறு வெண்பாக்களைக் கொண்டது பழமொழி நானூறு அப்பழமொழிகளை வாழ்வோடு தொடர்புபடுத்தி அறத்தை வலியுறுத்துகிறது. வாழ்வில் செய்யத்தக்க அறங்களை நாற்பது வெண்பாக்களில் பாடுவதாக இனியவை நாற்பது செய்யத்தக்காதவற்றைப் பாடுவதாக இன்னா நாற்பதும் அமைகிறது.

திரிகமகம், ஏலாதி, சிறுபஞ்சமூலம் என்பன மருந்துப் பெயர்களைக் கொண்டமையும் இலக்கியங்களாகும். உடல் நோய்க்கு மருந்திடுவதைப்போல உள நோய்க்கும் மருந்திடுவதாக இவ்விலக்கியங்கள் அமைகின்றன. இவ்வாறாக அறநெறிக் காலத்தில் தோன்றிய அற இலக்கியங்கள் மிகச்சிறப்பாக அறத்தை வலியுறுத்தின.

இவை தவிர, அறநெறிக்காலத்தின் பின் தோன்றிய நீதி இலக்கியங்களும் நீதிநெறிக் கருத்துக்களை, அறநெறிக் கருத்துக்களை வலியுறுத்தியுள்ளமையை காணலாம். ஔவை யாரால் இயற்றப்பட்ட ஆத்திகூடி, கொன்றை வேந்தன், மூதுரை, நல்வழி என்பனவும் அறநெறிக் கருத்துக்களைக் கூறும் அறநூல்களே. இவை சோழர்காலத்தில் தோற்றம் பெற்றன. ஔவையார் என்ற பெயரில் பல பெண்புலவர்கள் வாழ்ந்தார்களாயினும் சங்காலத்து ஔவையாரும் சோழர்காலத்து ஔவையாரும் சிறப்புக்கும் புகழுக்கு முரியவர்கள். இவ்விருவரில் சோழர்காலத்தில் வாழ்ந்த ஔவையாரால் பாடப்பட்ட இலக்கியங்களே மேற்கூறியவை. 109 தொடர்களைக் கொண்ட ஆத்தி கூடியின் முதலாவது தொடரே 'அறம் செய விரும்பு' என்பதாகும். இதிலிருந்து ஆத்திகூடி எந்தளவுக்கு அறத்தை வலியுறுத்துகிறது என்பதை உணரலாம். மேலும், அதனைத் தொடர்ந்து வரும் தொடர்களும் அறநெறிகளைக் கூறுவனவாகவே உள்ளன. அவ்வாறே கொன்றை வேந்தனும்,

*"அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்"*

*"ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று"*

*"இல்லறம் அல்லது நல்லறம் நன்று"*

முதலான அறநெறிகளைக் கூறுவனவாக உள்ளன. அவ்வாறே முப்பது பாடல்களைக் கொண்டமையும் வாக்குண்டாம் எனப்படும் மூதுரையும் நாற்பது பாடல்களைக் கொண்டமையும் நல்வழியும் அறக்கருத்துக்களை வலியுறுத்துவனவாகவே உள்ளன. இவ்வாறாக தமிழில் அன்று தொடக்கம் இன்றுவரை பல்வேறுவிதமான அற இலக்கியங்கள் தோன்றி மனித வாழ்வுக்கு வழிகாட்டியுள்ளன. அவற்றை விளக்கினால் இன்னும் விரியும். எனவே விரிவஞ்சி விலக்குகிறேன். □□□

தி.ஞானசேகரனின் 'எனது இலக்கியத்தடம்' தொடரும், ந.சத்தியபாலனின் 'மழை' குறுநாவல் தொடரும் அடுத்த இதழில் பிரசுரமாகும் என்பதை வாசகர்களுக்கு தெரிவித்து கொள்கிறோம்.



ஆண்டவரே!

நீ இருக்கலாம்

இல்லாமலும் இருக்கலாம்

இருந்தும் இல்லாமல் இருக்கலாம்

தானிலும் இருக்கலாம் துரும்பிலும் இருக்கலாம்

எதுவாயிருந்தால் என்ன?

உன் பெயரால் எத்தனை வாதங்கள்?

எத்தனை வதங்கள்?

எத்தனை சங்கரங்கள்?

அனல்வாதம்; புனல்வாதம்; அசுவாதம்; கழுவில் எற்றல்; சிலுவை

யுத்தம்; புனிதப்போர்; விடுதலைவேள்வி; இரண்டாங்கட்டப் போர்; மூன்றாங்கட்டப் போர்;

இறுதி யுத்தம்; இனஅழிப்பு; கொலை; வெறிகுச்சல்; ஒப்பாரி; அழுகுரல்; அழிவு;..

உன் ஊழிக்கத்தின் முடிவில் என்னதானாயிற்று?

யாரை யார் வதம் செய்தார்

துட்டனைப் புனிதனா?

புனிதனைத் துட்டனா?

துட்டனைத் துட்டனா?

வென்றதனால் துட்டன் புனிதனா?

வீழ்ந்ததனால் புனிதன் துட்டனா?

எதுவாயிருந்தால் என்ன?

நீ சுடலைப்பொடி பூசியாட சாம்பர் மேடாயிற்று

என் தேசம்

இப்போ

இருக்கிறாய் என்கிறார்கள்

இல்லை என்கிறார்கள்

குக்குமம் என்கிறார்கள்

உனக்கு அழிவில்லை என்கிறார்கள்

மூன்றாம் நாளில் உயிர்த்திதழந்தாய் என்கிறார்கள்

வான வீதியில் கண்டோம் என்கிறார்கள்

எதுவாயிருந்தால் என்ன?

இன்று உன்னருளாலே உன்தான் பணிந்தோர்

ஒருவருக்கொருவர் மோதிக் கொள்கிறார்

ஒருவரை ஒருவர் காட்டிக் கொடுக்கிறார்

அகப்பட்டதை சுருட்டிக் கொண்டோடுறார்

உண்டியல் பெட்டிக்கு புதுவண்ணம் பூசுறார்

உனைப்புறம் பேசுறார்

தங்களைத் தாங்களே உன் அவதாரம் என்கிறார்.

எல்லாம் வல்ல பரமபிதாவே!

நீரே உம்மை மேன்மை தாங்கிய கடவுளாக நிறுவிக்கொண்டீர்

தேவரீர்!

இன்று

நீ இருக்கலாம் இல்லாமலும் இருக்கலாம்

உமக்கே வெளிச்சம்

என் பிராத்தனையெல்லாம்

பாவமக்களை உன் ஊழியர்களிடமிருந்து விடிவித்தருளும்

ஆமென்.

# சிதம்பர ரகசியம்



திருமாவளவன்



# சிதைவுகள்

ப.ஆர்.பி

“என்ன மாஸ்டர் யோசனை?” என்று கேட்டுக் கொண்டே பாடசாலைப் பிரதான மண்டபத்தினுள் பிரவேசித்தான் அஹமது.

“ஒன்றுமில்லை... சும்மா...” சிறு சமாளிப்போடு சொன்னேன்.

வந்தவர் வழக்கம் போல் மாணவர்கதிரைகளையும், பெஞ்சுகளையும் இரைச்சலுடன் இழுத்து ஒழுங்கு படுத்துகிறார்.

அவருடைய வருகையும், அந்தச் செய்கையும் எனக்கு அறவே பிடிக்கவில்லை.

“என்ன மாஸ்டர்? ஒரு மாதிரியாப் பாக்கிறீங்க?”

நான் ஒன்றும் பேசவில்லை.

“ஏற்கனவே அரைகுறையாய் இருக்கும் தளபாடங்களை, இப்படிக்கொஞ்சமும் பொறுப்புணர்ச்சி இல்லாமல் நாலுதரம் இழுத்தால்.. அவை என்னத்துக்கு உதவும்? ஓர் ஆசிரியன் என்ற முறையில் நான் இதை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு... அனுமதிப்பதா...?”

சொற்கள் சிலம்பமாடின.

நானோ இந்தக் கிராமத்திற்குப் புதியவன்.

நான்கு பேர் இருந்து சீட்டு விளையாடத் தக்கதாக மேசை நாற்காலிகளை ஒழுங்கு செய்து விட்டு, ‘சேர்ட்’ பொக்கட்டில் வைத்திருந்த சீட்டுக் கட்டை இழுத்தெடுத்தான் அஹமது. இவன் அயலவன். பாடசாலைக்கு சம்பந்தம் இல்லாதவன்.

சீட்டாட்டத்தில் காட்டும் இந்த ஆர்வமும் ஒற்றுமையும் கிராம முன்னேற்றத்தில் காட்டினால்...? ஆசிரியன் என்ற தரத்தில் என் மனம் ஏங்கியது.

நான் மௌனமாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“மாஸ்டர் உங்களுக்கு ‘முன்னூற்றி நாலு’ விளையாடத் தெரியுமா?”

இப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டுத் தன் பார்வையைப்

பள்ளிக்கூட முன் வாயில் பக்கம் செலுத்துகிறார், அவனது முகத்தில் ஒரு முறுவல் இழையோடுகிறது.

பள்ளிக்கூடக் கேற்றைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வருகிறார்கள் ஆதம்பாவாவும் றஹீமும்.

இப்போது விளையாட்டை ஆரம்பிக்க மூன்று பேர் சோந்து விட்டார்கள்.

“சே..! இன்னும் ஒரு ஆள்தானே” அஹமது மீண்டும் வாயில் பக்கம் பார்க்கிறான், தவிக்கிறான்.

என் மன ஆத்திரத்தைக் கொட்ட முடியாமல் இரைகிறேன்.

“ஆதம்பாவா, தயவு செய்து வாற ஆட்கள் அந்தப் பாடசாலைக் கேற்றை மூடிவிட்டு வாங்களேன். மாடுகள் உள்ளே வந்து பயிரை நாசப்படுத்தும்...”

என்குரலில், ஆத்திரமும் கோபமும், சற்றுக் கண்டிப்பும்.. அவர்கள் பூட்டிவிட்டு வருகிறார்கள்.

“புதிதாக வந்து ஏதேதோ சட்டங்கள் போடுகிறார் போலிருக்கு, இவர் மட்டும் அதிபராயிட்டா... எங்கட பாடு..?”

ஆதம்பாவா தனது எண்ணத்தை றஹீமிடம் கூறுகிறான்...

“சே! இவர் மலைநாட்டுக்காரர்... இங்கே அதிபராக வைக்கமாட்டாங்க...” என முணுமுணுத்தான் றஹீம்.

“என்ன மாஸ்டர் சொன்னீங்க...?” என்று சற்று ஆக்ரோஷமாகக் கேட்டான்.

ஆதம்பாவா என்னைக் கூர்ந்து கவனிக்கிறான்.

“... இல்லை மாடுகள் உள்ளே வந்து வளரும் பயிரை நாசம் செய்யும்... மறுகா காலையில் புள்ளைக பாடசாலைக்கு வந்தா... சாணம் அள்ளுவதற்கே நேரம் சரி...” என்றேன்.

“இந்தாங்க... மாஸ்டர்... சும்மா பைபோஸ் போடாதீங்க ... சொல்லிட்டன்.. சரியா...”

வம்பு வளரப் பார்க்கிறது... அஹமது வெளியே வருகிறான்.

“என்னப்பா இது, இந்த ஆள் புதுசு, அந்த ஆளோட போய்...”

“வாங்கடாப்பா விளையாடுவம்”

அஹமது எனக்கு உபதேசம் செய்ய வருகிறான்.

“மாஸ்டர், இந்த ஊர்ப் பொடியன்கள் அப்படித்தான் அவர்களுக்குப் பேசத் தெரியாது. நீங்க அவங்களோட எல்லாம் கவனமாக இருக்கணும்”

நான் அவனுடைய பேச்சைத் துரும்பாக மதித்து, நாற்காலியில் இருந்து அன்றைய பத்திரிகையை விரித்து வெறுமனே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

மீண்டும் அஹமது தான் அழைக்கிறான்.

“வாங்க சேர் விளையாடுவோம், நான் சொல்லித்தாறன்...”

“ஆ...! இதென்ன அநியாயம்... இவர்களுடைய பிள்ளைகளுக்கு.. திறம்பட ஆங்கிலப் பாடம் படிப்பிக்க

ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



அனுப்பப்பட்ட எனக்கு இவன் சீட்டு விளையாடப் படிப்பிக்கிறானாம்...”

“சே...! எனக்கு விருப்பமில்லை...” அதற்குப் பிறகு நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. ரோட்டில் போய்க் கொண்டிருந்த அல்லாப்பிச்சையைக் கூப்பிட மூவரும் ஏககாலத்தில் குரல் எழுப்பினர்.

அவன் வருகிறான்.

“என்ன இங்கிலிஸ் மாஸ்டரைக் கூப்பிட்டு விளையாடுறதுதானே..?”

“சே...! அவருக்கு ஒண்டு தெரியாது” மூவரும் என்னைத் துரும்பாக எடை போட்டுக் கொண்டு அல்லாப்பிச்சையுடன் சீட்டு ஆடத் தொடங்குகின்றனர். அல்லாப் பிச்சையின் காதில் ஏதோ ‘கசமுச’வென்று கூறுகிறான் ஆதம்பாவா, பென்னாம் பெரிய சிரிப்புகள் வெடிக்கின்றன. சுவாரஸ்யமாக ஆடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். முதலாவது ஆட்டத்தில் அஹமதுவும் ஆதம்பாவாவும் “குவீனை” துரும்பாக வைத்து வென்று விட்டனராம். வெற்றிக் கோசங்கள் பாடசாலை மண்டபத்தையே அதிரச் செய்கின்றன.

அதற்கு அப்புறம் அது ஒரு சிறு இடைவேளை போலும்.

“மாஸ்டர், சிகரட் பற்றுவிங்களா..?”

“இல்லை...”

“வெற்றிலையாவது...?”

“அதுவும் இல்லை...”

“அப்ப அம்முக்குட்டி ஓட்டலில் ஒரு பிளேன் டீயாவது குடித்துவிட்டு வருவோமா...?”

“சரி போவோம்... நன்றாக இருட்டி விட்டது. விளக்கை ஏற்றிவிட்டுப் போகலாம்” நானும் அஹமதுவும் புறப்படு கிறோம்.

“மாஸ்டர் உங்கடை ஊர் என்று சொன்னீங்க..?”

“மலைநாடு... கண்டி”

“அப்படியா, நான் இரண்டு வருடத்திற்கு முன் கண்டிக்குப் பெரஹரா பாக்க வந்திருக்கிறேன்... ஆமா கண்டியில் எந்த இடம்..?”

“கண்டியிலிருந்து இருபது மைல் நாவலப்பிட்டி...”

“நீங்க அங்கேதான் படிச்சீங்களா..?”

“முதல்ல கற்றபூலா தோட்டப் பாடசாலை, அப்புறம் கம்பளை சாஹிரா...”

கடைசியாக நாவலப்பிட்டி சென்றமேரில் கல்லூரி...”

எனக்கொரு கிரிகஹட்ட, அஹமதுவுக்கு ஒரு பிளேன்டீக்கும், சிகரட்டுக்கும்... காசைக் கொடுத்தேன். நாங்கள் திரும்பியபோது வெளியே சென்றிருந்த அதிபரும் மற்றைய ஆசிரியர்கள் இருவரும் முன் வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

அவர்களுடன் ஆதம்பாவா கதைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“என்ன மர்ஜான் மாஸ்டர், என்ன அது?” வந்ததும் வராத்துமாக அதிபர் கேட்டார்.

“எதைப் பற்றிக் கேட்கிறீர்கள்?”

“என்னமோ... ஆதம்பாவா...?”

“அப்படி ஒன்றும் விசஷமில்லை. பள்ளிக்கூடத் திற்கு வாற ஆட்கள வாயில் மெயின் கேற்றை மூடிவிட்டு வரச் சொன்னேன். நேற்று ஐந்தாம் ஆண்டுப் பிள்ளைகள் வைத்த மிளகாய்க் கன்றுகளைப் பாருங்கள்.. மாடுகள் வந்து அவைகளை மிதிச்ச நாசம் பண்ணுமே...”

அதிபர் என்னைக் கூர்ந்து கவனிக்கிறார்.

“மாஸ்டர், வேலியினுள்ள பம்பிகளை இழுத்துக் கட்ட வேண்டும். கேற வாயிலை மட்டுந்தான் மாடுகள் உள்ளே வருகின்றனவா?” ஆதம்பாவா சொன்னான்.

“ஆதம்பாவா, கோவிக்காதயுங்க... நீங்கள் சொல்வதும் சரிதான்...”

“வேலியை நன்றாக இறுக்கமாகப் போட்டிருந்தால்...?”

நான் அதிபரைப் பார்க்கிறேன். அவரது முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்கின்றன.

நானும் அதிபரும், மற்றைய ஆசிரியர்களும் அறைகளை நோக்கி நடந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

‘மர்ஜான் மாஸ்டர் வேலி போடுவது, அது என்னுடைய வேலை... நான் அதைப் பார்த்துக் கொள்ளுவன்’

“ஐ ஆம் சொரி சேர்”

“ஆங்கில மாஸ்டர்... நீங்கள் ஊருக்குப் புதுசு, ஆட்களோடு பார்த்துப் பழகிக் கொள்ளணும். படிப்பிக்க வந்த நாம் எமது தொழிலை நன்றாகச் செய்ய வேண்டுமானால், நாம் ஊரோடும் ஒத்துப் போக வேண்டும்...”

அதிபரின் அறிவுரைக்கு நான் மறுப்புரை கூறவில்லை. அவருடைய ஆலோசனை எனக்கும் பிடித்தமானது தான்.

மண்டபத்தில் சீட்டு ஆட்டம் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்து கொண்டிருந்தது. ஆசிரியர்களும் தீவிரமாகப் பங்கு பற்றினார்கள். சீட்டில், சிகரட்டில் எல்லாவற்றிலும் நேரம் போவதே தெரியாமல், ஊரோடு ஒத்துழைத்துக் கொண்டிருந்தார் கள். இம்முறை அஹமதுவுக்கும் அல்லாப்பிச்சைக்கும் படுதோல்வி.

“ஓ...! இப்ப ஆசிரியர்களுக்கும் தோல்வி” அல்லாப்பிச்சை இரைந்தான்.

ஜீவந்தி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



ஆசிரியர்கள் 'ஜெக்'ஐ துரும்பாக வைத்து ஆடினார்கள்.

அவர்கள் தங்கள் 'துரும்பை' மறந்து எதை எதையோ துரும்பாக வைத்து ஆடுகிறார்கள். ஆடிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

நானும் ஆசிரியர் புஞ்சிபண்டாவும் அம்முக்குட்டியில் இராப் போசனத்தை முடித்துக் கொண்டு வந்து படுக்கைக்குச் செல்லும்போது பத்துமணி பிந்தி விட்டிருந்தது.

ஆளுக்கு நான்கு தட்டையான மாணவர் மேசைகளைப் பொருத்தி, அதில் பன்பாயை விரித்து வைத்திருக்கிறோம். இததான் எங்கள் படுக்கை.

வந்ததும் படுக்கையில் சாய்ந்த புஞ்சிபண்டா மாஸ்டர் குறட்டை விடத் தொடங்கினார்.

மண்டபத்தில் மது பரிமாறப் பட்டதால் ஆட்டம் இன்னும் கூடுபிடித்துக் கொண்டிருந்தது!

ஆதம்பாவா வெறித்து இரைந்து கொண்டிருந்தான்.

தூக்கம் வராமல் புரண்டு கொண்டிருக்கும் எனக்கு முதல் ஆசிரிய நியமன நாள் ஞாபகம் வந்தது. அன்று எனது மகிழ்ச்சிக்கு ஓர் எல்லையே இருக்கவில்லை.

இந்த முறை கல்வி அமைச்சராகப் பொறுப்பெடுத்திருப்பவர் தலைமைத்துவத்திற்கும் சமூக சேவைக்கும் பிறந்தவர். கறாரான பேர்வழி.

மலையகத்தைச் சேர்ந்த ஆறுபேரின் விண்ணப்பங்கள் மீள் பரிசீலனைக்காக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு ஒரே வாரத்தில் நேர்முகத் தேர்வுக்கு அழைப்பும் வந்த போது, வீட்டில் நாங்கள் மகிழ்ந்ததை விட ஊர் நண்பர்களின் மகிழ்ச்சியே மேலோங்கியது.

ஆனாலும் இது ஒரு வித்தியாசமான நேர்முகத் தேர்வு.

வடித் தெடுக்கப்பட்ட நாற்பது பேரையும் அமைச்சர் சந்திக்க விரும்புகிறார் என்ற பணிப்புரையைத் தொடர்ந்து, ஒரே பரபரப்பு. என்ன ஆகப் போகுதோ?

அமைச்சரின் விசாலமான அலுவலக அறைக்குள் நுழைந்து வட்டமிட்டோம். ஒவ்வொருவரும் தத்தம் பெயரை

யும் ஊரையும் கூறிச் சுய அறிமுகம் செய்து கொண்டதைத் தொடர்ந்து அமைச்சரின் ஓர் உபதேசச் சிற்றூரையைக் கேட்ட பிறகுதான் எங்களுக்குச் சற்று ஆறுதலாக இருந்தது.

"உங்கள் எல்லாருக்கும் ஆங்கில ஆசிரியர் நியமனம் கிடைக்கும். ஆனால் நீங்கள் பார்த்திராத, கேள்விப்படாத மணித்தியாலங்களாகப் பிரயாணம் செய்ய வேண்டிய கஷ்டப் பிரதேச சிறு சிறு கிராமப் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பத் தீர்மானித்திருக்கிறோம். அங்கு நீங்கள் மனிதாபிமானத்துடன் கடமை செய்ய வேண்டும். அனைத்தும் குறைபாடுகள் உள்ள சிறு சிறு பாடசாலைகளே. முடிந்தவரை சமாளித்துக் கொண்டு விவசாயப் பெருமக்களுக்கு எடுத்துக்கூறி அவர்களின் பிள்ளைகளுக்கு ஆங்கிலக் கல்வியின் அவசியத்தை உணர்த்திப் படிப்பிக்க வேண்டியது உங்கள் பொறுப்பு. செய்வீர்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு..."

இரண்டு அல்லது மூன்று வருடங்கள் கஷ்டப் பிரதேச சேவை செய்தபின்... நீங்கள் நிச்சயமாக ஆசிரியப் பயிற்சிக் கல்லூரிக்குத் தெரிவு செய்யப்படுவீர்கள். அதற்குப் பின்னர் நீங்கள் விரும்பும் மாவட்டங்களுக்கு இடமாற்றம் செய்யப்படுவீர்கள்..."

அவரது முகத்தில் மகிழ்ச்சி. "கஷ்டப் பிரதேசம் என்று யோசிக்காதீர்கள்.. திஸ் இஸ் ஏ கோல்டன் ஒப்பொச்சினிட்டி..."

"வயதான காலத்தில் அரசு ஓய்வூதியம் கிடைக்கும் போதுதான்... இதன் அருமை புரியும்... அப்பொழுது நான் உயிருடன் இருக்கமாட்டேன்..."

"சரி இப்ப நீங்கள் போகலாம்... உத்தியோக பூர்வமான உங்கள் நியமனக் கடிதங்கள் அஞ்சலில் வரும்... இன்றிரிந்து 'துர கிழக்கு' போக ஆயத்தப்படுத்தத் தொடங்கலாம்" என்று நகைச்சுவையாகப் பேசினார்.

நாங்கள் நன்றியுடன், அவரது நல்லாசியைப் பெற்று இல்லங்களுக்குத் திரும்பினோம்.

சொல்லி வைத்தாற் போல் ஒரே வாரத்தில் நியமனக் கடிதம் வந்து எங்கள் கதவைத் தட்டியது.

வீட்டில் தடல்புடலாக ஆயத்த வேலைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

அலுமாரிக்கு மேல் இடது பக்க மூலையில் சுவரோடு சிறைப்பட்டுக் கிடந்த அந்தக் கூடைப்பெட்டியை இறக்கி தூசு தட்டிக் கொண்டிருந்தார். தகப்பனார்.

"அடே... ந்... கப்பா! எவ்வளவு காலமாச்சி... இப்பதான் ஒனக்கு நல்ல காலம் பொறந்திருக்கு... இனி ஒன்ன அசைக்க ஏலாது... எங்கிருந்தாலும் போய் படிப்பி..." என எனக்கு கூறுவது போல் கூடைப் பெட்டிக்கு ஆசி கூறியவாறு ஸ்டோர் ரூமுக்குள் புருந்தார்.

சற்று நேரத்தில் 'வாள்ளிள்' போத்தல் பிரஷ்குடன் வந்து பூசத் தொடங்கினார்.



மெருகேற்றப்பட்ட கூடைப்பெட்டி பளிச்சென்று மின்னத் தொடங்கியது, புத்தம் புதியதாய்.

அப்புறம் சோப், டவல், சாரம் எல்லாம் எடுத்துச் சுற்றிக் கொண்டு பள்ளத்து ஊற்றுப் பீலிக்குக் குளிக்கச் சென்றேன். எனக்கு விருப்பமான 'ஐஸ்' தண்ணீர்...

குளித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே கடமை புரிய வேண்டிய அனூராதபுரம்.. ஹம்மில்லாவ முஸ்லிம் பாடசாலை எப்படியிருக்குமோ என்று கற்பனை செய்தேன்.

என் மனக்கண் முன்னுக்கு அந்தக் கூடைப்பெட்டி காட்சி தந்தது. புத்தகங்கள் கொண்டு போவதற்கு மிகப் பொருத்தமானது.

கொஞ்சக் காலத்துக்கு முன் நாற்காலி பின்னும் ஒரு தொழிலாளி வந்திருந்தார். நாற்காலிகளைப் பின்னிக் கொண்டிருந்தவர் அப்பாவின் அன்பு உபசரிப்புகளுக்கு அடிமையாகி அந்தக் கூடைப் பெட்டியை அன்பளிப்பாகப் பின்னித் தந்துவிட்டுப் போனவர். உண்மையில் அது ஒரு அதிர்ஷ்ட கூடைப் பெட்டிதான்!

அனுபவித்துக் குளித்துக் கொண்டு இருந்த நான் 'நாளை மறுநாள் காலை... வந்து உனக்கு 'குட்பை' சொல்லப் போகிறேன்...' என்று மானசீகமாகக் கூறி விட்டு, ஊற்றுப் பீலியை விட்டு நகர்ந்தேன்.

மாலையானதும் நூலகத்தில் நண்பர்களைச் சந்தித்து, உறவாடிவிட்டுத் திரும்பும் போது ஒரு புதிய 'கூட்கேச'யும் வாங்கி, சைக்கிள் பின் சீற்றில் வைத்துக் கட்டிக் கொண்டு வந்தேன்.

கூடைப் பெட்டி என்னை வரவேற்றது. வார்னிஷ் நிறத்தின் மினுக்கமும் அதன் புதிய தோற்றமும் அன்று மலர்ந்த தாமரையைப் போல் ரம்மியமாக வசீகரமாக கையில் கொண்டு வந்த புதிய கூட்கேசுடன் போட்டி போட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அன்று இராப் போசனத்திற்குப் பிறகு ஓய்வாய் இருந்து உடுப்பு வகையறாக் களைப் புதிய 'கூட்கேசில்' ஒழுங்காக அடுக்கினேன்.

மாணவர்களுக்குத் தேவையான ஆங்கில இலக்கணம், இலக்கியம், பயிற்சி நூல்கள்... கட்டுரைத் தொகுப்புகள்... என்று அனுமாரியிலிருந்து பத்து நூல்களைத்

தொரிவு செய்து கூடைப் பெட்டிக்குள் அழகாக அடுக்கியாயிற்று. மேலதிகமாக ஒரு பைல், சி.ஆர். புத்தகம், இரண்டு குறிப்புப் புத்தகங்கள்.. அவ்வளவுதான் அதன் உள்ளடக்கம்.

அப்பா கூறியது போல் அப்பொழுதுதான் கூடைப்பெட்டியின் கல்விப்பணி உயர்ந்து நிற்கத் தொடங்கியது. அனூராதபுரம் செல்லும் நாள் பளீரென்று வந்துவிட்டது.

அப்பாவின் ஆலோசனைப்படி, 'நியமனக் கடிதம்' கிடைத்தது, தொழிலைப் பொறுப்பேற்பதற்காகக் கடுகதி புகைவண்டியில் புறப்பட்டு விட்டேன்' என்று பாடசாலை அதிபருக்கும் அனூராதபுரம் கல்வியதிகாரிக்கும் தந்தி கொடுத்துவிட்டேன்!

அன்று மாலை ஐந்து முப்பதுக்கு புறப்பட்ட ரயிலில் சீர் கிடைத்தது. இராப் பயணம் அனுப்புத்தான். யன்னலூடாக இயற்கைக் காட்சிகள் ஒன்றையும் பார்க்க முடியாதே!

எப்படியோ மறுநாள் விடியலில் அனூராதபுர நிலையத்தில் இறங்கியதும், மிக அவசர அவசரமாக விரைந்து தயாராக நிற்கும் வவுனியா பஸ்ஸில் ஏறி இருக்கை பிடித்துக் கொண்டேன்.

வளைவுகள் இல்லாத ஒரே நேர்ப் பாதை மிக வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது பேசுந்து.

தேநீருக்காக மதவாச்சியில் பதிளைந்து நிமிடங்கள் நிறுத்தம்! அப்புறம் பயணம் தொடர்ந்தது.

பஸ் கண்டக்டரிடம் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு "பூனேவ" சந்தியில் இறங்கிக் கொண்டேன்.

ஆள் அரவம் இல்லை யாரிடம் விசாரிப்பது? வண்டிகள் எதுவும் இல்லை. நீண்டு செல்லும் செம்மண் பாதையில் இரண்டு பையன்கள் சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். மாணவர்கள் போல் தெரிகிறது. நான் விசாரிப்பதற்கு முன்.

"லேர் பள்ளிக்கூடத்திற்கா...? எங்களைப் பெரிய சேர்... அனுப்பினவர்..."

"அப்படியா...!"

விபரங்களைத் தெளிவுபடுத்திக் கொண்டபின் சைக்கிளில் சவாரி தொடர்ந்தது.

"தம்பி எவ்வளவு தூரம்...?"

"மூன்று மைல் சேர்..."

எனக்கு வியர்த்துக் கொண்டியது.

இரண்டு மைல்களுக்குப் பிறகு ஒரு சிங்களக் குக்கிராமம் எதிர்பட்டது.

ஒரு விஹாரை. ஆங்காங்கே மண் வீடுகளும், கல் வீடுகளும், ஓலைக் குடிசைகளும்... என்னை வரவேற்றன.

ஒரேயொரு கடை. ஒரு பக்கம் மளிகைச் சாமான்கள். மறுபக்கம் சிறு தேநீர்க் கடை, டி. பழம், பணிஸ், பாண்... என்று

"கடையப்பம் சாப்பிட்டுப் போவோம்..." என்று ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



உள்ளே சென்று அமர்ந்தேன்.

“தம்பிமார் உட்காருங்க...”

“வேணாம் சேர்... நாங்க பால் சாயம் குடிச்சம்...”

“பால் சாயமா...?”

“ஓம் சேர்... கிரிக்ஹட்ட...”

கடையை நடத்தும் இளைஞன் வந்து...

“சேர் முஸ்லிம் ஸ்கூலுக்கா...?” சிங்கள மொழியில் கேட்டான்.

அவன் முகத்தில் புன்முறுவல் தவழ்ந்தது.

மேசையில் திண்பண்டங்களைப் பரத்தினான். காலைச் சாப்பாடு திருப்தியாக முடிந்தது.

சிற்புணர்வுக்குப் பணம் எடுக்க மறுத்துவிட்டான் இளைஞன்.

“முதன் முறையாகப் பக்கத்து முஸ்லிம் பாடசாலைக்கு வந்திருக்கிறீர்கள், உங்களை மனப்பூர்வமாக வரவேற்கிறோம். உங்களைச் சந்தித்ததில் பெரிய சந்தோஷம்.. இது எங்கள் கிராமம் ஆனைக் கட்டி, கடையும் நம்முடையதுதான். நான் நிமால். அது எங்கள் வளவு.

“சேர், சைக்கிளில் வந்த மாணவர்களை அனுப்புங்க... உங்களைக் காரில் கொண்டு போய் விடுறேன்... இன்னும் ஒரு மைல்தான் கிட்டுக்கு”

நிமாலின் அன்புக்குக் கட்டுப்பட்டு விட்டேன்.

கடைக்குப் பின்னால் விரைந்து கராஜிலிருந்து காரைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினான். கைகளில் கனத்துக் கொண்டிருந்த பொதிகளைப் பின்சீற்றில் ஏற்றிவிட்டு “சேர்... ஏறுங்க...”

ஓஸ்டின் கேம்பிரிட்ஜ் செம்மண்புழுதியைக் கொண்டு மெல்லக் கிளம்பியது. மாணவர்கள் பின்னால் சைக்கிளில் ஓடி வந்தனர்.

நிமாலுடன் உரையாடிக் கொண்டே சென்றதால் பிரயாணக் களைப்பு ஆனைக் கட்டி வெப்பக்காற்றுடன் கலந்து கொண்டது.

பாடசாலை முன்றலில் ‘ஹம்மில் லாவ அரசினர் முஸ்லிம் வித்தியாலயம்’ பெயர்ப் பலகைக்கு அருகே வண்டி நின்றது.

கேற்றைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நடந்தேன். நிமாலும் கூடைப் பெட்டியை ரசித்துக் கொண்டே பின்னால் வந்தான்.

சைக்கிளில் வந்த மாணவர்கள் இல்லங்களுக்குப் போய் விட்டார்கள். பாடசாலை தொடங்க இன்னும் நேரமிருக்கு.

அதிபர் “அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்” சொல்லி வரவேற்றார்.

அதிருக்கு முன்னால் நாற்காலிகளில் அமர்ந்து சம்பிரதாயபூர்வமாக என்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டேன்.

“நிமால்... ஸ்துதி...” என்று அதிபர் நன்றி கூறவும், நிமால் எங்களிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டான்.

நியமனக் கடிதத்தை வாங்கி துருவித் துருவிப் பரிசீலனை செய்ய பிறகு பாடசாலை ‘லொக்’ புத்தகத்தில் நியமனம் சார்ந்த விபரங்களைப் பதிவு செய்வதில் மூழ்கினார் அதிபர்.

அதே நேரத்தில் பாடசாலையில் கடமைகளை ஏற்றுக் கொண்டேன் என்று ஒரு கடமை ஏற்புக் கடிதத்தை என் கைப்படத் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அதிபர் மூலம் கல்வியதிகாரிக்கு அனுப்ப வேண்டிய உத்தியோகபூர்வமான கடிதம் அது.

“மர்ஜான் மாஸ்டர்... இப்பாடசாலையில் தங்கு வசதிகள் இல்லை. எல்லாத்துக்கும் இரண்டு அறைகள் தான்... நானும் எனது சொந்தச் சாமான்களை, பெட்டி படுக்கைகளை ஒரு மூலையில் ஒதுக்கிவிட்டு, திறந்த மண்டபத்தில்... பெஞ்சுகளை இணைத்துத்தான் நித்திரை கொள்வேன். அது எனக்கு பழக்கப்பட்டு விட்டது. ஆனால் உங்களால் அது முடியாது. புஞ்சி பண்டா மாஸ்டரும் ரொம்பக் கஷ்டப்படுகிறார். மின்சார வசதியும் இல்லை. எல்லாத்துக்கும் சிமினி விளக்குத் தான்... புஞ்சி பண்டா மாஸ்டரின் அறையில் தற்காலிகமாகப் பகிர்ந்து கொள்ளுங்கள். நான் விரைவில் ஏற்பாடு செய்து தருவேன். சாப் பாடும் அம்முக்குட்டி ஓட்டலில் வைக்கணும்...”

“இன்னுமொரு பிரதேசத்திலிருந்து வரும் ஆசிரியர்களுக்கு உதவிகள் செய்து தரவேண்டியது, அதிபர் என்ற முறையில் எனது கடமை. கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்!” பண்போடு சொன்னார் அதிபர்.

மறுநாள் காலையில் எழுந்து குளித்து உடைகள் மாற்றிக் கூடைப் பெட்டியில் இருந்து இரண்டு நூல்களையும், பைல், குறிய்ப்பு புத்தகங்களையும் தயார்படுத்திக் கொண்டு, நானும் புஞ்சி பண்டா மாஸ்டரும் ‘அம்முக்குட்டி’ மலையாளக் கடையில் காலைத் தேநீரை அருந்திவிட்டுத் திரும்பினோம்.

பாடசாலை முதல் மணி அடிப்பதற்கு ஐந்து நிமிடங்கள் இருந்தன.

“மர்ஜான் மாஸ்டர், இது உங்கட ரைம்ரேபிள். உங்கட ஆங்கில பாடத்தோடு, சுகாதாரமும், சூழலும் பாடங்களாகப் போட்டிருக்கிறேன்”

“பிரச்சினை இல்லை சேர்”



எனது கடமையைத் தொடங்கினேன். வகுப்பறைகளில் அமைதியும், ஒழுக்கமும், ஆங்கிலம் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் பளிச்சிட்டது. அதுவே எனக்குப் பெரும் நிம்மதி.

திட்டமிட்டபடி மாணவர்களுடன் ஆங்கிலத்திலேயே உரையாடத் தொடங்கினேன்.

பாடநூல்களின் தரத்திற்கும் மேலாக மாணவர்களின் தரத்தை உயர்த்த வேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்து கொண்டேன்.

ஒரு பந்தியை வாசிக்கும்போது கவனிக்க வேண்டிய முறைகளை விளக்கிக் கூறினேன். நிறுத்த வேண்டிய இடங்களில் நிறுத்தி வாசித்தல், ஒரு வசனத்தில் அழுத்த மாகச் சொல்ல வேண்டிய தேவை... இப்படி யான குறைபாடுகளை மனதிற் கொண்டு...

ஒரு மாதிரி வாசிப்பை (மொடல் ரீடிங்) நிகழ்த்திக் காட்டினேன்.

கையெழுத்துப் பரீட்சை, சொல்வ தெழுதல், இலக்கணப் பயிற்சிகள்... என்று நாட்கள் சொல்லாமலே நகர்ந்தன. வாரங்கள் ஓடி ஒரு மாதமும் பிந்தி, இரண்டாம் மாதத்தின் மூன்றாம் வாரம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

வாராந்தம் ஆங்கிலப் பத்திரிகை களில் பிரசுரமாகும் சிறுவர்களுக்கான சிறுசிறு கட்டுரை, கவிதைத் துணுக்குகளை ரசித்துப் படித்து அவற்றை வெட்டி சீ.ஆர் புத்தகத்தில் ஒட்டிப் பாதுகாக்கும் அளவுக்கு மாணவர்கள் மொழியில் ஈடுபாடும் தரமும் உயர்ந்து கொண்டிருந்தது.

ஊருக்குப் போகும் போதெல்லாம் சிறு சிறு நூல்களைக் கொண்டு வந்து மாணவருக்குக் கொடுத்தேன். அவர்கள் ஒரு சிறு நூலகத்தை யே ஆரம்பிக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

உண்மையில் கூடைப்பெட்டியின் கல்விச்சேவை மகத்தானதுதான்!

பாடசாலையில் என் கல்வி நடவடிக்கைகள் கிராமத்தின் கல்வி மாண்களுக்குப் பிடித்துக் கொண்டன.

"நல்ல பயிற்சிகளைப் பிள்ளைகள் பெற்றுக் கொள்கிறார்கள்" என்று மனம் மகிழ்ந்தார்கள்.

ஐன் முதலாந்திகதி கடமையைப் பொறுப்பெடுத்த நான் டிசம்பர் முடிய உள்ள காலப் பகுதிக்கு, பாடத்திட்டத் தையும்,

பாடக் குறிப்புக்களையும் தயாரித்து அதிபரின் கையொப்பத்திற்கும், அங்கீகாரத்திற்கும் சமர்ப்பித்த போது ஒரு கணம் அவர் அசந்தே போய்விட்டார்.

"மர்ஜான் மாஸ்டர், விதுஹல்பதி, கதாகரனவா..." மர்ஜான் மாஸ்டர் அதிபர் வரச் சொல்கிறார். நானும் புஞ்சி பண்டா மாஸ்டரும் அதிபரைச் சந்தித்தோம்.

"மாஸ்டர், இந்தக் கிராமத்தில் இஸ்மாயில் ஹாஜி மிக முக்கியமானவர். வசதி படைத்தவர். ஊருக்கும் பாடசாலைக்கும் பல வழிகளிலும் உதவி வருபவர். உங்கள் சேவையைக் கேள்விப்பட்டு அவர் உங்களை வெகு வாகப் பாராட்டுகிறார். அவரது வளவில் இரண்டு பெரிய அறைகள் சகல வசதிகளுடன் கட்டி முடித்திருக்கிறார். உங்களுக்கும் புஞ்சி பண்டா மாஸ்டருக்கும் வாடகைக்கு ஒரு தனிப் பெரிய அறையைத் தருவதாகக் கூறினார். பகல், இரவு, இருவேளை உணவையும் ஒழுங்கு பண்ணிக் கொள்ளலாம். அப்படி இல்லாவிட்டால், இருக்கவே இருக்கு ஆபத்துக்கு உதவும் அம்முக்குட்டி கடை"

அதிபரும், நானும், புஞ்சி பண்டா மாஸ்டரும் இஸ்மாயில் ஹாஜியின் இல்லத்திற்குச் சென்றோம்.

"இவர்தான் மர்ஜான் மாஸ்டர்..."

"ஆ... கேள்விப்பட்டன்... சந்தோசம்... வாங்க... ஏன் ரெடியாயிருக்கு.. இன்றைக்கே பொறுப்பெடுத்துக் கொள்ளுங்க..." விசாலமான அறையைச் சுற்றிக் காட்டினார்... "தண்ணீர்... கரன்ட்... டொய்லெட்... எல்லாம் உள்ளுக்கே இருக்கு... ஒன்றுக்கும் யோசிக்கத் தேவையில்லை..."

ஒரு சமயம் பாடசாலை தீவிரமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது மற்றுமொரு செற்றப் தான்.

முன்றலில் ஆதம்பாவா தலைமையிலே ஒரு கோஷ்டி வந்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்தது.

"அதிபர் சேர்... என் மகன் ஹசன் மாலை ஆறுமணிக்குப் பிறகு மஃரிப் தொழ மாட்டான். குர்ஆன் ஒதுவதை நிறுத்தி விட்டான். வேறு பாடங்கள் படிப்பு ஒன்றும் இல்லையா? இந்தப் பாடசாலையில் ஒரே ஆங்கிலப் பாட்டும், கூத்தும் தானா...?"

"பெரிய சேர்... அவன் மட்டும் இல்லை... இந்த ஊர்ல எல்லாப் புள்ளைகளும் அப்படித்தான்..." என்று உணர்ச்சி வசப்பட்டான் அபூதாலிப்.

'மர்ஜானை மலைநாட்டுக்கு அனுப்பு'

'ஆங்கிலம் வேண்டாம்'

'மர்ஜானை இடமாற்றம் செய்...'

ஒரு சில இளைஞர்கள் இப்படிப் பல சுலோகங்களை ஏந்தினர்.

மண்ணெண்ணெய் வாங்கப் போன ஒரு பெற்றார் கலனை தரையில் ஓங்கி.. ஓங்கி அடித்து கூச்சல் போடுகிறார். 'இந்தப் பாடசாலைக்கு ஆங்கிலம் தேவையில்லை... புள்ளைகளை மண்ணாக்கிப் போடுவான்...'

இவற்றிற்குப் பின்புலமாக நிற்கும் சீட்டாடும் ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



கோஷ்டி மௌனம் சாதித்து வேடிகை பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. இதெல்லாம்... ஆதம்பாவா ஏற்படுத்திய குழப்படிக்குப் பின் என்னை பாடசாலையில் தங்கிவிடக் கூடாது என்று சீட்டாட்டக் காரர்கள் சீற்றம் கொண்டிருப்பார்களோ!

'சரி... நா அத கவனத்துக்கு எடுக்கிறன். இப்ப நீங்க கலைந்து போங்க...' அதிபர் அவர்களைச் சாந்தப்படுத்தி அனுப்பிவிட்டார்.

நான் எனது கடமைகளில் தளர்ந்து விடவில்லை.

இந்த நிகழ்வு நடந்தது எப்போ... மாதங்கள் ஓடி முதலாம் வருடப் பூர்த்தியை அண்மித்துக் கொண்டிருந்தது என் முதல் நியமனம். ஆர்ப்பாட்டமும் பிரச்சாரமும் எடுபடவில்லை.

இப்பொழுதெல்லாம் மாணவர்களினதும் பெற்றார்களினதும் நன்மதிப்பையும் அபிமானத்தையும் முழுமையாகப் பெற்றுக் கொண்டிருந்தேன். கிராமத்தில் எனக்கொரு ராஜமரியாதை.

அதிபர் பாடம் படிக்கும் போது அடிக்கடி கோபம் வந்துவிடுகிறது. 'இந்தக் காட்டுப் பயல்களுக்கு ஒன்று சொன்னாக்கா... விளங்காது...'

அவரது கோபம் மாணவர்களின் கைகளில் சிவப்பு ஏறச் செய்வதில் 'கெவிட்டி' (பிரம்பு) கந்தலாகிவிடும்.

"அடித்துக் களிய வைக்கும் கொள்கையோ, என்னவோ..."

ஒரு முறை 'லொக்' எழுதி பாடசாலைப் பொறுப்பை மௌலவி

ஆசிரியரிடம் ஒப்படைத்து விட்டு ஆசிரியர்களின் சம்பளம் மாற்றப் போய்விட்டார் அதிபர்.

மறுநாள் காலை எட்டு மணிக்கு வந்துதான் பாடசாலைப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார்.

சம்பளத்தை ஆசிரியர்களுக்கு பங்கிட்டு விட்டு என்னை அழைத்தார்.

'மர்ஜான் மாஸ்டர், உங்களுக்கு கடிதங்கள் ஏதும் வந்ததா...?'

"இல்லை..."

"மாஸ்டர் உங்களுக்கு நான் எப்படிச் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை..."

".....?"

"இந்தாங்க... உங்களுக்கு இடமாற்றம் வந்திருக்கு..."

"அப்படியா...? எங்கே...?"

"அது இதுபோல் பூனேவ சந்தியிலிருந்து மூன்று மைல் நடந்து பாடசாலையை அடையும் விசயமல்ல... பஸ் ஞாட்டிலிருந்து எட்டுமைல் காட்டு வழியில் நடந்து செல்ல வேண்டும்"

பற்றைக்காடு எரிந்து பரவ்வது போல் என் இட மாற்றச் செய்தி கிராமமெங்கும் பரவிக் கொண்டிருந்தது.

'இப்பதான் மாணவர்கள் ஏணிப்படியில் ஏறியிருக்கிறார்கள்... இன்னும் ஓரிரு வருடங்களில் அவர்கள் ஏணியின் உச்சத்தையே அடைவார்கள்... ஆனால் அதற்குள் இப்படி ஏணியை உதைத்து விழுத்தி விட்டார்களா? இதெல்லாம் சீட்டாட்டக்காரர்களின் சூழ்ச்சியா...? அப்ப என் முயற்சிகளுக்கு இதுதான் முடிவா...? எல்லாம்...?'

குறிப்பிட்ட தினத்தில் வெளியேறி பூனேவ சந்தியை நோக்கி நடந்து கொண்டிருக்கிறேன்.... ஒரு கையில் கூடைப்பெட்டி, மறுகையில் "கூட்கேஸ்" என் பொதிகளை நானேதான் சுமக்க வேண்டும். என் சேவையை விரும்பும் ஆசிரியர் கூட்டம் எங்காவது ஒரு பாடசாலையில் காத்திருப்பார்கள் தானே! □□□

## பெண் பிள்ளை வேதனைகள்

இதயத்தின் மனசக்குள்  
காட்டு மழை நனைவாய்  
கனவு  
அழியும் நினைவுகள்  
அழகே  
மதுர மலர் இதழே!  
பிரளயத்தின் பிரசவமோ  
பிறர் அறியாப் பரவசம்



பிரசவத்தின் பூக்காலம்  
திரும்பப் பெறாத அன்பு  
இதயம் பார்த்த நேரம்  
ஒரு பக்கப் பார்வை  
குரூர விழி  
யாருக்கு வேண்டிய வார்த்தை  
பெண் பிள்ளை வேதனைகள்.

- கல்வயல்.வே.குயாரசாமி



## மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ச்சி சில சிறந்த வழிகள்

மகிழ்ச்சியோடு வாழ்வதற்கும் உள நெருக்கீடுகளைக் கையாள்வதற்கும் உளவியலாளர்கள் பல முறைகளைப் பரிந்துரைத்துள்ளனர். அவற்றுள் எனது கண்ணோட்டத்தில் பயனுள்ளது எனக் கருதுபவற்றைத் தெரிவுசெய்து சொந்த அனுபவம்சார் சிந்தனைகளையும் சேர்த்து இங்கு கொடுத்துள்ளேன். அனைத்தையும் ஆன்மீக, உளவியல், உறவு, சமூகம், நடத்தை, உடல்செயல், அணுகுமுறையென வகைப்படுத்தி முக்கியத்துவத்தின் அடிப்படையில் ஒழுங்குபடுத்தியுள்ளேன்.

### அ. ஆன்மீக அணுகுமுறை

கடவுள் நம்பிக்கை கொண்டவர்களுக்காக இப்பகுதிக் கருத்துகள் முன்வைக்கப்படுகின்றன.

#### 1. இறைத்தியானம்:

இறைவனை நெஞ்சில் நிறுத்தி அவரையே தியானித்துக்கொண்டிருப்பது மனத்தை ஆழமாகச் சாந்தப்படுத்தவல்லது. அவருடன் அனுபவங்களைப் பகிர்வதைவிட இது வேறுபட்டது. இதில் இறைவனில் மாத்திரம் கவனம் அனைத்தும் ஊன்றிநிற்க உள்மனம் அவரில் இலயிந்து நிற்கும். இது தொடர்ச்சியான பழக்கத்தால் ஏற்படும் ஒன்று. இறைத்தியானம் உடலைச் சாந்தப்படுத்தி அதனை ஓய்வு நிலைக்கும் கொண்டு வந்து விடுகின்றது. விருப்பமான தெய்வத்தின் பெயரை ஆறுதலாக மனதுள் உச்சரித்தல் (நாம ஜெபம்) ஆரம்பத்தில் உதவியாக இருக்கும்.

#### 2. இறையுறவு:

திரௌபதையின் துகிலூரியப்பட்டுக் கொண்டிருக்க அவள் கண்ணனை நோக்கிக் கைகளை விரித்து, அபயக்குரல் எழுப்ப, அவர் அவளது துகிலைப் பெருகச் செய்து காப்பாற்றியமை பாடம் தரும் அனுபவம். இறைவனோடு, அல்லது உனக்குப் பிடித்த தெய்வத்தோடு அன்புறவை ஏற்படுத்திக்கொள். உன் அன்றாட அனுபவங்களை அத்தெய்வத்தோடு பகிரும் பழக்கத்தைக் கடைப்பிடி. அத்தெய்வத்தைத் தொழுது பழகு. காலையிலோ மாலையிலோ

அமைதியான சூழலிலே இது இடம்பெறுவது நல்லது.

"சுமை சமந்து சோர்ந்திருப்போரே எல்லோரும் என்னிடம் வாருங்கள். நான் உங்களுக்கு ஆறுதல் தருவேன்" (இயேசு)

"தனக்குவமை இல்லாதான் தான் சேர்தார்க்கல்லால் மனக்கவலை மாற்றல் அரிது."

"பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி அழுதிடப் பாற்கடல் ஈந்த பிரான்."

#### 3. நன்றியுணர்வு காட்டு:

சொந்த அனுபவங்களை இறைவனோடு பகிர்ந்து அவரோடு அன்பு அனுபவங்கள் அதிகரிக்க அதிகரிக்க வாழ்வு அவரது அன்பு மயமாக இருப்பதான அறிவுத் தெளிவு ஏற்படும். அவ்வாறு இறைவனின் அன்புச் செயல்களை அடையாளம் காணும்போது அவருக்கு நன்றி கூறும் பழக்கத்தை வளர்த்துக்கொள். இது உன் மனதிலுள்ள உளநெருக்கீட்டைத் தணிப்பதோடு மகிழ்ச்சியை உன்னில் பெருகச் செய்யும்.

#### 4. மனச்சாட்சியோடு நட:

நல்ல மனச்சாட்சியின் குரலுக்குச் செவி சாய்த்து நடப்பது நிச்சயம் உளநெருக்கீட்டைக் குறைக்கும். உள்ளம் உறுத்தாத வாழ்வு அமைதியான உறக்கத்துக்கு இட்டுச்செல்லும். அதற்கு எதிராகச் செயற்படும் ஒவ்வொரு விடயமும் உளநெருக்கீட்டை அதிகரிப்பதாகவே அமையும்.

### ஆ. உளச்செயல் அணுகுமுறை

#### 1. உன் வாழ்வின் சந்தோசங்களை நினை:

இது முக்கியமானது. வாழ்வை இரசிப்பதற்கு இதுவே சிறந்த வழி. விட்ட தவறுகளிலிருந்து, ஏற்பட்ட இழப்புகளிலிருந்து பாடத்தைக் கற்றுக்கொண்டுவிட்டு மகிழ்ச்சியான அனுபவங்களை மீட்டுப்பார்.

#### 2. உன் பெறுமதியை நினை:

நீ பெறுமதியான ஆள். யார் எக்குறை சொன்னாலும் உன்னில் நிச்சயம் தனித்துவமான நல்ல பண்புகள் திறமைகள், ஆற்றல்கள் உண்டு. ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



அவற்றை அடையாளம் கண்டு உன்னை நீயே பாராட்டக் கற்றுக்கொள்.

### 3. மதிப்பீடுகளை ஒழுங்குபடுத்து:

உன் வாழ்வின் மதிப்பீடுகளைத் தெளிவுபடுத்து. எது அதிக முக்கியம் என்பதை அறிய முயல். எவை அதிக முக்கியமோ அவற்றிற்கே உன் கவனம், நேரம் என்பனவற்றை அதிகம் ஒதுக்கு. இதில் தெளிவற்றிருப்பது முக்கியமற்ற விடயங்களில் ஈடுபடவைத்து முக்கியமானவற்றைச் செய்வதற்கான நேரத்தை வீணாக்கிவிடும். அந்த வகையில் உன் வாழ்வின் இலட்சியத்தை ஒட்டிய தாச அமையுமாறும் பார்த்துக்கொள். உன் வாழ்வின் மதிப்பீடுகளின் அடிப்படையிலேயே உன் வாழ்வை அமைத்துக்கொள். பிறர் வாழ்வின் போலி மதிப்பீடுகளின் அடிப்படையில் வாழ்வை அமைக்காதே.

### 4. பொருத்தமான இலட்சியம் கொண்டிரு:

உன் திறமைகள், ஆற்றல்கள், கல்வி என்பனவற்றின் அடிப்படையில் இலட்சியத்தை உருவாக்கு. பிறரது பொருத்தமற்ற இலட்சியங்களை உனதாக்காதே.

### 5. யதார்த்தமான எதிர் பார்ப்புகளையே உருவாக்கு:

நாம் நினைப்பதுபோல் எல்லாம் நடந்து விடுவதுமில்லை. நாம் பிறரிடம் எதிர் பார்ப்பது போல் அவர்கள் நடந்து கொள்வதுமில்லை. மற்றவர்கள் தாம் செய்வதாகச் சொல்லும் எல்லாவற்றையும் காப்பாற்றுவார்கள் என்று கருதக் கூடாது. அவர்களது கட்டுப்பாட்டை மீறியும் பல சம்பவங்கள் நடக்கலாம். நீ நினைப்பதுபோல அல்லது எதிர் பார்ப்பதுபோல அல்லது அவர்கள் வாக்களிப்பது போல நடப்பார்கள் என நம்பாதே. எதிர் பாராமல் எதுவும் நடக்கலாம் என்பதை ஏற்றுக்கொள்.

### 6. குற்ற உணர்வை நீக்க முயல்:

குற்ற உணர்வுகளை யதார்த்த பூர்வமாக எடைபோடு. உனக்குக் குற்ற உணர்வு ஏற்படுத்தும் ஒவ்வொரு விடயத்தையும் பட்டியலிடு. அறியாமையால் அறியாத வயதில் செய்திருந்தால் அவற்றை வெட்டிவிடு. நீ செய்ய விரும்பாதபோதும் பிறரது அழுத்தம், சூழல் அழுத்தத்தால் செய்தவற்றை அடுத்து நீக்கு. தற்போதுள்ள அறிவு முதிர்ச்சி இருந்திருந்தால் எவற்றைச் செய்திருக்க மாட்டாயோ அவற்றை அடுத்து நீக்கு. உண்மையான குற்றங்கள் எஞ்சியிருந்தால், உரியவர்களுக்கு ஈடுசெய்யும் முயற்சியில் ஈடுபடு.

### 7. நேரத்தைத் திட்டமிடு:

நேரத்தைத் திட்டமிட்டு அதன்படி செயற்பட முயற்சி செய். ஒவ்வொன்றையும் செய்வதற்கு எவ்வளவு நேரம் தேவை என்பதை விபரமாகத் திட்டமிடுவது இலகுவில் செய்யலாம் என்ற மனநிலையை ஏற்படுத்தும். அவ்வாறே உடனே செய்யக்கூடியவற்றை உடனே செய்து முடிக்க முயலவேண்டும்.

### 8. இயலுமானதைச் செய்:

உன்னால் இயலுமான வரையில் உயர்ந்த தரமாக எதையும் செய்யவேண்டுமென்ற மனப்பாங்கைக் கொண்டிரு. நீ செய்யும் அனைத்து விடயங்களிலும் எந்தக் குறையும் இருக்கவே கூடாது என்று நினைத்துச் செயற்படுவது உனக்கும் உன்னோடு சேர்ந்து செயற்படுவோருக்கும் நிம்மதியின்மையை ஏற்படுத்தும்.

### 9. ஆக்கநிலைக் கற்பனை:

மனத்தைச் சாந்தப்படுத்தும் அல்லது ஓய்வடையச் செய்யும் அல்லது நன்மையளிக்கும் விடயங்களைக் கற்பனை செய்தலே இம்முறையாகும். அமைதியான ஏரி, அழகிய வயல், அழகிய இயற்கைக் காட்சி போன்றவற்றைக் கற்பனை பண்ணலாம். அவ்வாறே வாழ்வில் மிக மன அமைதியோடு இருந்த அனுபவத்தை உணர்வு பூர்வமாக உள்ளீதியாக அனுபவித்துப் பார்க்கலாம். அதன்போது உடல் ஓய்வு நிலையிலிருக்க வேண்டும். இக்காட்சி அல்லது அனுபவத்தை அதிவிபரமாகக் கற்பனை பண்ணுதல் முக்கியமானதாகும். இதன்போது அதே சுவை, வாசனை, ஒலி, காட்சி... என்பனவற்றை அனுபவிக்க முயற்சிக்க வேண்டும்.

### 10. உளநெருக்கீட்டு நேரத்தை அவதானி :

ஒரு நாளில் எந்தக் கட்டத்தில் உனக்குக் கடுமையான உளநெருக்கீடு உள்ளது என்பதை அவதானி. காலையிலா? மதியமா? பின்னேரமா? இரவா? அவ்வாறே வருடத்தில் உளநெருக்கீடு நிறைந்த காலத்தை அவதானி. இதற்கேற்ப உன்னை ஆயத்தம் செய்.

### 11. முன்னாயத்தம் மேற்கொள் (innoculation):

ஏற்படவுள்ள உளநெருக்கீட்டுச் சூழலை அது உண்மையாகவே தற்போது நிகழ்ந்து விட்டதாக முன்கூட்டியே கற்பனை பண்ணி அவற்றைக் கையாள மேற்கொள்ளக்கூடிய நடைமுறைத்திட்டங்கள் பற்றி அதிவிபரமாகச் சிந்திப்பதே இம்முறையாகும். இதில் உள ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளீ மலர்



நெருக்கீட்டுச் சூழலை எவ்வாறு சிறப்பாகக் கையாளாமென முன்கூட்டிச் சிந்தித்தலே மிக முக்கியமானதாகும் (Janis, 1984)

## 12. உளநெருக்கீடுகளை மதிப்பிடு:

உளநெருக்கீட்டை ஏற்படுத்தும் அனைத்து அனுபவங்களையும் பட்டியலிடு. ஒவ்வொன்றிற்கும் அருகில் அவற்றின் தாக்க நிலைக்கு 0-10வரை புள்ளியிடு. மிகக் குறைவானதாயின் 0, மிகக் கடுமையானதாயின் 10 என்ற அடிப்படையில் புள்ளியிடு. பின்னர் உன்னால் மாற்றக்கூடிய வற்றுக்கு அருகில் "முடியும்" என்றும் உன்னால் மாற்ற முடியாதவற்றுக்கு அருகே "முடியாது" என்றும் எழுது. இது வீண் கவலைகளை விலக்க உதவும்.

## 13. கண்ணோட்டத்தை மாற்று:

உளநெருக்கீட்டுச் சூழல் உளது கட்டுப் பாட்டை மீறிய ஒன்றாக அமையும்போது, அதனை நோக்கும் விதத்தை மாற்றுதல், புதிய கோணத்தில் பார்த்தல், அது பற்றி உளது மனப்பாங்கை மாற்றிய மைத்தல் என்பனவே சிறந்த முறையாக அமை கின்றது. (Smith & Ellsworth, 1987) கடினமான சூழலில் நல்லதைக் காணும் மனப்பாங்கு கொண்டோர் உள நெருக்கீட்டினால் நசுக்குப் பட்டுப்போவ தில்லை. இவர்கள் தம் உளநெருக்கீடு பற்றிக் குறைந்தளவே துன்பதை அனுபவிப்பதோடு அவற்றை நல்லமுறையில் கையாளவும் செய்கின்றனர் (Silver & Wortman, 1980).

14. உளநெருக்கீட்டை சவாலாக மாற்று: உன்னால் கட்டுப்படுத்தக் கூடிய சூழலாயின், அதை ஒரு சவாலாக எடுத்து அதனைக் கட்டுப் பாட்டிற்குள் கொண்டுவருதலே சிறந்த கையாளல் முறையாகும். கம்பியூட்டர் கற்காததால் பல இடர்களை எதிர்கொள்ளும் ஒரு மாணவன் அதனைச் சவாலாக எடுத்து அதனைக் கற்க முயற்சி மேற்கொள்ளல், ஆங்கிலம் தெரியாததால் வாழ்வில் முன்னே முடியாததை உணரும் மாணவி ஆங்கில ரியூசனுக்குச் சென்று அதில் முழுமனத் தோடு ஈடுபடல் இத்தகை சவாலாக எடுத்தலேயாம்.

## 15. வாழ்வில் இலக்குகளை மாற்றியமை:

உளநெருக்கீட்டுச் சூழல் மாற்ற முடியாத ஒன்றாக அமையும்போது, இலக்குகளை யதார்த்தபூர்வமாக மாற்றியமைத்தலே சிறந்த வழியாகும். விபத்தில் சிக்கித் தன் காலை இழந்த நடனக்காரப் பெண், தான் ஒரு நடன ஆசிரியையாக மாறுவதற்கான முயற்சியை மேற்கொள்வதே

சிறந்த கையாளல் முறையாக விளங்குகின்றது. அடையமுடியாத இலக்குகளைக் கைவிடு.

## 16. அகஉரையாடலில் ஈடுபடு:

"நான் நல்ல ஓய்வாக நிம்மதியாக சந்தோசமாக இருக்கிறேன்", " என்னால் இதை நல்ல முறையில் கையாளமுடியும்." என்று மனதுள் உணர்ந்து கூறிக்கொள்வது மனத்தையும் உடலையும் சாந்தப்படுத்தும். துன்பவேளைகளில் உன்னுள் நிகழும் தவறான அகஉரையாடலை அடையாளம் கண்டு பொருத்தமான அகஉரையாடல்களை உருவாக்கிக்கொள்.

## 17. கவலைப்பட தனிநேரம் ஒதுக்கு:

பாரதூரமில்லாத விடயங்களுக்குக் கவலைப்படுவதற்கென்று ஒரு நேரத்தை ஒதுக்கி அவ்வேளையில் மாத்திரம் கவலைப்படக் கற்றுக்கொள்.

## இ. உறவுச் செயல் அணுகுமுறை

### 1. உறவுநிலைகளைத் தெளிவாக்கு:

உன்னுடன் உறவில் உள்ளவர்களில் யாருக்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது என்பதில் தெளிவுபெற முயற்சி செய். அதாவது யார் உன்னில் உண்மையான அன்பு அக்கறை என்பதுபற்றிச் சிந்திக்க நேரம் கொடு.

### 2. மன்னிக்கக் கற்றுக்கொள்:

அன்பானவர்கள் மனதைப் புண்படுத்தும் போது அவர்கள் செய்த நன்மைகளை, அவர்களின் நற்பண்புகளை நினைத்து அவர்களை மன்னித்து மறந்து உறவை மீண்டும் தொடரக் கற்றுக்கொள்.

### 3. எல்லோருக்கும் பிடித்த ஆளாக முயலாதே:

இது கடவுளாலும் இயலாத ஒன்று. எல்லோரையும் எல்லா நேரமும் மகிழ்ச்சிப்படுத்த முடியாது என்று உனக்கு நீயே கூறிக் கடைப்பிடி. எந்தெந்த விடயத்தில், யார் யாருக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்பதில் தெளிவடைந்து, உன்னால் செய்ய முடியாதபோது கனிவாகப் பிறருக்குச் சொல்லக் கற்றுக்கொள். ஆனால் பிறரைக் கஷ்டப்படுத்தாமல் அவர்கள் விரும்பிச் செய்யக்கூடிய வேலைகளை அவர்களைக் கொண்டு செய்ய முயல்.

### 4. நல்லன நோக்கு:

நல்ல குணங்கள், திறமைகள் இல்லாதவர்களை இல்லை. "குற்றம் பார்க்கில் சுற்றம் இல்லை." ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



நல்லதை நோக்குவது உறவைச் சூழகமாக்கும், மன்னிப்பதை எளிதாக்கும். ஆனால் அவர்களது பலவீனம் உனக்கோ உன்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கோ சேதம் விளைவிக்குமா என்பதையும் எடைபோட்டுக்கொள்.

#### 5. பாராட்டு:

உறவாடுபவர்களில் நல்லனவற்றைக் காணும்போது உண்மையாகவே பாராட்டு, அவ்வாறே பிறர் உண்மையாகப் பாராட்டும்போது மகிழ்ச்சியோடு ஏற்று இரசி.

#### 6. யதார்த்தமான நன்றி:

உனக்கு யார்யார் உதவிபுரிந்தார்களோ அவர்களுக்கு நன்றியுள்ள ஆளாக வாழ். நீ உதவும்போது எல்லோரிடமும் நன்றியை எதிர்பார்ப்பதை நிறுத்து. நன்றி காட்டப்படும்போது மகிழ்ச்சியோடு அதை ஏற்றுக்கொள்.

#### 7. பிறரிடம் கற்றுக்கொள்:

மகிழ்ச்சியோடு, சாந்தத்தோடு வாழ்வோரை, உளநெருக்கீடுகள் பிரச்சினைகளை ஆரோக்கியமாகக் கையாள்வோரை அவதானித்து அவர்களிடமிருந்து நல்ல பாடங்களைக் கற்றுக்கொள்.

#### 8. காதலில், நட்பில் தகவல் சேகரி:

நீ காதலிக்க அல்லது நட்பாக்க விரும்பும் நபர்பற்றி நீ கொண்டிருக்கும் கருத்துகளைமட்டும் நம்பிக்கொண்டிருந்து, ஏனைய நல்லவர்கள், நம்பிக்கையானவர்கள் மூலமும் தகவல் பெற்று உறவாடு.

#### 9. உதவி நாடு:

உன் பிரச்சினைகளைக் கையாள்வதற்கு அவசியம் ஏற்படும்போதும் நெருக்கீட்டை ஆரோக்கியமாகக் கையாள்வதற்கும் அன்பானவர்களது உதவியை நாடத் தயங்காதே. இது முக்கியமானது. கவலை துன்பங்களை மனதில் நிறுத்து அதில் உழன்றுகொண்டிருப்பது கற்பனை ரீதியான சிந்தனைகளை உருவாக்கிப் பிரச்சினைகளைச் சிக்கலாக்கிவிடும்.

#### 10. நகைச்சுவை சேர்:

நகைச்சுவையாகப் பேசும் பண்புள்ளவர்களுடன் நேரம் கழித்துக்கொள். அவ்வாறே நகைச்சுவையான படங்கள் பார். பகிடிகள் வாசித்து மகிழ். தரமான பகிடிகளில் மட்டும் ஈடுபடு. தரக்குறைவான பகிடிகளுக்குச் சிரிக்காதே.

## ஈ. சமூகநல அணுகுமுறை

### 1. சமூகத்துக்கு நன்றியாயிரு:

உன் வாழ்வுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் சமூகத்திலுள்ளவர்கள் எவ்வாறு பங்களிப்புச் செய்தார்கள், செய்கின்றார்கள் என்று நினைத்துப் பார்த்து அவர்களுக்கு நன்றியுள்ள ஆளாக இரு.

### 2. சமூக நலனுக்குப் பங்களிப்புச் செய்:

சமூக நலனின் ஈடுபாடு கொண்டு இயங்கு. நீ வாழும் சமூகத்தை நீ மேம்படுத்த முயல். உன்னாலான பங்களிப்புகளை வழங்கு. அத்தகைய போக்கை உன்னோடு வாழ்பவர்களிலும் ஊட்ட முயற்சி செய். சமூக நலனுக்குப் பங்களிப்புச் செய்வோருக்கு ஆதரவு வழங்கு, அவர்களைப் பாராட்டு. அதாவது பொதுநல மனப்பாங்கை வளர்த்துக்கொள்.

### 3. ஏழைகள், ஆதரவற்றோருக்கு உதவு:

வசதிபடைத்த ஆளாக நீ வாழ்ந்தால் ஏழைகளின் கல்விக்கும் ஏனைய முன்னேற்றங்களுக்கும் திட்டமிட்ட முறையில் தொடர்ச்சியாக உதவி செய். அவர்கள் முன்னேறிய பின்னர் வேறு ஏழைகளுக்கு உதவிசெய்.

## உ. நடத்தை அணுகுமுறை

### 4. இசைகேட்டு இரசி:

இசைகேட்டு இரசிக்க நேரம் ஒதுக்கு. இதுவும் மனதை மகிழ்ச்சிப்படுத்திச் சாந்தப்படுத்த வல்லது. இத்தகைய இசை சாந்தப்படுத்தும், மகிழ்ச்சிப்படுத்தும் பாடலாக அல்லது வாத்திய இசையாக அமைய வேண்டும். இசை கேட்கும்போது எவ்வளவு குறைந்த சத்தத்தில் கேட்க முடியுமோ அந்த அளவில் கேட்கவேண்டும். சூழலிலுள்ள மென்மையான இசைகள் மனதை இலகுவாக்கி விடுகின்றது. எனவே சோக இசை கேட்பதைத் தவிர்க்க வேண்டும். தொடர்ச்சியாகச் சத்தமான இசையைக் கேட்பது உடல், உள்ளத்தில் இறுக்க நிலையை உருவாக்கும். சத்தமான வேகமான இசையைத் தவிர்க்கவேண்டும். அயலவர்கள் சத்தமான இசைபோட்டால் அவர்களோடு கனிவாகப் பேசி அச்சத்தத்தைக் குறைக்க முயற்சி செய்.

### 5. அழகிய சூழலை இரசி:

இயற்கையான அழகிய சூழல்களில் நேரம் கழிப்பது மனதுக்கு இரம்மியமானதாக அமைவதோடு மனதில் மகிழ்ச்சியையும் மன ஓய்வையும் ஏற்படுத்தும். உனக்குப் பிடித்த சூழலாக



இது அமையுமாறு பார்த்துக்கொள். உ-ம். கடற்கரை, ஏரி, வயல்வெளி, மலைத்தொடர்....

**6. அழகான சூழலை உருவாக்கு:**

வாழும் இடம், தொழிலிடம், கற்கும் இடம் என்பனவற்றை அழகாக, துப்பரவாக அமைக்க நேரம் செலவழி. உ-ம். இயற்கைக் காட்சி நிறைந்த படங்களைத் தொங்கவிடல், அழகிய ஓவியங்களை மாட்டிவைத்தல், பூஞ்செடிகளை வைத்தல், பூக்கொத்துகளை பாத்திரங்களில் வைத்தல்.

**7. பொருட்களை ஒழுங்காக வைத்துக் கொள்:**

என்ன பொருளை எங்கே வைப்பது என்பதைப் பழக்கமாக்கிக் கொள்ளுங்கள். இது பாரிய உளநெருக்கீட்டை தவிர்க்க உதவும். இல்லாவிட்டால் தேடிக் கிடைக்காதபோது உளநெருக்கீடும் உறவு நெருக்கடிகளும் ஏற்பட வழிவகுக்கும்.

**8. தேவையற்றவற்றை அகற்று:**

தேவை வரும் வீணாக எறியக்கூடாது என்று தேவையற்றவற்றைச் சேர்த்துச் சேர்த்து வைப்பதும் உளநெருக்கீட்டின் காரணியாக மாறிவிடுகின்றது. சேர்த்து வைப்பதா இல்லையா என்பதை உடனடியாகத் தீர்மானித்து விட வேண்டும். வேறு யாருக்கும் உதவும் என்றால் அவர்களிடம் கொடுத்துவிடுவது நல்லது. விற்றுப் பணமாக்கக் கூடியவற்றை தாமதமின்றிச் செய்து முடித்துவிடவேண்டும். தேவையற்றது என்பது நிச்சயமானால் உடனேயே குப்பைத் தொட்டியில் போட்டு விடுவதே சிறந்தது. பெரிய குப்பைத் தொட்டி உளநெருக்கீட்டை நீக்கப் பிரதான வழிகளில் ஒன்று என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது.

**9. வரவுக்கேற்ப செலவு செய்:**

பிறர் வாழ்வது போல ஆடம்பரமாக வாழாதே. இதனால் கடன் தொல்லையும் நிம்மதியின்மையுமே மிஞ்சும். சேமிக்கும் பழக்கத்தைக் கடைப்பிடி. வீண் செலவுகளைக் குறைத்துக்கொள்.

**ஊ. உடல்செயல் அணுகுமுறை**

**1. உறங்கு:**

போதுமானளவு நித்திரை கொள். நீண்டநாள் நித்திரை கொள்ள முடியாவிடின் உடற்சுகமாக்குநர் துணைநாடு. அவ்வாறே ஓய்வெடுக்கவும் நேரம் ஒதுக்கு.

**2. உடல்-உள ஓய்வுப் பயிற்சி செய்:**

உடலை ஓய்வுநிலையில் வைத்துக் கொண்டு கண்களை மூடி அருகில் கேட்கும் இயற்கையின் சத்தத்தைக் கேட்பது உள்ளத்தையும் ஓய்வுக்குக் கொண்டுவரும். இதனைக் காலை மாலை பழக்கப்படுத்தின் விரைவாக உடல்-உள ஓய்வுநிலையடையலாம்.

**3. மூச்சுப்பயிற்சி செய்:**

ஒழுங்காக ஆழமாக மூச்சுப்பயிற்சி செய். இது இரத்தத்தில் அதிகளவு ஓட்சிசன் உள்வாங்கப் படப் பங்களிப்புச் செய்வதால் உடனடியாக உடல் ஓய்வு நிலையெய்தும்.

**4. உடற்பயிற்சி செய்:**

இது உடலிற்கு ஆரோக்கியத்தையும் உடல்பற்றிய நல்ல உணர்வையும் மனத்தில் உருவாக்கும். அவ்வாறே யோகாசனம் செய்தல், ஓடுதல், நடத்தல் உடல்நிலையில் மாற்றம் கொண்டுவரும். ஆடல், நீச்சல், கயிறடித்தல், துள்ளி நடத்தல், யோகாசனம் என்பன பயன் தரக் கூடியவை. உடற் பயிற்சிகள் ஒருவருக்குத் தன் உடல்மீது கட்டுப்பாட்டைக் கொடுப்பதோடு அடைவு உணர்ச்சியையும் ஊட்டுகின்றது. (J.D.Brown, 1991).

**5. மசாஜ் பண்ணு :**

ஒரு கையால் மறு கையை மசாஜ் செய்வது நல்லது. அவ்வாறே பயிற்சிபெற்றவர்களின் துணையால் முழு உடல் மசாஜ் செய்வதும் உடலை ஆழமான ஓய்வுநிலைக்குக் கொண்டுவரும். உள்ளங்கைகள் இரண்டையும் ஒன்றாக உரசிவிட்டு இரண்டு உள்ளங்கையையும் இரண்டு கண்களிலும் சற்று நேரம் வை. இது மனதுக்கு இதமான உணர்வைக் கொடுக்கும்

**6. சத்தான உணவு உண்:**

இது உடலை ஆரோக்கிய நிலையில் வைத்திருக்க உதவுவதால் மனமும் நல்ல நிலையை அடைய வாய்ப்பு அதிகம். அவ்வாறே அளவோடு நேரத்துக்கு உண்ணலும் முக்கியமானது. உணவில் கட்டுப்பாடாக இருக்க முயற்சி செய்.

**7. நிமிர்ந்து இரு:**

உளநெருக்கீட்டின் போது உடம்பு கூன ஆரம்பிக்கும். அப்போது மூளைக்கு இரத்தோட்டம் குறைவடைகின்றது. இதை அவதானித்து நிமிர்ந்து இருக்கக் கற்றுக்கொள்.



### 8. உடற்பாரம் குறை:

உடற்பாரத்தைக் குறைத்தலும் உளநெருக்கீட்டைக் குறைக்கும். ஏனெனில் பாரமான உடல் சமையுணர்வைக்கொடுத்து உளநெருக்கீட்டை ஏற்படுத்துவதாக அமைந்து விடுகின்றது.

### 9. பொழுதுபோக்கில் ஈடுபடு:

உன்னை ஓய்வுபடுத்தும் பொதுபோக்குகளில் ஈடுபட்டு, பூந்தோட்டம் அல்லது தோட்டம் செய்வதைப் பொழுதுபோக்காகக் கொள்ளுதல் இயற்கையுடன் ஒன்றித்து உளநெருக்கீட்டைக் குறைக்க வல்லது.

### 10. தீய பழக்கங்களைத் தவிர்த்துக்கொள்:

மன ஓய்வடைய தவறானவற்றை உட்கொள்ளாதே. மது, புகைத்தல் கபேயினை, மது, போதைப்பொருள். இவை பதட்டம், எரிச்சலடைதல் என்பனவற்றைத் தூண்டும் தன்மை கொண்டது.

மகிழ்ச்சி என்பது நமது மனப்பாங்கில், கண்ணோட்டத்தில்தான் பெரும்பாலும் தங்கியுள்ளது. எனவே மகிழ்ச்சிக்குத் தேவையான மனப்பாங்குகளில் முக்கிய கவனம் செலுத்தி ஏனையவற்றையும் கடைப்பிடிப்புகள். மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்து மகிழ்ச்சியான சமுதாயத்தை உருவாக்குங்கள்!

## நிஜங்களின் நிழலைத் தேடி...

நம்மை நம்மிலிருந்து  
அந்நியப்படுத்தும்  
முரண்பாடுகளின்  
முடிச்சுக்கள்  
அலிழ்ந்து விடுமோ என்ற  
ஐயப்பாட்டில்  
வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம்.  
நிழல்களை நிஜங்களாக  
பிரதிபலித்து பிரதிபலித்து  
வாழ்ந்து பழகிப் போன  
எம் வாழ்வு நிலையின் மீது  
நிஜங்கள் அறுபட்டு  
போலிச் சித்தாந்தங்கள் தான்  
வேரூன்றிப் போயின.  
எந்தப் புள்ளியில்  
வாழ்வைத் தொலைத்தோம்  
என்று தெரியாமல்  
குண்டடி பட்ட குருவியின்  
சிணுங்கலாய் தொடர்கிறது  
எம் சிணுங்கல்கள்.  
'லிட்டில் பூச்சிகள்' தானாய் வந்து  
விளக்கில் விழுந்தபோதும் கூட  
அழுது ஆர்ப்பரிப்பவர்கள் தான்  
நாங்கள்.  
மனிதத்தின் பண்பு நிலைகள்  
என்றும் எம்மிடையே  
இமயத்தை போன்றது தான்.  
எம் குரல் வளைகள் நசுக்கப்பட்டவை  
தான் - ஆனாலும்

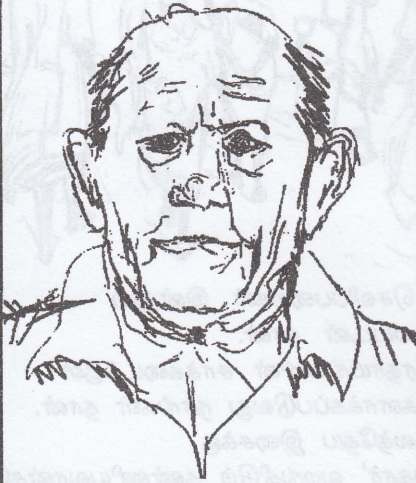


எம் செலிப்பறைகள் இன்னும்  
கூர்மையுடன் தான்.  
சம்பிரதாயங்களின் சாக்கடைக்குள்  
சகதிகளாக்கப்படுவது நாங்கள் தான்.  
மேலைத்தேய இசைக்கு  
'ஆஸ்கார்' வழங்கிடும் கண்ணியவான்களே  
எங்கள் புலம்பல்களையும்  
உங்கள் பரிசீலனைக்கு எடுத்துச்  
செல்லுங்கள்.  
இப்போதும் இங்கு  
புலம்பல்கள் தான் தேசிய கீதம்.  
இப்படித் தான் நகர்கின்றன  
ஒவ்வொரு நாழிகைகளும்.  
ஆனாலும் அழிந்த கோலத்தில்  
நாங்கள் மட்டும்  
தொலைந்த புள்ளியாய்

- வெ.துஷ்யந்தன்



# தாய் மாமன்



தெனியான்

ஓசை எழுப்பாமல் திருடன்போல தெரு ஓரத்துத் தகரப்படலை மெல்லத் திறந்து மூடுகிறது.

இப்படித் திறந்து மூடி பதுங்கிப் பதுங்கி உள்ளே வருகின்றவர் வேறு யாருமல்ல, மாமாதான்.

மாமா இப்பொழுது உடல் மெலிந்து நல்லாத் தளர்ந்து போனார். அவர் கரங்கள் வலுஇழந்து போய்விட்டன. அவைகளில் எப்பொழுதும் ஒரு நடுக்கம். அந்தக் கரங்களில் ஒன்று ஊன்றுகோலைப் பற்றிப் பிடித்திருக்கும். மறுகரத்தினால் படலையை மெதுவாகத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வருகின்றார்.

மாலை கருகும் மைமல் வேளை.

அவர் இந்த நேரம் பார்த்துத்தான் என்றைக்கும் இரகசியம் போல வந்து போகின்றார்.

தனது வருகையைப் பிறர் அறிந்து விடாத வண்ணம் உள்ளே வந்து வாசலில் நின்று மெல்லக் குரல் கொடுப்பார்.

இப்போ எந்த அசுக்கையுமில்லை.

படலையில் இருந்து சில மீற்றர் தூரம் உள்ளே வந்தாக வேண்டும். மாமா வந்து கொண்டிருக்கிறார். இந்தத் தூரத்தைத் தாண்டி வருவதற்கே அவருக்கு சில நிமிடங்கள் வேணும். மூச்சிரைக்க வந்து வாசலில் மெல்ல அமர்ந்து விடுகின்றார்.

வீட்டுக்கு வெளியே பக்கம் பக்கமாக இரண்டு தூண்களை நிறுத்தி, அதற்கு மேல் பிளாற் கூரையை நீட்டிப்போட்டு, அதன் கீழ் படிகள் அமைத்து, பக்கங்களில் அரைச் சுவர் வைத்த வாசல்.

மேற்குப்புறமாக உள்ள அரைச்சுவரில் தூணின்மேல் தனது வளைந்த முதுகை வைத்துச் சரிந்து ஆசுவாசமாக அமர்ந்திருப்பார். கால்கள் இரண்டுக்கும் இடையில் கைத்தடி சார்த்தி இருக்கும். எப்பொழுதும் அவர் வந்து அமர்ந்து கொள்ளும் இடம் இதுதான். இன்னொரு இடத்தில் மறந்தும் போய் உட்காரமாட்டார்.

"மாமா உள்ளுக்கு வாருங்கோ!"

"வேண்டாம்"

அவர் இந்த இடம் விட்டு எழுந்து வரப்போவ தில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும்.

சந்தர்ப்பத்துக்குத் தகுந்த ஒரு சாக்குப் போக்குச் சொல்லிக் கொண்டு இடையிடையே வந்து இப்படி உட்கார்ந்து கொள்ளுவார்.

எனக்குத் தெரியும், அவருக்கு என்னைக் காணாமல் இருக்க இயலாது.

எனக்குந்தான் அப்படி; பல தினங்கள் அவரைக்கண்டு கொள்ளவில்லை என்றால் மனசு அவரைத் தேட ஆரம்பித்து விடும்.

என் சொந்தப் பெயர் சொல்லி பிறர் என்னை அழைப்பார்கள் உறவுக்காரர்கள் உறவு முறை

ஜீவந்தி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



சொல்லுவார்கள். அவருக்கு மாத்திரம் நான் 'ராசு' என் பெயரை அவர் தன் வாயால் கூறி என் செவிகள் இதுவரை கேட்டதில்லை.

"ராசு!"

இதய ஆழத்துள் இருந்து எழுந்து அடித் தொண்டையால் மெல்ல வெளிப்படும் அந்தக் குரலில்தான் எத்தனை நெருக்கம் இறுக்கமான பிணைப்பு! பாசத்தின் குளிர்ச்சி!

இன்னொரு தடவை மாமா இப்படி அழைக்க வேண்டுமென மனசு ஏங்கும்.

முதற் குரல் வந்த பிறகும் நான் மௌனத்திருக்கின்றேன். இன்னொரு தடவை அழைக்கட்டும்.

"அப்பு ராசு!"

மாமாவின் இதயம் அவர் குரலாக வந்து என் இதயத்தைத் தொடுகிறது.

நான் சிலிர்த்துப் போகின்றேன்.

என்னால் மௌனமாக இருக்க இயலவில்லை.

"வாறன் மாமா" எழுந்து வாசலுக்கு வருகின்றேன்.

மாமா அவருக்குரிய இடத்தில் காய்ந்துபோன பனம் ஓடியலாக சுருண்டு போய் இருக்கின்றார்.

நான் அவருக்கு எதிர்ப்புறத்து அரைச்சுவரில் வந்து அமருகின்றேன்.

மாமா மெல்லத் தலையைத் திருப்பி காலில் இருந்து தலைவரை நோக்கி எனது முகத்தில் வந்து அவர் பார்வை தரித்து நிற்கிறது.

அவருக்கு முதுமையிலும் கூர்மை மழுங்காத விழிகள்.

மெல்லிய இருளிலும் என்னைச் சரியாக அவதானிக்கின்றார். அவர் விழிகளில் முன்னர் இருந்த கலக்கம் இப்ப தெளிகிறது.

"ராசுவுக்குச் சுகமில்லையாம்"

"காச்சல்"

"டெங்கோ... என்னவோ புதுப்புது வருத்தங்கள் சொல்லுகினம்"

"இது... சாதாரண காச்சல்"

"கொதிக்காச்சல்... தலையிலே வெய்யில் பட்டுப்போச்சு... எத்தனை நாள்!"

"ஒரு கிழமை ஆச்சு!"

"ஹூம்... எனக்கார் சொல்லுகினம்!"  
மாமாவின் பெருமூச்சு அவர் நெஞ்சச் சுவையாக காற்றோடு கலக்கிறது.

ஆனால் யாரையும் குறையாக வாய் திறந்து ஒரு வார்த்தை மாமா சொல்லமாட்டார்.

எதைக் கேட்டாலும் மாமா ஒருபதில் வைத்திருக்கின்றார். அது எனக்குத் தெரியும், தெரிந்து கொண்டே அவரிடம் கேட்கின்றேன்.

"மாமா சாப்பிடுங்கோ!"

"மத்தியானம் நல்ல சாப்பாடு"

"ஒரு தேத்தண்ணி!"

"குடிச்சிட்டத்தான் வந்தனான்."

மாமா வெளியே போய் வாய் நனைத்துவிட்டு வீடு வருகின்றாரென அவர் மருமகள் அறிந்தால் போதும், அவள் நெருப்பு எடுத்துக் கொண்டு நிற்பாள். வாய் திறந்து சீறுவாள் அவள் நாவின் சுட்டெரிக்கும் அக்கினிச் சுவாலையில் அவர் வெந்து கருகிப்போகின்றார்.

"அவருக்கு வயிறு நிறைய எந்த நேரமும் கொட்டுறது போதாதெண்டு ஊரிலே பூசை பாத்துப்போட்டு வந்திருக்கிறார்."

"மூண்டு நேரமும் வயிறு வெடிக்க விழுங்க வேணும்"

"வெட்கம் மானமில்லையே வீட்டுக்குவீடு கைஏந்தி நக்கித் திரிகிறார்."

"தின்னாமல் கொள்ளாமல் கிடந்து குறண்டினவர் இப்பதான் வாயைத்திறந்து திண்டு தள்ளறார்"

மாமாவுக்கு வந்து வாய்த்த மருமகள் அவர் மனைவி போலத்தான் அவர் மனைவியின் தம்பி மகள்.

அவள் கண்ணில் அவர் படும் போதெல்லாம் இல்லாத பொல்லாத பழிகள் சொல்லிச் சொல்லி அவமதித்துக் கொண்டிருக்கின்றாள்.

அவரைக் கேலி செய்வதும் கேவலப்படுத்துவதுமே அவளுக்கு வேலை.

"அத்தான் உங்கடை அப்பா சும்மா கிடக்கிறாரில்லை"

"அவரை அடக்கி வைச்சுக் கொண்டு கிடக்கச் சொல்லு"

"எப்பபாத்தாலும் பசிக்குது... பசிக்குதெண்டு..."

"ஓமாம் அவர் உழைச்சிங்கே குவிச்ச வைத்திருக்கிறார்... உழைச்சுழைச்சு ஆருக்கோ குடுத்துப்போட்டு..."

"வீட்டிலே இருந்து எந்த நேரமும் பழஞ்சீலை கிழிஞ்சதுபோல புறுபுறுத்தால் வீடு விடியுமே!"

"அந்த நாயை வாயை மூடிக்கொண்டிருக்கச் சொல்லு"

"பட்டினி போட்டால் தான் கொழுப்பு அடங்கும்"

அவர் மகன் மனைவி சொல் கேட்டு எப்பொழுதும் அவரைத் திட்டித்தீர்த்துக் கொண்டிருக்கின்றான்.

மாமா வாய் திறப்பதில்லை. மனைவியுடன் வாழ்ந்த காலத்திலும் அப்படித்தான். அது அவர் சபாவம்.



எவரோடும் அதிர்ந்து பேசி அறியாதவர். அவசியமில்லாது அடுத்த வீட்டுப் படலை திறக்காதவர். தனது கையே தனக்குத் துணை என்று நம்புகின்றவர். யாரிடத்திலும் போய் கை ஏந்தி நிற்காதவர்.

"நான் உழைக்க வேணும். என்னை உழைப்பிலே தின்னவேணும். அது எவ்வளவு சந்தோஷம். அப்பதான் சாப்பிட்டது எனக்குச்சமிக்கும்."

மாமா மந்திரம்போல இதைச் சொல்லிச் சொல்லி வாழ்ந்தவர். எவர் வீட்டுக்கும் அவர் இப்ப போய்வருவதில்லை. ஆனால் என்னைப் பார்க்காமல் இருக்க மாத்திரம் அவருக்கு இயலுவதில்லை. அவர் என்னைத் தேடிக்கொண்டு வந்து போவது வீட்டில் அறிந்தால்...

"வீட்டிலே திண்டு கிடப்பம் தின்னாமல் கிடப்பம் இவர் ஊரெல்லாம் போய்ச் சொல்லி பறை அடிச்சுப் போட்டு வாறார்"

"எங்கடை கதையளை மற்றவைக்குப் போய்ச் சொல்லித் திரிகிறார்"

"வயிறுதான் இஞ்சை மனமெல்லாம் எங்கோ!"

"வீட்டிலே சின்ன அலுவல் செய்ய ஏலாது... ஊர் உலாத்த மட்டும் ஏலும் இண்டைக்கு அவர் வரட்டும் வரட்டும்."

கண்வள் வீடுவந்து சேர, அவள் காத்திருந்து பழி மூட்டி விடுவாள்.

"என்ன... அவன் வீட்டுக்கு இந்த நாய் போனதே! எத்தனை நாள் சொல்லுறது அங்கே நக்கப்போகாதை எண்டு. உன்னைக் கொலை செய்தாலும் எனக்கு வாற ஆத்திரந்திராது. ராசு... ராசு... எண்டு என்ன எடுத்துக் கொண்டு போய் ஒளிச்சொளிச்சுக் குடுக்கிறார்!"

அவன் துள்ளிக் குதிக்கின்றான். கை நீட்டி அவருக்கு அடித்தும் இருக்கின்றான்.

அந்தக் குடும்பத்தில் இருக்கும் எல்லாருக்கும் என் மீது ஒரு வெறுப்பு. இப்படி ஒரு உணர்வை அவர்கள் மனங்களில் வளர்த்து விட்டவன் அவர் மனைவி தான்.

மாமா தேடிக் கொண்டு என்னிடம் வருவார். அதிகநேரம் தரித்திருக்க மாட்டார்.

இனி இங்கிருந்து புறப்பட்டு விடுவாரென மனதில் நான் எண்ணிக்

கொண்டிருக்க, வீட்டுவாசல் வயிற் திடீரென ஒளிக்கிறது. மாமாவை இப்பதான் நான் நன்றாகப் பார்க்கின்றேன்

ஓ... மாமா!

வாடிச் சோர்ந்து போன முகம். பஞ்சடைந்த கண்கள். கத்தரிக்கப்படாமல் வளர்ந்து சுருண்டு கலைந்து தொங்கும் வெள்ளை முடி. தாடையிலு உதட்டிலும் மயிர் வளராத சருமத்தில் சுருக்கங்கள். வரிவரியாக மடிந்து உள்ளே ஒட்டின வயிறு. அரையில் அங்கங்கே கிழிந்து கிடக்கும் சாரம்.

அந்தச் சாரம்... மெல்லிய பச்சை வண்ணத்தில் தடித்த கோடுகளும், சிறிய கறுப்பு மஞ்சள் கோடுகளும் குறுக்குப்பாடாகப் போட்டிருக்கும் அந்தச் சாரம்...

மாமா அந்தரப்பட்டு என்னைத் திரும்பிப்பார்க்கின்றார். நான் உள்ளே பார்த்துக்கூரல் கொடுக்கின்றேன். "லயிற்ரை நிப்பாட்டுங்கோ!"

லயிற் அணைந்து போகிறது.

அந்தச்சாரம் மாத்திரம் தெளிவாக... மிகத்தெளிவாகத் தெரிகிறது.

மாமாவின் உள்ளத்து உணர்வுகளை புரிந்து கொண்டு முதுமைக்காலத்தில் அவரை வைத்து பாதுகாத்து அன்பாக நடந்தத் தெரியாத அவர் மகன் அவர் இரசனையை விளங்கிக் கொண்டா அந்தச் சாரத்தை அவருக்கு வாங்கிக் கொடுத்தான்.

அந்தச் சாரம்...

ஒரு தீபாவளி தினம். ஊரெல்லாம் கொண்டாட்டம் எங்கள் எங்கள் வீடும் ஊரில்தான் ஆனால் ஏழைகளுக்கு என்ன கொண்டாட்டம்!

மூன்று அக்காமருக்குப் பிறகு நான் ஒரு அருமைத் தம்பி. பிறந்து மூன்று ஆண்டுகளில் அப்பாவைத் தின்றவன். மூன்று அடுப்புக்கர்கள் போல இருக்கும் பெண் பிள்ளைகளுக்குப் பின்னர் அடுப்பில் வைத்து எரிக்கும் விறகு கட்டையாகப் பிறந்தவன் நான் என்று சொன்னார்கள் என்னால் எங்கள் குடும்பம் எரிந்து போனது என்றார்கள்.

அம்மா, அக்காமார் மூவரும் இரவுபகல் என்று பாராமல் ஓய்வில்லாது பளை ஓலைப் பாய் இழைத்துத்தான் குடும்பத்தின் வயிறு நனைந்தது.

இந்தக் குடும்பத்தில் என்ன கொண்டாட்டம்!

தீபாவளிக்கு முதல் நாள் பள்ளியில் ஒன்றாகப் படிக்கும் பக்கத்துவீட்டு நண்பன் குமாரைவழமைபோலத் தேடிக்கொண்டு விளையாடுவதற்காகப் போகின்றேன்.

"வா... வா..."

வெகு உற்சாகமாக அவன் என்னை வரவேற்கின்றான். வீட்டுக்குள்ளே ஓடிச் சென்று நீலநிறக்காற் சட்டை ஒன்று, வெள்ளை ரீசேட் ஒன்றைக் கையில் தூக்கி வந்து பெருமையோடு காட்டுகின்றான்.



“அப்பா நேற்று வாங்கி வந்து தந்தவர். இனி கிழிஞ்ச களிசான் பள்ளிக் கூடம் போட்டுக் கொண்டு வரமாட்டேன்”

“தம்பி உனக்குப் புது உடுப்பு எடுக்கயில்லையே!”

அவன் அம்மா கேட்டுக் கொண்டு அருகே வருகின்றா.

“இல்லை அதை”

“ஆ... அம்மா பிறகு வாங்கித் தருவா” ஆதாரவாக எனது தலை மெல்லத் தடவுகின்றார்.

“வா.... நாதன் வீட்டை போவம்” தனக்குப்புது உடுப்புக் கிடைத்திருக்கும் உற்சாகத்தில் குமார் அழைக்கின்றான்.

“வேண்டாம்.... அங்கே போக வேண்டாம்” தடுக்கின்றா அவன் அம்மா.

“அவன் இரண்டு பேரையும் வரச் சொன்னவன், போவம்... வா...” குமார் சந்தர்ப்பத்துக்குத் தகுந்த பொய்யைக் கூறிகையில் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு போகின்றான்.

நாங்கள் இருவரும் வந்திருப்பது கண்டு நாதனுக்குப் பெரிய புளுகம் கரைபுரண்டு ஓடுகிறது.

“வாங்கடா.. வாங்க... இதிலை நில்லுங்கோ வாறன்” முன்மண்டபத்துள் இருவரையும் நிறத்தி விட்டு உள்ளே ஓடிச் சென்று வீட்டுக்கதவைத் திறப்பினால் படாரென்று திறந்து அறைக்குள்ளே நுழைந்து ஒரு பையைக் கையில் தூக்கிக் கொண்டு வேகமாகத் திரும்பி வருகின்றான்.

தீபாவளிப் புத்தாடைகளை எதிர் பார்த்து வந்திருக்கும் எங்களுக்கு அவன் கையில் பையைத் தூக்கிக் கொண்டு வருவது அதிசயமாக இருக்கிறது.

“இஞ்சை பாருங்கோ...!” பைக்குள் கையைவிட்டு ஒவ்வொன்றாக வெளியே எடுக்கின்றான்.

பெட்டி வெடி, கோர்வை வெடி, சக்ரவாணம், வெள்ளிவிறிசு, புவாணம்...

ஒவ்வொன்றாக வெளியே எடுத்து வைக்கின்றான் எங்களை அலட்சியமாக கர்வத்துடன் நோக்குகின்றான்.

நாங்கள் இருவரும் விழிகளில் ஏக்கம் வழியப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றார்கள்.

“டேய் நாளைக்கு வாருங்கடா!”

“நாங்களும் கொளுத்தத் தருவியார்”

“அதிலை வேலையில்லை. நான் கொளுத்திறதை வந்து பார்த்துக் கொண்டு நில்லுங்கோ!”

“டேய்... என்றை புது உடுப்புகள்..” உள்ளே போய் அலுமாரியைத்திறந்து எடுத்துக் கொண்டு வருகின்றான். ஜீன்ஸ்.. முழுக்கைக்கேட்... ஒருசாரம்.

“நாதன் சாரம் கட்டப் போறான்ரா!” எங்கள் இருவருக்கும் எல்லாம் புதுமையாக இருக்கிறது. நாங்கள் இன்றுவரை ஒருசாரம் அரையில் கட்டிப்பார்த்த அனுபவம் எங்களுக்கு இல்லை. எங்களுக்கு பள்ளிக் கூடத்துக்கு வீட்டுக்கு விளையாட்டுக்கு கோயிலுக்கு படுக்கிறதற்கு... குளிக்கிறதற்கு... எல்லாத்துக்கும் அரைக்காற்சட்டைதான்.

“நாதன் இதெல்லாம் எங்கெடா வாங்கினது!”

“ரவுனிலே வாங்கி வந்தவர். அப்பாவுக்கு ரவுனிலே பெரிய கடை இருக்குத் தெரியுமா!”

சாரத்தைத் தொட்டுப் பார்க்க வேண்டும் போல ஆசையாக இருக்கிறது. நாதன் கைகளில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு நிற்கின்றான்.

இருவரும் தொட்டுத்தடவிப் பார்க்கின்றோம். அப்போ வெளியே சென்றிருந்த அவன் அம்மா இந்தச் சமயம் உள்ளே வருகின்றான்.

“டேய் தரித்திரங்கள்... என்னடா செய்கிறியள் நாளைக்கு நாதன் உடுக்கைக்கே வந்து பார்க்கிறது தானேயடா! இப்ப தொட்டளைஞ்சு ஊத்தையாக்கிறியளே மூதேவிகள்”

அவன் கை ஓங்கிக் கொண்டு பாய்ந்து வருகின்றான்.

நாங்கள் தம்பினோம் பிழைத்தோமென்று வெளியே ஓடிவருகின்றோம்.

நான் நேரே அம்மாவைத் தேடிக்கொண்டு போகின்றேன். அம்மா எங்கள் வீட்டுக்குடிசைக்குள் தலை குனிந்து இருந்து பாய் இழைக்கின்றா. அம்மாவின் பாயில் அம்மாவுக்கருகே சின்னக்கா, இன்னொரு பாயைப் பெரியக்காவும் மற்றக்காவும் இழைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

அவர்கள் எல்லோரது கரங்களிலும் ஒரு வேகம், ஒரு அவசரம்.

“அம்மா... அம்மா...”

அம்மாவின் கவனம் முழுவதும் பாயை இழைத்து முடிப்பதில் தான்.

“அம்மா... அம்மா... எனை அம்மா... அம்மோவ்”

“என்ன...! இதுகளை மாலைப்படுகிறதுக்குள்ளே இழைத்து முடிச்சு, மானாண்டிச் சந்தைக்குக் கொண்டு போய் வித்தாத்தான் இரவாவது சோறு காச்சித் தரலாமெண்டால்... அதுக்குள்ளே நீ வந்து கிண்டிக் கொண்டு நிற்கிறாய்”

அம்மாவுக்குப் பின்புறமாக வந்து முதில் சாய்ந்த ஜீவந்தி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



வண்ணம் கழுத்தைக் கட்டிப்பிடக்கின்றேன்.

“அம்மா... அம்மா... என்றை அம்மாச்சி..”

“விட்டா... விட்டா... உன்றை அம்மா தான் என்னத்துக்கு இப்ப வளைக்கிறாய்!”

“அம்மா.. எனக்கொரு சாரம் வாங்கித்தானை”

“சாரமோ...!”

“ஓமோம் சாரந்தான்”

‘பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போடுகிற துக்குக் களிசான் இல்லை’

“களிசான் வேண்டாம்... சாரந்தான் வேணும்”

அம்மா வாய்திறக்கவில்லை கைவேகமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

“ஓமெண்டு சொல்லெனை... ஓமெண்டு...”

“எப்ப வேணும் நாளைக்கு..”

“நாளைக்கோ..?”

“நாளைக்குத்தானே தீவாளி.”

“விட்டா... அம்மாவை!” சின்னக்கா சீறுகின்றாள்

“பிள்ளை நீ பேசாமல் இரு!”

அவனுக்கும் அவளுக்குந்தான் அடிக்கடி மோதல் வரும். அந்த மோதல் இப்ப வந்து விடாமல் அம்மா தவிர்க்க நினைக்கிறா.

“அம்மா ஓமெண்டு சொல்லெனை” என்கிறாள் பெரியக்கா.

“சொல்லிப்போட்டு...” பொய்

சொல்லி என்னை ஏமாற்றுவதற்கு அம்மா விரும்பவில்லை.

“அக்கா, ராசு என்னவாம்!” கட்டட வேலைக்குக் கூலியாளாகப் போகும் மாமா கேட்டுக் கொண்டுவந்து சேருகின்றார்.

“தீபாவளி கொண்டாடப் புதுச்சாரம் வேணும்...” என்கிறாள் சின்னவள்.

“அவன் சின்னப்பிள்ளைக்கு ஆசையாத்தானே இருக்கும்” அவர் திரும்பி ஆழமாக என்னைப் பார்த்துவிட்டு எங்கள் குடிசைக்குப்பின்னாலுள்ள தனது குடிசை நோக்கி போகின்றார்.

எனக்குத் திருப்தியான பதில் கிடைக்கவில்லை. மனவெப்பிசாரத்துடன் போய்ப்படுத்திக் கொள்ளுகிறேன்.

மறுநாள் புலர்ந்து கண்விழிக்கும் போதும் அந்த நினைவோடுதான் எழுகின்றேன்.

மாமாவின் குடிசைப் பக்கமாகப் போகின்றேன் மாமா வேலைக்குப் போவதற்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டு நிற்கின்றார்.

“தீபாவளி நாள் வேலைக்கு வெளிக்கிடுகிறாய். வேலை செய்ய ஆர்வர்ப்போகினம்”

“அவசர வேலை செய்து முடிக்க வேணும்மெண்டு மேசன் சொன்னவர்”

“பெரியமேசனுக்கு பொருத்தமான பெரியமுட்டான் நீதானே.. போ...போ...!”

அவர் மனைவி சொல்வதை மாமா காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை. அவர் அங்கிருந்து புறப்பட்டு வெளியே சென்று விடுகிறார்.

நேரம் நடுப்பகல் தாண்டி விட்டது. சகோதரிகள் மூவரும் தலை முழுகித் தோய்ந்து, பழைய உடுப்புகளை உடுத்தித்திக் கொண்டு கூந்தலை விரித்து உரைபோட்ட வண்ணம் இருக்கிறார்கள்.

“தம்பி வாடியப்பு... முழுகுவம்”

“மாட்டன்... சாரம் வாங்கித் தந்தால்தான் முழுகுவன்”

“இண்டைக்கு என்னெண்டு வாங்குறது... பிறகுவாங்கித்தாறன்”

“இல்லை இண்டைக்கு வேணும்”

“வா அப்பு... தீபாவளிநாத்து முழுகவேணும்”

“முடியாது... சாரம்...”

அம்மா கெஞ்சிக் கெஞ்சிப் பார்த்து விட்டு இறுதியில் எதற்கும் நான் இசைந்து போகாததால் தான் மட்டும் போய் நீராடிவிட்டு வந்து விட்டாள்.

“மோகன்... மோகன்... வா... நாதன் வீட்டை போவம்” குமார் வந்து புத்தாடைகளை அணிந்து கொண்டு வீட்டு முற்றத்தில் நின்று அழைக்கின்றான்.

“நான் வரயில்லை நீ போ”

அவன் அங்கிருந்து மெல்லத்திரும்பிப் போகின்றான். சற்று நேரத்தின் பின்னர் நாதன் வீட்டில் இருந்து பெரிதாக வெடிச்சத்தம் கேட்கின்றது. வாணம் பூப்பூவாகச் சொரிந்த வண்ணம் வானத்தில் மிதக்கிறது. மாலைப் பொழுது நெருங்கிக் கொண்டு வருகிறது.

“ராசு...!” வாஞ்சையுடன் அழைத்த வண்ணம் மாமா வருகின்றார். அவர் கையில் சுருட்டிய காகிதப் பொதி ஒன்று.

“இந்தா ராசு... இதைக் கட்டு”

மாமா தந்த காகிதப் பொதியைக் குலைத்துப் பார்க்கின்றேன். சாரம்... ஆகா சாரம்...!

மளமள வென்று சாரத்தை உடுத்துக் கொண்டு குமாரைத் தேடிக் கொண்டு ஓடுகின்றேன்.

பின்பு அவனோடு சேர்ந்து கொண்டு நாதன் வீட்டுக்குப் போகின்றேன்.



“எட நீயும் சாரம் உடுத்திருக்கிறியா?” அவன் அலட்சியமாகக் கேட்கின்றான்.

கால்கள் ஓர் இடத்தில் எனக்குத் தரித்து நிற்பதாக இல்லை. திரும்பி எங்கள் வீட்டுக்கு வருகின்றேன்.

எங்கள் வீட்டுக்குப் பின்புறம் இருக்கும் மாமா வீட்டுக்கு ஓடுகின்றேன்.

“டேய் இஞ்சை வா!”

மாமியின் கழுக்குக்கண்கள் என்னைக் கண்டு விட்டன. அவள் முகம் மாறுகிறது. பொறாமையுடன் என்னை நோக்குகின்றாள்.

அவள் எதிரில் போய் நான் தலை நிமிர்ந்து நிற்கின்றேன்.

“புதுச்சாரம் கட்டித்தீவாளி கொண்டாடுறாய். ஆரடா வாங்கித் தந்தது உனக்கு கொம்மாவே! அவள் அமசடக்குக்காரி இல்லை இல்லை எண்டு சொல்லிச் சொல்லி...”

நான் வாய்திறக்கவில்லை.

“என்னடா வாயை மூடிக் கொண்டு நிற்கிறாய்

வாயுக்கை கொளுக்கட்டையே! கொம்மா தானே வாங்கித் தந்தவள்!”

“இல்லை”

“பின்னை ஆர்?”

“மாமா”

“மாமாவோ...?”

“ஓம் மாமாதான்”

“இவரோ...! கட்டின பெண்டிலுக்கு மானத்தை மறைக்க ஆனமான துணியில்லை. பிள்ளை குட்டியள் கிழிஞ்ச உடுப்பு.. ஊத்தை உடுப்பு போட்டுத் திரியிதுகள். நல்ல நாள் பெருநாளுக்கு அதுகளுக்கொரு துண்டுத் துணியில்லை.... அவர் தன்ரை செல்லத்துக்கு ராசுவுக்கு சாரம் வாங்கிக் குடுத்திருக்கிறார்.

அவள் பெரிந்து தள்ளுகிறாள்

மாமா தலைகுனிந்து மௌனமாகக் குந்தி இருக்கிறார்.

“இப்பதானே எனக்கு விளங்குது. வேலை செய்த கூலிக்காசு எங்கே எண்டு கேக்க... நாளைக்குத்தல்லாமெண்டு சொன்னவை எண்டு பொய் சொன்ன நீ. நல்ல நாள் பெருநாளிலே கூலி தராமலே விட்டவை”

அவள் வாய்திறந்து ஏச ஏச மாமா கேட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றார். அவருக்குக் கோபம் என்பது வருவதே இல்லை.

அவள் மனதிலுள்ள ஆத்திரம் முழுவதும் முழுவீச்சுடன் பட்டென்று என்மீது திரும்புகின்றது.

“தறுதலையாகத் திரியும் தேப்பனைத் தின்னிக்கு எல்லாம் நீ குடுக்கிற செல்லம்”

அவள் சொல்லி வாய் மூடுவதற்கு முன்னம் மாமா சீறிக் கொண்டு பாய்ந்தெழுந்து அவள் குடுமியில் பிடித்து இழுத்து அவளைக் கீழே தள்ளுகின்றார்.

“எட பெண்ணையா.. எடபெண்ணை... என்னை விட்டா... உனக்கும் கோள்வம் வருகுதே யெடா... பெண்டில் பிள்ளையைப் பாக்க வக்கில் லாத பெண்ணையெடா! நீயும் ஒரு ஆம்பிளை யோடா நான் எண்ட படியால்தான் உனக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு பிள்ளையும் பெத்தனான்.

அவள் நிலத்தில் விழுந்து கிடந்து அமுது புரண்டு வாய்க்கு வந்த வாரெல்லாம் அவரைத் திட்டுகிறாள்.

நான் அவளைக்கண்டு அஞ்சி வீட்டுக்குத் திரும்பி ஓடிவந்துவிடுகின்றேன்.

மாமா அன்று வாங்கி வந்து எனக்குத்தந்த அந்தச் சாரம்... மாமா இப்ப கட்டிக் கொண்டிருக்கும் இந்தச்சாரம் போல... அதே வண்ணங்கள்.. அதே கோடுகள்...

“மாமா என்னோடை வந்திருங்கோ...” ஒரு தினம் கேட்டேன்.

மாமாவின் பார்வை என்விழிகளை ஊடுருவிப் போகிறது

“ராசு.... நீவேறெ.அவன் வேறெயல்ல.. எனக்கு இரண்டும் பிள்ளையள் தான். ஆனால் உலகம் என்ன சொல்லும்! பெத்த தேப்பனைக் கை கழுவிவிட்டிட்டான் எண்டு அவனைப் பழி சொல்லும்”

மாமா சொல்வதில் ஒரு நியாயம் இருக்கிறது. நான் அதை உணர்ந்து கொள்ளுகிறேன்.

அவன் என்ன சொன்னாலும் எப்படித் தடுத்தாலும் மாமாவால் என்னை விட்டு மாத்திரம் விலக முடியவில்லை.

அப்பா இறந்த அன்று மாமா என்னைத் தூக்கி நெஞ்சில் வைத்து தோள்மீது சாய்த்து அணைத்துக் கொண்டார். அந்த மாமா இன்றுவரை என்னைப் கீழே இறக்கி விட்டு விடுவதற்கு இன்னும் இயலவில்லை.

மாமா இனி தரித்திருக்கப் போவதில்லை. ‘ராசு நான் போவிட்டு வாறன்’

ஊன்று கோலைக் கையில் எடுத்து ஊன்றி ஊன்றி மெல்ல மெல்ல அவர் நடந்து போகின்றார்.

அவர் நடப்பதற்கு ஆதாரமான ஊன்று கோலைத் தானும் எடுத்து அவர் கையில் கொடுக்க இயலாது, நான் அசையாது அமர்ந்திருக்கின்றேன்.



# நீளுகை

அவன் புறப்பட்டபோது  
ஏராளமானவற்றைத் தன்னோடு  
எடுத்துப்போனான்  
மாந்புச் சட்டைப்பையில் ஜெக்கநாத்தின்  
சட்டமீடப்பட்ட நீழற் படமொன்று  
சிறிய துணியொன்றில்  
பக்குவமாய்ப்பொதி செய்யப்பட்ட  
அவனது புண்ணிய  
தானத்துத்தானியம் கொஞ்சம்  
சொந்தத் தோட்டத்திற்  
பறித்த அரைப்பழமான  
மாய்பழங்கள் எட்டு  
இரவிரவாய்க் கண் விழித்து  
அம்மா தயாளித்த  
வெண்ணெய்யும் சர்க்கரையும் கலந்த  
அரிசிப் பலகாரத்துண்டங்கள் பத்து

கூடவே பொக்கிஷங்கொள்ள  
ஓற்றைப் பின்னலும்  
ஆழ்ந்து சுழன்றொளிரும்  
கண்களுமாயிருக்கும் திருமணத்துக்கு முந்திய  
சுயித்திராவின் நீழற்படமொன்று  
சோனாலி அவள் மடியிலமர்ந்திருக்கும்  
நீழற்படமொன்று  
மேலும் சுயித்திரா அவசர அவசரமாய்  
கன்னத்தில் மின்னலென ஆழப்பதித்த  
ரகசியமுத்த மொன்று  
கடும் வற்புறுத்தல்களுக்கும் 'கிற் காற்'  
லஞ்சன்களுக்கும் பிறகு கிடைந்த  
சோனாலியின் பழக்கமில்லாத  
வெட்கம் கலந்த முத்தமொன்று  
என அவன் சுமந்து போன எல்லாமும்  
அவன் 'கார்கில்' யுத்த களத்தைச்  
சென்றடையும் வரை  
உஷ்ணம் ஆறாதிருந்தன.

இன்னும் அவன் எண்ணற்ற அழகைகளையும்  
கண்களில் நிரம்பித் தளும்பிய  
கண்ணீர்த் துளிகளையும்  
அவர்களின் முகங்கள்  
தொலை தூரத் தாரகைகளாய்  
பார்வைக்கு மறையும்வரை  
இதயத்திற் பொத்தியெடுத்துக்  
கொண்டு போனானான்

ஆழ்ந்த உறக்கத்தில்  
வீடு திரும்பினான் அவன்  
மூவர்க்கக் கொடியால் முடப்பட்ட  
ஒருபேழையுள்ளே  
முடிய விழிகளுடனும் பனியால்  
விளைந்த கன்னங்களுடனும்  
வாடிவதங்கியமுகத்துடனும்

இம்முறை அவன்  
எதுவும் கொண்டு வரவில்லை  
சோனாலிக்காக பொம்மைகளோ  
புதுச் சட்டையோ சொக்லட்டோ  
சுயித்திராவுக்கு பாரயில்லாத துப்பட்டியோ  
முகக்குக் கண்ணாடியோ  
எதுவுமின்றி வெறுங்கையாய் வந்தான்

கொடிய அம்பு துளைத்த  
ஒரு பாவமுறியாத பறவையாய்  
ஒருவானூர்தியில்  
வானத்தை வட்டமிட்டு  
நீலத்தில் இறங்கினான்  
பெருங்கூட்டத்தில் திணறிய படியிருந்த  
தன் அம்மாவிடமும்  
தன் சுயித்திராவிடமும்  
தன் சோனாலியிடமும்  
அதுவும் தனது  
பிறந்த நாளன்று!

ஆங்கில மூலம் - சிட்ட கார்டு நோபாத்திரா  
தமிழில் - ந. சத்திய பாலன்



## ஈழத்து ஆரம்பகால இஸ்லாமியத் தமிழ்க் கவிதைகள் ஓர் ஆய்வு

இஸ்லாம் சமயம் முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களின் முயற்சியினாலே அரேபியாவில் வேரூன்ற முன்னர், இலங்கையுடன் வர்த்தக உறவுகளை வைத்துக் கொண்டவரான "அறபிகள்" இஸ்லாத்தின் மறுமலர்ச்சிக்குப் பின் சோனகர், முஹம்மதியர் முஸ்லிம்கள், முஸ்லிம்கள், துலுக்கர் (துருக்கர்) என அழைக்கப்பட்டனர். புராதன இந்தியாவில் அந்நியமக்களைச் சிறப்பாக உரோமரையும் அறபியரையும் கிரேக்கரையும் "யவனர்" என்றே அழைத்தனர். "யவனர்" என்ற தமிழ்ப்பதத்துக்கு "கம்மாளர், ஓவியக்காரர், கண்ணாளர், தோற்கருவி வாசிப்பவன்"1 என்னும் பதங்களுமுண்டு. "யவன்" என்ற சொல்லின் அடியாகப் பிறந்த சோனகரைச் சிங்கள பாளி மொழிகளும் முறையே "யவன்", "யோன்"2 என்றே அழைத்தனர். 'சுவர்க்கத்துக்குரியவன்' என்ற பொருள்படும் "சுவனன்" என்ற பதம் மருவியே சோனகர் என்று வந்தது"3 எனக்கூறுவாருமுள். "ஈழத்திலே ஆரியச்சக்கரவர்த்திகளின் காலத்தின் பின் எழுந்த நூல்களிலே சோனகர் என்ற பதம் காணப்படுகிறது" எனக்கூறும் அப்துல்ரஹீம் "ஹிரசந்தேசய" என்ற நூலில் 'யவன்' என்ற பதம் 'யோன்' என்னும் பெயரில் வழங்கப்படுவதாகக் கூறுவார்.4 போர்த்துக் கேயராலும் அதனைத் தொடர்ந்து ஐரோப்பியராலும் "மூர்" (Moor) என அழைக்கப்பட்ட "ஈழத்து முஸ்லீம் மக்களை இலங்கைச் சோனகர், இந்தியச் சோனகர், மலாயர் என முப்பெரும் பிரிவினராகப் பிரிப்பர்"5 சிங்கள மக்கள், மரக்கலங்களில் ஈழத்துக்கு வந்த இலங்கை வாழ் சோனகரை 'மரக்கல மினிசு' என்றும் ஒரு வகைப்படகுகளில் வந்த இந்தியச் சோனகரை 'ஹம்பங்காரய' என்றும் அழைத்தனர்"6. ஹம்பங்காரய என்னும் சொல்லே தமிழில் 'சம்மாங்காரர்' எனத் திரிந்து வியாபாரிகள் என்னும் பொருளில் வழங்கப்படுகிறது.

கி.பி.எட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்கூற்றில் அரசோச்சிய கலீபா அப்துல் மாலிக் பின் மொர்வான் காலத்தில் அரபு நாட்டிலிருந்து வெளியேறி இலங்கைக்கு வந்த சோனகர்கள், எட்டுப்பிரிவாகப் பிரிந்து இலங்கையின் வடகிழக்கு, வடமேற்கு,

கரையோரங்களான திருகோணமலை, யாழ்ப்பாணம், மாந்தோட்டம், மன்னார், குதிரைமலை, புத்தளம், கொழும்பு, பார்பரீன், காலி முதலிய இடங்களிலே குடியேறினர். ஏறத்தாழ பன்னிரண்டு நூற்றாண்டுப்பாரம் பரியத்தை உடைய இலங்கை வாழ் சோனகர்கள் மொழியால் தமிழர்களுடன் ஒன்றுபட்டவர்களாயினும் இனம், மதம் கலாசாரம் முதலானவற்றால் வேறுபட்டவர்கள். மொழிக்கப் பாறப்பட்டு தமக்கெனப் பிரத்தியேகமான அடையாளங்களைக் கொண்டு விளங்கும் இவ்வினம் செழுமையான இலக்கியப் பாரம் பரியத்தைக் கொண்டது. இவ்வகையில் எண்ணிறந்த இஸ்லாமியப்புவர்கள் மிகச்சிறந்த தமிழ் நூல்கள் பலவற்றைச் சென்ற சில நூற்றாண்டு களாகத் தமிழில் இயற்றியிருக்கின்றனர். தமிழ்க் கவி மரபுக்கு ஒத்தனவாகவும் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கு இயைந்தனவாகவும் விளங்கும் பெரும்பாலான இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் தனக்கேயுரிய பாடுபொருள், அமைப்பு, கவித்துவம், கற்பனையாற்றல், மொழி நடை முதலானவற்றைக் கொண்டு தனித்துவமான இலக்கியங்களாகத் தம்மைத் தகவமைத்தவையாகவும், இஸ்லாமிய கோட்பாடுகளை எடுத்துரைப்பதாகவும் அமைந்த ஆரம்பகால இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள், பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் இலக்கியத் தென்றலில் கூறுவதைப் போல "கற்பனைத்திறத்தினும் பொருட்சிறப்பினும் சொல்லழகினும் கவியமைப்பினும் சிறப்புடன் விளங்குகின்றன."

பழைய தமிழ் மரபைப் பின்பிற்றிச் சிற்றிலக்கியங்களைப் படைத்த ஈழத்து இஸ்லாமியப்புவர்கள் காலவளர்ச்சிக்கேற்ப புதுவகைச் சிற்றிலக்கியங்களையும் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தினர். கிஸ்ஸா, நாமா, படைப்போர், மசலா, முனாஜாத்து போன்றவை முஸ்லீம் புலவர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சிற்றிலக்கிய வடிவங்களாகும். முஸ்லீம் புலவர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட இச்சிற்றிலக்கிய வகைகள் இஸ்லாம் மதத்துக்கேயுரிய சிறப்பிலக்கிய வகைகள் ஆகும். முஸ்லீம் அல்லாத பிறரால் ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



இயற்றப்படாத இச் சிற்றிலக்கிய வடிவங்கள் தமிழரிடத்தில் போதிய கவனத்தைப் பெறாது, இற்றை வரை நிலைத்திருக்கும் வடிவமாகவே காணப்படுகிறது. ஆயினும் ஓரளவுக்கு இச்சிற்றிலக்கிய வடிவங்கள். சு.வித்தியானந்தன் (இஸ்லாமியரும் தமிழிற் புதிய பிரபந்த வகைகளும், இஸ்லாமியத்தமிழிலக்கியக் கட்டுரைக்கோவை), ம.மு.உவைஸ் (இஸ்லாமிய இலக்கியத் தென்றல், இஸ்லாமும் இன்பத்தமிழும்), மு.சாயபு மரைக்காயர் (இஸ்லாமியர் தமிழ்த் தொண்டு), மு.அப்துல் கரீம் (இஸ்லாமும் தமிழும்), மணவை முஸ்தபா (தமிழில் இஸ்லாமிய இலக்கிய வடிவங்கள்) கா.நசீமாபானு (இஸ்லாமியச் சிற்றிலக்கியங்கள்), பி.மு.அக்பர் கான் (மசலா, கிஸ்ஸா) முதலான பரரால் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப் பட்டுள்ளது. இன்றைய நவீன தமிழிலக்கிய ஆய்வாளர்கள் ஆர்வலர்கள் இலக்கியப் படைப் பாளிகள் முதலானோர். ஈழத்து இஸ்லாமிய இலக்கியப் படைப்புக்களை "தமிழ், இஸ்லாமிய இலக்கிய வடிவங்களுக்குட்படுத்தி ஆராயும் தன்மை மிக அருகியே காணப்படுகிறது. இம்முயற்சிகள் தொடர்ந்தும் முன்னெடுக்கப்படும் சந்தர்ப்பத்தில் இஸ்லாமிய தமிழிலக்கியம் புதிய பரிணாமத்தை எய்தும். இதனைப் போன்று இஸ்லாமியரால் இயற்றப்பெற்ற அரபுத்தமிழ் இலக்கியங்களும் தமிழரிடத்தில் போதிய கவனத்தைப் பெறவில்லை.

தமிழக முஸ்லீம் மக்களும் இஸ்லாமியத் தமிழ் புலவர்களும் தமிழ்மரபுக்கியையத் தமிழ்முறையைப் பெரிதும் தழுவி அரபிமொழி எழுத்துருவில் (லிபி) தமிழை எழுதினர். இதுவே அரபுத்தமிழாகும். அதாவது இஸ்லாமியரால் தமிழ் மொழியில் உருவாக்கப்பட்ட மொழிவடிவமே "அரபுத்தமிழ்" எனலாம். முஸ்லீம்கள் அறபு மொழிக்கு ஒரு தனி இடம் கொடுத்தமையால் இஸ்லாமிய அடிப்படையில் எழுந்த நூல்களை அறபு எழுத்தில் எழுதினர். எ.எம்.எ அஸ்ஹ் முதலான அறிஞர்களால் "கிளைமொழியாகக் கருதப்படும் அரபுத்தமிழும் மணிப்பிரவாள" நடையைப் போன்ற இலக்கிய நடை எனலாம். அரபுத்தமிழும் இவ்வகையில் அறபு ஓசைகளாலும் இலக்கிய நடையாளும் தமிழுக்கு செழிப்பைத் தேடித்தந்தது எனலாம்.

"வரலாற்று ரீதியாகவும் சமுதாய ரீதியாகவும் நோக்குமிடத்து, "முதல் முதல் தோன்றிய அரபுத்தமிழ்க் கையெழுத்துப் பிரதி", இதுதான் என்பதை எவராலும் அறுதியிட்டுக் கூற முடியாது"8 ஆயினும் அரபுத்தமிழ் முனைப்பாகக் வளரத் தொடங்கியது சுமார் 350 ஆண்டுகளுக்கு

முன்னர் தான் என மணவை முஸ்தபா போன்ற பரராலும் குறிக்கப்படுகிறது.9 ஈழத்தில் ஆங்கில ஆட்சிக்காலத்தில் செல்வாக்குற்றிருந்த அரபுத் தமிழிலக்கியங்கள் செய்யுள் நடையினும் உரை நடையினும் அமைந்துள்ளன. இஸ்லாமிய மதம் அதன் மார்க்க சிந்தனை, இஸ்லாமிய பெரியார், வள்ளல்களின் வாழ்வியல் நெறி, வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கான முறைமைகள் எனப் பல்வேறு விடயங்களைப் பேசுவதற்கெழுந்த அரபுத் தமிழிலக்கியங்கள் கவித்துவமும் கலையமும் கொண்ட படைப்புக்களாகக் காட்சி தருகின்றன.

முகம்மது அப்துல் லத்தீப் ஆலிம் புலவர், கொழும்பு, செய்கு அப்துற் ரஹ்மான் ஆலிம் முதலானோரால் முறையே இயற்றப்பட்ட "மஜ்லு உல் மதா இகு" வேத விளக்க ஆராட்டு உட்பட பல்வேறு இஸ்லாமியத்தமிழ்ப் புலவர்களால் பாடப் பெற்ற அரபுத்தமிழிலக்கியங்கள் ஈழத்தில் நிறைந்தளவில் காணப்பெற்ற போதிலும் அவை விரிந்த நோக்கில் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படவில்லை. முஸ்லீம் கவிகளால் எழுதப்பெற்ற அறபுத் தமிழிலக்கியங்கள் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப் பட்டன. பாணந்துறை எம்.எம்.எம்.அப்துற் ரஹ்மது (தக்கையா தம்பி) கொழும்பு ஆலிம் ஒருவரால் எழுதப் பெற்ற அரபுத்தமிழ் நூல், தமிழில் "மி: ராஜ்" என்னும் நபி பெருமானவர் களின் தெய்வீக வானுகையாத்திரை" என்னும் பெயரில் மொழி பெயர்த்தார். இவ்வாறான முயற்சிகள் இவர் போன்ற ஒரு சிலராலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஈழத்திலுள்ள அரபு, தமிழ் அறிந்த ஆர்வலர்கள் இம்முயற்சியை முன்னெடுத்துத் தொடர்வார்களே யாயின் அறபுத் தமிழிலக்கியங்களின் நுட்பமுள்ள கவிநயங்களைத் தமிழ் கற்ற யாவரும் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுக் கூற்றுக்குப் பின் அரபுத்தமிழிலக்கியங்கள் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கின. அரபுத்தமிழிலக்கியத்தில் பெருமளவான பார்வையிப்பதங்களும் பெருவாரியான அறப்புப்பதங்களும் இடம் பெற்றமையும் அறபில் உள்ள பிறப்பு ஒலிகளைக்காட்டும் விசேஷ எழுத்துக்கள் தமிழில் உருவாக்கப்படாமையும் தப்ஸீர்களையும், மௌலுத்தகளையும் எழுதும் போது அவை அறபு லபியிலே எழுதப்படல் வேண்டும் என்று முஸ்லீம் மரபுவாதிகள் கூறி வந்தமையும் இதற்குரிய பிரதான காரணங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. அத்துடன் ஆரம்ப காலப்பகுதியில், அரபுத்தமிழ் நூல்களை அச்சேற்றும் முயற்சிகள் ஈழத்தில் போதியளவில் மேற்கொள்ளப்படாமையாலும் அரபுத்தமிழிலக் ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளீ மலர்



கியங்கள் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கின எனலாம். இனிவரும் காலங்களில் ஒலிக்குறிப்பு ஒருமைப்பாடுடைய விசேட தமிழ்ச் சொற்களை உருவாக்கி அதனைப் புலக்கத்தில் பயன்படுத்துவதானும், தமிழ் அரபுச் சொற்களுக்கென விசேட அகராதியொன்றினை தயாரிப்பதனுடாகவும் க.பொ.த.சாதரண, உயர்தர மாணவர்களுக்கு அறபுத் தமிழிலக்கியங்களைப் பாடத்திட்டத்தில் உள்ளடக்கி அவர்களை வழிப்படுத்துவதனுடாகவும், மொழிபெயர்ப்பு, மொழி உருவம் ஆகியவற்றில் கூடிய கவனத்தைச் செலுத்துவதனுடாகவும் அறபுத்தமிழின் அந்தஸ்தை உயர்த்துவதற்கு வழிபிறக்கும். சமூக உணர்வும் தமிழுணர்வும் மீதுறப் பெற்ற முஸ்லிம் புலவர்களின் தமிழிலக்கியப் பணிகள் நன்கு திட்டமிடப்பட்டு முழுமையாக ஆராயப்படுமிடத்து அவை தமிழ் மொழியின் சிறப்புக்கு வழிவகுப்பதுடன் இரு சமூகத்தினரின் நல்லுறவுக்கும் பாஸமாகவும் அமையும்.

போர்த்துக்கேயர் ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக் காலப்பகுதியில் ஈழத்து இஸ்லாமிய இலக்கியங்களின் வளர்ச்சி அருகியே காணப்பட்டன. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் ஈழத்தில் போர்த்துக்கேயர் ஆட்சி வேரூன்றத் தொடங்கிய காலப்பகுதியில் முஸ்லிம் குடியிருப்புக்களில் கணிசமான தொகையினர் தென், தென்மேல் மாகாணங்களில் குறிப்பாக கரையோரப்பிரதேசங்களிலேயே வாழ்ந்தனர். கனத்தூறை முதல் மாத்தறை வரை இக்குடிப் பரம்பல் இடம் பெற்றது. கரையோரப் பிரதேசங்களில் முஸ்லிம்களால் முன்னெடுக்கப் பட்டு வந்த வணிகத்தை அவர்களின் கைகளிலிருந்து தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்த போர்த்துக்கேயர் முஸ்லிம்களுக்குக் கெதிரான வன்முறைகளிலும் ஈடுபட்டனர். காதர்வாலா தலமையில் போர்த்துக்கேயருக்கு எதிராக முன்னெடுக்கப்பட்ட படையெடுப்பும் 1517, 1520 காலப்பகுதிகளில் மீளவும் மீளவும் படைதிரட்டி முஸ்லீம்கள், போர்த்துக்கேயருக்கு எதிராகப் போராடியமையும் அவர்கள்பாற் போர்த்துக் கேயருக்கு காழ்ப்பினைத் தோற்றுவித்தது. அதுவே முஸ்லீம்களின் வாழ்வையும் வளத்தையும் சிதைக்கும் வன்மமாகவும் உருவெடுத்தது. கி.பி. 1560 இல் யாழ்ப்பாணத்துறைமுகம் ஊடாக உள்ளே நுழைந்த போர்த்துக்கேயர் சோனகர் களின் கிட்டங்குகளைத் சூறையாடினர். அத்துடன் கி.பி.1575 இல் மேற்கொண்ட தாக்குதலில் வெலிகமவில் அதிகமான முஸ்லீம்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். இதனைப் போன்று

போர்த்துக் கேயத்தளபதி டீசாவால் மாத்தறையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதலிலும் முஸ்லீம்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டதுடன் பெண்பிள்ளைகளை அவர்கள் சிறைக்கைதிகளாகவும் எடுத்துச் சென்றனர். போர்த்துக்கேயரின் கொடுமைகள் தென்மாகாணத்தில் இடம் பெற்றமையைத் தொடர்ந்து முஸ்லீம்கள் கிழக்கு மாகாணப் பிரதேசங் களை நாடிக் குடிபெயர்ந்தனர். "1626இல் போர்த்துக்கேயரின் எல்லைப் பிரதேசத்திலிருந்து விரட்டப்பட்ட 4000 மக்களை மன்னன் சேனரதன் மட்டக்களப்பில் குடியமர்த்தினான்"10 இவை தவிர போர்த்து கேயரால் முஸ்லீம்களுக்குக் கெதிராக இழைக்கப்பட்ட வன்முறை களாக 1627இல் ஊவா பிரதேசத்துள் நுழைந்து பதுளை நகரை எரித்தமை, இந்தியாவிலும் ஏனைய நாடுகளிலிருந்தும் முஸ்லிம்கள் வந்து ஈழத்தில் குடியேறுவதைத் தடுத்தமை, பாதைகள் அமைக்கவும் பண்டகசாலை நிறுவுவதற்கும் முஸ்லிம்களைப் பயன்படுத்தியமை முதலான, பல்வேறு நிகழ்வுகளைக் கூறலாம்.

வன்முறைகளுக்குள்ளாகி துன்பங்களுக்கும் இடையூறுகளுக்கும் முகம் கொடுக்கும் ஒடுக்கப்பட்ட இனமாக இஸ்லாமியர் காணப்பட்டமையால் இவர்களால் சமயச் சார்புடைய நூல்களையோ சமயச்சார்பற்ற தமிழ் ஆக்க இலக்கியங்களையோ, அறிவியல் இலக்கியங்களையோ படைக்க முடியவில்லை. அதற்குரிய சூழ்நிலைகளையும் இக்காலப்பகுதி கொண்டிருக்கவில்லை.

போர்த்துக்கேயரின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து கி.பி.1658 முதல் 1796 வரையுள்ள ஒல்லாந்த காலப்பகுதியில், முஸ்லிம் வர்த்தகர்கள் மீண்டும் தம் வர்த்தகத்தை விஸ்தரிப்பதில் ஈடுபட்டனர். முஸ்லிம்களின் இந்நிலையைக் கண்ணுற்ற ஒல்லாந்தர் அவர்களது வர்த்தகத்தை தடை செய்வதற்காக வேறு வழிமுறைகளைக் கையாண்டனர். வெளியிடங்களிலிருந்த தமது எல்லைகளில் முஸ்லீம்கள் குடியேறுவதைத் தடைசெய்த ஒல்லாந்தர் முஸ்லீம்களின் காணிகளை வேறு பெயர்களுக்கு மாற்றிக் கொடுப்பதையும் சட்டரீதியாகத்தடுத்தனர். முஸ்லீம்களின் சமய விழாக்கள், கொண்டாட்டங்கள், பிரச்சாரங்களுக்கும் ஒல்லாந்தரால் தடை விதிக்கப்பட்டதுடன் சமய விவகாரங்கள் தொடர்பாக முஸ்லிம்கள் சிங்களவருடன் உறவாடுவதும் தடுக்கப்பட்டது. ஆரம்ப காலங்களில் முஸ்லிம் மக்களுக்கெதிராகக் கடுமையான சட்டங்களை அமுல் நடாத்திய ஒல்லாந்தர் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கடுமையான போக்கைக் கைக்கொள்ளவில்லை. ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



சமூகநிலையிலும் பொருளாதார ரீதியிலும் பெரும் பாதிப்புக்குள்ளான முஸ்லிம்கள் இக்காலப்பகுதியில் திண்ணைப்பள்ளிக் கூடங்களிலும் மசூதிப்பள்ளிக் கூடங்களிலும் தம்மானை கல்வியைக் கற்றனர். இப்பாடசாலை களில் பிரதான கல்வியாகக் 'சூர்ஆனே' கற்பிக்கப்பட்டது. இவ்வகையான மதராசக் கல்வியே இச்சமூகத்தில் முக்கியமாக இருந்தமையால் இதர கல்விப்பாடங்கள் தவிர்க்கப்பட்டன. எனவே உலக வாழ்க்கையின் முன்னேற்றத்தைப் பெறுவதற்கு ஏதுவான கல்வியைத் தேடுதல் முக்கியமற்றதாகக் காணப்பட்டமையால் போர்த்துக்கேயர் காலத்தைப் போன்று இக்காலப்பகுதியிலும் பெருவாரியான இலக்கியங்களை இஸ்லாமியரால் படைக்க முடியவில்லை.

இஸ்லாமியர் தேசியரீதியில் விழிப்புணர்வைப் பெற்ற காலமாக ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலம் காணப்படுகின்றது. பிரித்தானியர் போர்த்துக்கேயரைப் போன்று மதவெறிகொண்டு செயற்பட்டவராக இஸ்லாமையானும் ஒல்லாந்தரைப் போன்று இலங்கையின் பொருள் வளத்தை ஈவிரக்கமின்றி சுரண்டாமையானும் பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் முஸ்லிம்கள் நிலை முந்திய ஆட்சிக்காலங்களிலும் பார்க்கச் சற்றுத் திருப்தி கரமாகவே காணப்பட்டது. முஸ்லிம்கள் தமிழர் சிங்களவரைப் போன்று மேனாட்டுப் பண்புகளில் ஓட்டாது ஆங்கிலேயரோடு நன்கினை யாது வாழ்ந்தமையால் இவர்கள் விசேட சலுகைகள் எதனையும் ஆங்கிலேயரிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ள இயலவில்லை. இதனால் 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுக்கூற்றுவரை இலங்கைச் சோனகர்கள் கலாசாரத்துறையில் ஒதுங்கியும் கல்வித்துறையில் பின்தங்கியும் அரசியல் துறையில் முக்கியத்துவமற்றும் இருந்தனர்.

"அறபு அல்லாத கல்வியைக் கற்றால் மார்க்கம் சிதறும்" என்னும் எண்ணம் கொண்ட வராகக் காணப்பட்ட இஸ்லாமியர் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தில் சமூக முன்னேற்றத்துக்கு ஆதாரசூத்திர கல்வியென்பதை அறிந்து தம் கொள்கையைத் தளர்த்திக் கொண்டனர். ஆரம்பத்தில் 1841 ஆம் ஆண்டு இலங்கைக் குடிசனங்களின் கல்விக்காக மத்திய பாடசாலைச் சங்கம் என்ற பெயருடன் ஓர் அரசாங்கக்கல்வி அபிவிருத்திச்சங்கம் தேசாதிபதி யால் ஏற்படுத்தப்பட்ட போதும் அதில் இஸ்லாமியர் தம் சமூகக் கட்டுப்பாட்டையீறி தம் பிள்ளைகளைக் கிறிஸ்தவக்கல்லூரிகளில் ஆங்கிலம் படிக்க அனுப்பினர். 1930இன் பின் முஸ்லிம்களிடையே பல

கல்விமான்கள் தோன்றி முஸ்லிம்களுக்கு உயர்கல்வி அவசியம் எனக்கூறி நாடுபுராவும் பல்வேறு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர். அறிஞர் சித்திபெப்பை, I.L.M. அப்துல் அஸிஸ் ஒறாபி பாஷா முதலானவர் இஸ்லாமிய சமூக முன்னேற்றத்துக்கு ஆங்கிலக்கல்வியின் அவசியத்தை முன்னிறுத்தி உழைத்தனர். இவர்கள் தவிர எ.எம்.எ.அஸீஸ், ரவுப் பாச்சா, டி.பி.ஜாயா, எம்.சி.எம்.கலீல், M.மீரான் முகிதீன், குவாசி எம்.எம்.அவ்தான், எம்.அப்து முஜீத், அப்துல் காதர், S.A.நசீன், M.S.மார், M.M.S.பெப்பை, S.M.முகிதீன் முதலானோரும் இத்தகையபணியில் தம்மை முழுமையாக இணைத்து அரும்பணி யாற்றினார். இஸ்லாமியப் பேரறிஞர்கள் இக்காலப்பகுதியில் கல்வித்துறையில் அதிக அக்கறை எடுத்தமையால் சோனகர் கல்வித் துறையில் ஓரளவுக்கு முன்னேற்றத்தைக் கண்டதோடு சமூக மறுமலர்ச்சிக் கான பரிகாரங் களையும் தேடத்தொடங்கினர். இதன் பயனாக இஸ்லாமியரும் தமிழிலக்கியங்களைப் படைக்க முற்பட்டனர். தமிழில் ஹஜன, பௌத்த சைவ வைஸ்னவ சமய இலக்கியங்கள் சிறப்புடன் விளங்கியமைக்கண்டு அது போன்று தாமும் இஸ்லாமிய இலக்கியம் படைக்க வேண்டும். என்ற ஆர்வம் முஸ்லிம் புலவர்கள் மத்தியில் காணப்பட்டது. மக்கள் தங்கள் சமயம் சம்மந்தமான விடயங்களையும் இஸ்லாமிய மார்க்க அறிஞர் களின் பெருமைகளையும் தமிழ்மொழியில் கேட்க அவாவினர். இதன் பயனாக இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் ஈழத்தில் வளர்ந்தோங்கிற்று எனலாம்.

ஈழத்தில் முஸ்லிம் புலவர்களின் இலக்கியப் பங்களிப்பு 1800ஆம் ஆண்டின் பின்னரே பெரிதும் ஆரம்பமாகியது எனலாம். தமிழ்ப்புலவர்களுக்கு நிகராக இஸ்லாமியர் தமிழ் இலக்கியங்களைப் படைத்துள்ளனர். ஆயினும் ஈழத்து இஸ்லாமியப் புலவர்கள் பற்றிய விளிவான ஆய்வுகள் எதுவும் வெளிவரவில்லை. அ.சதாசிவம்பிள்ளையின் பாவலர் சரித்திரதீபகம், கணேசையரின் ஈழத்துப் புலவர் வரலாற்றினும், சு.வித்தியானந் தனின் இலக்கியத்தென்றலினும், கனகசெந்தில் நாதனின் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியினும், பேராசிரியர் செல்வ நாயகத்தின் தமிழிலக்கிய வரலாற்றினும், ஆ.சதாசிவத்தின் ஈழத்துக் கவிதைக்களஞ்சியத்தினும், வீ.சி.கந்தையாவின் மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தினும், மு.கணபதிப்பிள்ளை வெளியிட்ட "ஈழநாட்டில் தமிழ்ச்சுடர் மணிகளினும்", எம்.கே.செய்யிது முஹமதுவின் முஸ்லிம் தமிழ் பாரம்பரியத்தினும், துரை மனோகரனின் ஜீவந்தி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியிலும், முசாயபு மரைக்காயரின் இஸ்லாமியர் தமிழ்த் தொண்டிலும், ஏ.ஆர்.எம். சலீமின் ஈழத்து முஸ்லீம் புலவரிலும் முஸ்லீம் புலவர்களைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப் படுகின்றன. ஆயினும் இந்நூல்களில் இஸ்லாமியப் புலவர்களின் சரித்திரங்கள் விரிவாக ஆராயப்பட வில்லை. இந்நூல்களுள் கிழக்கு மாகாண இஸ்லாமியப் புலவர்களை மாத்திரம் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் நூல்களாக மட்டக்களப்பு மான்மியம், ஈழத்து முஸ்லீம் புலவர்கள் என்னுமிரண்டு நூல்கள் காணப்பட யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களை மாத்திரம் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துவதாக அப்துல்ரஹீமின் "யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் வரலாறும் பண்பாடும்" என்னும் நூல் காணப்படுகிறது. பிரதேசப் புலவர்களை மையப்படுத்தி எழுந்த பிரதேச இலக்கியங்களைக் களாகவே இதனை நாம் கொள்ளலாம்.

கலாநிதி துரைமனோகரன், மு.சாயபு மரைக்காயர் முதலானோர் இலங்கையில் தோன்றிய முதல் இஸ்லாமிய இலக்கியமாக பதுறுத்தீன் புலவரால் இயற்றப்பட்ட "முதியித்தீன் புராணத்தை"யே கருதுவர் எமது கைக்கு எட்டியுள்ள இஸ்லாமிய இலக்கியங்களுள் தலையாயதாயும், காப்பிய மரபுக்கமைய எழுதப்பட்டு புராணம் என்னும் பெயருக்குள் ஒளித்திருக்கும் முதல் இஸ்லாமிய ஈழத்துக்காவிய மாகவும் இது விளங்குகிறது. ஹிஜ்ரி 1231 ஆம் ஆண்டு (கி.பி.1811) எழுதப்பட்ட இந்நூல் நபிகள் நாயகத்தின் பேரரசான முகியித்தீன் அப்துல்காதர் ஜீலானியைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டது. இரு பாகங்களைக் கொண்ட இந்நூலில் முதற்பாகம் நாட்டுப் படலம், நகரப்படலம் தொடங்கி சேணம் உயிர் பெற்றது ஈறாக 40 படலங்களையும் 2100 விருத்தப்பாக்களையும் உள்ளடக்கியுள்ளது. இரண்டாவது பாகம் கடலில் காயிபானவனை மீட்டி கல்யாணம் செய்வித்த படலம் முதலாக காபு மலைக்கப்புறத்தார் வகுலு கேட்ட படலம் ஈறாக 34 படலங்களையும் 1700 விருத்தப்பாக்களையும் கொண்டு அமைந்துள்ளது. யாழ்ப்பாணத்துக்கே உரிய சிறப்பான சொற்கள், சொற் தொடர்கள் பல வற்றைக் கொண்டு விளங்கும் இந்நூல் ஆற்றொழுக்குப் போல் அழகிய நடையில் எழுதப்பட்டது.

தெய்வபக்தியை வளர்க்கும் பொருட்டும் இறை பக்தருடைய சரிதங்களைப் பாடும் பொருட்டும் எழுந்த முகியித்தீன் புராணத்தைத் தொடர்ந்து அருள் வாக்கு அப்துல் காதிர் புலவரால் கோட்டாற்றுப் புராணமும் மன்னார்

முகமது ஷரீபுவால் காரணபுராணமும் பாடப் பட்டன. புராணம் என்ற தலைப்பில் ஈழத்திலெழுந்த இவ்விரு நூல்கள் பற்றிய முழுமையான செய்திகளையும் எந்நூற்களிலும் அறியுமாறில்லை.

"பாக்கள் மாலை போற் கோக்கப்பட்டுள்ள நூல் மாலைப் பிரபந்தம் எனப்படும்" 12 "எப் பொருள் மீதும் இயற்றப்படலாம் என வெண்பாப்பாட்டியல் கருதும் மாலையிலக்கியம்" 13 பல்வந்தமாலை, இரட்டை மணிமாலை, மும்மணி மாலை, நான்மணி மாலை, நவமணிமாலை, புகழ்ச்சி மாலை எனப் பலவகைப்படும் மாலையிலக்கியம் தாம் எடுத்துக் கொண்ட நோக்கு, பாடும் பொருள், அமைப்பு என்பவற்றுக் கேற்ப யாப்பு நிலையிலும் வேறுபடும். இவ்வகையில் இஸ்லாமிய தமிழிலக்கியத்திலும் மாலை இனத்தைச் சேர்ந்த நூல்கள் பல உள்ளன. முகமது காசிம் மரைக்காயரின் "மெய்ஞான நவமணிமாலை" இஸ்லாமிய மார்க்கத்தின் மறைஞானத்தை விளக்கும் நூலாகும். மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் நிர்வாகசபை உறுப்பினராக இருந்த முகமது ஆலிம் புலவரால் "பதானந்த மாலை" "ஏகதெய்வஸ் தோத்திரமாலை" என்பன எழுதப்பெற்றன. இதில் ஏகதெய்வ ஸ்தோத்திரமாலையானது இறை பெருமைகளை 87 பாடல்களில் துதித்துப் பாடுவதுடன் இஸ்லாமியத்தின் ஒரு தெய்வக் கோட்பாட்டையும் வலியுறுத்தி நிற்கிறது.

இலங்கையில் கண்டி மாவட்டத்தை அடுத்துள்ள போப்பிட்டி என்னும் ஊரில் பிறந்த அருள் வாக்கு அப்துல் காதிர்புலவர் மாலை இலக்கியங்கள் பலவற்றைப் பாடியருளியுள்ளார். 'யாழ்ப்பாணச் சங்கம்' மெய்ஞான அருள்வாக்கி என்னும் சிறப்புப்பெயர்களால் அழைக்கப்பட்ட அருள்வாக்கு "ஞான வெண்பாப் புலிப்பாவலர்" என்னும் விருதுப் பெயராலும் போற்றப்படுகிறார். பேரின்பரஞ்சிதமாலை, திருமதீனத்துமாலை, புதுமொழி மாலை, ஆரிபுமாலை, ஞானப்பிரகாச மாலை, என்பன இவரால் எழுதப்பெற்ற மாலை இலக்கியங்களாகும்.

காலியிலிருந்து எமக்கு கிடைக்கப்பெறும் பழம் பெரும் மாலையாகக் 'காரணமாலை'யைக் கூறலாம். செய்குத்தம்பிப் புலவர் சீறாசரிதத்தை 763 இசைப்பாடல்களாக்கி 1878ஆம் ஆண்டில் இதனை வெளியிட்டார். அதே ஆண்டு கண்டி செய்கு முகமது லெவ்வை ஆலிம் புலவரது தீன்மாலை என்னும் அரபுத்தமிழ் நூலும் வெளியானது ஈழத்தில் அதிகமான இஸ்லாமிய மாலைப் பிரபந்தங்களைப் பாடிய பிறிதொரு கவிஞராகக் காஸி காதிறு ஷம் அத்தீன் புலவரைக் ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



கூறலாம். இவரால் புகாரி மாலை, முஸ்தபா மாலை, முபாறக்மாலை, தன்பீஹ் மாலை, முதலான மாலைப்பிரபந்தங்கள் பாடப்பட்டன.

நாவலப்பிட்டி அப்துல் றகுமான புலவரால் பாடப்பட்ட சரந்தீவு மாலை, ஞான அகிதா மாலை இஸ்லாமிய மார்க்க போதனைகளையும் இறை பெருமைகளையும் எடுத்துரைக்கும் நூல்களாகும் அப்துற்றஹீமான் ஆலிம் புலவர், செய்கு முஸ்தபா வலியுல்லா, மீரான் முகையதீன் முதலானோரால் முறையே மணமங்கலமாலை, மீஸான்மாலை, நெஞ்சறிவுத்தல் மாலை என்பன பாடப்பட்டன. ஆழ்ந்த ஞானக்கருத்துக்கள் கொண்டு இறைவனைத் துதித்து பாடும் இப்பாமாலைகள் பக்திச் சுவைமிக்கவை.

எப்பொருள் மீதும் பத்து அல்லது இருபது பாடல்களை ஆசிரியத்துறை ஆசிரியவிருத்தம், கலிவிருத்தம் எட்டடி வெண்பா இவற்றுள் ஒன்றால் பாடுவது பதிகம் எனப்படும். பதிக இலக்கியங்களை சிறப்பாகக் கையாண்ட இஸ்லாமியர், அதனுடாக பொருட் செறிவு கொண்ட பக்தி நயமிக்க பாடல்களை உருவாக்கினர்.

ஈழத்தில் அதிகளவான இஸ்லாமியப் பதிகங்களைப் பாடியவராக அருள்வாக்கி அப்துல் காதீர் புலவர் அறியப்படுகிறார். இவரால் பிரான் மலைப்பதிகம், தேவாரப்பதிகம், கல்வாத்துப் பதிகம், பதாயிசுப்பதிகம், காணுமியா சாகுபு வலியுல்லா பதிகம், கண்டி சிஹாபுதீன் வலியுல்லா பதிகம், முத்துப்பேட்டை செய்குதாவுது வலியுல்லா பதிகம் முதலான இலக்கியங்களும் பாடப்பட்டன. இவை தவிர அசனா லெப்பை புலவரால் பதாயிசுப் பதிகம், ஒன்றும் பாடப்பட்டுள்ளது. "இதுவரை அச்சேறாமல் இன்றும் ஏட்டுப்பிரதியாகவே உள்ளதென" ம.முகமது உவைஸ் குறிப்பிடுவார்.<sup>14</sup>

"தான் வழிபடும் இறைவனையோ, வாழ்விக்கும் வள்ளலையோ, சிந்தை கவர்ந்த வரையோ, குழந்தையாகப்பாவித்து குழந்தைக் குரிய பத்துப்பருவங்களில் போற்றிப்பாடுவது பிள்ளைத்தமிழிலக்கியம்' எனப்படும். பிள்ளைத் தமிழிலக்கியங்களும் இஸ்லாமியரால் பாடப்பட்டுள்ளன. இவை பெரும்பாலும் ஆண்பாற் பிள்ளைத்தமிழ் நூலாகவே அமைகின்றன. அருள்வாக்கி அப்துல் காதீர் புலவரால் முகையதீன் ஆண்டகை காரணப்பிள்ளைத்தமிழ், உமிரொலியுல்லா பிள்ளைத்தமிழ், திருசந்தப் பிள்ளைத்தமிழ் என்பன பாடப்பட்டன. இதில் முகையதீன் ஆண்டவரைக் குழந்தையாக வைத்துப் பாடப்பட்ட முகையதீன் ஆண்டகை காரணப் பிள்ளைத்தமிழில் குழந்தைக்குரிய பருவங்கள்

சிறப்பிக்கப்படுவதுடன் குழந்தைக்கு இறைஅருள் கிடைக்கும் படி வேண்டிப்பாடும் பாடல்களும் காணப்படுகிறது. இதனைப் போன்று மெய்ஞான சொரூபர்களில் ஒருவரான ஒலியுல்லாவின் குழந்தைப் பருவங்களைச் சிறப்பித்துப் பாடுவதே உமிரொலியுல்லா பிள்ளைத்தமிழாகும். ஈழத்து இஸ்லாமியரின் பிள்ளைத்தமிழ் இலக்கியத்துக்கு சான்றாக விளங்கும் இவ்விரு நூல்களும் சொற்சுவை, பொருட்சுவை மிக்கது.

இறைவனை இசை கலந்து சந்தப்பாக்களின் வழிப் போற்றுகின்ற திருப்புகழும் இஸ்லாமிய புலவர்களால் பாடப்பட்டுள்ளது. பண்ணால் அமைந்த இத்திருப்புகழ் வடிவத்தை க.அசனா லெப்பைப் புலவர் மிகச்சிறப்பாகக் கையாண்டு உள்ளார். நபிகள் நாயகம் மீது இவரால் பாடப்பெற்ற நவரத்தினத் திருப்புகழ் இதற்குச் சான்று பகர்கிறது. தமிழ் அறபு, ஆங்கில மொழிகளில் பாண்டித்தியம் பெற்ற இவர் உவமைகளால் வருணிக்க முடியாத நபி பெருமானின் பண்புகளை ஓசைநயம் பொருந்திய சந்தப்பாக்களில் தெளிவாகக் காட்சிப்படுத்துவார்.

"புகழெலாம் பொருந்திய புனித வாரணம்" எனக் காப்புடன் தொடங்கும் அருள் வாக்கி அப்துல் காதீர்ப்புலவரின் சந்தத்திருப்புகழும் மிகச் சிறந்த திருப்புகழ் இலக்கியங்களில் ஒன்று இது நபி பெருமானின் பெருமைகளை நூறு வண்ணங்களில் கூறுவது. இதுதவிர அக்குறணை இஸ்லாமியல் லெப்பை புலவரால் ஞானத் திருப்புகழும் அசனாலெப்பை புலவரால் பஞ்சமணித் திருப்புகழும் பாடப்பட்டுள்ளன.

இஸ்லாமியப்புலவர்கள் பழம் தமிழ் நாட்டுப்புற வடிவங்களான கும்மி, தாலாட்டு, ஒப்பாரி, குறவஞ்சி முதலானவற்றைக் கையாண்டும் பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். பெண்கள் பலர் கூடி இன்பப் பெருக்கில் கைகுவித்து கைகொட்டி களித்துப் கலைச்சிறப்புடன் பாடியாடுவர். இது கும்மியாடல் எனப்படும். இக்கும்மியாடலுக்கேற்ற வகையில் பாடப்படும் பாட்டே கும்மிப்பாடலாகும். கதைகள், சம்பவங்களை கோர்வையாக்கிப் பாடப்படும் கும்மிப் பாடல்கள் பெண்கள் தாம் செய்யும் வேலையில் களைப்புத் தோன்றாமல் செய்வதற்குப் பாடப்படுவது முண்டு. கும்மிப்பாடல்கள் முதலில் தலைவி ஒருத்தி பாட தொடர்ந்து மற்றவர்கள் அவளைப் பின்பற்றிப்பாடுவதாகவும் அன்றி அனைவரும் சேர்ந்து பாடுவதாகவும் அமைகிறது. இவ்வகையில் ஈழத்து இஸ்லாமிப்புலவரால் பாடப்பட்ட கும்மிகளாக அருள்வாக்கு அப்துல் காதீர் புலவரின் ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



திருமயம் காட்டுபாபா சாகிபு கும்மி, வேர்விலைச் சேர்ந்த செய்கு முஸ்தப்பா ஒலியுல்லாவின வாழ்வையும் அரும் பெருஞ் செயல்களைப் பொருளாகக் கொண்டு காலிநகர் முகம்மது தாசீம் புலவரால் பாடப்பெற்ற செய்கு முஸ்தபா ஒலியுல்லாக்காரண அலங்காரக்கும்மி, பேருவளை அஹமது லெப்பை மரைக்காயரின் லெய்டு அஸ்ரம்மலிக்கும்மி, முதலானவற்றைக் கூறலாம்.

“குறத்தி குறி கூறுவதாக அமையும் பிரபந்தம் குறமென்று வழங்கும்”<sup>15</sup> என்பார் உவே. சாமிநாதையர். தலைவன் உலா வரல் கண்ட தலைவி அவன்பால் மையலுற்று வருந்தி நிற்க அங்கு வரும் குறத்தி அவளுக்குக் குறி பார்த்தியம்பலும் குறத்தியைத் தேடிவரும் குறவளை அவள் அடைதலுமாகிய பொருட் கூறுதலுடன் அமைதலாகும். இஸ்லாமியரும் மதக் கருத்துக்களை விளக்கும் வகையில் குற இலக்கிய வடிவத்தைக் கையாண்டனர். அருள் வாக்கி அப்துல் காதிருப் புலவரால் பாடப்பெற்ற மெய்ஞானக் குறவஞ்சி இவ்வகையில் முக்கியமானது.

இழந்துவிட்ட ஒன்றைக் குறித்து வருந்திப் பாடும் “ஒப்பாரி” என்னும் வடிவத்தை உணர்வு புர்வமாகவும் உயிரோட்டமாகவும் கையாண்டவர் அக்கரைப்பற்று லெய்கு மாதறுப்புலவர் ஆவார். “சமரகவி” எனப்படும் ஒப்பாரி முறையில் “இசுமாலெவ்வை மு.தையதீன்” அவர்களின் பிரிவு குறித்து இவர் பாடிய பாடல்கள் பிரிவுத்துயரின் ஆற்றாமையை நன்கு புலப்படுத்தி நிற்கிறது.

நாட்டார் பாடல் பாடிவாங்காளான சிந்து, தெம்மாங்கு முதலானவையும் இஸ்லாமியப் புலவரால் கையாளப்பட்டுள்ளன. புத்தளம், கரைத்தீவு செய்கு அலாவுதீன் புலவரின் வழிநடைச்சிந்து, ராகலை துவான் சிச்சில் ஐப்பாரின் மனோரஞ்சிதத் தெம்மாங்கு முதலானவற்றைக் கூறலாம். இந்நூற்களில் வழிநடைச்சிந்து என்னும் நூலும் இற்றைவரை கிடைக்கப் பெறவில்லை,<sup>16</sup> என்பார் மு.கணபதிப்பிள்ளை.

இஸ்லாமியப் புலவர்கள் அந்தாதி பாடுவதிலும் வல்லவராய் இருந்துள்ளனர். அந்தம் முதலாய்த் தொடுப்பது அந்தாதி எனப்படும். அதாவது “முடிவில் முதல் அந்தத்தில் ஆதி என்னும் முறையில் நினைவு கொள்வதற்கும் தொடர்ந்து மாலையாக அமைவதற்கும் ஏற்ற கருவியாக அமைக்கப்பெற்ற சிற்றிலக்கிய வடிவமே அந்தாதி ஆகும்.”<sup>17</sup> அருள்வாக்கு அப்துல் காதிருப்புலவரால் பாடப்பெற்ற ‘கண்டிப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி நூறு பாடல் களால் ஆனது. இதனைப் போன்று “திருப்பகுதாது அந்தாதி ஒன்றும் இவரால் பாடப்பட்டதாக

இரசிகமணி கனக செந்தில்நாதன் கூறுவார்.”<sup>18</sup> இவைதவிர அசனா லெவ்வைப் புலவரின் திருநாகை நீரோட்டக யமக வந்தாதி, பதாபிகுப் பதிற்றத் திருகந்தாதி முதலானவற்றையும் குறிப்பிட்டாம்.

தூது இலக்கியங்களும் இஸ்லாமியப் புலவர்களால் பாடப்பட்டன. ஒருவர் தம்கருத்தை மற்றவருக்கு தெரிவிக்க இடையே பிறிதொருவரை அனுப்புவது தூதாகும். வேர்விலை செய்கு முஸ்தபா அவர்களால் எழுதப்பெற்ற மெய்ஞ்ஞானத்துது இஸ்லாமியத் தத்துவங்களை விளக்கி நிற்கிறது. தூதுப்பிரபந்தங்களைப் போல இஸ்லாமியப் புலவர்களால் கீர்த்தனைகளும் பாடப்பட்டன. இராகம், தாளம். முதலியவற்றுக்கு முக்கியத்துவமளித்து பல்லவி, அனுபல்லவி, சரணம் எனும் உறுப்புக்களுடன் பாடப்பெற்ற கீர்த்தனைகள் தனித்துவமானவை, இன்பம் கொட்டும் இஸ்லாமிய இனிய கீர்த்தனைகளாக செய்கு அலாவுதீன் புலவரின் நவவண்ணக் கீர்த்தனை காசீம் புலவரின் கதிர்காமக்கடவுள் கீர்த்தனை, சர்வசமய சமரசக்கீர்த்தனை, செ.மு.முகமது இபுறாகீம் அவர்களின் அதிநூதன அலங்காரக்கீர்த்தனை, கொழும்பு ஹம்சா லெப்பைப் புலவரின் மெய்ஞ்ஞானரத்தினலங்காரக்கீர்த்தனை, மீரான்முகையதீனின் பக்திரசர் கீர்த்தனை, மெய்ஞ்ஞானக்கீர்த்தனை முதலானவற்றைக் கூறலாம். கடவுளைப் புகழ்ந்து பாடுவதாகவும் மதங்களுக்கிடையே உறவைப் பேணுவதாகவும் அமையும். இக்கீர்த்தனைகள் கவிநயம் மிக்கவை.

இவை தவிர ஈழத்து இஸ்லாமியப் புலவர்களால் துதி காவியம், கலம்பகம், கோவை, மான்மியம், புஞ்சம், மஞ்சரி, ஒருபா ஒரு பஃது முதலான எண்ணற்ற இலக்கிய வடிவங்கள் கையாளப்பட்டன. பழைய வடிவத்திலிருந்து வேறுபட்ட புதிய காவியங்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்தில் தோன்றத்தொடங்கின. ‘செய்யுள் நடையைக் கொண்டதாகவும் குறிப்பிட்ட கதையைக் கூறுவதாகவும் பழைய காவியங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் அளவில் சிறியதாகவும் உள்ளடக்க உருவரீதியான வரையறைகள் அற்றதாக காணப்படும் நவீன காவியங்கள்” இஸ்லாமியப்புலவரான வரகவிசேகமதாறசாகிப் புலவரால் பாடப்பட்டது. இவர் பாடிய புயற்காவியம் பிள்ளைக்காவியம் என்பன இவரது தமிழ்ப் புலமைக்குச் சான்றாக அமைகின்றன. 1907 ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் தாக்கிய பெரும் புயலையும் அவற்றினால் ஏற்பட்ட அழிவுகளையும் பாடுவதே இவரின் புயற்காவிய ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



மாகும். பிள்ளைப் பேறு கிடைக்காத மங்கை ஒருத்தி ஆண்டவ னருளை அதற்கு வேண்டுவதாய் அமைவதே பிள்ளைக்காவியம். சங்கிலிக் கோவையாய் அமையும் இதன் பாடல்கள் படிப்போரின் மனதை உருக்கவல்ல இசைத்தன்மைமிக்கன. சின்ன ஆலிம் அப்பாவானும் 'மழைக் காவியம்' என்னும் பெயரில் ஒரு காவியம் பாடப்பட்டு உள்ளது. மழையை வேண்டிப்பாடும் பாடலாக இது அமைகிறது.

துதி என்பது இறைவனைப் புகழ்தல் என்னும் பக்தி பொருண்மை உடையது. இஸ்லாமிய மெய் பொருளையும் தத்துவக்கருத்துக்களையும் விளக்கு முகமாக எழுந்த 'மெய்ஞ்ஞானத்துதி' பேருவளை அஹமது வெப்பைப் புலவரால் பாடப்பட்டது. பக்திச்சுவைமிக்க இத்துதிகளைப் போன்று ஈழத்துப் புலவரான அருள்வாக்கு அப்துல் காதிர் புலவரால் கண்டிக்கலம்பகம் என்னும் இலக்கியமும் படைக்கப்பட்டது. கலம்பு, அகம் என்னும் இரு சொற்களின் சேர்க்கையினால் உருவாக்கப்படும் கலம்பகம் என்ற சொல் கலத்தல் என்னும் பொருளை விளக்கி நிற்பது. பல்வகைப் பாக்கள் கலந்து அந்தாதி தொடையில் பாடப்படும் கலம்பகம் அகம் புறம் என்னும் இரு பொருளும் இணையப் பாடப்படுவதே கலம்பகமாகும். கண்டி மஸ்தித் ஒன்றில் முஸ்லிம் ஞானியின் கல்லறை இருப்பதால் கண்டி மாநகரம் திருத்தலமாகக் கருதப்பட்டது. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டே கண்டிக்கலம்பகமும் பாடப்பட்டது.

சேர்க்கப்பெற்றது அல்லது ஒரு பொருள் பற்றிக் கோத்துக் கூறுபவை கோவை எனப்படும். இஸ்லாத்தின் மெய்ஞ்ஞானப் போதனைகளைக் கோர்த்துக் கூறும் நூலாக அப்துல் காதிர் புலவரின் மெய்ஞ்ஞானக்கோவை அமைய; இஸ்லாமியர் பின்பற்றுவதற்குரிய ஒழுக்க நெறிகளைக் கூறுவதாகப் புத்தளம் அ.க. அப்துல் மஜீதுப்புலவரின் ஆசாரக்கோவை அமைகிறது.

புஞ்சம் என்னும் வடிவத்துள் இஸ்லாமியர்தம் பாடல்களை உள்ளடக்கி தொகுப்புக்களாகக் கொண்டு வந்தனர். புஞ்சம் என்பது திரட்டு, கூட்டம் இவற்றைக் குறிக்கும் அப்துல் காதிர் புலவரால் சித்திர கவிபுஞ்சம், பிரபந்தபுஞ்சம் என்னுமிரு நூல்கள் வெளிக்கொணரப்பட்டன. இதனைப் போன்று அப்துல் மரைக்காயரின் பாடல்களை உள்ளடக்கி தோத்திர புஞ்சம் என்னும் நூலும் ஈழத்தில் வெளிவந்தது.

ஒரு பொருள் பற்றிய விளக்கமாக அமையும் தீபம் என்ற இலக்கிய வடிவத்தைக் கையாண்டு நவமணித்தீபம் என்னும் நூலை அருள் வாக்கி அப்துல் காதிர் புலவர் இயற்றினார்.

இதனைப் போன்று புலவர் மஞ்சரி என்னும் பிறிதொரு வடிவத்தைக் கையாண்டு விநோதபத மஞ்சரி என்னும் நூலையும் புலவர் இயற்றினார். இதனைத்தொடர்ந்து புத்தளம் அலி உதுமான் லெப்பை கொழும்பு ஹக்கீம் அப்துல் ரஹ்மான் முதலானோரால் முறையே 'கீர்த்தி மஞ்சரி' 'காரணரஞ்சித மஞ்சரி' முதலான நூல்களும் பாடப்பட்டன.

'ஆனந்த களிப்பு' இஸ்லாமியப்புலவரால் சிறப்பாக கையாளப்பட்ட வடிவங்களில் ஒன்று. தான் பெற்ற அரிய பேறினால் அதி உன்னத நிலைமை அடைந்த ஆன்மா தான் உளங் கொண்ட மிகுதியான மகிழ்ச்சியைப்பாடுவது ஆனந்தக் களிப்பு எனப்படும். ஈழத்தில் இஸ்லாமியரால் எழுதப்பெற்ற ஆனந்தக் களிப்பு இலக்கியமாகச் செய்யிது ஷக்காபுல்பாருல்பா அலவி மௌவானா "அருமறைச்சிறப்பும் ஆனந்தக்களிப்பும்" என்னும் நூலைக் கூறலாம்.

ஒரு பா ஒரு பஃது என்பது "வெள்ளை ஆதல் அகவல் ஆதல்/தள்ளா ஒருப தொரு ஒரு பஃது" 19 என பன்னிரு பாட்டியல் கூறும் இதற்கமைய ஒருபா ஒரு பஃது வெண்பாவாயினும் ஆசிரியப்பா வாயினும் ஒன்றோடொன்று சொல்லால் தொடர்நீங்காத ஒரு பத்துச்செய்யுள் அமைய அந்தாதியால் பாடப்படுவது. இலக்கண விளக்கப் பாட்டியல் "ஓர்ந்தகவல் வெண்பா, கலித்துறை யென்றொன்றினால் ஆர்த்த ஒரு பா ஒரு பஃது" 20 என்னும் கூத்திரத்தின் படி ஒருபா ஒரு பஃது கலித்துறையாலும் பாடப்படலாம். இதற்கமைய ஈழத்து இஸ்லாமியப்புலவர்களால் பாடப் பெற்ற "ஒருபா ஒருபஃது" இலக்கியங்களாக வரகவி சேகுமதாறு சாகிப்புலவரால் சாகுல் ஹமீது ஆண்டகை பேரில் பாடப்பெற்ற "ஒருபா ஒரு பது", நபிகள் நாயகம் மீது பாடப்பெற்ற ஒருபா ஒருபஃது முதலானவற்றைக் கூறலாம். நாகூர் சாகுல் ஹமீது ஆண்டகை பேரில் இவர் பாடிய ஒரு பா ஒருபஃது என்னும் நூற்செய்யுள்களின் இறுதியடிகள் புலவரின் பிணி, வறுமை என்பவற்றின் விலக்கினை வேண்டியனவாய் அமைந்தன. சாகுல் ஹமீது ஆண்டகையின் வாழ்க்கைக் கழிவின்காலப் பகுப்பினையும் நாகூரில் ஒளிவடிவாய் அவர்கள் அமைந்த காலத்தினையும் கூறும் நூலிலிடம் பெறும் செய்யுட்களின் ஈற்றடி "சாகமீ தெந்த மொலியே" என முடிதல் இந்நூல் போக்காகும்.

சேகு மதாறுசாகிப் புலவர் இறைவன் மீது அளவிறந்த இனிய பக்திப்பாடல்களைப் பாடினார். இப் பாடல்கள் முகையதீன் ஆண்டகைமீது வேண்டுகோள் முதலாகப் பல தலைப்புகளில் ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



தொகுத்துப் 'பலபாமாலை' என்ற பெயரில் அச்சேற்றினார். அறுசீர் விருத்தங்களாய் அமைந்த அந்நூல் கிடைக்குமாறில்லை. ஆயினும் நோன்புக் காலங்களில் பள்ளிவாசல்கள் தோறும் எழுதாமறையாக அவைபாடப்படுகின்றன. கண்ணாடி லெப்பை எனப்படும் அப்துல்லா புலவரானும் பக்திச்சுவைமிக்க பாமாலைகள் பாடப்பட்டன. இறைபணி நின்ற மார்க்க நாயகர் களைப்பாடும் நூல்களையும் புலவர் இயற்றியுள்ளார். அவ்வகையில் இறைஞானிகள் மீது பாடப்பெற்ற நூல்களாகக் குத்பு நாயகர் பாமாலை, சாஹீல்நில் ஹமீது ஆண்டவர்பாமலை முதலானவற்றைக் கூறலாம். புலவரால் இறைதூதரைப்பற்றிப் பாடப்பெற்ற பிறிதொரு நூலான திருநபி புகழ்கீதம் 36பாடல்களைக் கொண்டது. இந்நூலிலிடம் பெறும் பாடல்கள் அனைத்தும் நன்மையே என்று முடிவடைவதாக உள்ளன. அப்துல்லாபுலவர் போன்றே அ.மு.அசனாலெப்பைப்புலவரும் செவிக்கு இனியப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். குத்புநாய அனுசாசனம் என அழைக்கப்படும் இந்நூல் 244பாடல்களால் ஆனது. இப்புலவரால் இயற்றப் பட்ட நூல்களைனத்தும் இணைந்து "புகழ்பவாணி" என்னும் பெயரில் வெளியிடப்பட்டது. 120 பாடல்கொண்ட இந்நூலில் புலவருக்கு புகழைத் தேடித்த நூலாக "முகியித்தீன் ஆண்டகை பேரில் ஆசிரியவிருத்தம்" எனும் நூலும் விளங்குகிறது. இந்நூல் பத்துப்பாடல்களால் ஆனது. இஸ்லாத்தை வளர்க்க எழுந்த இந்நூல்கள் சிறந்த கவிநயமிக்க இசைப்பாடல்களால் ஆனது. அப்துல்லா புலவர் அசனாலெப்பை புலவர் போன்று சுவைமான் லெப்பைப் புலவரும் இஸ்லாமிய நாயகர்கள் மீது பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். குத்பு நாயகர் நிர்யாணமான்மியம், குத்பு நாயகர் அனுசாதனம் எனும் நூல்களே அவையாகும். இதில் குத்புநாயகர் அனுசாதனம் இன்னும் அச்சேறவில்லை. இந்நூலில் கொடை நாயகராகத் தாராக் குண்டு நெய்னா முகம்மது சாகிபு அவர்கள் குறிப்பிடப்படுகிறார். குத்பு நாயகர் நிர்யாணமான்மியத்தின் கொடை நாயகர் யாழ்ப்பாணம் பாக்கியப்பா விளக்குகார்.

ஈழத்து இஸ்லாமியப் புலவர்களில் மருதமுனை சின்ன ஆலிம் அப்பா முக்கியமானவர். கலை நூற்களைக் கற்று அருட்கவியாக விளங்கிய இப்பெரியார் இஸ்லாமிய மெய்ஞானக் கருத்துக்களை விளக்கும் வகையில் பாடல்களைப் புனைந்தார். இறை அருளைப் பெறாது சித்திகளால் மருட்டித்திரியும் போலி ஞானியரை கண்டிக்கும் முகமாகப் பல பாடல்களை எழுதினார். இவ்வாறு

விருத்தப்பாக்களால் எழுதப்பட்ட நூலை "ஞானரை வென்றான்" மெய்ஞ்ஞானத்தின் வழிநின்று கேட்கப்படும் பலவினாக்களுக்கு விடையாக இந்நூல் விளங்குகிறது. எதுகை மோனை அழகுறயமைய தாள அமைவுடைய இசைப் பாடல்களை பாடிய முகமதுராபிப்புலவர் கடிதவடிவில் செய்யுள்புனைவதில் வல்லவர். பொத்துவில் என்னும் ஊருக்கு சென்ற போது புலவரால் தந்தைக்கு கடிதவடிவில் பாடப்பட்ட "தம்மிற்தம் மக்களறிவுடமை மாநிலத்து" என்னும் செய்யுள் புதிய வடிவமைதிக் கூடாகத் தன்னை இனம் காட்டி நிற்கிறது. வடிவநேர்த்தியும் ஆழ்ந்த பொருட் செறிவும் கொண்ட பல பாடல்கள் ஈழத்து இஸ்லாமிய இலக்கியத்தை வளம்படுத்தி நிற்கின்றன. அவ்வகையில் குறிப்பிட்டு கூறக்கூடிய செய்யுட்களாக மாத்தறை காசிம்புலவரின் 'இருளகற்றும் ஒளி', 'கலிப் பரிவட்டம்', 'முடியும் சிம்மாசனமும்' முக்கியமானவை. அறபு, தமிழ், சிங்களமாகிய மும்மொழிகளில் தேர்ச்சி பெற்ற காசிம்புலவர் அறபு இலக்கியமொன்றின் தமிழ் வடிவமாகவே கலிப் பரிவட்டத்தைப் படைத்துள்ளார். இவருடைய 'முடியும் சிம்மா சனமும்' என்னும் நூல் "ஒட்டுண்ண சக சிங்காசனய" என்னும் பெயரில் எழுதப்பட்ட சிங்கள நூலாகும். இவைதவிர தெல்தோட்டை முகம்மது முஹீதீன் புலவரின் "மங்கள வாழ்த்து" கொழும்பு அப்துல்கனி சாஹிபுவின் "ஞானாந்த ரத்தினம்", கண்டி சாது பீர்வாவா கூபியின் "மெய்ஞ்ஞானப் பரிபுரணக்களஞ்சியம்" சம்மாந்துறை இஸ்மாயில் லெப்பையின் "மழைக்கவி", முகிய்யதீன் பாவலரின் "ஷாதுலி நாயகம்" கொழும்பு ஹக்கீம் ம.அ.கா.அப்துற்றஹ்மான் புலவரின் "மழைக் கவிகளும் தனிப்பாடல்களும்" காத்தான் குடி முகமது காசிம் ஆலிம் எழுதிய "நல்வழிக் கவிதைகள்" முதலானவற்றைக் குறிப்பிடலாம். தூயமன வெழுச்சியின் வெளிப்பாடாகவும் இறைபக்தியின் தோற்றுவாயாகவும் விளங்கும் இப்பாடல்கள் நிறைந்த பொருட்பயனை விளைவிப்பவை. ஈழந்த கலை ஞானமிக்கவை. ஈழத்து இஸ்லாமியரின் தமிழ்ப்புலமைத்துவத் துக்குச் சான்றான விளக்கும் இப்பாடல்கள் தமிழுக்கு செழுமையூட்டுபவை.

பண்டைத்தமிழிலக்கியங்களில் இடம் பெறும் சிற்றிலக்கியங்களுக்கப்பாற்பட்டு ஏலவே கூறியதுபோல் தமிழிற்கு புதிய பிரபந்த வகைகளான முனாஜாத், நாமா, கிஸ்ஸா, மஸ்அலா படைப்போர் என்னும் சிற்றிலக்கிய வடிவங்களையும் அறிமுகம் செய்தனர். இவற்றில் ஈழத்து இஸ்லாமியப் புலவரால் அதிகம் ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



கையாளப்பட்ட வடிவம் முனாஜாத்து ஆகும். 'முனாஜாத்து' என்பது அறபு மொழியில் இரகசியம் பேசுதல் எனப் பொருள்படும் "வழிபாட்டுப் பிரார்த்தனை என்பதனையும் இது குறிக்கும்" 21 அல்லாஹ்வை இரந்து பாடுதலையும் இறைவனின் நல்வடியார்களைப் போற்றி அருள்புரியுமாறு கேட்டுப்பாடுதலையும் நோக்காகக் கொண்டு எழுந்த சிற்றிலக்கியவகையே முனாஜாத்து ஆகும். இவ்வகையில் அசனாலெப்பைப் புலவரால் காஹீல் ஹீமீது ஆண்டகை பேரில் முனாஜாத்து, சுலமான் லெப்பை புலவரின் நெய்னா முகம்மது ஒலி முனாஜாத்து வரகலி செய்கு மதார்ப்புலவரின் கெளதுல் அஃலம் பேரில் முனாஜாத்து ஹக் கு பேரில் முனாஜாத்து, நபிகள் நாயகம் (ஸல்) பேரில் முனாஜாத்து முதலான முனாஜாத்துக்கள் எமக்கு கிடைக்கின்றன. அப்துல் ஹீமீது மரைக்காயர் பாடலினும் முனாஜாத்து இடம்பெற்றுள்ளது. பொதுமக்கள் உள்ளத்தைப் பெரிதும் கவரும் தன்மைவாய்ந்த இப்பிரபந்தம் எண் வரையறுக்கப் படாத செய்யுளாக அமைகிறது. முனாஜாத்துப் பாக்களின் இறுதியில் அம்முனாஜாத்தில் புகழப்பட்டவர் விளிக்கப்படுவர் பெரும்பாலும் முனாஜாத்துப் பதிகங்களாகவே அமையும் தன்மை கொண்ட இவ்விலக்கியங்கள் பாமரமக்களுக்கு இஸ்லாமிய அறிவைப் புகட்டுகின்றன.

நாமே எனப் பாரசீகத்தில் வழங்கும் சொல்லை தமிழில் நாமா என மருவி வழங்குகின்றது. கதை பொத்தகம், வரலாறு, என்பனவே இச்சொல்லின் பொருள்கள் ஈழத்தில் மிகக் குறைந்தளவான நாமாக்களே எழுந்துள்ளன. தெல்தோட்டை ஆதம் லெப்பை புலவரின் "பத்துநாமா", "தலைப்பாத்திஹா நாமா" சுலமான் லெப்பை புலவரின் "சக்ராத்து நாமா", முதலானவற்றைக் கூறலாம். இதில் சக்கராத்து நாமா மரண வேளையில் மனிதன் அனுபவிக்கும் துன்பங்களைப்பாடுகிறது. மனித சமூகத்துக்கு இறை நெறியை உணர்த்தும் நாமாக்கள் பெரும்பாலும் அறுசீர்க் கழிநெடிடை ஆசிரிய விருத்தத்திலேயே பாடப்பட்டுள்ளன.

தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட ஈழத்து இஸ்லாமியப்புலவர்கள் தமிழிலக்கியத்துக் காற்றிய பணிகள் அளப்பரியன. தமிழுக்கு புத்துயிர் கொடுப்பதற்காக இவர்களால் பாடப்பட்ட காவியங்கள் பிரபந்தங்கள் இற்றை வரை முழுமையான முறையில் அறியப்படாதிருத்தல் வருந்தத்தக்கதே ஈழத்தில் இஸ்லாமிய சிற்றிலக்கியங்கள் விரிவாக ஆராயப்படுமிடத்து நூற்றுக்கணக்கான இஸ்லாமியப் புலவர்களின் இலக்கியச் சாதனைகளை அறிந்து கொள்ளமுடியும் இத்தகு அரியபணிகளில் இலக்கிய ஆர்வலர்கள் ஈடுபடுவாரேயானால் அது தமிழையும்

தமிழோடு இயைந்த இஸ்லாத்தையும் வளர்க்க உதவுவதுடன் இனமத வேற்றுமைகளைக் களைந்து தமிழ், முஸ்லீமாகிய இரு இனங்களுக்கிடையிலான நல்லுறவுக்கும் பாலமாக அமையும். □□□

உசாத்துணை :-

1. கழகப்புலவர் குழுவினர் (தொகுப்பு) (1997) கழகத்தமிழ் அகராதி, திருநெல்வேலி தென்னிந்தியச் சைவசித்தாந்த நூற் பதிப்புக்கழகம், சென்னை, ப.801
2. அஸ்ஸ, எ.எம்.எ.(1963) இலங்கையில் இஸ்லாம், கலைவாணி புத்தகநிலையம், யாழ்ப்பாணம். ப.57.
3. அப்துல் ரஹீம், எம்.எஸ். (1979) யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள் வரலாறும் பண்பாடும், நாமகள் அச்சகம், யாழ்ப்பாணம். ப.9.
4. மேற்படிநூல், ப. 11.
5. பிறையன்பன் (1961) கலையும் பண்பும் கலைவாணி, அச்சகம், யாழ்ப்பாணம். ப.58.
6. உவைஸ், எம்.எம்.(1961) இஸ்லாமிய தென்றல், மணிக் குரல் பதிப்பகம், பதுளை. ப.22.
7. அஸ்ஸ, எ.எம்.எ. (1968) "அறபுத்தமிழ் எங்கள் அன்புத் தமிழ்" இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கியச் சொற்பொழிவுகள், அரசு வெளியீடு, கொழும்பு, ப.31 - 32
8. மேற்படி நூல், ப. 29.
9. மணவை முஸ்தபா (1986) தமிழில் இஸ்லாமிய இலக்கிய வடிவங்கள், மீராப்பளிகேஷன், சென்னை. ப.197.
10. De silva C.R. (1972) *The Portuguese in ceylon 1617 - 1628 Colombo. p 22.*
11. மனோகரன் துரை, (1997) இலங்கையில் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சி, கலைவாணி புத்தகநிலையம், கண்டி. ப.07
12. வித்தியானந்தன் சு. (2008) இலக்கியத் தென்றல், சேமமடுபதிப்பகம், கொழும்பு. ப.64.
13. சிவகாமி ச. (1994) பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழிலக்கியம், உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை. ப.215.
14. உவைஸ், எம்.எம்(1981) 'ஈழத்து இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம்' ஹிஜ்ரி 15ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கவிதைமலர், முஸ்லிம் அநாதைநிலைய வெளியீடு திருநெல்வேலி. ப.517.
15. நிர்மலாமோகன் (1985) குறவஞ்சி இலக்கியம், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை. ப. 45.
16. கணபதிப்பிள்ளை மு.(1967) ஈழநாட்டின் தமிழ் கூடர்மணிகள் பாரிநிலையம், சென்னை. ப.136.
17. முத்துராசன் (1984) இலக்கியவடிவங்கள், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை. ப. 106.
18. செந்திநாதன் கனக. (2000) ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி மித்ரவெளியீடு, சென்னை. ப. 168.
19. கோவிந்தராச முதலியார், கா.ர.(1949) பன்னிரு பாட்டியல், திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம். ப.146.
20. கோவிந்தராச முதலியார், கா.ர.(1949) மேலது நூல். ப.146.
21. சாயபுமரைக்காயர்,மு.(1986) இஸ்லாமியர் தமிழ் தொண்டு கங்கை புத்தகநிலையம், சென்னை. ப. 36.



# சப்பைக் கட்டு!

வதிரி.உ.கிராமேய்கண்ணன்

"பீகிண்டிக் கந்தவனத்தான் எதைச் செய்தாலும் வலு கலாதியாகத்தான் செய்வான். இளவு அறிவித்தல் நோட்டீசிலை இருந்து சுடலையிலை பிணம் எளிக்கிறது வரைக்கும் ஒரு வேலைக்கார பொடியனுக்கு ஆர் தான் உப்பிடிச் செய்வீனம். ஒரு பெத்தபிள்ளைக்குச் செய்யிற மாதிரியெல்லே செய்தவன். ஆள் கஞ்சனெண்டாலும் செத்தவீட்டை ஒரு கலியாணவீடு மாதிரியெல்லே நடத்திப் போட்டிருக்கிறான்."

"என்ன பேய்க்கதை கதைக்கிறாய் அவனெட்டை ஏதோ கைநீட்டி வாங்கின மாதிரி ஈப்பிணிக்கு விளம்பரம் போட்டுக் கதைக்கிறாய். அவன் செத்தவீட்டை கலியாணவீடு மாதிரி நடத்தினது தனக்கு விளம்பரம் போடுறதுக்கெல்லோ. இளவு அறிவித்தல் பாத்நியே?... செத்தவன்ரை படத்துக்கு கீழை 'முன்னாள் கம்பளை பிரபல வர்த்தகரும் கொண்டலடி ஞான வைரவர் கோயில் முகாமையாளருமான கந்தவனம் ஜே.பியின் வியாபாராப் பணியாளர் சிவராமன்'... எண்டுதானே கொட்டை எழுத்தில போட்டிருக்கிறான். உதென்னத்துக்கு?... பின்னை கேக்கிறன்."

"நீ என்ன விசாக்கதை கதைக்கிறாய் அவன்ரை பெருமையைத் தேடித்தானே சனங்கள் வந்ததுகள் சுமமா 'சிவராமன்' எண்டு செத்தவன்ரை பேரைப் போட்டால்

ஒரு காகமும் வந்திராது. 'கம்பளை யான்ரை' வீட்டிலை செத்தவீடு எண்டு சனம் வந்ததோ? இல்லாட்டில் வேலைக்காரப் பொடியனுக்காக சனம் வந்ததோ? சொல்லு பாப்பம்?..."

"உவன், பீகிண்டி பெரிய முதலாளியா இருந்தால் என்ன? 'மனேச்சரா' இருந்தால் என்ன? சனம் வந்தது, பாவம் அந்த ராமுவுக்காகத்தான். உன்ரை விளம்பரத்தை விட்டிட்டு மனச்சாட்சிப்படி சொல்லு அந்தப் பொடியன் வேலைக்காரப் பொடியன் எண்டிட்டு நீ செத்தவீட்டுக்கு வராமல் வீட்டிலை கிடந்திருப்பியோ?... அவன் ஆக்களோடை பழகிறவிதம். எங்கடை பொடி பெட்டையளோடை நடந்து கொள்ளுற விதம் எங்கடை நெருக்க மான சொந்தக்காரன் செத்தமாதிரியெல்லே கவலையாக் கிடக்கு."

"அதெண்டால் உண்மைதான் பொடியனெட்டை ஒரு வேலையெண்டு உதவியா ஏதாவது கேட்டால் போதும் தலையாலை நடந்தெண்டாலும் செய்து முடிப்பான். சொன்னால் நம்பமாட்டாய் என்ரை மனுசி யோடை மாமி மாமி எண்டு கூப்பிட்டு நல்லமாதிரிப் பழகு வான். அவனைக் கொண்டு எப்பவாதல் இருந்திட்டு விறகு கொத்திக்கிறது, அரிசி இடிப்பிக்கிறது. எண்டு செய்விச்சுப் போட்டு ஏதாலும் காசுகைசு குடுத்தாலும் வாங்கமாட்டான். 'மாமா ஐயாவின்ரை சினேகிதம் நான் மாமான்ரை மாமியெட்டை காசு வாங்குவனோ?' எண்டுதான் உடனே கேட்பான்"

"அப்ப 'ராமுப் பொடியனை' சுரண்டின ஆக்களிலை நீயும் ஒருத்தன் எண்டு சொல்லன் நீ கந்தவனத்தான்ரை கூட்டாளிதானே உனக்கும் அவன்ரை குணம் தொத்தியிருக்குந்தானே"

"டேய்... விசரா... என்ன கதை கதைக்கிறாய். நான் என்ன சுரண்டினனான். இந்த ஊரிலை நூத்துக்கு தொண்ணூறு பேரும் ராமுவைக் கொண்டுதான் எடுபிடி வேலை செய்விச்சது உனக்குத் தெரியாதே. அவன் கந்தன்ரை வீட்டுக்கு மட்டுமில்லை உவடமெல்லாம் வீடுகளிலை மாடு மாதிரி வேலை செய்து கொண்டுதான் திரிஞ்சவன். கந்தவனத்தான் கூட அதை ஒரு நாளும் தடுக்கிறதில்லை. அது அவன்ரை பரம்பரைக்குணம். 'யாவாரி வளவார்' எண்டால் சுமமா ஆக்களே? அவங்கடை வீட்டு வேலைக்காரரை ஊருக்கே வேலைக்காரர் எண்டுதான் வைச்சிருந்தவங்கள், அதாலைதான் இண்டுவரைக்கும் ஊரிலை அந்தக் குடும்பத்துக்கு தனிமரியாதை."

"எனக்கெளி இறுள் வந்துதேயெண்டால் வேறா மாதிரித்தான் உன்னோடை கதைக்கவேண்டி வரும் என்ன யாவாரி வளவாற்றை பெருமை பாடுறாய். எங்களுக்குத் தெரியாத பெருமையே. உன்ரை தோழன் கந்தவனத்



தான்ரை பேரோடை ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிற 'பீகிண்டி' ஆரெண்டு தெரியாதே உனக்கு. கையிலை கொண்டுபோன ஒறுவாக்குத்திக்காசு வழியிலை கிடந்த நாயின்ரை மலத்திலை விழுந்து புதைஞ்சு போக, அதை தடியாலை கிண்டி எடுத்த மயில்வாகனத்தாரின்ரை பிள்ளைதான் உன்ரை தோழன். அப்பிடிச் சேர்த்த சொத்துத்தான் மலைநாட்டுப் பொடியளை வேலைக்காரராகக் கொண்டு வந்து அதிகாரம் செலுத்த வைச்சுது தெரியாதே எங்களுக்கு?... பாவம்... அந்தப் பொடியளுக்கு உடுப்புத்துணியைக் கூட சரியா எடுத்துக் குடுக்கிறதில்லை. தேயிலைத் தோட்டத்திலையும், சிங்கள வற்றை வீடுகளிலையும் வேலை செய்யிற அதுகளின்ரை தாய்தேப்பன் வயிறு கழுவுறதுக்கு ஏதாவது கிடைச்சால் போது மெண்டு இங்கை உங்களோடை அனுப்ப, நீங்கள் முதலாளிக் குணத்தை காட்டுறியள். உன்ரை தோழன் அந்தப் பாவியின்ரை செத்தவீட்டிலை தன்ரை பேரை பொறிக்கிறான்"...

"அவன்ரை பேரைப் பொறிக்காமல் பின்னை உன்ரை பேரையே பொறிக்கிறது?..."

"அப்பிடெண்டால் துணிஞ்சு தன்ரை பேரை தலைப்பேராப் போட்டு விளம்பரப்படுத்தியிருக்கலாந்தானே? ஏன் செய்யேல்லை?... பெரியமனிசன்?..."

"....."

"செத்தவீட்டிலை வந்த யாராவது கண்ணீர் விடாமல் போனது கண்டனியோ?... பாசம் என்றது பழகிற வித்ததாலை மற்றவனுக்காக கண்ணீர் விட வைக்கும். அதுவும் பரம்பரையாலை ஒரே ரத்த உருத்தாலை எண்டால்?... மனிசன் மற்றவனுக்காக ஒரு சொட்டு கண்ணீர் விடுறதிலை என்னடா கௌரவம் வேண்டிக் கிடக்கு?... நீ முதலாளி தான். பெரிய மனிசன் தான். எண்டாலும் உன்ரை ரத்த மொண்டு சாகேக்கை ஒரு சொட்டு கண்ணீர்?..."

"நீ என்னத்தைச் சொல்லுறாய்?..."

"உண்மையைச் சொல்லுறன். உனக்குத் தெரிஞ்சும் தெரியாத மாதிரி

இருக்கிறாய். அவன்ரை சினேகித்துக்காக. எனக்கென்ன?... நான் ஏன் மறைக்க வேணும்?... சிவராமு கந்தவனத்தானுக்கு கம்பளையில் பொம்பிளை ஒண்டுக்கு பிறந்தவன் தானே. அந்தநேரம் இவர் கடையிலை வேலைக்கு வைச்சிருந்த ஒரு கிழவன்ரை மகன்தானே அவன். ராமு சில நேரம் கதைக்கேக்கை தாயின்ரை பேரை 'மல்லிகா' எண்டு சொல்லியிருக்கிறான். கிழவன் செத்துப்போனாப் பிறகு அவள் இவற்றை கடையிலையே வேலை செய்ய துவங்கி, பிறகு அது தொடர்பாகி இவனுக்குத்தான் ராமு பிறந்தவனாம். அவள் பாம்பு கடிச்ச சாகேக்கை பொடியனுக்கு எட்டு வயசாச்சாம். தொடர்ந்து அவனை கடையிலை வைச்சிருந்து வேலைவாங்கி பிறகு இங்கை வீட்டுக்கு வேலைக்காரனைக் கொண்டு வருமாப்போலை கொண்டு வந்து சேர்த்திட்டானாம். கந்தவனத்தான்ரை பெண்டிலுக்கும் கொஞ்சம் விசயம் தெரியுமாம். மனிசி ஒரு மாதிரி சமாளிச்சுப் போட்டுதாம்" "இந்தக் கதை எப்படி வெளியிலை வந்தது?..."

"ஒவ்வொருதருக்கும் ஒரு வரலாறு இருக்குந் தானே. மற்றவை அதை கதைப்பினம் தானே. இப்ப ராமுவுக்கு முப்பத்திரண்டு வயசாச்சு. அவனை ஒரு பேய்ப் பொடியன் மாதிரி வளத்துப் போட்டினம். கந்தவனத் தான்ரை மனிசியை நோகாமல் நொடியாமல் அவன் தானாம் பாக்கிறவன். வெளிநாட்டுக்கு கலியாணம் முடிச்ச அனுப்பினாப் பிறகு கிட்டடியிலைதான் அவை திரும்பி வந்தாப்போலை பிரச்சினை வெளிச்சிருக்கு. கந்தன்ரை மனுசி ராமுவுக்கு அவனின்ரை பேரில 'யாவரியார் வளவு' பின்துண்டுக் காணியை எழுதி உறுதி முடிச்சிருக்கிறாள். ராமுவுக்கு காணி எழுதினதுக்கு காரணம் கேட்டு பெட்டையள் சன்னதமாட, கந்தனும் மனுசியும் மெல்லவும் முடியாமல் முழுங்கவும் முடியாமல் அவதிப்பட்ட நேரத்திலை பெட்டையளின்ரை பிரியமாரிலை ஒருதன் வெளிலை போடா நாயே எண்டு அடிச்சுக் கலைக்கத்தானாம் பின் வளவு 'தீராந்திக் கொட்டிலுக்கை' தூக்கிக்கிடந்த மருந்தை எடுத்து குடிச்சுப் போட்டு கிடந்தவன் செத்துப்போனானாம்!... உண்மையைச் சொல்லு உனக்குத் தெரியாதே இவ்வளவும்?..."

"நீ சொல்லுறது உண்மைதான்..... பாவமடா கந்தன், தன்ரை குடும்ப கௌரவத்துக்காக...."

"இப்ப இவ்வளவும் வெளிச்சிட்டுது தானே?... கண்ணீர் விட்டு அழவேண்டியதுதானே?... பிற கென்னத்துக்கு நடக்கிறியள்? தனக்கு பின்னாலை கௌரவ பட்டம் போடுறார் அவர். பாவம் அந்தப்பிள்ளை முன்னாலை 'இனிஷல்' இல்லாமல் போகுது... என்ன தான் ஒழிச்சு மறைச்சாலும் 'யாவரியார் வளவு'க் காணி உறுதியிலை ராமுவின்ரை பேரும் இனிஷலோடைதான் இருக்கு. சும்மா சப்பைக்கட்டு கட்டாதையுங்கோடா!..." □



# மருட்சி



சுற்றிச்சுற்றி  
உலகையே சுழலும்  
எத்தன மின்னும்  
முற்றிட வில்லை

அறிவுடையோர்களின்  
ஆதி முயற்சிகள்  
நெறிப் படுத்திய  
நிறுவையில் நின்று  
படிமுறையாகப்  
பார்த்தவை யாவும்  
செயற்படுவதால்  
செயற்றிறம் பெற்றோம்!

இவையெலாம் விடுத்து  
இயன்றவை யென்று  
சிதைந்தவை யாவும்  
செலவில் முடிந்தது!

விண்வெளி சென்ற  
வியப்புறு கோளம்  
சந்திர னிறங்கிய  
சகலது மின்று  
அமெரிக்காவின் பொருள்  
அழிவுக்குரியவை!

உலகை யின்று  
உருப்பெறா வழிக்குள்  
வந்தவை யாவும்  
சிந்தனைப் பெருக்கென  
எண்ணுதல் மருட்சியே!

பல்கலைக்கழகப்  
பட்டமே செல்லும்  
பட்டம் படிக்கும்  
மாணவர் கொடுக்கும்  
பட்டங்கள் எப்படி  
மேடையிலேறும்!

இலக்கிய மறியா  
தேறி யுயர்ந்திடப்  
பணத் தினைக் கொடுத்து  
பதவிகள் பெறுவதும்  
இலக்கியக் காரரின்  
படைப்பினி லேறி  
பணத்தினைச் சொரிந்து  
பட்டங்கள் பெறுவதும்  
வாழ்ந்திடு மென்று  
நினைத்திடல் மருட்சியே!

மருள வேண்டிய  
மடைமைகள் செறிந்துள  
வரலா றொன்றை  
வடித்துக் கவிதையில்  
கலக்குதல் முறைமையே!  
மருட்சியின் தொடர்ச்சி  
வளர்ந்திடும் படிப்பீர்!

கவிஞர் ஏ.இக்பால்





## தமிழின் செம்மொழித் தகுதியை நிலைநாட்டிய பேராசிரியர் ஜோர்ஜ் எல். ஹார்ட்

- அருட்திரு தமிழ் நேசன் அடிகள்

தமிழின் செம்மொழித் தகுதியை பல அறிஞர்கள் நூற்றாண்டு காலமாக வலியுறுத்தி வந்துள்ளனர் அவர்களுள் கி.பி. 18ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மாதவச் சிவஞான முனிவர், அயர்லாந்து நாட்டவரான டாக்டர் இராபர்ட் கால்டுவெல் பாதிரியார் (1856), பரிதிமாற் கலைஞர் என்று தனது பெயரை தூய தமிழ்ப்பெயராக மாற்றிய வி. கோ. சூரியநாராயண சாத்திரியார் (1887), மொழி ஞாயிறு எனப் போற்றப்படும் தேவநேயப் பாவாணர் (1966) போன்றோர் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களின் வரிசையில் நாம் வாழும் இச்சம காலத்தில் தமிழின் செம்மொழித் தகுதியை நிலை நாட்டிய பேராசிரியர் ஜோர்ஜ் எல். ஹார்ட் (George L. Hart) அவர்களின் புலமைப் பின்னணி பற்றியும், தமிழின் செம்மொழித் தகுதிபற்றி அவர் குறிப்பிடும் விளக்கத்தையும் இக்கட்டுரை ஆராய முற்படுகின்றது.

பேராசிரியர் ஜோர்ஜ் எல். ஹார்ட் அவர்கள் அமெரிக்காவில் உள்ள பேர்க்லி (Berkeley) நகரில் அமைந்துள்ள கலிபோர்னியா பல்கலைக் கழகத்தில் 1975ம் ஆண்டு முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்து வருகின்றார். இவர் தற்போது அப்பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழியல் புலத்தின் (தமிழ் இருக்கைக்கு) (Tamil Chair) தலைவராக உள்ளார். 1970ஆம் ஆண்டில் ஹார்வட் (Harvard) பல்கலைக்கழகத்தில் வடமொழி (சமற்கிருதம்) பயின்று பட்டம் பெற்றார். இவர் முதற்கண் மடிசன் நகரில் உள்ள விஸ்கான்சின் பல்கலைக்கழகத்தின் வடமொழிப் பேராசிரியராக 1969ல் கல்விப் பணியில் சேர்ந்தார். தமிழ், வடமொழி ஆகிய இருமொழி இலக்கியங்களை முறையாகக் கற்றுத் தேர்ந்துள்ளார்.

இவற்றுடன் ஐரோப்பியச் செம்மொழி களான இலத்தீன், கிரேக்கம் ஆகிய இரு மொழி இலக்கியங்களையும் விரிவாகக் கற்றுள்ளார். இம்மொழிகள் அனைத்திலும் உள்ள நூல்களை மூலமொழியிலேயே கற்றுச் சுவைத்துள்ளார் என்பது இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டிய முக்கிய விடயமாகும். இவர் தற்கால ஐரோப்பிய மொழிகளின் இலக்கியங்களையும், மொழி ஒப்பியலையும் நன்கு கற்றுள்ளார். இவருக்கு ருசியன், செருமன், பிரெஞ்சு ஆகிய மொழிகள் தெரியும். அம்மொழிகளின் இலக்கியங்களை மிக விரிவாகப் படித்துள்ளார். அவற்றைப்போலவே தற்கால இந்திய மொழிகளில் தமிழ், மலையாளம் ஆகிய மொழிகளின் இலக்கியங்களை மூல மொழியிலும் அவை நீங்கலாக மற்ற எல்லா மொழிகளிலும் உள்ள இலக்கியங்களை மொழியாக்கம் வாயிலாகவும் விரிவாகப் படித்துள்ளார்.

நமது காலத்தில் வாழுகின்ற தெனுங்கு மொழி அறிஞர்களுள் தலைசிறந்தவராக விளங்கும் திருமிகு வி. நாராயணராவ் அவர்களுடன் இவர் தெனுங்கு மொழி இலக்கியங்கள் குறித்து மிக நீண்ட நாட்கள் விவாதித்திருக்கிறார்.

தெற்கு ஆசியவியல் துறையின் உறுப்பினராக நீண்ட காலம் இருந்து வருகிறார். எனவே இந்தி மொழி இலக்கியம் பற்றியும் அதன் செழுமை பற்றியும் கற்றுக்கொள்ளும் நல் வாய்ப்பினைப் பெற்றிருக்கின்றார். மகாதேவி வர்மா, துளசி, கபீர் ஆகிய பெருமக்களின் (இந்தி மொழி) இலக்கியப் படைப்புக்களையும் இவர் விரிவாகப் படித்தறிந்துள்ளார்.

மிகப் பல ஆண்டுகளை (1983 ஆம் ஆண்டு தொடங்கி) தனது வாழ்வின் மிகப்பெரும் பகுதியை சமற்கிருதம் கற்பதில் செலவிட்டுள்ளார். ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



காளிதாசர், மகர் ஆகிய இருபெரும் புலவர்கள் வட மொழியில் எழுதிய ஒப்பற்ற இலக்கியச் செல்வங்களை மூலமொழியிலேயே படித்துச் சுவைத்துள்ளார். அதுபோன்றே பாரவி, ஸ்ரீஹர்ஷர் ஆகியோரின் (சமற்கிருத) இலக்கியப் படைப்புக்கள் சிலவற்றையும் படித்துள்ளார். "இருக்கு" வேதத்தின் ஐந்தாம் பகுதியாக விளங்கும் நூலை முழுமையாகவும், அதன் வேறு பல பிரிவுகளை மூலத்திலும் படித்துள்ளார். இதனைப் போன்றே சமற்கிருதத்தில் எழுதப்பட்டுள்ள உபநிடதங்கள் (உபநிஷத்துகள்) பலவற்றையும், மகாபாரதம் எனும் காவியத்தின் பெரும் பகுதியையும் "சுதாசரித் சாகரம்" எனும் பெரு நூலையும் ஆதிசங்கரரின் படைப்புக்களையும் இன்னும் சமற்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள எண்ணற்ற பல நூல்களையும் படித்துச் சுவைத்துள்ளார்.

இத்தகைய ஆழமான கல்விப் பின்புலத்தையும் புலமைச் சிறப்பையும், பன்மொழி ஆற்றலையும் கொண்டு விளங்கும் பேராசிரியர் ஜோர்ஜ் எல். ஹார்ட் அவர்கள் ஒரு மொழியைச் செம்மொழி என்று முடிவு கூறுவதற்கும் அதனுடைய இலக்கியத்தைச் "செவ்வியல் இலக்கியம்" என்று ஆராய்ந்து தேர்ந்து எடுத்துரைப்பதற்கும் தகுதி வாய்ந்தவர் என்பதை அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்வர்.

**தமிழின் செம்மொழித் தகுதிபற்றி பேராசிரியர் ஹார்ட்**

தமிழ் மொழியின் செம்மொழித் தகுதிப்பாடு குறித்து பேராசிரியர் ஜோர்ஜ் எல். ஹார்ட் கூறும் விளக்கத்தை இனிப் பார்ப்போம். "செம்மொழி குறித்து ஒருவர் எந்தவிதமான அடிப்படை விதிகளைத் தேர்ந்து வைத்துக் கொண்டு, அவற்றையொட்டிப் பரிசீலிக்க முனைந்த போதிலும் "தமிழ்மொழி உலகின் மிகவுயர்ந்த செவ்வியல் இலக்கியங்களையும், மரபுச் செல்வங்களையும் பெற்றுத் திகழும் உயர்தனிச் செம்மொழிகளுள் ஒன்று" என்பதனை நான் எவ்விதத் தயக்கமும் இன்றித் தெளிவாக அறுதியிட்டுக் கூறுவேன்" என அவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஒரு மொழி செவ்வியல் மரபு உடையது என்று அழைக்கப்படுவதற்குத் தகுதி வேண்டுமெனில், அது பல்வேறு அடிப்படை விதிமுறைகளுக்குப் பொருந்துவதாக இருத்தல் வேண்டும் என பேராசிரியர் ஹார்ட் குறிப்பிடுகின்றார். அவையாவன;

1. அந்த மொழி தொன்மை மிக்கதாக, பழமைச் சிறப்பு வாய்ந்ததாக இருத்தல் வேண்டும்.

2. அந்த மொழி இன்னொரு மொழி மரபில் கிளைத்து வளர்ந்ததாக இல்லாமல், தனக்கேயுரிய தனித்துவமுடைய மொழிமரபினைப் பெற்றதாகவும் அம்மொழி மரபு பெரிதும் தானே படைத்த இலக்கியச் செழுமையில் வளர்ந்ததாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

3. அம்மொழி விரிந்து பரந்த வளம்செறிந்த தொன்மை வாய்ந்த பேரிலக்கியச் செல்வத்தைப் கொண்டதாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

இந்தியாவின் ஏனைய தற்கால மொழிகளைப் போல் அல்லாமல், தமிழ் இம்மூன்று அடிப்படைத் தேவைகளையும் ஒருங்கே நிறைவு செய்கின்றது.

1. தமிழ்மொழி "முன்னைப் பழமைக்கும் முன்னைப் பழைய" மொழி. (இலத்தீனைப்போன்று மிகப் பழமை வாய்ந்தது; அரபு மொழியினும் மிகத் தொன்மையானது).

2. முற்றிலும் தனித்துவமுடைய, தனக்கேயுரிய மொழி மரபில் தோன்றி வளர்ந்தது. அதனில் சமற்கிருதமோ ஏனைய மொழிகளோ எவ்விதத் தாக்கமும் செல்வாக்கும் ஏற்படுத்தவில்லை.

3. அதனுடைய தொன்மை இலக்கியங்கள் விவரிக்க ஒண்ணாத அளவிற்கு மிக விரிந்து பட்டவை, மிகச்செழுமையானவை.

தமிழ்மொழி உலகின் மிகவுயர்ந்த செவ்வியல் இலக்கியங்களையும், மரபுச் செல்வங்களையும் பெற்றுத் திகழும் உயர்தனிச் செம்மொழிகளுள் ஒன்று என்பதனை எவ்விதத் தயக்கமும் இன்றித் தெளிவாக அறுதியிட்டு அவர் கூறமுனைவதற்குக் காரணங்கள் பலவுள்ளன. அவற்றை பின்வருமாறு அவர் விளக்க முற்படுகின்றார்:

1. முதலாவதாக தமிழ் மொழி மிகுந்த பழமைச் சிறப்பு வாய்ந்த மொழி; ஏனைய தற்கால இந்திய மொழிகளின் இலக்கியங்களுக்கெல்லாம் காலத்தால் மிகவும் முற்பட்ட, ஏறத்தாழ ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் அதற்கு மேலும் முற்பட்ட பேரிலக்கியங்களைக் கொண்டது தமிழ் மொழி. தமிழில் மிகப் பழம்பெரும் நூல் தொல்காப்பியம். தொன்மைக்காலக் கல்வெட்டுக்களில் இருந்து, இந்நூலின் பகுதிகள் காலத்தால் மிக முற்பட்டவை எனவும் ஏறத்தாழ கி.மு. 200க்கு முன்பே இந்நூல் எழுந்துள்ளது எனவும் தெரிகின்றது. பழந்தமிழரின் பேரிலக்கியங்கள் சங்க இலக்கியங்களாகும். அவை பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகை நூல்களும் பிறவும் ஆகும். அவை ஏறத்தாழ கி.பி. முதல் இரு நூற்றாண்டுகளில் எழுந்தவை எனக்கொள்ளலாம். அவை வடமொழியில் காளிதாசரின் பேரிலக்கிய ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



யங்கள் தோன்றுவதற்கு இரு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே தோன்றிவிட்டன. மதச்சார்பற்ற இந்தியாவில் முதன் முதலில் எழுந்த மதச்சார்பற்ற பெருங்கவிதை இலக்கியத் தொகுப்பு சங்க இலக்கியங்கள் என்றால் அது மிகையாகாது.

2. இரண்டாவதாக, தமிழ், இந்தியாவில் தோன்றிய, இந்திய மண்ணிற்கு மட்டுமே தனிச் சிறப்பான இலக்கிய மரபைக் கொண்டது. இந்த இலக்கிய மரபு வடமொழியிலிருந்து பெறப்பட்டது அன்று என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. உண்மையைச் சொல்வதானால், தென்னாட்டில் (தென்னிந்தியாவில்) சமற்கிருத மொழியின் செல்வாக்கு வலிமை பெறுவதற்கு முன்னரே தமிழ் இலக்கியங்கள் தோன்றிவிட்டன. அதனால்தான் தமிழ் இலக்கியங்கள் யாவும் வடமொழியில் அல்லது வேறு இந்திய மொழிகளில் உள்ள எந்த இலக்கியத்தையும் போல இல்லாமல், தன்மையால் இயல்பாய் முற்றிலும் மாறுபட்டுத் தனிச்சிறப்புடன் விளங்குகின்றன.

சிறந்த இலக்கியக் கொள்கை, விழுமிய இலக்கண மரபுகள், உயர்ந்த முருகியற் செம்மை, இவை அனைத்திற்கும் மேலாக, தனித்து விளங்கும் தனக்கேயுரிய மிகப்பெரிய இலக்கியச் செல்வம் ஆகியவற்றைக் கொண்டியங்குவது தமிழ் மொழியாகும். வடமொழியிலோ வேறு எந்த இந்திய மொழியிலோ காணப்படாத, அவற்றிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டு விளங்குகின்ற, இந்திய பெருநாட்டினுக்கு உரித்தான இந்திய மக்களிடம் காணப்படுகிற கலைநயம் தோய்ந்த ஒருவகை நுட்ப உணர்வைத் (Sensibility) தமிழ் இலக்கியங்கள் தம்மகத்தே கொண்டுள்ளன. வளமிக்க விரிந்து பரந்த அறிவின் மாட்சியும் மரபும் அவற்றின்கண் பெரிதும் இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

3. மூன்றாவதாக, தமிழ் மொழியின் செவ்வியல் இலக்கியங்களின் தன்மை, அவற்றைச் சமற்கிருதம், கிரேக்கம், இலத்தீன், சீனம், பாரசீகம், அரபு ஆகிய மொழிகளில் எழுந்து விளங்கும் பேரிலக்கியங்களுக்கு நிகராக (அவற்றுள் ஓரணியில் வைத்து) எண்ணத்தக்க நிலையை, தகுதியை அவற்றிற்கு வழங்குகிறது. தமிழ் இலக்கியங்களின் சொற்செறிவும், பொருளாழமும், அவற்றின் நுட்பமும் திண்மையும் (Subtlety), அகமைவும் விரிவும் (Profundity), அவை நுவுளும் பல்வேறு பாடுபொருள்களும் களமும் (Varied Scope) நவீன காலத்திற்கு முந்தைய இந்திய இலக்கியங்களில், கால அளவில் முற்பட்ட பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் மட்டுமே சமூகத்தில்

தாழ்வுற்ற, பிற்பட்ட, கடைப்பிட்ட மக்களையும் கருப்பொருளாகக் கொண்டுள்ளன. அவற்றின் மனிதகுலம் அனைத்தையும் வயப்படுத்தும் உலகளாவிய கோட்பாடும் (Universality) தமிழ் மொழியை உலகம் தழுவிய மிகப்பெரிய செவ்வியல் மொழி, மரபுகள் இலக்கியங்களுடன் ஒருங்கே வைத்து அவற்றுள் ஒன்று எனப்போற்றும் தகுதி நிலையை அளிக்கின்றன. வான்புகழ் வள்ளுவர் வழங்கிய திருக்குறள் ஒழுக்க நெறிகளைக் கற்பிக்கும் உலகின் தலைசிறந்த அறநூல் என்பதனை அனைவரும் அறிவோம். எனிலும் இந்த நூல், தமிழ் மொழி, இலக்கிய மரபுகளைத் தம்முள் கொண்டு விளங்குகிற, ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பெரிதும் வேறுபட்ட பாடு பொருள்களை உடைய பல்வேறு பெருநூல்களின் தொகுப்பில் (பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள்) ஒன்றாகும். இந்தப் பேரிலக்கிய தொகை நூல்களின் வாயிலாக, மனிதகுல வாழ்வியலின் ஒவ்வொரு பரிமாணமும், ஒவ்வொரு தோற்றமும் மிக நுட்பமாகவும், விரிவாகவும், விளக்கமாகவும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த இலக்கியப் படைப்புகளின் ஆய்வுக்கு உட்படாத, இவற்றின் ஒளி படாத வாழ்வியல் துறைகளே இல்லை எனலாம்.

4. இறுதியாக தமிழ் மொழி நவீனகால இந்தியப் பண்பாடு, மரபுகளின் முதன்மையான, தனித்துவம் உடைய வாயில்களில் ஒன்றாகத் விளங்குகிறது. சமற்கிருத கவிதை மரபின்மீது தென்னக மரபுகளின் செல்வாக்கைப் பற்றி நான் விரிவாக எழுதியுள்ளேன். இதற்கு நிகராக இன்னொரு முக்கிய செய்தியுமுண்டு; தமிழில் சங்கத் தொகை நூல்களின் காலத்தில் தோன்றிப் பரவத் தொடங்கிய இந்துசமயச் சார்புடைய, புனிதமான (வழிபாட்டுப்) பேரிலக்கியங்கள் நவீன கால (இந்திய) இந்து சமய வளர்ச்சிக்கும் பெரிதும் உறுதுணையாக இருந்துள்ளன. அந்தப் பக்தி இலக்கியச் சிந்தனைகளும், கருத்துக்களும் (தெலுங்கு, கன்னடம், சமற்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் எழுந்த) பாகவத புராணத்திலும் ஏனைய நூல்களிலும் எடுத்தாளப்பெற்று, அவற்றின் வழியாக, இந்தியத் திருநாடு முழுவதும் பரவின. "வேதங்களுக்கு ஒப்பானவை" என்று போற்றப்படும் புனிதமான சமய (பக்தி) இலக்கியங்கள் தமிழில் உள்ளன; இவை தமிழுக்கே உரியன. இவை தென்னிந்திய வைணவத் திருக்கோயில்களில் (திருப்பதி முதலானவை) வேத மந்திரங்களுடன் சேர்த்து ஓதப்பெறுகின்றன. தற்கால இந்தோ - ஆரிய மொழிகளுக்கு எவ்வாறு வடமொழி ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



(சமற்கிருதம்) மூலமொழியாக விளங்குகிறதோ அதேபோன்று தற்கால தமிழ், மலையாள மொழி இலக்கியங்களுக்கும் செவ்வியல் மொழியாகத் திகழ்ந்த தொன்மைத் தமிழே மூல மொழியாக விளங்குகிறது.

இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகளில், சமற்கிருதம் மிகமிகப்பழையது, தொன்மையானது. கால வகையில் சிறிதளவும் மாறாது, மாற்றத்திற்கு இடங்கொடாது, இன்றழவும் பழமைக்குப் பழமையாக மிகவும் தொன்மையானதாக இருந்து வருகிறது. எனினும் திராவிட மொழிகளின் இயல்பையும், வளர்ச்சியையும் புரிந்துகொள்ள மொழியியலாளர்கள் நாடவேண்டியதும் அவர்களுடைய ஆய்வுகளுக்கு உதவும் உரைகல்லாகவும் திகழ்ந்துவருவதும் தமிழேயாகும்.

தமிழ் மொழி இந்திய மத்திய அரசினால் செம்மொழித் தகுதி ஆணையைப் 12.10.2004 அன்றுதான் பெற்றுக்கொண்டது. தமிழ் செம்மொழித் தகுதி ஆணையைப் பெறுவதற்கு முன்னர் பேராசிரியர் மறைமலை இலக்குவனார் அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டதற்கு இணங்க 11.04.2000 அன்று பேராசிரியர் ஹார்ட் இந்தக் கட்டுரையை எழுதினார்.

"தமிழ் மொழியைச் செம்மொழி எனக் கூறும் நிலைப்பாடு பற்றி, அதன் தகுதி நிலைபற்றி எழுதுக" என்று என் அன்பிற்குரிய நண்பர் பேராசிரியர் இ. மறைமலை அவர்கள் என்னைக் கேட்டுக்கொண்டார். அவரது வேண்டுகோளுக்கிணங்க இச்சிறு விளக்கவுரையை எழுத முற்பட்டு உள்ளேன். இப்பணி எனக்கு மிகப்பெரு மகிழ்ச்சியளிப்பதாகும்" எனப் பேராசிரியர் ஹார்ட் கூறுகின்றார்.

தமிழ் செம்மொழியாக இன்னும் அங்கீகரிக்கப்படாமல், ஏற்றுக்கொள்ளப்படாமல் இருப்பது ஏன் என்பதனை விளங்கிக்கொள்ள முடியாத வகையில் இதற்கு ஒரேயொரு அரசியல் காரணம் மட்டுமே இருப்பதாக அவர் குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது தமிழ் செம்மொழியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டால், ஏனைய இந்திய மொழிகளும் இதுபோன்ற தகுதிநிலையை வழங்கவேண்டும் என்ற கோரிக்கை விடுக்கக்கூடும் என்ற அச்சம் காரணமாக இருக்கலாம் என அவர் குறிப்பிடுகின்றார்;

"இந்த அச்சமும் கவலையும் தேவையற்றவை. தற்கால இந்திய மொழிகளின் செழுமையையும் வளத்தையும் நான் மிக நன்றாக அறிவேன். ஆம், செழிப்பாற்றலும் விளைவிக்கும்

(உற்பத்தித்) திறனும் உடைய உலகின் மிகச்சிறந்த மொழிகளின் வரிசையில் இடம்பெறுவன என்றும் நான் அறிவேன். அவை ஒவ்வொன்றும் சிறப்பான தற்கால இலக்கியங்களை ஈன்றெடுத்துள்ளன. (அவற்றுள் சிலமொழிகளில் தலைசிறந்த இடைக்கால இலக்கியங்களும் தோன்றியுள்ளன). அவ்வாறு எழுந்த இலக்கியங்கள் உலகின் மிகப்பெரிய இலக்கியங்கள் எவற்றுடனும் ஒன்றாக வைத்து எண்ணத்தக்க உயர்வுடையன. அவ்வாறிருப்பினும், அந்த மொழிகளுள் எவையும் செம்மொழி அல்ல. ஆங்கில மொழியையும் ஏனைய நவீன கால ஐரோப்பிய மொழிகளையும் போன்று (இவற்றில் கிரேக்கம் மட்டும் விதிவிலக்கானது) அவை (அதாவது மேற்சொன்ன ஏனைய இந்திய மொழிகள்) யாவும் முன்னரே காலூன்றி பிற்காலத்தே எழுந்தன. அவையனைத்தும் இரண்டாம் ஆயிரம் ஆண்டு தொடங்கிய பின் (கி.பி.1000க்குப் பின்னர்) வளர்ச்சி பெற்றவையாகும். கிரேக்க மொழி ஐரோப்பாவில் தோன்றிய ஓர் உயர்தனிச் செம்மொழி என்று உலகமனைத்திலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இந்நிலை ஐரோப்பாவைச் சேர்ந்த பிரெஞ்சு மக்கள் அல்லது ஆங்கில மக்கள் தத்தம் மொழிகளுக்குச் செம்மொழித் தகுதிநிலை வழங்கவேண்டும் எனக் கோரிக்கை விடுக்க வழிகோலவில்லை" என அவர் வாதிடுகின்றார்.

இறுதியாக அவர் கூறும் வார்த்தைகள் அவரது உள்ளத்தின் ஆழத்தில் இருந்து வெளிவரும் உணர்வுபூர்வமான வார்த்தைகளாக உள்ளன;

"தமிழ் ஒரு செவ்வியல் மொழி என்ற கருத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக நான் இதைப் போன்று ஒரு கட்டுரை எழுத வேண்டியுள்ளது என்ற எண்ணமே எனக்கு இயல்புக்கு மாறான விந்தையாகத் தோன்றுகிறது. இச்செய்தி எப்படி இருக்கிறது என்றால், "இந்தியா ஒரு பெரிய நாடு, இந்து சமயம் உலகின் மிகப்பெரும் சமயங்களுள் ஒன்று" என்னும் கூற்றை நிலைநாட்ட முற்படுவது போன்றுள்ளது. "தமிழ் உலகின் உயர்தனிச் செம்மொழிகளுள் ஒன்று" என்னும் தகுதி நிலை, இப்பொருள்பற்றி அறிந்த அறிஞர் குழாத்தில் உள்ளவரும் எளிதில் விளங்குகின்ற மிகத் தெள்ளத் தெளிவான கருத்து ஆகும். "தமிழ் செவ்வியல் மொழி" என்னும் தகுதி நிலையை மறுக்க முனைதல் இந்தியப்பண்பாட்டின் பெருமைக்கும்

தொன்மைக்கும் இன்றியமையாத மையக்கூறாக விளங்கும் - உயிராதாரமாக விளங்கும் உயர்வு ஒன்று "அதற்கு இருக்கக்கூடாது" என்று மறுக்க



முனைவதற்கு ஒப்பானதாகும்." ஏன அவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்கள் தமிழின் செம்மொழித் தகுதிபற்றி எடுத்துக்கூறிய அறிஞர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் பேராசிரியர் ஹார்ட் அவர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுவது இங்கு சுட்டிக்காட்டப்படவேண்டியதொன்றாகும்.

"பேராசிரியர் இ. மறைமலை அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்க, 2000, ஏப்ரல் திங்களில் அமெரிக்கத் தமிழறிஞர் பேராசிரியர் முனைவர் ஜோர்ச் எல். ஹார்ட் அவர்கள், தமிழ்மொழியைச் செம்மொழி எனக் கூறும் நிலைப் பாடு பற்றி வழங்கிய அறிக்கை உலகெங்கிலும் உள்ள கல்வியாளர்களின் கவனத்தைப் பெரிதும் ஈர்த்தது. ஆங்கிலத்தில் வரையப்பட்ட கருத்தாமும் மிக்க அந்த அறிக்கை தமிழ்ச் செம்மொழி வரலாற்றில் ஓர் ஆணிமுத்தை ஒத்த அத்தியாய

மாகும். பேராசிரியர் ஜார்ச் எல். ஹார்ட் அவர்களது இந்த அறிக்கையில் உள்ள கருத்துக்கள் இந்தியத் திருநாட்டின் கல்வியாளர்கள் மத்தியில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதோடு, தமிழ் ஆர்வலர்கள் மத்தியில் பெரும் எழுச்சியையும் ஏற்படுத்தியது"

பேராசிரியர் முனைவர் ஜோர்ச் எல். ஹார்ட் அவர்கள் தமிழ்மொழி, இலக்கியம், பண்பாடு தொடர்பான கல்வித்திட்டத்தை அமெரிக்காவில், அத்தகைய மற்றொதையும்விட முதன்மையானதாக மேம்படுத்தியவர். தமிழ் சமற்கிருத மொழிகளுக்கான பாடநூல்கள் எழுதியுள்ளார். தமிழின் செவ்வியல் இலக்கியங்களையும், கம்பர் தமிழில் பாடிய இராமாயணத்தையும் மொழிபெயர்த்துள்ளார். பேராசிரியர் திருமணம் செய்து கொண்டுள்ள தமிழ் பெண்ணான திருமதி கௌசல்யா ஹார்ட்டும் பல தமிழ் பாடநூல்களின் ஆசிரியரும் தமிழ் விளிவுரையாளருமாவார்.□□

## திருப்தி

கடலினது ஆழம் காணவில்லை  
எனக்கவலைப் படவில்லை நான்;  
"ஏதோ...  
பக்கத்துக் கடற்கரையில்  
மூச்சுப் பிடித்து முழுகி எழுந்தேனே..."  
என்று திருப்திப் படுகின்றேன்!  
என்முன்னே  
உலகம் கடலாய் விரிந்து பரந்துளது.  
முழுதையும் தரிசித்து,  
முழுதையும் கற்றறிந்து,  
முழுதையும் அனுபவிக்க  
முடியாது...இதையறிவேன்.  
என்னால் இயன்ற வரையும்,  
தெளிவான  
என்பார்வைப் புலத்துள்  
கிட்டுகின்ற அத்தனையும்,  
என்செவியால் கேட்கக் கூடிய  
எவ்இசையும்,  
என்புலனுக் கெட்டும் எதையும்,  
தரிசித்து  
அதனை அறிந்து,  
அதனை உணர்ந்து, அதை  
அனுபவித்து மகிழும் ஆசை

யிகக்கொண்டேன்.  
என்னைவிட இவ்வுலகை அறிந்தோர்  
உணர்ந்தோரை  
கண்டுஅவர் அனுபவத்தைக்  
கேட்கத் துடிக்கின்றேன்.  
என்னைவிட இவ்வுலகை  
அறியா திருப்போர்க்கு  
என்னறிவைச் சொல்ல இயன்றவரை  
முயல்கின்றேன்.  
நேற்று உலகம் சிறியதென  
நினைத்திருந்தேன்!  
இன்று...உலகம்  
"நேற்றையதைவிடப் பெரிதே"  
என்று முடிவுசெய்தேன்.  
நாளையிவ் உலகம் "இன்றை  
விடப் பெரிதாய் இருக்கும் எனக்கு"  
இதையறிவேன்!  
இந்தப் பெரும்உலகில்  
நானுமொரு தூசியாக  
வந்து பிறந்து வாழ்ந்தேனே...  
எனும் மகிழ்வில்  
வந்தை உலகையின்னும்  
வியப்போடே பார்க்கின்றேன்!

த.வெய்சீலன்



## கலை அழகியல், சமூகம்

### மார்க்சிய நோக்கின் அடிப்படைகள்

மு.அநாதர்சகன்

'கலை' என்பது மனிதர் தம்மிடையே கூட்டாக இணைந்து பணியாற்றுவதற்கும், தம் அனுபவங்களைப் பிறருடன் பகிர்ந்து கொள்வதற்கும் மனிதனுக்குள்ள எல்லையற்ற திறமையைப் பிரதிபலிக்கின்றது எனலாம். கலையின் தலையான பணி தனிமனிதனை சமூகத்தோடு ஒன்றிணைப்பதாகும்.

சமூக நடப்பியலின் பிரதியட்சத்திற்கு கலையானது ஓர் சுயமான அணுகுமுறையை வழங்குகின்றது. அந்த வகையில் கலையானது ஒரு தனிமனிதனின் மனப்பாங்கு நடத்தை மாற்றத்துக்கு மட்டுமல்ல, ஒரு சமுதாயத்தின் நேர்முகமான மாற்றத்துக்கும் துணை நிற்கிறது.

மானிட வரலாற்றின் ஆரம்ப காலத்தில் கலை என்பது போலச் செய்தலைக் குறித்தது. சிலைகள், சிற்பங்கள் என்பன மனிதரைப் போலவும், நாடகங்கள் போன்ற அரங்கியல் செயல்பாடுகள் மனித நடத்தைக் கோலங்களைக் காட்சிப்படுத்துபவை போலவும் பிரதிமை செய்யப்பட்டுக் கலைகளாகப் பயிலப்பட்டன. வரலாற்று ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் நோக்கும் போது, கலை என்பது தனது ஆரம்பநிலையில் ஒரு சடங்கு எனப்பட்டது.

இச்சடங்கின் பாற்பட்ட அம்சங்கள் இன்றும் மதம், கலை என்பவற்றில் இழையோடக்கலந்து காணப்படுதலை அவதானிக்கலாம். இச்சடங்குத் தன்மைதான், பின்னர் காலவளர்ச்சியில் முன்னேற்ற மடைந்து சமூகநிலைப்பட்ட காத்திரமான வகிபங்கினை 'கலை' ஆற்றக்கூடிய இயலுமையைத் தந்தது. அதாவது, சமூக உறவுகளை வெளிப்படுத்தவும், இருள் மண்டியிருந்த சமூக மனிதனுக்கு அறிவொளி பாய்ச்சவும், சமூகயதார்த்தத்தினை உணரவைத்து, அதனை மாற்றியமைப்பதற்கான உந்துதலை வழங்கவும் உதவியது.

இதனை, கலையின் விதிமுறைகள் என்ற நூலில் மார்க்ஸ் இவ்வாறு கூறுவார், 'கலை சடங்குச் செயல்களிலிருந்து தோற்றமளிக்கிறது. ஒரு தன்னறிவுள்ள கலைஞன் சடங்கு வடிவத்தைக் கையாண்டு அதைச் செழுமைப்படுத்தும் போது அது

கலைவடிவமாக உயர்கிறது. கலையின் பழைய வடிவம் மரபியலைச் சார்ந்ததாக இருக்கிறது. அது மக்களுக்குப் பழக்கப்பட்டிருப்பதனால் மக்களைக் கவர்கின்றது. இத்தகைய மரபியல் வடிவமைப்புக்குள் கலைஞன் புதுமையான ஒன்றை இணைக்கிறான். அதன் விளைவாக மரபியல் வடிவமைப்பு மாற்றம் பெறுகிறது. இந்த வகையில் கலைஞன் உருவத்திற்கும், உள்ளடக்கத் திற்கும் இடையில் புதிய ஒற்றுமையை ஏற்படுத்து கிறான். இதுதான் கலையின் வளர்ச்சிப் போக்கின் இயங்கியல் ஆகும்.'

அந்த வகையில் அனைத்துக் கலைகளுமே குறிப்பிட்ட காலச்சூழலின் சமூகநிலைமைகளின் பிரதிபலிப்பாகின்றன. இவை மனித குலத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதென்பது, அக்குறிப்பிட்ட காலத்துக்குரிய கருத்துக்கள், தேவைகள், நம்பிக்கைகள், அபிலாசைகள் என்பவற்றை உள்ளார்ந்தமாகக் கொண்டிருப்பதன் வாயிலாகவே ஆகும். அதேவேளை, வெவ்வேறு காலச் சூழலில் மேலாதிக்கம் செலுத்துகின்ற வர்க்கங்களின் தேவைகளைப் பொறுத்து அது வரையிலும் தொலைந்து போய் முக்கியத்துவம் இழந்திருந்த விடயங்கள் கூட கலைகளின் வாயிலாக அவை மேலெழுவதையும், புதிய தரிசனத்துடன் பரிசீலிக்கப்படுகின்ற தன்மையையும் நாம் காணமுடிகிறது.

எனவே, கலையின் மகத்தான பணி என்பது முழுச்சமூகத்தையும் மானிடநேசிப்பின்பால் நெகிழவைப்பதுடன், சமூகத்தின் உன்னதத்தினை அதன் விரிந்த தளத்தில் வைத்துப்பார்ப்பதும், மானிட வாழ்வை அதன் முழுப்பரிமாணத்துடன் தரிசித்து வெளிக்கொணர்வதுமே ஆகும்.

இத்தனை சமூகப் பரிமாணத்தினைக் கொண்ட கலையில் 'அழகியல்' என்பது ஆரம்பத்திலிருந்து பல்வேறு வியாக்கியானங்களையும், சர்ச்சைகளையும் தன்னளவில் எழுப்பிவருகிறது. இச்சர்ச்சைகளின் மூலம் கலையில் அழகியல் பற்றிய மதிப்பீடுகள் வெவ்வேறு கலைபற்றிய கருத்தியல் கோட்பாடுகளின் வெளிப்பாடுகளாகவே இருந்து வருவதுடன் இது குறித்து நிர்ணயமான முடிவு எட்டப்படவில்லை.

ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



ஈஸ்தடிக்ஸ் (Aesthetics) என்ற சொல் உணர்ச்சி அல்லது புலப்பாட்டைக் குறிக்கும் கிரேக்கச் சொல்லான Aistheris என்பதிலிருந்து உருவானது. இச்சொல் கலை அனுபவத்தை அல்லது உணர்வை ஆய்வுசெய்யும் நோக்கில் அலெக்சாண்டர் பாம்கார்ட்டன் (Alexander Baumgarten) என்ற ஜெர்மனிய தத்துவவியலாளரால் முன்வைக்கப்பட்டது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இது கவிதைகளையும், அவற்றின் தத்துவார்த்த உள்ளடக்கத்தையும் குறிப்பதாகவே இருந்தது. பிற்காலத்தில் இது பலரிமானங்களில் விளக்கப்படும் விவாதிக்கப்படும் பல சர்ச்சைகளுக்கு அடிப்படையாகவும் இருந்து வருகின்றது.

கலையில் அழகு என்றால் என்ன? உண்மையான அழகு என்பது யாது? அதை ஏன் கலைப் படைப்பில் சிறப்பானதாகக் கருதுகின்றோம்? என்ற கேள்விகள் தத்துவ உலகில் கிரேக்க காலத்திலிருந்தே எழுப்பப்பட்டு, அது பற்றிய தேடல் இன்று வரை தொடர்கின்றது என்பதே யதார்த்தமாகும்.

காலத்துக்குக் காலம் இதுபற்றி முன் வைக்கப்படுகின்ற சொல்லாடல்கள் டியூவி என்ற தத்துவவியலாளர் கூறியது போல 'கலை ஒரு சமூகத்தின் வாழ்வை வெளிப்படுத்துவது' என்ற கருத்தின் மறு பதிப்பாகவே இக்கருத்துக்கள் அமைந்துள்ளன. இது கலை பற்றிய பொது விதியாகக் கொள்ளப்படவேண்டியது. ஒருவனுக்கு அழகாகத் தோன்றுவது, இன்னொருவனுக்கு அழகற்றதாகத் தெரிகிறது. இச்சிக்கலிலிருந்து விடுபடுவதற்காகவே 'அழகு' என்பது அவரவர் பார்வையின் வழியாகவும், கற்பனைத் திறத்தினாலும் ஏற்படுகின்ற ஒருவகையான இன்ப அனுபவமே எனக் கூறுவோரும் உளர். ஆனால், கலை தரும் அழகியல் பாதிப்பு என்பது எப்போதும் இன்பம் தருவதாக மட்டும் உள்ளதா என்ற மறுகேள்வி எழுகின்றது. துன்பமும் வெஞ்சினமும் கூட அதன் பாதிப்புக்களாக அமையலாம்.

ஸ்கொட்லாந்து தத்துவ அறிஞர் டேவிட் ஹியூம் 'அழகு' என்ற பதத்தினைப் பயன்படுத்தாமல், ஒருபடைப்பின் தரத்தினை உணர்ந்து கொள்ளும் திறமையை 'சுவை' என அழைத்தார். சுவை என்பது முழுமையாகத் தற்சார்பற்றதெனக் கூறலாம். சுவைக்குக் காரணம் கூற இயலாது.

மேலும், எந்தெந்தப் படைப்பாளிகளின் படைப்புக்கள் தரத்தில் சிறந்தவை என்ற ஒருமித்த கருத்தைக் கூறும் திறனை நல்ல ரசனை உணர்வுள்ளவர்கள் பெறுகிறார்கள். இவர்களே இறுதியில் ஒருமித்த கருத்தை உருவாக்கி

சர்வதேசத்துக்கும் பொதுவான இரசனையை தர நிர்ணயம் செய்கிறார்கள். இவர்களால் கலைப் படைப்புக்களின் தரவேறுபாட்டினைப் பகுத்தறிய முடிகிறது. இதனால் நல்ல இரசனை உள்ளம் படைத்தோர் ஒருதலைச்சார்பற்ற மன நிலையுடையோராக இருக்கவேண்டும் என ஹியூம் வலியுறுத்துவார்.

அழகியல் பற்றி ஆய்வுசெய்தவர்களில் முக்கியமானவராகக் கருதப்படுகின்ற கான்ட் (Kant) என்ற உளவியலாளர் ஹியூம் குறிப்பிடும் இரசனை நடுவர்கள் தங்கள் பதிப்பீடுகளை சமூக இருப்பின் பண்பாட்டுப் போதனைகள் மூலம் பெற்றார்கள் என எதிர்நிலைக் கருத்தினை முன்வைத்தார். கான்ட் (Kant) இன் கருத்துப்படி ஒரு கலைப்படைப்பின் உள்ளார்ந்த அழகியல் பற்றிய முடிவுகள் ஒரு கலைப்படைப்பின் தன்மைகளின் அடிப்படையிலேயே தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. எமது விருப்பங்களின் இரசனையின் அடிப்படையில் அல்ல எனக் கூறினார்.

நமது சமூகச்சூழலில் எமது புலனுணர்வு, கற்பனை வீச்சு, அறிவு, சீர்தூக்கும் திறன் போன்ற மனோ சக்திகளுக்கிடையே சிக்கலான தொடர்புகள் உள்ளன. கலையில் அழகு பற்றிய மதிப்பீடுகள் உலகளாவியவையாகவும் யதார்த்தத்தில் வேரூன்றியவையாகவும் இருப்பினும் அவை உண்மையில் அகநிலையானவை என்பது கான்டின் கருத்தாகும்.

கலை பற்றிய மார்க்சியக் கோட்பாடோ புறநிலை யதார்த்தத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதுடன் சமூகப் பயன்வழிநின்று கலையை நோக்குகின்றது. அந்த வகையில் கலையின் வர்க்க சார்பு பற்றிய கருத்து அதன் அடிப்படைகளுள் ஒன்றாகும். வர்க்க சமூகத்தில் கலை இலக்கியம், தத்துவம் போன்ற அனைத்துச்சிந்தனைத் தொழிற் பாடுகளும் ஏதாவது ஒருவர்க்கத்தின் சார்பு நிலைப்பட்டதாக இருக்கும் என்ற பேருண்மையை முன்வைக்கின்றது.

படைப்பாளி ஒருவன் தனது உன்னதமான தனித்துவமான அனுபவத்தினை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ளும் அடக்க முடியாத தூண்டலே கலை என்பதாகும். அந்த அனுபவம் மக்களின் வாழ்வோடும், போராட்டத்தோடும் அது கொண்டிருக்கும் இடைவினை உறவின் மூலமே பிறக்கிறது. படைப்பாளியின் அனுபவத்தின் தரம், தூண்டலின் ஆழம் என்பவைதான் அவனது கலைப் படைப்பின் அழகை நிர்ணயிக்கின்றன என்பது கலையில் அழகியல் பற்றிய மார்க்சியப் பார்வையின் ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



அடிப்படையாகும். அதாவது மக்களுக்கு ஏதாவது புதிதாக தனித்துவமாகச் சொல்லவேண்டும் என்ற படைப்பாளியின் தூண்டல்தான் படைப்பின் யதார்த்தத்தினை வெளிக்கொணர்ந்து, அதன் வழியில் அழகியல் வெளிப்பாட்டுக்கும் காரணமாகின்றது. அத்துடன், வரலாற்று அனுபவங்களின் போக்கில் மனிதன் சேகரித்துக் கொண்ட உணர்வே கலையுணர்வு ஆகும். அதனுள் அழகு உன்னதம், கற்பனை, பெருமிதம் முதலிய உணர்வுக் கூறுகள் அடங்கியுள்ளன. புற உலகை ஊடுருவிப்பார்த்து, அதன் இயக்கத்தினை அகத்தினால் உணர்தல் என்பதுவும் கலை உணர்வின் பாற்பட்ட உள இயக்கமே ஆகும். இவ்வகையில் கலைப்படைப்புக் களில் மாஸிட்நேயம், சமூகநோக்கு, வர்க்கப் பார்வை என்பன பற்றிப் பேசாத அழகியலை மார்க்சியக் நோக்கினர் ஏற்பதில்லை.

இதனை கா.சிவத்தம்பி,

"மார்க்சிய அழகியல் எனும் போது அழகியல் என்னும் துறையுடன் மார்க்சிய அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை இணைத்துக்

கொள்வதாகும். அதில் மார்க்சியமும் இருத்தல் வேண்டும் அழகியலும் இருத்தல் வேண்டும்." எனக் குறிப்பிடுவார். (ஈழத்து இலக்கியத்தடம் - கா.சிவத்தம்பி)

ஒரு கலைப்படைப்பின் அழகியல் விகசிப்பிற்கு கான்ட் (Kant) குறிப்பிடுகின்ற கலையின் உள்ளார்ந்த தன்மைகள் மட்டுமன்றி புறநிலையான சமூகக் காரணிகளும் தீர்க்கமான பங்கினை வகிக்கின்றன என்பதை மார்க்சியகலைக் கோட்பாடு வலியுறுத்துகின்றது. அதாவது கலையை தனித்த சுயம்பு நிலைப்பட்ட நிகழ்வாக அன்றி அதனைச் சமூகத்துடன் சார்புநிலைப்படுத்தி நோக்குகிறது. இதன் உள்ளார்த்தம் கலைக் கென்று ஒரு சமூகத்தளம், சமூகவாதிகள் உள்ளன என்பதாகும். கலையும் இச்சமூகவாதிகளுக்குட் பட்டே இயங்குகின்றது. இதன் அடிப்படையிலேயே கலையின் தோற்றம் வளர்ச்சி அதன் சமூகப்பயன், வர்க்கச்சார்பு முதலானவற்றை விளக்க முடியும் என்பது மார்க்சியக்கலைக் கோட்பாட்டின் பொது முடிவாகும். □□□

## மலை நாட்டிலும் சுனாயிங்க!

தேகத்தை வருத்தி

தேயில பறித்தாலும் - அதற்குரிய

பாகத்தை கேட்கையில்

பலிபாலம் எமக்காகும்!

மாவு வெல அரிசி வெல

எகிறிக்கிட்டே போவதுங்க...

காவு கொள்ளும் வறுமையை

எதிர்த்திடுதல் எப்படிங்க?

ஆயாவிடம் புள்ளைங்கள்

பார்க்க சொல்லி விட்ட போதும்

தாயா நின்று பாத்துக்குமா

இல்லேன்னாலும் என்ன செய்ய?

பெரியவனு மசம் முழுக்க

சளி வந்து படுத்த போதும்

வறியவன்னு தெரிஞ்சதால்

வைத்தியரும் பாக்கையில்ல..

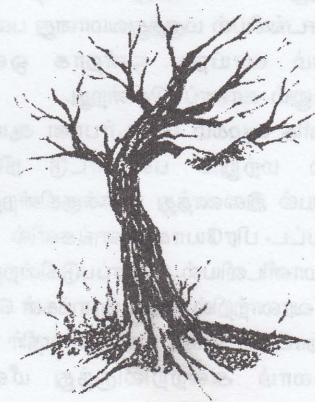
வயத்து குடிசக் கம்பிராவில்

முனு கொமருப்புள்ளயோட

பயந்து பயந்து வாழ்ந்ததிலே

பாதி வாழ்க்க போயிடிச்சி!

103



ரொட்டி திண்ணு வளந்த வுடல்

குப்பை தொட்டி ஆனதில்

யாருக்குமே வருத்தயில்ல..

வருத்தப்பட ஒருத்தனில்ல...

கரைநாட்டில் ஒருநாள்

சுனாயினு வந்திச்சிங்க...

நம்ம வாழ்வில் தினம் அதுதான்

தயவு செஞ்சி வெளங்கிக்கிங்க!

தியத்தலாவ எச்.எப். ரிஸ்னா

ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்





## யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சமூகத்தினர் மத்தியில் சடங்கியல் மருத்துவம் மானிடவியல் ஆய்வு



தமிழர் பண்பாட்டுச் சூழலில் மானிடவியலின் பயன்பாடு முனைப்புப் பெற்று வருகின்ற சமகாலத்தில் சடங்கியல் மருத்துவம் தொடர்பான மானிடவியல் சார்ந்த இவ்வாய்வு யாழ்ப்பாணத் தமிழர் சமூகத்தில் தொன்று தொட்டு பயின்றுவரும் சடங்கியல் மருத்துவத்தினை ஆய்வுப் பொருளாகக் கொண்டுள்ளது. கைத்தொழில் வளர்ச்சிக்கு முற்பட்ட கால சமூகங்களில் மருத்துவமென்பது மக்களின் வாழ்வியல் முறையுடன் இணைந்த ஒன்றாக இருந்து வந்துள்ளது. அன்றாட தனிமனித, குடும்ப மற்றும் சமூகவாழ்வில் ஏற்படும் உயிரியல் சார்ந்த துன்பங்களிலிருந்து மட்டுமல்லாது சமூக உளம்சார்ந்த இடர்கூழ்நிலைகளிலிருந்தும் விடுபட்டு அமைதியான வாழ்வுக்கான வழி முறையாக சடங்கியல் மருத்துவத்தினை மக்கள் பின்பற்றி வந்துள்ளனர். சமயம்சார் மாந்தரீகத்துடன் மிக நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்ட சடங்கியல் மருத்துவமானது பண்பாட்டுத் தனித்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாக ஒவ்வொரு பண்பாட்டிலும் காணப்படுகின்றது.

மனித சமூகம் தொடர்பான ஆய்வுகளை உயிரியல் மற்றும் பண்பாட்டு நிலையில் மானிடவியல் இணைத்து நோக்குகின்றது. இதன் பல்வேறுபட்ட பிரயோகத்தளங்களில் ஒன்றாக மருத்துவமானிடவியல் காணப்படுகின்றது. மனித இனத்தின் வரலாற்றில் சிறிய நோய்கள் தொடக்கம் பெரிய நோய்கள் வரை மனிதன் எதிர் கொண்ட போதெல்லாம் அவற்றிலிருந்து மீள்வதற்கு தனித்தவமான வாழ்வியல் நடைமுறைகளைப் பின்பற்றி வந்துள்ளான். இவை பிற்பட்டகால மருத்தவத்தின் வளர்ச்சி நிலைக்கு அடிப்படையாக இருந்துள்ளது. அந்தவகையில் மனிதன் பயின்ற கலைகளுள் மிகவும் தொன்மையும், முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாக மருத்துவம் இன்றுவரை போற்றப்படுகின்றது. மருத்துவக் கலையானது இருவகையான தத்துவத்தினைக் கொண்டது.

1. நம்பிக்கை மற்றும் இயல்பு மீறிய சக்திகளின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ள ஆதிகால மருத்துவம்.

2. பகுத்தறிவு மற்றும் பரிசோதனைகளின் அடிப்படையில் அமைந்த தற்கால மருத்துவம்.

இவ்விரண்டினுள்ளும் சடங்கியல் மருத்துவமானது முதல் வகையினைச் சார்ந்த ஒன்றாகும். மருத்துவ மானிடவியலாளர்களின் ஆய்வு அனுபவங்களின் வழியே ஒவ்வொரு பண்பாட்டிலும் மனிதனுக்கு ஏற்படும் நோயியல் கூறுகள் உயிரியல் முறையிலும், பண்பாட்டு முறையிலும் அணுகப்படுவது உறுதியாகியுள்ளது. இதற்கேற்பவே நோய்க்கான சிகிச்சை முறைகளும் உயிரியல் மற்றும் பண்பாட்டு ரீதியான மருத்துவத்தின் வழியே அணுகப்படுகின்றது. (பக்தவத்சல பாரதி 2005) அந்தவகையில் சடங்கியல் மருத்துவமென்பது குறிப்பிட்ட பண்பாட்டினரது சமய, சமூக பண்பாட்டு நம்பிக்கையின் வழியே மேற்கொள்ளப்பட்டுவரும் மருத்துவ மரபாக விளங்குகின்றது.

புராதன கால இந்திய மருத்துவத்தில் நோய்களிலிருந்து மீட்சி பெறுவதற்கு மூலிகை மருத்துவத்துடன் மந்திரங்களும் தாயத்துக்களும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளமை பற்றி தொன்மையான தமிழ் இலக்கியச் சான்றாதாரங்களின் வழியே அறிய முடிகின்றது. இந்நிலையில் புராதன காலம் தொட்டு மருத்துவமானது மதத்துடனும் மாந்தரீகத்துடனும் நெருங்கிய உறவினைக் கொண்டுள்ளமை புலனாகின்றது. பெருங்கற்ப பண்பாட்டுக்கப்பாலான பண்பாட்டு வேர்களினைக் கொண்டிருந்த யாழ்ப்பாண சமூகமானது தமிழகத்தின் வாழ்வியல் கோலத்துடன் இடையறாத தொடர்பினையும் கொண்டிருந்தது. இந்நிலையில் யாழ்ப்பாணத்திலும் சடங்கியல் மருத்துவமானது தொன்மைப்பாரம்பரியத்தினைக் கொண்டு காணப்படுகின்றது.

ஆய்வின் செம்மைத் தன்மை கருதிய யாழ்ப்பாண நகரத்தினை அண்மித்த மாநகரசபை எல்லைப்பகுதியினை மையமாகக் கொண்டு இவ்வாய்வானது மேற்கொள்ளப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்தின் பண்பாட்டு வரலாற்று தொன்மையினை தொல்லியல் அகழ்வாய்வு மற்றும் தொன்மையான இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது. மேலும் தமிழகத்தினுடனான உறவின் வழியேயும் ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



காலனித்துவத்தின் வழியேயும் பிறபண்பாட்டுக் கூறுகளையும் தன்னகத்தே இணைத்துக்கொண்ட யாழ்ப்பாணப் பண்பாடு தனித்துவமான பண்பாட்டுக் கூறுகளைக் கொண்டுள்ளது. நல்லூர் மற்றும் யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இரு பிரதேச செயலகப்பிரிவுகளின் கிராமங்களை உள்ளடக்கிய யாழ் மாநகரசபைப்பகுதியானது நகரத்துவப் பண்பினையும் கிராமத்துவ இயல்புகளையும் கொண்டதாகவுள்ளது. நல்லூர் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் புராதன இராசதானியாக விளங்கியுள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இந்நிலையில் இங்குவாழ்கின்ற மக்களின் மனங்களில் நகர, கிராமத்துவத் தன்மையானது இணைந்து காணப்படுகின்றது. இங்கு மரபார்ந்த மற்றும் நவீன கிறிஸ்தவ மற்றும் இந்து பாரம்பரியத் தன்மை கொண்ட கோயில்கள் சடங்கியல் மருத்துவ செயற்பாட்டில் தம்மை இணைத்துக் கொண்டுள்ளமையினை களாய்வின் வழியே அறிய முடிகின்றது.

மானிடவியல் சார்ந்த இவ்வாய்வானது இனக்குழுவியல் சார்ந்த அணுகுமுறையினைப் பிரதான ஆய்வு முறையியலாகக் கொண்டுள்ளது. இனக்குழுவியல் என்பது குறிப்பிட்ட ஒரு பண்பாட்டினைப் பற்றிய விடயங்களினை அப்பண்பாட்டினரது அனுபவத்தின் (Emic) அடியாகவும் மற்றும் அப்பண்பாட்டினை பற்றிய புறநிலை நோக்கின் (Etic) அடியாகவும் விபரித்தலினை நோக்காகக் கொண்டது. அந்தவகையில் இங்கு பிரதான தகவல் சேகரிக்கும் நுட்பமாக களாய்வு, பங்குபற்றும் அவதானம், தனியாளர் விடயக்கலை ஆய்வு மற்றும் நேர்காணல் ஆகியன பயன்படுத்தப்பட்டன. தரவுப்பகுப்பாய்வின் போது மருத்துவ மானிடவியல் சார்ந்த கருத்துநிலைகள் மற்றும் கோட்பாடுகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. அந்தவகையில் பிரேசர், விக்டர் ரேனர் மற்றும் ரெய்லர் போன்ற மானிடவியலாளர்களின் கருத்துகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. மந்திரம், மாந்திரீகம், மாய வித்தை போன்றவற்றுடன் தெய்வ நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் கட்டியெழுப்பப்பட்டதே சடங்கியல் மருத்துவமாகும். இது குறிப்பிட்ட பண்பாட்டினரால் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டவரின் துணையுடன் உயர்ந்த அதீத ஆற்றலுக்கும் (Super Natural Power) மனிதனுக்கு மிடையில் இடம் பெறும் சடங்குசார்ந்த மருத்துவ மரபாக விளங்குகின்றது. சடங்குகளின் வழியே நோய் நிலையில் உள்ளவரை நிலைமாற்றம் செய்வதன் மூலம் நோய் மற்றும் பணிகளிற்கு சிகிச்சை மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

“நாட்டுப்புற மருத்துவன் (Shaman) மந்திரம் பூசை, இரத்த வெளியேற்றம், அடித்தல், உமிழ்தல் முதலிய செயற்பாடுகளுடன் தனது மாந்திரீக சமயம் தொடர்பான தனித்திறமையின் மூலம் மூலிகை மற்றும் மூலிகையல்லாத வேறு பொருட்களையும் கொண்டு சடங்கியல் மருத்துவமானது மேற்கொள்ளப்படுகின்றது” என்று நாட்டுப்புற மருத்துவ ஆய்வாளர் கருப்பையா குறிப்பிட்டுள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

யாழ்ப்பாணத் தமிழ் சமூகத்தினர் மத்தியில் பயின்றுவரும் சடங்கியல் மருத்துவ நடைமுறைகளினை பின்வரும் ஒழுங்கின் அடிப்படையில் பகுத்து நோக்க முடியும்.

1. நோயினை கண்டறிதலும் அவை பற்றி விளக்குதலும்.

இங்குவாழும் மக்கள் மத்தியில் நோயினை இனங்காணலின் போதும் அவைபற்றி பிறருக்கு வெளிப்படுத்தலின் போதும் விஞ்ஞான அணுகுமுறைக்கப்பால் தத்தமது பண்பாட்டு சமய நம்பிக்கைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றனர். அதுவும் சின்னமுத்து, கொப்பளிப்பான் மற்றும் கூகைக்கட்டு போன்ற நோய்களினை மக்கள் தெய்வத்தின் சீற்றமாக இனங்காண்பதுடன் அதனை “அம்மை பார்த்துள்ளது”, “அம்மை வந்துள்ளது”, “அம்மை போட்டுள்ளது” என்று பிறருக்கு தெரியப்படுத்துகின்றமையினை களாய்வின் வழியே அறிய முடிகின்றது.

அந்தவகையில் நோயென்பது கட்டாயம் உயிரியல் மருத்துவ விலகலாகமட்டும் இருக்க வேண்டும் என்றல்லாது அது சமூக உள உயிரியல் பண்பாட்டினால் வடிவமைக்கப்பட்ட ஒன்றாகவும் இருக்க முடியும் என்ற மருத்துவமானிடவியலாளரின் கருத்தினடியாக இதனை நாம் நோக்க முடியும். யாழ்ப்பாணத் தமிழ் சமூகத்தினர் மத்தியில் நோயினைக் கண்டறிவதிலும் அதுபற்றி விளக்குவதிலும் இப் பண்பாட்டின் கடந்தகால அனுபவங்கள், நிகழ்கால கருத்துக்கள் மற்றும் நம்பிக்கைகள் ஆகியன முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

2. நோய்க்கான காரணங்களும் அவை பற்றிய நம்பிக்கைகளும்

உடல் என்பது பலகலன் தொகுதிகளினால் இணைக்கப்பட்ட ஒரு இயந்திரமாக நோக்கப்பட்ட நிலை மாறி அதனை சமூக உளத்துடன் இணைத்து நோக்கும் நிலை ஏற்பட்ட தன் வழியே உருப்பெற்றதே மருத்துவ மானிடவியல் ஆகும். அந்தவகையில் 1932ல் கிளிமென்ட் ஸீனாலர் ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



(Clements) இனங்காணப்பட்ட உலகளாவிய நோய்க்கான மூலகாரணிகளினால் அடிப்படையாகக்கொண்டு யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சமூகத்தினர் மத்தியில் இருந்துவரும் நோய்நிலைக்கான காரணங்களினையும் நம்பிக்கையினையும் பின்வரும் அடிப்படையில் நோக்கலாம்.

## 2.1 முன்செய்த பாவம் (Sins of Previous Life)

குழந்தை இல்லாமை, விபத்துக்களினால் உடல் ஊறுபடல் மற்றும் தீராத நோய் அனைத்தினையும் மக்கள் தம்முடைய வினைப்பயனாகவே கருதுகின்றனர். வகைமாதிரியாக நோய் குணமாக்க குணமாக்கும் கிறிஸ்தவ ஆலயம் ஒன்றிற்கு வருகை தந்து நோய் குணமாகிய ஒருவர் குறிப்பிடும் போது "நான் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் அளவுக்கு மீறிய ஆசையினால் தகாத பழக்கங்களினை கொண்டிருந்தேன் இதனால் மருத்துவமனை எதிலும் குணமாக்கமுடியாதா வயிற்று வலியினால் துன்பப்பட்டேன்" என்று கூறியமை இங்கு எடுத்துக்காட்டத்தக்கது.

## 2.2 தெய்வக் குற்றம் (Wrath of Gods)

தத்தமது குல தெய்வ வழிபாட்டின் போது ஏற்படும் குறைபாட்டினாலும் அல்லது நேர்த்திக் கடன் நிறைவேற்றாமையினாலும் தமக்கு கண்ணோய், அக்கி, சின்னமுத்து மற்றும் கொப்பளிப்பான் ஏற்படுகின்றன என்று மக்கள் வலுவாக நம்புகின்றனர். குறியீட்டு மானிடவியலாளர்கள் இவை பற்றி குறிப்பிடும் போது மக்கள் அன்றாடம் தமக்கு நோயிடும் நோய்களினால் குறியீட்டாக்கம் செய்வதன் வழியே விளங்கிக் கொள்வதுடன் அதன் வழியே சிகிச்சையினையும் பெற்றுக் கொள்கின்றனர். அதாவது தெய்வத்தின் சீற்றம் வெப்பமாகவும் அதன்விளைவு நோயாகவும் அதற்கான சிகிச்சை குளிர்மை பொருந்திய சடங்காகவும் இச் சடங்குகளை மேற்கொள்வதன் வழியே தெய்வத்தினை சாந்தப்படுத்துவதன் மூலம் தமது நோயினை குணமாக்கிக் கொள்கின்றனர்.

## 2.3 ஆவியின் அத்து மீறல் (Spirit Intrusion)

கர்ப்பம் கலைதல், மாதவிடாய் நீடித்தல், கெட்ட கனவு காணல் மற்றும் தீராத காய்ச்சல் போன்றவற்றினையெல்லாம் மக்கள் தம்முடனும் தமது கூழலிலும் வாழ்ந்து வாழவேண்டிய வயதில் வாழாது செயற்கையான காரணங்களினால் இறந்த ஆவிகளினால் ஏற்படுகின்ற ஒன்றாகவே மக்கள் காண்கின்றனர். வகை மாதிரியாக நோக்கின் "எனக்கு கர்ப்பம் தரித்து சில

மாதங்களில் அது கலைந்து விடுகின்றது இதற்கு எனது இளைய சகோதரர் ஒருவர் கொல்லப்பட்டமையே காரணம்..." என்று கலையாடி குறி சொல்லும் கோயிலுக்கு வந்து குழந்தை பெற்றுக் கொண்ட பெண் களாய்வின் போது குறிப்பிட்டுள்ளமை இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

## 2.4 மந்திர வித்தையும் சூனியம் செய்தலும் (Sorcery and Witch Craft)

குடும்பப் பிரச்சினை தொழிலில் நஷ்டம், உடல் உபாதை மற்றும் உள ஒழுங்கமைவினமை ஆகியவற்றினை மக்கள் தம்முடைய வாழ்வியல் முன்னேற்றத்தினை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத தமது பகைவர்களினால் செய்யப்பட்ட செயலினை, சூனியம் மற்றும் மருந்து போடலின் விளைவான ஒன்றாக திடமாக நம்புகின்றனர். களாய்வின் போது ஒரு குடும்பப் பெண்ணுடனான உரையாடலில் அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார் "எனது கணவருக்கு திடீரென பக்கவாதம் வந்து விட்டது நான் மிருசுவிலில் உள்ள கோயிலில் போய் கேட்டபோது அந்த அம்மா சொன்னார்கள் எனது கணவருக்கு செயலினை செய்துள்ளார்கள் ..."

## 2.5 கண்ணுறுபடலும் விலக்குகளை மீறலும் (Evil Eye and Breach of Taboo)

ஒவ்வொரு சமூகத்தினரது சமூக வாழ்வினை நெறிப்படுத்துவதற்குரிய சமூக விழுமியங்கள் நியமன்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றினை மீறுதல் கூட அவர்களின் நோய்க்கான காரணமாகவும் மக்கள் நம்புகின்றனர். குறிப்பாக குழந்தைகளை மாதவிடாய் பெண்கள் தொடுவதினால் குழந்தைக்கு தோசம் ஏற்படுகின்றது என்றும் அதன் விளைவினால் காய்ச்சல் மற்றும் நித்திரையின்மை ஏற்படுகின்றது என்றும் மக்கள் மத்தியில் பொதுவான நம்பிக்கை நிலவுகின்றது. இவ்வாறே பிறருடைய கண்படுத்தலும் குறிப்பிட்ட ஒருவரின் இயல்பான சமூக வாழ்விற்கு ஊறுபடுத்துவதாகவும் மக்கள் கருதுகின்றனர்.

## 3. நோய்குணமாக்கலில் இடம்பெறும் சடங்குசார்ந்த விடயங்களை பகுத்துணர்தல்.

ஒவ்வொரு பண்பாட்டினரும் தமக்கு நோய் ஏற்படும் போதெல்லாம் சில தனித்துவமான நடைமுறைகளினைப் பின்பற்றிவருகின்றனர். அவ்வாறான நடைமுறைகளில் ஒன்றாகவே சில சடங்குகளும் காணப்படுகின்றன. அந்தவகையில் யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சமூகத்தினர் மத்தியில் பயின்றுவரும் சடங்கியல் மருத்துவ நடைமுறைகளினை பின்வரும் அடிப்படையில் பகுத்து நோக்கலாம்.



### 3.1 மந்திரித்து நூல்கட்டலும் தாயத்தணிதலும்

நோயென்பது கெட்ட ஆவிகளினது ஆதிக்கத்தின் விளைவினால் ஏற்படும் ஒன்றென்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் ஏற்பட்ட ஒன்றாகவே மந்திரித்து நூல்கட்டலும் தாயத்தணிதலும் காணப்படுகின்றது. இவ் முறை பொதுவாக இந்து கிறிஸ்தவ கோயில்களில் குருமார்களினால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. யாழ்ப்பாணத்தில் சில கோயில் குருக்கள்மார் இவற்றுள் சிறப்பு பெற்றவர்களாக உள்ளமையினை களாய்வின் வழியே அறிய முடிகின்றது. அந்தவகையில் யாழ்ப்பாணம் திருநெல்வேலி சிவன் கோவில் குருக்களிடம் தனது மகனுக்கு நூல்கட்ட வந்த பெண் "ஐயாவிடம் நூல் கட்டினால் குழந்தைக்கு காய்ச்சல் மாறிவிடும்" என்று குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கது. இவ்வாறே கிறிஸ்தவ மக்கள் குருநகரில் பாதரிடம் வந்து குருசுகிறி மற்றும் ஜெபநீர் வாங்கிச் செல்வதும் மக்கள் மத்தியில் இவ் சடங்கியல் மருத்துவமரபின் செல்வாக்கினை வெளிப்படுத்துகின்றது.

### 3.2 பார்வை பார்த்தலும் கண்ணுறு கழித்தலும்

சிறிய விஷ ஜந்துகளினால் மக்கள் கடியுண்டால் மருத்துவமனைக்கு செல்வதிலும் பார்க்க கொட்டடியில் உள்ள விஷக்கடி வைத்தியரிடமே செல்வதினை விரும்புகின்றனர். அங்கு அவர் வேப்பிலை கொண்டு மந்திரம் சொல்லித் தடவி விடுவதன் மூலம் தமக்கு ஏறிய விசம் இறங்கிவிடுவதாக மக்கள் நம்புகின்றனர். சிகிச்சைக்காக வந்தவர்களுடன் உரையாடிய போது அவர்களில் சிலர் மருத்துவமனைக்கு சென்ற போது கூட இங்கு வந்துள்ளனர் ஏனென்று வினாவிய போது "காயம் மாறினாலும் விஷம் இறங்காது அதுதான் விஷமிறக்க இங்கு வந்தனாங்கள்" என்று கூறியமை இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

மக்களின் அன்றாட வாழ்வில் கண்ணுறு கழிதல் என்பது இயல்பாக இடம் பெறும் ஒரு சடங்காகக் காணப்படுகின்றது. வாரத்தில் வெள்ளி அல்லது செவ்வாய் கிழமைகளில் நோய்கண்ட ஒருவருக்கு கண்ணுறுகழிப்பார்கள். இதில் நான்கு முறைகள் காணப்படுகின்றது. அதாவது கற்பூரம் சுற்றி எரித்தல், முச்சந்தி மண்ணெடுத்து கழித்தல், தேங்காயில் கற்பூரம் ஏற்றி சுற்றி உடைத்தல் மற்றும் காலடி மண், செத்தல் மிளகாய், உப்பு, தேசிக்காய் மற்றும் வேப்பிலை ஆகியவற்றினை

சுற்றி முத்தத்தில் போட்டு எரித்தல் ஆகிய முறைகள் பின்பற்றப்படுகின்றது. இதன் போது சிலர் பின்வரும் பாடலையும் வாய்க்குள் முனுமுனுப் பார்கள் "தாய் கண்ணுறு, தகப்பன் கண்ணுறு, கண்டவன் கண்ணுறு, நிண்டவன் கண்ணுறு, நாய் பூனை கண்ணுறு எல்லாக் கண்ணுறும் நாவூறும் பொடி பொடிந்து எரிஎரிந்து பூவிறங்கி போகவே"

### 3.3 தோசம் நீக்கலும் பரிகாரம் செய்தலும்

"எனது கணவர் நகைத் தொழிலாளி அவருக்கு மருந்து போட்டதினால் அவரினால் ஒரு வேலையும் செய்யமுடியவில்லை ஒரே குடி இதனால் அவரை மருந்து விழுத்த கூட்டி வந்தேன்" என்று பூசாரியாரிடம் வந்த பெண்ணின் கூற்று இங்குள்ள மக்கள் மத்தியில் மருந்துவிழுத்தல் சார்ந்த நடைமுறையின் இருப்புத்தன்மையினைக் காட்டிநிற்கின்றது. இதனைவிட செய்வினை அறுத்தல், கழிப்புக்கழித்தல் மற்றும் தேசிக்காய் வெட்டல் போன்ற பல்வேறுபட்ட சடங்கு முறைகள் இங்கு நோய் மற்றும் குடும்பம் சார்ந்த பிரச்சினைகளிலிருந்து விடுபடுதல் பொருட்டு மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. மேலும் இங்கு குறிப்பு பார்த்து (ஜாதகம்) கிரக தோசம் கழித்தல் மற்றும் சிறப்பாக குழந்தைகளுக்கு பிணிதோசம் நீங்க நூல் கட்டல் என்பவை கூட இடம்பெறுகின்றது. அதாவது பிணிநூலென்பது வண்டரித்த பனை யோலையில் எழுத்தாணியினால் யந்திரம் கீறி அதனை நூலில் முடித்து குழந்தையின் அரை யாணில் அல்லது கழுத்தில் கட்டுவர் இதனை தேறு கயிறு என்றும் கூறுவதுண்டு. இவற்றினை பிரேசரின் தூய (White) மற்றும் தீய (Black) மந்திரம் (Magic) கருத்துநிலைகளினடியாக பகுந்துணர் முடியும்.

### 3.4 நேர்த்திக்கடன் வைத்தலும் வழிபாடு செய்தலும்

பொதுவாக மக்கள் மத்தியில் தத்தமது தெய்வங்களுடனான உறவின் நெருக்கத்தினை இவை காட்டுகின்றன. தமக்கு இடரான சூழல்நிலை ஏற்படுகின்ற போதெல்லாம் அவர்கள் தெய்வங்களுக்கு நேர்த்திக்கடன் வைத்தல் பொதுவாக இடம்பெறுகின்றது. குறிப்பாக பிள்ளை இல்லாத பெண்கள் தொட்டிலும் பிள்ளையும் செய்து கொடுத்தல், மடிப்பிச்சை எடுத்தல், பிள்ளையினை வித்துவாங்கல், பிள்ளைக்கு பிள்ளையாக தென்னம் பிள்ளை கொடுத்தல் போன்ற நேர்த்தி கடன்களை வைப்பதுடன் அதனை நிறைவேற்றியும் வருகின்றனர். இன்னும் சிலரது வாழ்வில் கால், கை, கண் போன்றவற்றில் தீங்கு ஏற்படின் அதனை ஒத்த ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



உருவத்தினை தத்தமது வசதிக் கேற்ப பொன், வெள்ளியினால் செய்து கொடுத்து வழிபடுவதும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. இவற்றினை பிரேசருடைய ஒத்துவிதி, தொத்துவிதி எனும் மாந்திரீகம் தொடர்பான வகைப்படுத்தலின் கீழ் இணைத்துப்பார்க்க முடியும் யாழ்ப்பாணத்தில் நயினாதீவு நாகபூசணி அம்மன் கோவில் தொடக்கம் வல்லிபுர நாதார் கோவில் வரையாக இவ்வகையான வழிபாடுகள் இடம் பெறுவதனை களாய்வின் வழியே அறிய முடிகின்றது. மேலும் பொங்கல், மடைபரவதல், பலிகொடுத்தல் போன்றனவும் இடம்பெறுகின்றமை இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

இவ்வாறாக யாழ்ப்பாண தமிழ்ச் சமூகத்தினரது வாழ்வியலோடு இணைந்த ஒன்றாக சடங்கியல் மருத்துவம் காணப்படுகின்றமையினை இவ்வாய்வின் வழியே அறியமுடிகின்றது. யாழ்ப்பாண சமூகம் கடந்த மூன்று தசாப்த காலமாக எதிர் நோக்கியிருந்த உள்நாட்டு முரண்பாட்டினால் மக்கள் தமது உறவுகளைப் பிரிந்தும், இழந்தும் இன்னும் தொலைத்தும் ஏங்கிக் கொண்டிருந்த காலச் சூழ்நிலையில் மக்களுக்கு உளரீதியான ஆதரவினையும் மக்கள் மத்தியில் வாழ்வின் மீதான பிடிப்பு தன்மையினையும் இச் சடங்கியல் மருத்துவம் சார்ந்த நடைமுறைகள் வழங்கியிருந்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. நவீன மருத்துவமனை யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த போதும் இடையிடையே ஏற்பட்ட மருந்து தட்டுபாடு மருந்து தடை மற்றும் பிரயாண வசதியின்மை போன்ற வற்றினால் கூட யாழ்ப்பாண சமூகம் மிகப்பெரிய அழிவினைச் சந்திக்காத வகையில் மக்களையும் மக்கள் மனங்களினையும் பாதுகாத்தவை இவ் மருத்துவ நடைமுறைகளே. மேலும் சடங்கியல் மருத்துவமானது யாழ்ப்பாணத்தில் தனியே மந்திர மாந்திரீகத்துடன் மட்டும் நின்றுவிடாது மூலிகை சார்ந்த மருத்துவத்துடனும் இணைந்து காணப்படுகின்றது இதன் வெளிப்பாடாகவே யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் சிந்தமருத்துவத்துறையின் வளர்ச்சியும் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

மாணுடவியல் கோட்பாட்டினடியாகப்

பொருத்தி நோக்குவோமாயின். சடங்கென்பது மக்களின் உயிரியல் மற்றும் சமூகத்தளத்தில் இடம் பெறும் மாற்றங்களினை பண்பாட்டுத்தளத்தினடியாக இனங்கண்டு அவற்றினை ஒரு சமயம் சார்ந்த பண்பாட்டு நடைமுறையாக மேற்கொள்ளும் ஒன்றாக காணப்படுகின்றது. விக்டர் ரேனருடைய எதிரமைப்பியல் கோட்பாடானது சடங்கியல் மருத்துவம் சார்ந்த நடைமுறைகளினை புறநிலையாக நோக்குவதற்கு பொருத்தமாக உள்ளது.

விக்டர் ரேனர் சடங்கினை மீவியல்பு பண்பாகவும் அமைப்புக்கு எதிரமைப்பாகவும் மீசமூகமாகவும் கருதுகின்றார். சடங்கென்பது நெறிமுறையான செயற்பாடுகளை உள்ளடக்கிய ஒரு நாடகப்பாங்கான ஒன்றாகவுள்ளது. சடங்கியல் மருத்துவம் சார்ந்த அனைத்துக் கூறுகளையும் பகுத்து நோக்கின் அவையனைத்திலும் பிரித்தல், நிலைமாற்றம் செய்தல், இணைத்தல் எனும் மூன்று பிரதான செயற்பாடுகளினைக் கொண்டுள்ளது. அதாவது நோய் நிலைக்குட்பட்ட வரை குறிப்பிட்ட சமூகத்தளத்திலிருந்து பிரித்து, புனிதம் மற்றும் புனிதமின்மைச் சடங்குகளின் வழியே நிலைமாற்றம் செய்து, பின் இயல்புச் சமூகத்தளத்துடன் இணைக்கின்ற செயற்பாட்டினை உள்ளடக்கியவையாகக் காணப்படுகின்றன.

தொகுத்து நோக்கின் யாழ்ப்பாண தமிழ் சமூகத்தினரது சமூக வரலாற்றிலும் சரி பண்பாட்டுத் தனித்துவத்திலும் சடங்கியல் மருத்துவம் என்பது தனித்தன்மை வாய்ந்த ஒன்றாக நிலைவிருவதுடன் இச் சமூகத்தின் வாழ்வின் நீடிப்புக்கும் பக்கபலமாக இருந்துவருகின்றது. மருத்துவப் பன்மைத்துவத்தினை வேண்டிநிற்கும் சமகால உலகில் இங்கு காணப்படும் சடங்கியல் மருத்துவமானது எவ்வகையிலும் நவீன மருத்துவ மரபிற்கு எதிரானதாகவோ அல்லது நிராகரிக் கின்ற ஒன்றாகவோ இருந்ததில்லை. மருத்துவ மானிடவியலின் எழுச்சியின் பின்புலமான தத்துவத்தினடியாக நோக்கும் போது சடங்கியல் மருத்துவமானது உடல் உள சமூக ஆரோக்கியத்தினை ஒரேதளத்தில் பேணிவரும் பண்பாட்டுத் தனித்துவமிக்க ஒன்றாக விளங்கிவருகின்றது.

### ஜீவநதி சந்திர வியரம்

தனிநதி - 60/= ஆண்டுச்சந்தா - 1000/= வெளிநாடு - \$ 35 U.S

மணியோடரை அல்வாய் தபால் நிலையத்தில் மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.  
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K. Bharaneetharan, Kalaiahram, Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்

K. Bharaneetharan

commercial Bank - Nelliady Branch A/CNo. - 8108021808 CCEYLKLY



## சோகத்தைச்

## சுமப்பவர்கள்

“எங்கே போறது?”

மிரட்டலும் அதிகாரமும் ஓங்கிய அதட்டலில் ஒரு கணம் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்த கமலா பாலமரத்தருகே நின்ற சிப்பாய்களை அப்போது தான் கண்டாள். துயரம் சுமந்த மனதுடன் பலவித யோசனைகளுடன் வந்தவள் வெகு அருகில வரும் வரை கவனிக்க வில்லை. யுத்தம் முடிந்து வருடம் ஒன்று கடந்த பின்னரும் கூட இரானுவம் என்றதும் பயமாகத் தானிருக்கிறது. எத்தனையோ யுத்த கொடுமைகளை அனுபவித்தவளல்லவா?

தடங்கிய பாதையில் அவள் மனம் கலங்கித் தவித்தது. நொடியில் உடலும் மனமும் ஒடுங்கி ஒரு புள்ளியானதாக உணர்வில் உடலெங்கும் வியர்த்துக் கொண்டியது.

“பயப்பட வேணாம்... நீங்கள் எப்ப ஊருக்குத் திரும்பி வந்தது?...” அவள் ஆதரவான வார்த்தைகளை அள்ளி வீசினாலும் உரத்த கரகரப்பான உலுக்கும் குரலில் அவள் இன்னமும் பயந்து நடுங்கினாள்.

“பயப்பட வேணாம் தங்கச்சி...” மீண்டும் சிப்பாயின் குரல். இம்முறை தங்கச்சி என்ற அழைப்பு அவள் பயத்தை சற்று நீக்குவதாக உணர்ந்தாள். மெதுவா வாயைத் திறந்து இன்னும் பயம் முற்றும் விலகாதவளாக “வயல் பார்க்கப்போகிறன்...” என்றாள்.

“தனிய ஏன் வந்தது?.. பயம் இல்லையா?”

அவளது ஊர் அவளுக்குப் பயமா என்று கேட்கிறாள். பிறந்து வளர்ந்து, ஓடியாடித் திரிந்து, படித்து விளையாடி, திருமணம் செய்து குழந்தைகள் பெற்று வறுமையினும் செழிப்புடன் வாழ்ந்த ஊரல்லவா? சுதந்திரக் காற்றை சுவாசித்தபடி வாழ்ந்த இந்த தாய்மடி மண்ணை பயமில்லையா என்று கேட்கிறாள் என நினைத்த கமலா, எல்லாம் எமது தலையெழுத்து என எண்ணினாள்.

“எங்கள் பூமியில் எங்கள் பாட்டில வாழ்ந்து

வந்த எம்மை இவர்கள் ஏன் ஆக்கிரமித்தார்கள்... எங்கள் ஊர் மனைகளை ஏன் சங்காரம் செய்தார்கள்?... ம... எங்களை இப்படியே விட்டாலும் பரவாயில்லை.. இவர்கள் இங்கே முகாமிட்டிருந்து அதிகாரம் பண்ணாது விட்டால் எப்படியாயினும் நாங்கள் மறுவாழ்வை எப்பாடு பட்டாவது ஆரம்பித்து விடுவோம்” என எண்ணினாள் கமலா.

ஓ... யுத்தம் மனித மனங்களை எவ்வளவு பாதித்து விட்டது. மறக்க முடியாத மீள் நினைவுகளில் அவள் மூழ்கியபோது பிரிந்து போன குடும்பத்தவரின் நினைவுகளை தடை போட முடியாது விம்மினாள். அவர்களின் நிரந்தரமான பிரிவு ஏற்படுத்திய வேதனையில் ஒரு கணம் மூழ்கி நின்றவளுக்கு அதுவே நிஜம் என்றும் புரிந்தது. கூடவே அவளை மறுமணத்திற்காக கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் யோகநாதனின் நினைவும் வந்தது. கடந்த வாரம் இங்கு மீளகுடியேற்றத் திற்காக அழைத்து வரப்பட்டதிலிருந்து மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை. மறுபடி ஒரு வருடத்தின் பின்னர் சொந்தக் கிராமத்தில் கால் வைத்த போது மனதில் ஏதோ நிம்மதி பிறப்பதாக உணர்ந்தாள் கமலா சொல்லிலடங்காத இழப்புகளை சந்தித்த பின்னர் அவளும் எஞ்சியிருந்த ஒரே மகன் குமாரும் தான் மீள் குடியேற்றத்திற்கு அழைத்து வரப்பட்டவர் களோடு வந்து இறங்கியிருக்கிறார்கள். ஐந்து பேருடன் தொடங்கிய இடப்பெயர்வு கணவன் கணேசனை, வயதான அம்மா செல்லம்மாவை, மகள் சரண்யாவை, இனவாத கொடூர யுத்தத்தில் பறிகொடுத்த பின் இருவருடன் நிறைவுக்கு வந்ததன் துயரங்கள் அவளது முகத்தில் அப்பியிருந்தது. அவள் மட்டுமென்ன, கடந்த ஒன்றரை வருடங்களுக்கு மேலான இடப் பெயர்விலும், யுத்தத்துள் ஓடியதிலும் ஒருவருட முள்வேலி முகாம் வாழ் விலும் என எல்லோருமே நொடிந்து போய் விட்டார்கள். உடல் மெலிந்து உருமாறி, நிறம் மாறி, முகம் கறுத்து துயரம் சுமந்தவர்களாக வந்திறங்கியவர்களைப் பார்த்தால் வேடுவர்களைப் போலிருந்தார்கள்.

கமலாவுக்கு அவள் வாழ்ந்த வீட்டையும் அந்த காணியையும் சூழலையும் உடனே சென்று பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது. யுத்த அனர்த்தத்தில் உறவுகளையும், உடமைகளையும் பறிகொடுத்த பின்னர், வீடு வாசலாவது மிஞ்சியிருக்குமா என்ற ஆதங்கம் அவள் மனதில்! சற்று நேரத்தில் அங்கு வந்த சில



இராணுவத்தினர் சொன்ன சேதி பலருக்குப் பேரிடியாக அமைந்தது. கோயிலுக்கு தென்புறமாக இருந்த குடியிருப்புகள் அரசால் சுவீகரிக்கப் பட்டிருப்பதாகவும், அங்கே இராணுவ முகாம் அமைக்கப்பட்டிருப்பதாகவும், அங்கே குடியிருந்தவர்களுக்கு மாற்று காணி வழங்கப்படும் வரை அவர்கள் தற்காலிகமாக பாடசாலையில் குடியிருக்க வேண்டும் என்ற அறிவிப்பே அதுவாகும்.

ஏற்கெனவே உடைந்து நொடிந்து போயிருந்த மீள் குடியேற்றவாசிகள் இந்த அறிவிப்பினால் மேலும் நொருங்கிப் போயினர். கமலாவின் வீடும் அந்தப் பகுதியில் தான் என்பதால் அவள் இடிந்து போனாள். அகதி வாழ்வு ஒருவாறு முடிவுக்கு வந்துவிட்டது என நினைத்தவர்களுக்கு சொந்த ஊரிலே மீண்டும் ஒரு முகாம் வாழ்வு என்ற சேதி அவர்களைக் கலங்க வைத்தது.

“அம்மா... வீட்டை போவம்... கொய்யா மரம், மாமரம் எல்லாம் காய்ச்சிருக்கும் அம்மா.. வீட்டை போவம்....” குமார் தாயின் சேலைத் தலைப்பைப் பிடித்தபடி அரியண்டப்படுத்தினான். வீடு பார்க்கவேண்டும் என்றிருந்த அங்கலாய்ப்புக்கும் முடிவு வந்த சோகத்திலும் கோபத்திலும் இருந்த கமலா “சும்மா இரடா” என்று மகனைத் தள்ளினாள். அவனோ அடம் பிடித்து அழ ஆரம்பித்தான். “வீட்டை போவம்...”

அவர்களது கிராமம் முறிகண்டிக்கு மேற்கே இருப்பது கிலோ மீற்றர் தொலைவில் நீர்ப்பாசன குளம் ஒன்றைச் சூழ உள்ள விவசாய கிராமம். எல்லாப் பிரதான வீதிகளிலுமிருந்து சற்று உள்ளடங்கி இருந்த அமைதியான கிராமம். தாமுண்டு, தமது தொழிலுண்டு என நிம்மதியாக வாழ்ந்தவர்கள். நெல் உற்பத்தியில் விளைச்சலுக்கு பேர் பெற்ற கிராமம்.

அந்த நாளில் கமலா நல்ல அழகி. சற்றே எடுப்பான தோற்றமும், நிறமும், அவளைக் கைப்பிடிக்க அந்தக் கிராம வாலிபர்கள் பலருக்கும் ஆசையிருந்தும் கணேசனுக்குத் தான் அந்த அதிஸ்டம் கிட்டியது. கடின உழைப்பால் குடும்பத்தை சீரும் சிறப்புமாக வைத்திருந்தான். எனினும் கொடுத்து வைக்கவில்லை. இடப் பெயர்வின் போது ஷெல் சன்னம் பட்டு முதலில் காலை இழந்தவன், பின்னர் உரியசிகிச்சை இன்றி, இடம்பெயர்ந்தோடும் வைத்தியசாலையில் இறந்து போனான். கமலாவுக்கு வானமே இடிந்து காலடியில் வீழ்ந்தது போன்ற துயரம், தொடர் இழப்புகள் அவளை மிகவும் பாதித்து விட்டது.

அம்மா மகள், கணவன் என அடுத்தடுத்து பறிகொடுத்தவளுக்கு இப்போது வாழ்வில் மகன் குமார் மட்டும் தான் பற்றுக்கோடு!

அழுகின்ற தன் மகனைப் பார்த்து அவள் கண்களும் கலங்கின. இங்கிருந்து இடம்பெயர்ந்த போது எவ்வளவு துருதுரு என்றிருந்தவன், இப்போது போஷக்கின்றி மெலிந்து போனான். அழுக்கடைந்த சேட்டை அணிந்தபடி இரத்த சோகையின் வெளுப்பில் உப்பிய கன்னங்களும், சற்று பருத்த வயிறும், எலும்பு தெரியும் மார்ப்புமாக இருந்த மகனைப் பார்த்து அவள் கலங்கினாள். எத்தனை நாட்கள் பட்டினி! எத்தனை நாட்கள் அரைவயிறு, கால்வயிறு என்ற கடந்த ஒன்றரை வருடத்தில் பசியின் கொடுமையைத் தரிசித்தார்கள். முன்னர் இங்கிருந்த போது மொட்டைக் கறுப்பன் அரிசிச் சோறும், மீனும், மரக்கறியும், காட்டு இறைச்சியும், பாலும், காட்டுத் தேனும் என வயிறார உண்டு அமைதியாக வாழ்ந்தவர்கள்! மனிதாபிமான மீட்பு நடவடிக்கை என்று கூறியபடி அவர்களையும், அவர்களது சொத்துக்களையும், வாழ்வையும் அழித்து விட்டு மீண்டும் கொண்டு வந்து அனாதைகள் போல் விட்டிருக்கிறார்களே. எங்களுக்கு ஏன் இந்த கொடுமை என நினைத்தாள் கமலா. எங்களுக்கு விடிவு கிட்டும், மீட்பவர்கள் இருக்கின்றார்கள் என்ற எல்லா நம்பிக்கைகளும் இடிந்து நொருங்கிய பின்னர் இப்போது வந்திருக்கிறது மீள் குடியேற்றம் என்ற பெயரில் இன்னொரு அகதி வாழ்வு! சொந்தக் காணி பூமியைத் தரமாட்டார்களாம். புதிய இடத்தில் குடியேற வேண்டுமாம். இது தானா மனிதாபிமான மீட்பு நடவடிக்கை.

“வீடு போட்டிட்டீங்களா...?” மிகுந்த அனுதாபத்துடன் கேட்டான் ஒரு சிப்பாய். அவர்களது கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லும் மனநிலையில் இல்லை என்பதால் தலையை மட்டும் இன்னும் இல்லை என்பது போல் ஆட்டினாள்.

“ஏன்...”

இப்போது அவள் படபடப்பு சற்று அடங்கியதால் மெதுவே பதிலளித்தாள் “எங்கட காணியை அரசாங்கம் எடுத்திட்டுது. புதிசாக காடு காட்டப்போறாங்களாம். இனி காடு வெட்டி வீடு அமைக்கிறது லேசில்லை...”

“ஏன், உங்க புரிசன் இல்லியா?”

அந்தக் கேள்வியிலேயே அவள் கண்களை நீர்திரையிட்டது. “அவர் செல் பட்டு செத்துப் போனார்”



சிப்பாய்களின் முகத்திலும் அனுதாப ரேகைகள்.

“ம்.. எல்லாருக்கும் இழப்புத்தான்... எங்கட இராணுவத்திலையும் பலர் செத்திட்டாங்கள்... இனியுத்தம் இல்லை தானே?...” சிப்பாயின் அனுதாபம் அவள் மனதில் எரிச்சலைத் தான் ஏற்படுத்தியது. கூடக்கூட “அப்படியாயின் ஏன் நீங்கள் இங்கே ஆயுதங்களோட நிலை கொண்டிருக்கிறீர்கள்...” என கேட்க வேண்டும் போல் இருந்தது கமலாவுக்கு.

உரையாடல் கொண்டிருந்தபோதே தொலைவில் ஊரவர்கள் இருவர் வந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்ட அவளுக்கு தெம்பாக இருந்தது. அருகில் வந்த அவர்களிடம் இராணுவத்தினர் கேள்விகளால் துளைத்தனர். அவர்களைப் போகும்படி கூறியதும், கமலாவும், “நானும் போறன்...” என்றபடி அவர்களோடு இணைந்து கொண்டாள். வயலை நோக்கிச் சென்றபோது குளக்கட்டை அடைந்த அவர்கள் சலசலப்பே இல்லாத குளத்து நீரை பார்த்தபடி நின்றார்கள். இரண்டு மூன்று யோகங்களாக வாய்க்கால்கள் திறக்கப்பட்டு நீர்ப்பாசனம் செய்யப்படாத குளத்துள் மீன்கள் பெருகி நீந்தி விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. குளத்தினுள் ஒரு பகுதியில் வேர்பாய்ச்சி செழித்து வளந்திருந்த மரங்களில் கொக்குகளும் கூழக்கடாக்களும் இருந்தபடி அவர்கள் வாழ்வு பற்றி நம்பிக்கையூட்டின.

“வாய்க்கு ருசியாக சாப்பிட்டு எத்தனை காலமாச்ச... கூழக்கடா இறைச்சி சாப்பிட வேணும்” என கூறினான் நடேசன்.

“சுடுறதுக்கு துவக்கு இல்லையே...?” என பதிலளித்தபடி கமலாவின் பக்கம் திரும்பிச் சிரித்தான் யோகநாதன். யோகநாதன் மனைவியை வெடல் வீச்சுக்குப் பலி கொடுத்து விட்டு மூன்று குழந்தைகளுடன் மீள் குடியேற்ற வந்திருக்கிறான். முள்வேலி முகாமுக்குள் இருந்த காலத்திலிருந்தே கமலாவை தன்னை மறுமணம் செய்யும் படி கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். எனினும் கமலா இன்று வரை சம்மதிக்கவில்லை.

அவர்கள் குளக்கட்டிலிருந்து இறங்கி வயலை நோக்கி நடந்தனர். நடேசன் தனது வயல் பக்கம் தங்கிவிட யோகநாதனும் கமலாவும் தமது வயல்களை நோக்கி நடந்தனர். இருவரின் வயல்களும் அருகருகே தான் இருக்கிறது. யோகநாதன் தன் மனக்கிடக்கையை மறுபடி தெரிவித்தான். “பிள்ளைகளும் நானும் தனிச்சுப் போனம்... நீயும் தனிச்சுப் போனாய்... நடந்தவை நடந்து



முடிஞ்சது. இனி வாழ்நாள் முழுவதும் அதையே நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறதில் பிரயோசனமில்லை. பிள்ளைகளுடைய எதிர்காலத்தைப் பற்றி சிந்திப்பம்... உன்னுடைய காணியும் பறி போட்டுது.. என்னுடைய காணியிலை வீடு போட்டுக் கொண்டு மறுபடி புது வாழ்வை ஆரம்பிப்போம்...” அருகே நடந்தபடி கெஞ்சுவது போல் கேட்கும் யோகநாதனைப் பார்க்க கமலாவுக்கு அனுதாபமாக இருந்தது. மேலும் கடந்த சில நாட்களாக அவளது மனதையும் மீறி அவளது உடலும் இளமை உணர்வுகளின் தீனிக்காக ஏங்குவதை அவள் உணர்கிறாள். யோகநாதனிடம் தன் சம்மதத்தைத் தெரிவிக்கலாமோ என ஒரு கணம் எண்ணியவள் இனம்புரியாத நாணத்தினால் மௌனமானாள்.

வாழ்வில் தனிமரமாக இருப்பதை விட ஒரு துணையுடன் இருப்பது பாதுகாப்பு எனவும் எண்ணினாள். புதர்களும் செழித்து வளர்ந்து வரம்பே தெரியாதளவு படர்ந்திருந்தன. மறுபடி திரும்பும் வரை அவர்கள் பலதையும் கதைத்துக் கொண்டு வந்தாலும், கமலா பிடி கொடுக்காமலே உரையாடினாள்.

வரும் போதும் சில சிப்பாய்கள் எதிர்ப்பட்டார்கள். அவர்களில் சிலரது பார்வையில் கனிவும் இன்னும் சிலரது பார்வையில் மோகமும் தென்படுவதை கமலா உணர்ந்தாள்.

இறுதியாக பிரியும் போது மறுபடியும் யோகநாதன் கமலாவிடம் கேட்டான். அவள் சற்று வெட்கத்துடன் தலை சாய்த்து யோசிக்கிறன்!. என்றாள். அவன் மனதில் குதூகலம். இரவு முழுவதும் ஒத்தடம் போல் யோகநாதனின் நினைவுகள்.

மறுநாள் காலை...

“யோகநாதனுக்கு பாம்பு கடிச்சுப் போட்டு தாம்... ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போறதுக்கிடையில ஆள் முடிஞ்சதாம்... தகவல் அறிந்த கமலா அதிர்ச்சியுடன் விரைந்தாள். அங்கு கதறி அழுது கொண்டிருக்கும் அவளது மூன்று குழந்தைகளையும் அணைத்தபடி கதறினாள் கமலா. □□□





## ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தில் என்.கே.ரகுநாதன்

- எஸ்.சந்திரபோஸ்

1951 ஆம் ஆண்டிலிருந்தே சிறுகதைகளை எழுதத் தொடங்கிய என்.கே.ரகுநாதன் பல சிறுகதைகளை ஈழத்துப் பத்திரிகைகளான ஈழகேசரி, வீரகேசரி, தினகரன், தாயகம், சிரித்திரன் ஆகிய வற்றிலும், தமிழகப் பத்திரிகைகளான தாமரை, சரஸ்வதி, பொன்னி, இலக்கியப்பாலம் ஆகியவற்றிலும் எழுதியுள்ளார்.

என்.கே.ரகுநாதன் அவர்களின் பதினொரு சிறுகதைகள் அடங்கிய "நிலவிலே பேசுவோம்" என்னும் முதற்சிறுகதைத் தொகுதி 1962ல் சென்னை பாரி நிலைய வெளியீடாகவும், பன்னிரு சிறுகதைகள் அடங்கிய 'தசமங்கலம்' இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியாக 1996ல் ஜெயசக்தி பிரசுரம் தெகிவளை வெளியீடாகவும் வந்தன.

என்.கே.யின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான "நிலவிலே பேசுவோம்" என்ற சிறுகதைகள் அடங்கிய நூலிற்கு குறிப்புரை எழுதிய கதாசிரியர், "ஈழத்து இலக்கிய சரித்திரத்தின் பொற்காலம் என்று சம்பந்தப்பட்டவர்களால் வர்ணிக்கப்படும் மறுமலர்ச்சிக் கால கட்டத்துக்குப் பின்னர், இலக்கியச் சந்தையில் பெரும் வீழ்ச்சி ஏற்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் பாராட்ட ரசிகனும், வழிகாட்ட விமர்சகனும் இல்லாத சூழ்நிலையில் மனத்தில் இலக்கியத்தைப் பற்றிய எதுவித வரையறையு மின்றி எனது சின்னஞ்சிறு கிராமத்திலிருந்து நான் சிறுகதைகளை எழுத ஆரம்பித்தேன்" எனக்குறிப்பிடு கின்றார். இக்குறிப்பு உரையினை போலித்தனமற்ற எழுத்தாளன் ஒருவனின் சத்திய வாசகமாகக் கொள்ளலாம்.

1962ல் என்.கே.யின் முதற்சிறுகதைத் தொகுதியான "நிலவிலே பேசுவோம்" என்ற நூலுக்கு வழங்கிய முன்னுரையில், முற்போக்கு இலக்கியத்தைக் கட்டிவளர்த்த பழம் பெரும் எழுத்தாளர், அ.ந.கந்தசாமி அவர்கள், "ஈழநாட்டில் சமீபகாலமாகத் தேசிய இலக்கியம் என்ற கோஷம் எழுப்பப்பட்டு, எமது எழுத்தாளர்கள் இந்நாட்டுச் சூழலைப்பிரதிபலிக்கும் கதைகளை எழுத வேண்டும் என்று வற்புறுத்தப்

படுகின்றது. இக்கோஷம் எழுவதற்கு முன்னரே, விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய சில எழுத்தாளர்கள் தாமாகவே முன் வந்து எழுதினர். ரகுநாதன் கதைகளில் அன்று தொட்டு இன்றுவரை அந்த அம்சம் தலைதூக்கி நிற்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம் எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்தியநாட்டின் ஜனாதிபதியாக இருந்த டாக்டர் அப்துல்கலாம், இந்திய இளைஞர்களைப் பார்த்துக் 'கனவு காணுங்கள்' என்றார். கனவு என்றதும் நடவாதது என்று சிலர் அர்த்தம் கொள்வர். ஆனால் கனவுகளை விட யதார்த்தமானது வேறு ஒன்றுமில்லை என்று உளவியல் அறிஞர்கள் கூறுவார்கள். ஒரு மனிதனின் உண்மை யான உருவத்தை அவன் காணும் கனவுபோல் வேறொன்றும் காட்டமாட்டாது என்பது நவீன உளவியலின் முடிவு. எனவே இத்தகைய கனவுபற்றி டாக்டர் அப்துல்கலாம் கூறுவதற்கு நாற்பது ஆண்டு களுக்கு முன்பே அ.ந.கந்தசாமி அவர்கள் தினம் தினம் நனவாகிக் கொண்டுவரும் மனித குலத்தின் இப் பெரும் கனவுதான் ரகுநாதன் கண்ட கனவும்' என்று குறிப்பிடுகின்றார். அவர் மேலும் ரகுநாதன் கதைகளிலே ஒருகனவு ஊடுருவிக்கிடக்கிறது. இனபேதம், சாதிபேதம் மதபேதம், வர்க்கபேதமற்ற ஓர் உலகத்தைப் பற்றிய கனவுதான் அது.

உலகத்தின் சிறந்த சிந்தனையாளர் சகலரும் கண்ட அந்தப் பூங்கனவு தான் ரகுநாதன் உள்ளத்திலும் வியாபித்துக்கிடப்பதை நாம் காண் கிறோம். அந்தக்கனவுக்கே தம்மகலையை அர்பணித் திருக்கின்றார். அவரது அழகிய தமிழ் நடை இக்கனவுகளை நன்கு படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது.

கலை இலக்கிய வடிவம் மக்களுக்குப் பயன் தரக்கூடியதாகவும் ஒருகாலகட்ட நிகழ்வுகளை பிரதிபலித்துக்காட்டக்கூடிய சம்பவங்களைக் கொண்டதாகவும், அச்சம்பவங்களினால் சமூக நீதிக்கு, மானிட நேயத்திற்கும் அச்சுறுத்தல்களாக இருக்கும் தடைகளை நீக்குவதற்கு வாசகர்களை



அணிதிரட்டுபவையாக அமைய வேண்டும். இத்தகைய இலக்கியப்படைப்புக்கள் தான் என்றென்றும் நிலைத்திருக்கக்கூடிய சிரஞ்சீவி இலக்கியமாகத்திகழும். இதற்கு அமைவாக என்.கே.ரகுநாதனின் பல சிறுகதைகள், சமுதாய பிரக்ஞையுடன் எழுதப்பட்ட முற்போக்குக் கதைகளாகவே உள்ளன. தாம் வாழ்ந்த சமுதாயத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களையும், வாழ்ந்த மனிதர்களை யும் வைத்தே தமது கதைகளைப் புனைந்திருக்கின்றார். அனேகமாக இவரது சிறுகதைகள் தீண்டாமை ஒழிப்பு, இன ஐக்கியம், வேலை இல்லாத தீண்டாட்டம், தொழிலாளர் ஒற்றுமை, போலிச்சமூக சீர்திருத்தவாதிகளின் நடத்தை போன்ற சமூகப் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டே எழுதியுள்ளார்.

"நிலவிலே பேசுவோம்" என்ற சிறுகதை முதலில் "வெளியே நிறைவு" என்ற பெயரில் எழுதப்பட்டு பின்பெயர்மாற்றம் பெற்றது. ஈழத்தில் வெளிவந்த சிறந்த சிறுகதைகளுள் இதுவும் ஒன்று எனச் செங்கை ஆழியான் க.குணராசா குறிப்பிடுகின்றார். அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் சீவனோபாயத் தொழிலாக இருந்த கள்ளிறக்கும் தொழிலால் அவர்கள் பொருளாதார முன்னேற்றம் கண்டு வருவதைப் பொறுக்க முடியாத சில மேல் தட்டுச்சமூக சீர்திருத்தச் செம்மல்கள், ஜாதி ஒடுக்கு முறையைத்தக்கவைத்து தொடர்ந்தும் அம்மக்களை அடிமை, குடிமைகளாக வைத்துக் கொள்ள 'மது ஒழிப்பு என்னும் கோஷத்தை' காந்தீய முலாம்பூசி முன்வைத்தனர். ஆனால் அதே போலிகள் காந்தியத்தின் தீண்டாமை ஒழிப்பையோ, மருந்துக்கடைகளில் மருந்து என்ற போர்வைக்குள் 'பிரண்ட்', 'விஸ்கி' போன்ற மதுபானங்கள் விற்பதனைக் கண்டுகொள்ளவில்லை. இந்தக் கொடுமைகளை புத்தம்புதிய கண்ணோட்டத்துடன், கலை அழகுடன் சோகம் ததும்பும் ஒரு நையாண்டி நடையில் சிறுகதையாகச் சித்திரித்துள்ளார்.

"நிலவிலே பேசுவோம்" என்னும் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு 23.02.1964ல் தினகரன் பத்திரிகையில், எஸ்.ஜே. என்பவர் எழுதிய விமர்சனத்தில் நிலவிலே பேசுவோம் என்ற சிறுகதை சமூகப் பிரக்ஞையுள்ள சிருஷ்ட இலக்கியத்திற்கு உதாரணமாக அமைந்துள்ளது போல் அத்தொகுப்பில் இடம் பெறும் 'நானும் நாங்களும்' என்னும் சிறுகதை தேசிய இலக்கியத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றது. ஒரு சிங்களப் பெண்ணும், அவள் மகனும், மகளும், ஒரு தமிழ் வாலிபனும் ஆகிய நான்கு கதாபாத்திரங்களைக் கொண்ட 'நானும் நாங்களும்' என்ற சிறுகதை யாழ் செல்லும் இரயில் பெட்டிக்குள் ஆரம்பித்து அதற்குள்ளேயே முடிவடைகின்றது. இக்கதை

இலங்கையில் இனக்கலவரம் ஆரம்பித்த காலத்தில் நடைபெற்றதாக ஆசிரியர் எழுதியுள்ளது கதையின் தரத்தை மேலும் உயர்த்தியுள்ளது. இலங்கையில் பொதுவாக தமிழர்கள் மறக்கமுடியாத ஒரு சரித்திர நிகழ்வு இக்கதையில் இமையோடிச் செல்கிறது. மற்றும் இத்தொகுப்பில் இடம் பெறும் கனவு, சொத்து காரியதரிசி, கண்கள் முதலிய சிறுகதைகள் எம்மைச் சிந்திக்கவைக்கும் தன்மை வாய்ந்தவையாக அமைந்துள்ளது. எனவும், எஸ்.ஜே. குறிப்பிட்டுள்ளார்.

'யுவசக்தி' ஜனவரி 1964 இதழில் 'நிலவிலே பேசுவோம்' சிறுகதைத் தொகுதி பற்றிய ஒரு விமர்சனம் 'கண்ணம்மா' என்பவரால் எழுதப்பட்டிருந்தது.

"கதைகளின் உள்ளடக்கத்தை கருவை எடுத்துக் கொண்டாலும் அவர் அக்காலத்தில் 'புரட்சி'தான் செய்துள்ளார் என்று கூறுதல் வேண்டும் எழுத்தாளர்கள் 'புளொட்' என்ற கதைக் கருவுலங்களைத் தேடி தாம் இருக்கும் சூழ்நிலை களை விட்டு எங்கெல்லாமோ கற்பனா யாத்திரை செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில் ரகுநாதன் தனக்கு முன்னால் உள்ள நிதர்சனப் பிரச்சினைகளை கதைப் பொருளாகக் கொண்டிருக்கின்றார். இத்தொகுப்பில் உள்ள 'நிலவிலே பேசுவோம்', 'இலட்சிய நெருப்பு' ஆகிய கதைகள் மது ஒழிப்பு - தீண்டாமை பற்றியவை. 'கதவுகள்' தீண்டாமை பற்றியது. 'சொத்து', 'சாம்ராட்', 'கண்கள்', 'காவியத்தில் மது அருந்தி' ஆகிய நான்கு கதைகளுடன் தொடர்புடையன. 'காரியதரிசி' கூட்டுறவுச் சங்க 'மனேஜரின்' ஊழலை தொட்டுக் காட்டுகின்றது. 'கனவு' எமது நாட்டில் உழைத்து வாழ்ந்த இந்திய தொழிலாளியை கள்ளத்தோணி என நாடு கடத்திய கதை. 'கொள்ளி' வறுமையினால் மதமாற்றம் செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப்படும் ஏழை மாணவன் வாழ்வை விஸ்தரிக்கும் கதை. 'நானும் நாங்களும்' சிங்கள தமிழ் ஒற்றுமை பற்றிப் பேசுகின்றது. இவற்றையெல்லாம் கருத்தில் கொண்டு பார்க்கும் பொழுது ரகுநாதன் சமூகப் பிரஞ்சை கொண்ட தேசிய இலக்கியத்தைப் படைத்திருக்கின்றார்' என்று முன்னுரையில் அ.ந.கந்தசுவாமி கூறியுள்ளதை ஏற்றுக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இக்கதைகளின் இன்னுமொரு சிறப்பு ரகுநாதன் கையாண்டுள்ள நடை. ஆற்றுப் பெருக்குபோல் தங்குதடையின்றி ஓடுகின்றது. எனத்தமது விமர்சனத்தில் குறிப்பிடுகின்றார்."

அடுத்து 1996 செப்டம்பரில் ஜெயசக்தி பிரசுரத்தினால் பதிப்பிக்கப்பட்டு 26.01.1997ல் 'தசமங்கலம்' சிறுகதைத் தொகுதி வெள்ளவத்தை இராமகிருஷ்ணமிசன் மண்டபத்தில் வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது. இந்நிகழ்ச்சிக்கு கொழும்புப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் தலைமை தாங்க நீர்வை



பொன்னையன், வ.இராசையா, ஏ.தேவ கௌரி, திக்குவலை கமால், அ.ஜெயரத்தினம், பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி, பிரேமஜி, ஞான சுந்தரம், முகமது சமீம், தெளிவத்தையோசப், ராஜ ஸ்ரீகாந்தன் ஆகியோர் உரையாற்றி வெளியிட்டு வைத்தனர். இந்நூலுக்கு 1997ஆம் ஆண்டுக்கான இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசு வழங்கப்பட்டது.

இந்த சிறுகதைத் தொகுதியின் முன்னுரையில் "நான் எனது பனங்கூடல் கிராமத்தி லிருந்து வெளியுலகுக்குவந்து எனது ஆசிரியப் பணியோடு அரசியல், சமுதாயப்பணிகளுக்கூடாக வாழ்வின் பல்வேறு கோலங்களை முகம் கொண்டு, நிதானப் பிசகின்றி எழுதிய பன்னிரு சிறுகதைகள் இத்தொகுதியின் இடம் பெறுகின்றன. எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான நிலவிலே பேசுவோம் என்பதற்கு எழுதிய குறிப்புரையில் வழிகாட்ட விமர்சகன் இல்லையே! என்று ஆதங்கப் பட்ட நான், எழுத்தாளப் பிரமாக்கள் விமர்சனப் பெருமக்களோடு நிறையப் பழகி அதன் வெளிப் பாடாகவும் கதைகள் புனைந்துள்ளேன். இலக்கியத்தைப் பற்றி வரையறையற்ற நிலையில் நான் கதைகள் எழுதியதாக முதல் நூலில் குறிப்பிட்டிருந்தாலும், ஆழமான சமுதாயப் பார்வையுடனேயே என் இளமைக் காலப்படைப்புக்களும் இருந்ததைப் பின் நாளில் உணர முடிந்தது. எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இத்தொகுதியில் முதலாவது கதையான 'தசமங்கலம்' ஒரு ஆசிரியர், தான் மாணவனாக இருந்த காலத்தில் தான் படித்த பாடசாலையில் எல்லா மாணவருக்கும் சிறந்த முறையில் கல்வி கற்பித்த தனது அபிமான ஆசிரியரின் மரணச் செய்தி அறிந்து துக்கம் விசரிக்க அவர் வீடு செல்கையில் அவ் ஆசிரியரின் சேவையை நினைவுகூர் வதாக அமைந்தகதை. "ஊரார் பிள்ளையை ஊட்டிவளர்தால் தன்பிள்ளை தானே வளரும்" என்ற முதுமொழிக்கு அமைவாக தன்னைக் கற்பித்த ஆசிரியரின் பத்துப்பிள்ளைகளும் கல்வியில் உயர்ந்து வாழ்வில் சுகல செல்வங்களும் பெற்று மாங்களரமாக வாழ்வதனால் ஆசிரியர் தன் வீட்டிற்குத் 'தசமங்கலம்' என்ற பெயரினை வைத்ததாகக் கதை கூறுகின்றது.

'நமது பரம்பரை', 'கட்டைவிரல்' ஆகிய கதைகள் 'எழுத்தாளனுக்கும் அவனது எழுத்துக் களுக்குமிடையே இருக்க வேண்டிய தொடர் பற்றியும், எழுத்தாளன் சொல்லில் ஒன்றும் செயலில் ஒன்றுமாக தகிடுதத்தம் பண்ணக்கூடாது. என்பதை கூறுவதாக அமைகின்றது. 'வெறி' என்ற சிறுகதை காபெவெறி - ஜாதிவெறி, கொலை வெறியாகிய சம்பவத்தைச் சொல்லிச் செல்கின்றது.

'சொல்லாதகதை' உயர்ஜாதி ஆண் மகனுக்கும்

- தாழ்ந்த ஜாதி பெண்ணுக்கும் ஏற்படும் காதல் உறவு அப்பெண்ணை ஓர் ஆண் குழந்தைக்குத் தாயாகிவிட்டு, தனது பெற்றோர் விருப்பப்படி வேறு திருமணம் செய்வதாகவும் பின்னர் புதியதிருமண உறவு மூலம் பிறக்கும் பெண்குழந்தை வளர்ந்து வயது வந்தபோது தன் தந்தைக்கு மகனாகப் பிறந்தவனையே காதலித்துத் திருமணம் செய்வதாகவும், இந்த உண்மையினை சொல்ல முடியாது தந்தை தவிப்பதனையும் இக்கதை விபரிக்கின்றது.

'நெருப்பு' என்ற கதை 1958 இனக் கலவரத்தைப் பின்னணியாக வைத்து எழுதப் பட்டது. 1961ல் இக்கதை 'சரஸ்வதி இதழிலும், 1983 ஜீலைக்கலவரத்தின் பின் தமிழகத்தில் இருந்து வெளிவந்த 'இலக்கியப் பாலம்' இதழிலும் மீள் பிரசுரம் செய்யப்பட்டது. இக்கதை 1985ல் சிங்களமொழியில் பிரபல எழுத்தாளர் கே.ஜி. அமரதாஸ சாகித்திய மண்டல வெளியீடான 'நவசம்ஸ் கிருத்ய' (நவீன கலாசாரம்) என்னும் காலாண்டுச்சஞ்சிகையில் வெளியிட்டார்.

'ஜென்மம்' என்ற சிறுகதை ஒரு நாடோடித் கதையின் எழுத்துருவமாக 'சிரித்திரன்' பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. 'போர்வை' என்ற சிறுகதை மகா பாரதத்தில் வரும் ஏகலைவன் கதை. இக்கதையை என்.கே.அவர்கள் புதிய பார்வையில் தந்துள்ளார். 'குருபக்தி' என்ற போர்வையில் ஆளும்வர்க்கமும், பிராமண ஆதிக்கவாதிகளும் ஏகலைவன் என்ற வேட்டுவத் தொழிலாளியை நயவஞ்சகமாக ஏமாற்றி அவன் கட்டைவிரலை காணிக்கையாக கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்ட சம்பவத்தை மையமாக வைத்து எழுதியுள்ளார். ஆளும் வர்க்கத்தின் அடாவடித்தனங் களை இக்கதை அம்பலப்படுத்துகின்றது. இக்கதை பின்னாளில் மேடை நாடகமாகவும் தயாரிக்கப் பட்டு நாடகப் போட்டி ஒன்றில் வெற்றியீட்டியதுடன் தொலைக் காட்சியில் ஒளிபரப்பப்பட்டது. இக்கதை முதலில் தாயகம் என்ற மாத இதழிலும், பின்னர் தாமரை யிலும் மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்டது.

மற்றும் 'குடை' என்ற சிறுகதை இனம், மொழிக்கப்பால் உள்ள மனிதநேயத்தையும், 'இரட்டைச்சய்யூட்' என்னும் கதை தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியர் பற்றியதாகவும் 'அரும்புகள்' குழந்தை உளவியலை கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

வாழ்வில் திரைமறைவில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் அம்பலத்திற்குக் கொண்டு வந்து கற்பனை மெருகூட்டி இலக்கியமாக்கும் துணிவான காரியத்தில் வெற்றிபெற்றவர் என்.கே.ரகுநாதன். சிறுகதைகள் எழுதுவதுடன் நிலலாது, வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த மாவிட்டபுர கந்தசாமி கோவில் ஆலயப்பிரவேசப் போராட்டத்தை மையமாகக் கொண்டு



“கந்தன் கருணை” என்ற நாடகத்தை எழுதியுள்ளார் இந்நாடகம் இலங்கை முழுவதும் மேடை ஏற்றப் பட்டது. முதலில் ‘இளைய பத்மநாதன்’ காத்தான் கூத்துப் பாணியில் மேடை ஏற்றினார். இந்நாடகத்தின் சமூகப் பார்வையினால் ஈழத்தின் தலை சிறந்த நாடகக் கலைஞர்கள் பலரும் பங்கு கொண்டு அதனை வடமோடி, தென்மோடி நாடக வடிவில் மேடை ஏற்றினர். இந்நாடகம் நூற்பிரதி யாகவும், ஒலிப்பேளையாகவும் பின்னர் வெளியிடப்பட்டது.

அடுத்ததாக என்.கே.ரகுநாதன் அவர்கள் ‘ஒரு பனஞ்சோலைக்கிராமத்தின் எழுச்சி’ என்ற ஒரு வரலாற்றுச்சித்திர நூல் ஒன்றை டிசம்பர் 2004இல் குமரன் பிரசுரமாக வெளியிட்டார். இந்நூல் ரகுநாதன் பிறந்து வளர்ந்த கிராமமான வரத்துப்பளையை மையமாக வைத்து தமது வாழ்க்கை வரலாற்றையும் இணைத்து சம்பவக் கோவையாகத் தந்துள்ளார்.

இந்நூலின் பதிப்புரையில் ஈழத்தின் பிரபல

எழுத்தாளர் செ.கணேசலிங்கம் அவர்கள் ‘இந்நூலை ஆசிரியர் வரலாற்றுச் சித்திரம் என்று கூறிய போதும் இது ஒரு நாவலாக அமைந்துள்ளது எனக் கூறுவதில் தவறில்லை. ஒருவரின் (ஆசிரியரின் என்றும் சொல்லலாம்) சிறுபிராய வாழ்வு தொடங்கி எழுச்சி பெற்ற காலகட்டம் வரை கதை வளர்கிறது. வரலாற்றுச் சித்திரமாக எழுதப்பட்ட இந்நாவல் ஆசிரியரின் இலக்கிய வன்மையை வெளிப்படுத்துகின்றது.

பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியரான என்.கே.ரகு நாதன் பதுளை, கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களில் அரசாங்க பாடசாலைகளில் பணியாற்றி ஓய்வுபெற்று இன்று கனடாவில் தமது குடும்பத்துடன் வாழ்ந்து வருகின்றார். இதுவரை நூல்வடிவம் பெறாத தமது சிறுகதைகளைத் தொகுத்து மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுதி தயாரிப்பதிலும் இம்முதிர்ந்த எழுத்தாளர் முயன்று கொண்டிருக்கின்றார். இவர் இம்முயற்சியில் வெற்றிபெற நாமும் வாழ்த்துகின்றோம். □□□

## மழையே... மழையே...

கொட்டும் மழையே கொஞ்சம் பொறு!  
எம் கூடாரத்துள் வெள்ளம் வேண்டாம்.  
வீசும் காற்றே மெதுவாய் வீச  
தாங்கிடாது எம் வீட்டு  
தரப்பாள் கூரை.  
இடியே எம்மைப் பயமுறுத்தாதே  
பதுங்குமுழி ஞாபகம் வந்து  
எம் நினைவுகளை மீட்க வேண்டாம்.

மழையே,  
எம் பூமி வானம் பார்த்த பூமி தான்.  
அந்நாளில் உன் வரவு குதிரகலம் தான்  
ஆனால் இன்று -  
அகதி நிலை வாழ்வில்  
உன்னை வரவேற்க முடியவில்லை.  
அன்று மழைக் காலத்தில்  
ஊர்த் தெருவில் ஆறாய்ப் பாயும்  
வெள்ளத்தில்  
காசிதக் கப்பல் வீட்டு விளையாடியவர்கள்  
தான்  
இன்றோ  
காசிதக் கப்பல் செய்து தர



மாமாவும் இல்லை  
சேர்ந்து விளையாட  
ஆசைத் தம்பியும் இல்லை.  
வெள்ளத்தில் நிற்கும் எம்மைக் கண்டு  
ஓடி வந்து விரட்ட  
அப்பாவுக்குக் கால்களுயில்லை  
அள்ளி அணைத்து ஈரம் துடைத்துவிட  
அம்மாவைக்குக் கைகளுயில்லை.  
மழையே  
நீ ஓய்ந்து விடு!

- தெ.இந்திரகுமார்



# அவள் அப்படியா?

தாட்சாயணி

நெல்லியடிக்கு வரும்போதே பஸ் நிறை சனத்தோடு தான் வந்தது. பஸ் நிலையத்திற்குள் நின்றவர்கள் இடித்துப் பிடித்து ஏறப்பார்த்தார்கள்.

"ரீக்கெற்றை எடுத்துக் கொண்டு ஏறுங்கோ..." கொண்டக்டர் இறங்கி நின்று ரீக்கெற் போட்டுக் கொண்டிருந்தான். ரமேசும், மயூரும் சனங்களை ஏறவிட்டு வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"என்ன தம்பியவை ஏறேல்லை யோ...?" கொண்டக்டர் மற்றவர்களுக்கு ரீக்கெற் போட்டபடியே இவர்களிடம் கேட்டான்.

"சீசன் தானை, முன்னுக்கு ஏறலாம்..." மயூர் முன்பக்கம் பார்த்தான். நெல்லியடியில் இறங்க வேண்டியவர்கள் இறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"முன்னுக்குப் போவோமா..?" இவன் ரமேசைப் பார்த்துக் கேட்டான். ரமேஸ் காது கேட்காதவனாய் பின் வாசலையே அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் முன்னால் ஏற மாட்டான் தான். அவனிடம் கேட்டது தன் பிழை என இவன் மனதுக்குள் நொந்துகொண்டான். புதுசாய் ஒருத்தி நாவலர்மடத்தில் இருந்து வரத்தொடங்கியிருக்கிறாள். அவள் எப்படியும் பின்னால் தான் ஏறுவாள். அவளது பார்வையில் படுவதற்குத்தான் ரமேசிற்கு இந்தப்பாடு.

"சரியிடாப்பா, ஏறுங்கோ..." கொண்டக்டர் ரீக்கெற் போட்டு முடித்து இவர்களை உள்ளே தள்ளி மணியை அடித்தவுடன் பஸ் ஆர்முடுகத் தொடங்கியது.

"என் உச்சி மண்டைலை கிர் என்னுது..." என பஸ்ஸின் ரேப்பரக்கோடர் வேட்டைக்காரன் பாடலை உதறித்தள்ளிக் கொண்டிருந்தது.

இவனது ஜீன்ஸ் பொக்கற்றினுள்

செல்போன் பீறிட்டது. எடுத்துப் பார்த்தான். பரனது மிஸ்ட் கோல். உள்ளே பார்வையைத் துளாவவிட்டான். வாசல் பக்கமாயிருந்த கடைசி சீற்றுக்கு முன் சீற்றில் 'அவர்கள்' இருந்தார்கள். பருத்தித்துறைச் சிங்காரிகள். இவன் திரும்பி சிரிப்போடு பரனுக்கு 'மிஸ்ட்கோல்' விட்டான். வந்திருக்கிறார்கள். மூத்த விநாயகர் கோயிலடியில் ஏறப்போகின்ற அசோக், பரன், கபிலிற்கு இப்போதே 'சிக்னல்' கொடுத்தாயிற்று.

அவர்களது அலங்காரங்களுக்கு ஏற்றபடி இவர்கள் அடிக்கடி தொலைபேசியில் பாட்டுகளைச் சினுங்க வைப்பார்கள். இது கடைசியில் எங்கேபோய் முடியுமென்று இவனுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. என்றாலும் சும்மா பம்பலாகத் தொடர்வது சிலவேளைகளில் இவர்கள் ஒருவர், இருவரது வாழ்க்கையைக் கூடத் தீர்மானம் பண்ணுவதாக அமையலாம்.

நெல்லியடி பொலிஸ் ஸ்டேஷனடியில் பஸ் நின்றது. இரண்டு பொலிஸ்காரர் ஏறினார்கள். ஒருவனுக்கு இடம் கிடைத்து விட்டது. மற்றவன் இவர்களுக்கு முன்னால் கடைசி சீற்றைப் பிடித்தபடி நின்றான். அதற்குப்பின் கொண்டக்டரும் இவர்களைப் படியில் நிற்க அனுமதிக்க வில்லை. உள்ளே ஏறி நடுவில் நின்ற கம்பியைப் பிடித்தபடி பொலிஸ்காரரின் பின்னே இவர்கள் நின்றிருந்தார்கள். பொலிசுக்கு முன்னே ஒரு பெண் நின்றிருந்தாள். சேலை உடுத்தவள். ஆகவே, வேலைக்குச் சென்று கொண்டிருப்பளாயிருக்கும். அடிக்கடி இவர்கள் அவளைக் கண்டது கூட இல்லை. ஆனால், அவள் நெல்லியடியில் ஏறவில்லை. இருந்தால் இவர்கள் கண்களுக்குத் தப்பியிருக்க மாட்டாள். அனேகமா, மந்திகையில் ஏறியிருக்கக் கூடும். பருத்தித்துறையில் ஏறியிருந்தால் 'சீற்' பிடித்திருப்பாள். இல்லாவிட்டால் முன் பக்கத்திற்காவது நகர்ந்திருக்கக் கூடும். ஏறக்குறைய பஸ்ஸின் பின்புறம் நிற்பதிலிருந்தே அவள் கிட்டடியில் தான் ஏறியிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றிற்று.

நாவலர் மடத்தில் பஸ் நின்றது. ரமேஷின் 'மைனாக்குஞ்சு' ஸ்டைலாக பின்னலை ஆட்டியபடி பஸ்ஸில் ஏறியது. பஞ்சாபிக்கேற்றபடி தலைக்கு 'வூல்பாண்ட்' போட்டிருந்தாள். கையில் கொப்பிகளும்



வழுவழப்பான கண்ணாடி நிறப் பேர்சினுள் 'செல்போனும்' தெரியும்படி ஏறினாள். கொண்டக்கரிடம் சீசனைக் காட்டி வெட்டி விட்டு, ரமேசைப் பார்த்து ஒரு சினுப்புச் சினுப்பி விட்டு முன்னேறினாள். பொலிஸ் காரனையும் சேலை உடுத்த பெண்ணையும் தாண்டி முன்னேறி அதற்கு முன்சீற்றிலிருந்த தன் தோழிகளிடம் கலீரிட்டுச் சிரித்து அதையே தன் இடமாகத் தக்க வைத்துக் கொண்டாள். பின்புறத்தில் இப்போது பையன்கள் நிரம்பத் தொடங்கினார்கள். இடையிடையே வயது போனவர்களும்... தங்கள் வியாபாரக் கூடைகள் சகிதம்...

இவனுக்கு அந்தப் பெண்ணைச் சற்று முன்னே போகச் சொல்லவேண்டும் போலிருந்தது. அசப்பில் அவனது அக்கா போல அவள் தோற்றமளித்தது அதற்குக் காரணமாயிருக்கலாம். இனி சனங்கள் நிரம்ப நிரம்ப இந்த இடத்தில் பெண்கள் நிற்பது அவ்வளவு உசிதமானதல்ல. ஆனால், அவள் பிடித்துக் கொண்டிருந்த அந்த இருக்கைகளில் தான் அந்தப் பருத்தித் துறைச் சிங்காரிகள் இருக்கின்றார்கள். பரனும், நண்பர்களும் ஏறியவுடன் அந்த இருக்கைக்கு அவர்கள் முன்னேறுவார்கள். இவள் நசிபடப்போகிறாள்.

அவள் மீது மயூருக்குப் பரிதாபமே ஏற்பட்டது. அவள் இடையிடையே திரும்பி வாசலைப் பார்ப்பது போற் பட்டது. ஏறுகின்ற சனங்களைக் கணக்கெடுத்து, நசிய வேண்டிவரும் என அஞ்சுகிறாளோ...?

கொண்டக்டர் உள்ளுக்குப் போங்கோ, உள்ளுக்குப்போங்கோ... எனக் கத்தினான். அவள் அசைவதாய்க் காணோம்.

சீற்றின் புறம் ஓடுங்கி நடுவில் மற்றவர்கள் போவதற்கான பாதையை உருவாக்கித் தந்தாளே தவிர, அவள் உள்ளே போகவில்லை. மூத்தவிநாயகர் கோவிலடியில் பஸ் நின்றது. அந்தச் 'சிங்காரிகள்' தெருவின் புறம் பார்வையைத் திருப்பி இவனது நண்பர்கள் நிற்பதைக் கண்டவுடன் 'பட்'ென்று உள் புறம் திரும்பிக் கொண்டார்கள். இதை வைத்தே இரண்டு கிழமைக்கு நண்பர்களை நக்கலடிக்கமுடியும் என்று மயூர் எண்ணிக் கொண்டான்.



ஆரவாரமாய் அவர்கள் உள்ளேறினார்கள். பஸ்ஸுக்குள் ஓடிக்கொண்டிருந்த பாடலை ஊடறுத்து கபிலினது 'செல்'லுக்குள்ளிருந்து சினுங்கலாய் பாடல் ஓடியது. அதை கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அவர்கள் நகர்த்திக் கொண்டு அந்தப் பெண்களின் சீற்றைப்பிடிக்க எத்தனிப்பார்கள். அதுதான் எப்போதும் வழமையானது.

இளமை துள்ளும் வயது. உயர்தரப் பரீட்சை எழுதிவிட்டு, 'கொம்ப்யூட்டர்' கோர்சுக்காக யாழ்ப்பாணம் சென்று கொண்டிருக்கின்றார்கள். இந்த வயதில் இல்லாமல் எந்த வயதில் துடுக்குத்தனம் பண்ணுவது. பஸ்ஸில் ஏறி யாழ்ப்பாணம் வரை போவதே பொழுதை உல்லாசமாகக் கழிப்பதற்குத்தான். இல்லாவிட்டால் நெல்லியடியில் இல்லாத 'கொம்ப்யூட்டர்' சென்ரரா? இப்படியே சீசனை எடுத்துக் கொண்டு பஸ்ஸில் பயணம் செய்து இரண்டோ, மூன்றோ மணி நேரம் படித்துவிட்டு ஏதேனும் கடையில் வாங்கிக் கொறித்துக் கொண்டு யாழ்ப்பாண பஸ் நிலையத்தில் இருந்து கொண்டு, நகர் முழுவதும் குவிந்திருக்கின்ற கல்வி நிலையங்களுக்கென வந்து போகின்ற இளசுகளை நக்கலடித்து "நோட்" பண்ணி 'செட்' ஆக்கலாமென்று நினைக்கின்ற பையன்கள் தானே அதிகம் இப்போது.

யாழ்ப்பாணம் இப்போது சனங்களால் நிரம்பி வழிகிறது. கொழும்பிலிருந்து தருவிக்கப்பட்ட புதுவிதமான பழுவகைகள், காய்கறிகள், வியாபாரிகள்,



மாவட்டங்களிடையே ஓடிச் செல்கின்ற அரசு பேருந்துகள், தனியார் ஊர்திகள், சுற்றுலா வாகனங்கள், நிமிடத்துக்கு நிமிடம் மாறிமாறி ஓங்கி ஒலிக்கும் விளம்பரக் குரல்கள், சினிமாப் பாடல்கள், வானொலிச் சேவைகளின் இசை நிகழ்ச்சிகள் என வினோதக் கலைவகையில் சிக்கிக்கிடக்கிறது யாழ்நகரம். புதிது புதிதாய்த் தெரிகின்ற நாகரிக முகங்கள், நாகரிக வழமைகள் யாழ்ப்பாணத்தவரையும் தமக்குள் உள்வாங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன.

மயூருக்கு இதெல்லாம் புதுவித அனுபவமாக இருந்தாலும் அதனை ஏற்பதற்குச் சற்றுச் சிரமமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால், அவன் அந்த மாற்றத்தைக் கவனிக்க விரும்பினான். முற்றிலும் அவற்றிலிருந்து ஒதுங்கிவிடாமல் இந்த உலகத்தில் என்ன நடக்கிறது என அறியவாவது வேண்டும் என விரும்பினான். இவர்களது வட்டத்திற்குள் பரனும், கபினும், சற்றே மோசமாக இந்தக் கலாசாரத்தால் ஈர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். இவர்களை பஸ் ஸ்ராண்டில் காத்திருக்க வைத்துவிட்டு அவர்கள் சில 'மறைவு' வேலைகளுக்குப் போய் வருவது அவனுக்குத் தெரியும். தண்ணி போட்டுவிட்டு வருவதாய் ரமேஷ் சொன்னான். ரமேஷ் தன் 'மைனா'வுக்காக 'டரை' பண்ணும் காலம் அளவும் அதிலிருந்து காப்பாற்றப்பட்டுவிடுவான் என்பதில் இவனுக்குச் சந்தேகம் இல்லாதிருந்தது. 'மைனா' இவனை 'மைன்ட்' பண்ணாதிருந்தாலும் அவனை 'மைன்ட்' பண்ண வைத்து அவளிடம் இவன் காதல் சொல்கிற வரைக்கும் அவனுக்குக் காலம் இருக்கிறது. அவனைக் காப்பாற்றலாம்.

'இதென்னடா அந்த சீற்றுக்குக் கிட்டப்போகலாமல் கிடக்கு...'

பரன் நந்தியாய் நின்ற அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தபடி முணுமுணுத்தான்.

மயூர் அவளைப் பார்த்தான். அவள் திரும்பினாள். அவள் பார்வையில் ஒரு எதிர்பார்ப்பு இருந்தது. இவர்களுக்கும் அவளுக்கம் இடை நடுவில் அந்தப் பொலிஸ்காரன் அவளைப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தான். அவனும் கிளீன் சேவோடு அழகாகத் தான் இருந்தான். அவள்

திரும்பினால், அவளது முகத்தில் எதிர்ப்படும் வண்ணம்.

அந்த சீற்றிலிருந்த குட்டைப் பாவாடைக்காரி இவர்களது அசுமாதம் எதையும் காணாமல் திரும்பிப் பார்த்தாள். அதைப் பார்த்ததும் பரன் தொலைபேசிப் பாட்டை மாற்றி சத்தத்தைக் கூட்டி விட்டான்.

"மறைந்திருந்தே பார்க்கும் மர்மம் என்ன..?" ரமேசும், கபினும் கொல்லென்று சிரித்தார்கள். அவள் கோபமாய் முகம் திருப்பினாள்.

இப்போது சேலைக்காரி கொஞ்சம் பதட்டமாய் இவர்களைப் பார்த்தாள்.

தனக்குத்தான் இந்தப்பாட்டு என நினைத்தாளோ..? அவள் சற்றே அந்தரப்படுவது தெரிந்தது. இப்போதாவது அவள் உள்ளே சற்று நகரமாட்டாளோ என நினைத்தான் மயூர்.

'அக்கா கொஞ்சம் தள்ளுறீங்களோ..?' பொலீசை விசைத்திக் கொண்டு கபில் அவளைத் தள்ளி நிற்க வழி செய்வது போல் முன்னேறினான்.

ம்...ஹும்... அவளோ சீற்றைப் பிடித்த பிடியை விடாமல், தள்ளி அவன் உள்ளே போக வழிவிட்டான்

"கொன்போர்மா உது ஒரு மாதிரிக் கேஸ் தானடா..."

ரமேஷ் மயூரின் காதுக்குள் முணுமுணுத்தான்.

மீண்டும் அவள் திரும்பினாள். ரமேஷ் கண்களால் சிரித்தபடி இவளிடம் சொன்னான்.

"சிங்களவனுக்கு 'ரூட்' போடுறாளடா மச்சான்..." மயூரால் அதை ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

"அப்படித் தெரியேயல்வையடா, சும்மா நீ கண்டதையும் நினையாதை..."

"வேலைக்குப் போறமாதிரி வெளிக்கிட்டுறது உதுக்குத்தான்..."

ரமேஷ் தான் நினைத்ததை இவனையும் ஏற்கவைப்பதற்குப் பெரும்பாடு பட்டுக் கொண்டிருந்தான். மயூருக்கோ அவனது சொற்கள் சகிக்க முடியாத தாயிருந்தன.

பஸ் சடுதியாய் 'பிறேக்' போட்டதில் ஒருவர் மீதொருவர் சரியப் பார்த்தார்கள். அந்தப் பொலிஸ்காரன் அவள் மேற் சரிந்தான். அவள் வெறுப்புற்றது போல் தள்ளி அப்பால் நிமிர்ந்தான்.

"எல்லாம் வெறும் நடப்பு அப்பவே உள்ளுக்குப் போயிருக்கலாம் தானை"

பரன் தான் உள்ளே போக முடியாக் கோபத்தில் கிசுகிசுத்தான். இப்போது கபில் மட்டுமே உள்ளே போய் அந்தச் சிங்களிகளுக்கேற்ற பாடலை தொலைபேசியில் ஓடவிட்டு அவர்களுக்கு முன் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அசோக்கும் பரனும் ரமேசும், மயூருடனேயே நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.



'இதிலை வாவன்ரா' கபில் கத்தினான். மற்றவர்கள் யாரும் அப்பால் போவதாக இல்லை. எல்லாருக்கும் மெல்லுவதற்கு மிகச் சுவையான ஒரு விடயம் கிடைத்து விட்டிருந்தது.

ரமேசின் 'மைனாவும்' அந்தச் சிங்காரிகளும் எப்போதும் தான் பஸ்ஸில் வருவார்கள். இன்றில்லாவிட்டால் இன்னொரு நாளாவது அவர்களைக் கவனிக்கமுடியும். இந்தச் சேலை கட்டிய சிங்காரி சிங்களவனோடு நடத்துகிற கூத்தை எப்போதும் பார்க்க முடியுமா? எல்லோருமே ஒரு வித இளக்காரத்தோடு அவளைப் பார்த்தார்கள். அந்தப் பொலிஸ் ஒரு புன்னகையோடு அவள் முதுகைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவள் இடைக்கிடையே திரும்பினாள். அவளது எதிர்பார்ப்பைப் பூர்த்தி செய்வது போல. ஆனால், திரும்புகின்ற வேளைகளில் இவர்களது கேலி ததும்பும் விழிகளைக் கண்டு சட்டென்று திரும்பிக் கொண்டாள்.

மயூருக்கு அவளைப் பார்க்கவே வெறுப்பாய்க் கிடந்தது.

"எங்கட கலாசாரம் சீரழியுது உதுகளாலை..." பரன் முணுமுணுத்தான்.

முதலில் அவளது செயலை அனிச்சையாய்த்தான் நினைத்தான் மயூர். ஆனால், உள்ளே போக சந்தர்ப்பம் கிடைத்தும், அவள் உள்ளே போகாதது இவனுக்கும் ஒரு வெறுப்பை அவள் மேல் ஏற்படுத்திற்று.

குஞ்சர்கடை, அச்சுவேலி என்று சனங்கள் தொடர்ந்தும் பஸ்ஸில் ஏறிக் கொண்டுதானிருந்தார்கள். பின் வாசல்படி நிறைந்து கொண்டு போயிற்று

"எப்படியும் பார், அவள் பொலிஸ் இறங்கக்கை, இறங்காட்டில்..."

அசோக் காதுக்குள் கிசுகிசுத்தான்.

சீ... மயூருக்கு எதையும் பார்க்கும் திராணி இல்லை

"பாரடா உன்ரை மதிப்புக்குரிய மகாராணி என்ன செய்யிறாவெண்டு.."

ரமேஸ் அவளைக் கண்ணால் சுட்டிக் காட்டினான். கைப்பையிலிருந்த செல் போனை எடுத்து அவள் எதையோ அழுத்தி

விட்டு மறுபடியும் உள்ளே வைத்தாள். மறுபடியும் வாசல்புறம் திரும்பிப்பார்த்தாள்.

"தன்ரை நம்பரை டிஸ்பிளேயிலை விட்டுக் காட்டினவ போலை..." பரன் புதிதாய்க் கண்டுபிடித்தான். பொலிஸ் இன்னும் மலர்ச்சியாய் நின்றிருந்தான்.

"இது பால் வடியும் முகம் இதைப்பார்ப்பதில் தான் சுகம்..." பஸ்ஸின் ரேப் ரெக்கோடரில் பாட்டுமாறியிருந்தது. "சிறிற்றுவேஷன் சோங் போகுதடா... டேய்..." ரமேஷ் கண் சிமிட்டினான்.

அவள் கண்களை இறுகமூடி எச்சில் விழுங்குவது தெரிந்தது. இவர்கள் அவளை நக்கலடிப்பது அவளுக்குப் புரிந்திருக்க வேண்டும்.

'இது ரொம்ப அதிகப்படியோ...?' என மயூர் நினைத்தான். பஸ் ஆவரங்காலை நெருங்கியது. இவள் மறுப்படியும் பின்புறம் திரும்பினாள். 'ஆவரங்கால் வந்திட்டிடுக்கா..." கொண்டக்டர் எட்டி அவளைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

இவள் தலையை அசைத்துவிட்டு மேலே கம்பிகளுக்கிடையே வைத்திருந்த துணிக்கடை மெமுகுப்பையை எடுத்தாள். நீளமான பாஸ் பேப்பர் புத்தகங்கள் உள்ளே தெரிந்தன.

இறங்கப் போகிறாளோ..?

ஆவரங்கால் சிவசக்தி மண்டபத்தருகே பஸ்நின்றது. அதில் மூவர் நின்றிருந்தார்கள் இருவர் பஸ்ஸில் ஏறினார்கள். மற்றவள் பள்ளிக்கூடச் சீருடையில் நின்றாள். ஏறவில்லை. ஆனால் வாசலுக்கு வந்தாள்.

உள்ளே நின்றவள் அந்தப் புத்தகப்பையை இவர்களைத் தாண்டி வாசலில் நின்ற கொண்டக்டரிடம் நீட்டினாள். "குடுத்துவிடுங்கோ..." கொண்டக்டர் அதை எட்டி வாங்கிக் கீழே கொடுத்தான்.

"கெமிஸ்டி, பிசிக்ஸ் மட்டும் கிடக்கு பயோலஜி இல்லை..." இதுவரைக்கும் பேசாததற்கு சேர்த்துப் பேசுவது போல அவளது குரல் உரத்து எழுந்தது.

'தாங்க்ஸ் அக்கா' கிழே நின்றவளின் குரல் பஸ்ஸின் ஓட்டத்தோடு தேய்ந்தது.

பரனது பார்வையில் இப்போது வித்தியாசம் தெரிந்தது. பொலிஸ் அதே புன்னகையோடு நின்றாள். ரமேசும் அசோக்கும் வார்த்தைகளை இழந்திருந்தனர். கபில் செல்போன் பாட்டை நிறுத்திவிட்டிருந்தான். மயூர் மனத்திருப்தியோடு அவளை நோக்கினான்.

அவள் மேல் கம்பிகளில் வைக்கப்பட்டிருந்த தன் சாப்பாட்டு 'பாக்கை உருவி இழுந்தாள். அந்தச் சனங்களை ஊடுருவி முன்னே நகர்ந்தாள். அதற்குப் பிறகு தொடர்ந்து வந்த முக்கால் மணிநேரப் பயணத்திலும் ஒரு தடவை கூட அவள் திரும்பிப் பார்க்கவேயில்லை. □□□



# வீசம் காற்றில் கலந்து கிடக்கிறது

அவர்களால் மனிதன் என அவன் அழைக்கப்படுவதற்கு, எத்தனை பாதைகளை அவன் கடந்தாக வேண்டுமோ?

மணலின் தரையில் துயில் கொள்வதற்கு முன்னம், அவ்வெண்புறா எத்தனை சமுத்திரங்களைத் தாண்டி, மிதந்தாக வேண்டுமோ?

என்றென்றைக்குமென தடைசெய்யப்பட முன்னம், புரட்சியினதும், யுத்தத்தினதும் குண்டுகள் எத்தனை முறை வெடித்துச் சிதறுமோ? என் நண்பனே! விடையோ வீசம் காற்றில் கலந்து கிடக்கிறது விடை வீசம் காற்றில் கலந்து கிடக்கிறது.

சமுத்திரங்களின் வேகத்தில் அடித்துத் துவம்சமாக்கப் படுமுன்னம், இந்த மலைச்சிகரங்கள் எத்தனை வருஷங்கள் நீடித்திருக்குமோ?

சுந்திரமாய் வாழ அனுமதிக்கப்படு முன்னம், சில மனிதர்கள் எத்தனை வருஷங்கள் வாழ்ந்திருப்பரோ?

அனைத்தையும் கண்டும் எதையுமே காணாதமாதிரி ஒரு மனுஷன், எத்தனை முறை தன் தலையை

மறுபுறம் திருப்பிக் கொள்வானோ? என் நண்பனே! இதற்கு விடையோ. வீசம்காற்றில் கலந்து கிடக்கிறது. விடைவீசம்காற்றில் கலந்து கிடக்கிறது.

வானம் தெரிவதற்கு அதை கண்ணால் பார்ப்பதற்கு, ஒரு மனிதன் எத்தனை முறை மேலே அண்ணாந்து பார்க்க நேரிடுமோ ?

மக்களின் அழகையோலம் அவன் செவியில் விழுவதற்கு, எத்தனை வருடங்கள் வேண்டுமோ?

அளவுக்கதிகமான மனிதர்கள் இறந்துவிட்டார்கள் என்பதையுணர இன்னும் எத்தனை மரணங்கள் நிகழ வேண்டுமோ? என் நண்பனே! இதற்கான விடையோ வீசம் காற்றில் கலந்து கிடக்கிறது விடை வீசம் காற்றில் கலந்து கிடக்கிறது.



## குறிப்பு:

வியட்னாம் போரின் போது எழுதப்பட்ட கவிதை இது அமெரிக்க ஜனாதிபதியாக அப்போது பதவி வகித்த Lyndon Johnson, இப்போரை வியட்னாம் மக்கள் மீது திணித்தமைக்காக அமெரிக்க இளைஞர்களும் மாணவர்களும் பெருத்த கண்டனத்தை எதிர் கொள்ள வேண்டி இருந்தது. Bob Dylan அது மாதிரியான ஒரு இளைஞர் அணியின் அங்கத்தவராக இருந்து அப்போரை வன்மை யாகச் சாடிவந்தார்.

ஆங்கிலத்தில் :- Bob Dylan  
தமிழில் :- கெகிராவ ஸுலஹா



காலை ஏழரை மணிக்கு முன்பே பணியகத்திற்குச் செல்வதற்குத் தயாராகி நின்ற தன் கணவன் கண்ணதாசனைக் கண்டதும் கௌசல்யா திகைத்துவிட்டாள்.

அப்பொழுதுதான், இடியப்பம் அவித்து முடித்த அடுப்பில் உலை வைத்து அரிசி போட்டிருந்தாள்.

இப்படிப் புறப்படுவதானால் முதல் நாளே சொல்லிவிடுவது அவனது வழமை, அவளும் தினசரி எழும் நேரத்திற்கு முன்பதாகவே எழுந்து, சமைத்து முடித்து அவன் மதிய உணவை எடுத்துச் செல்லத்தக்கதாகத் தயாராக்கிவிடுவாள்.

அவள் ஏதாவது வேலையில் ஆழ்ந்திருந்தபோது நேற்று அவன் கூறியிருப்பானோ? அவள் கவனத்திலே அது பதியவில்லையோ?

அது பற்றி அவளிடம் கேட்கவென நா எழுந்தபோது அறிவு தடைபோட்டது.

அவசரமாகப் புறப்படும் போது ஏதாவது கதைத்தால் போதும். சுள்ளென்று எரிந்து விழுவது அவனது இயல்பு.

இப்போது மதிய உணவு தயாராகாது, அவன் கேட்டாலும் கேட்காவிட்டாலும் வாங்கிக்கட்டப் போவது நிச்சயம்.

அவளுக்கும் இன்று அதிபர் விசேட பணியொன்று அளித்திருந்தார்.

யாழ்நகரிலுள்ள பாடசாலை யொன்றில் வைபவமொன்றை ஒழுங்கு செய்து மந்திரி, யாழ்மாவட்டத்திலுள்ள மாணவர்களுக்கு இலவசமாகக் கற்றலுப கரணங்கள் சிலவற்றை வழங்கவிருக்கிறார். வறுமைக்கோட்டின் கீழுள்ள மாணவர் களில், சில குறிந்த விதிகளின்படி இம் மாணவர்களைத் தேர்வு செய்திருந்தார்கள். அவள் கற்பிக்கும் பாடசாலையிலிருந்து தெரிவுசெய்யப்பட்ட மாணவர்களை யாழ் நகருக்கு அழைத்துச் சென்று வைபவத்தில் பங்குபற்றும் பொறுப்பை அதிபர் அவளிடம் ஒப்படைத்திருந்தார்.

கணவன் காலை உணவருந்த ஆயத்தமாக வருவதைக் கண்டதும் அவள் இடியப்பத்தையும் கறிகளையும் எடுத்து வைத்தாள்.

“இண்டைக்கு யாழ்ப்பாணத்திலை அடிக்கல் நாட்டும் வைபவம். வெள்ளனவே போய் நிறைய வேலைகள் செய்யவேணும்.

## அத்திரவாரக்கல்

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

பணிப்பாளர் வாறார்”

கண்ணதாசன் கூறிக் கொண்டே சாப்பாட்டு மேசையில் அமர்ந்தான்.

“பேப்பரிலை பார்த்தனான். மறந்து போனன். நீங்கள் சொல்லேக்கை நான் கவனிக்கேல்லையோ தெரியேல்லை. இடியப்பம் அவிச்சிட்டன். கறியளும் வைச்சாச்சு, சோறுதான் அடுப்பிலை”

தட்டில் வைத்த இடியப்பத்தின் மேல் சொதியை விட்டு உருளைக் கிழங்குக் கறியைப் பரிமாறி கொண்டே கூறிய கௌசல்யாவின் குரலிலே தவறுக்கு வருந்தும் தயக்கம் தலையை நீட்டிக்கொண்டிருந்தது.

“இல்லை நான் இதைப்பற்றி உமக்குச் சொல்லேல்லை சொன்னால் விடிய முந்தி எழும்பி நிண்டு சமைப்பீர். அங்கை மத்தியானச் சாப்பாடு தருவினம்”

கண்ணதாசனின் சொற்கள் பூந்தூறலாகக் கௌசல்யாவுக்குள் எழுந்து பரவிக் கொண்டிருந்த பதற்றத்தைத் தணித்தன.

“இப்ப ஒரு பதினைஞ்சு நாட்களுக்கு முந்தித்தானே இதேமாதிரி ஆரவாரப்பட்டு, புதுத்திட்டமொண்டு ஆரம்பிச்சு உங்களின்ரை பொறுப்பிலை தந்தவை. பிறகு நாலு நாட்கள் விடுமுறை நாட்களாய் வந்திருக்கவேணும். அதைவிட இண்டையோடை ஏழு நாட்கள் இப்பிடி அடிக்கல் நாட்டுவிழா, அந்தத்தொடக்க விழா, இந்தத் திறப்புவிழா எண்டு போகுது, நீங்கள் அதிலை அக்கறை காட்டுறதாயும் தெரியேல்லை திட்டமென்ன மட்டமாகுதோ?”

“ஓமப்பா. நேற்று நானும் அதைப்பற்றித்தான் சீ.ஓ.வோடை கதைச்சனான். அவர் இந்தத் தேர்தல் முடியுமட்டுந்தான் இந்த விழாக்கள் அடிக்கடி நடக்கும். பிறகு எங்கடை வேலையை ஒழுங்காய்ப் பார்க்கலாமெண்டு சொன்னவர்”

“தேர்தல் மட்டுமில்லை. யாழ்ப்பாணம் பார்க்கிறதற்குக்கும் இப்பிடி ஒவ்வொண்டைத் தொடக்கி அதுக்கு வாற சாட்டிலை வருகினம். நாடு நலம்பெற வந்தமாதிரிப் பேசுவினம்”

“எங்கடை திட்டத் தொடக்கவிழா விலை எல்லாரும் மேடையிலை நிண்டு கதைச்சதைப் பார்த்தனீர் தானே. அதைப் பொறுப்பெடுத்த எனக்கும் அவையள்



பேசினதைக் கேட்க, ஏதேதோ செய்ய வேண்டுமென்ற கற்பனைகள் ஏற்பட்டுது. இப்ப போற போக்கிலை எல்லாம் ஓய்ஞ்சு போச்சுது.”

“அப்பிடிப் போயிடாதேங்கோ. அது ஒரு நல்ல திட்டமப்பா”

கூறிக் கொண்டே இரண்டு இடியப் பத்தை எழுத்துவைத்தாள் கௌசல்யா.

“என்றை உற்சாகமெல்லாம் இப்பிடிக்குறையிறது ஒருபுறமிருக்க சிலபேர் ஏனோதானோவெண்டு வேலை செய்யிறது மற்றொரு பிரச்சினை”

“ஓமோம். வாங்குற சம்பளத்துக்காக வாவது வேலைசெய்ய வேண்டுமென்கூட யோசிக்காமல், தங்கடை சொந்த அலுவல் பார்த்துத் திரியிறவை இருக்குமட்டும் எங்கடை நாடு உருப்படாது. நான் சோத்தைப் பார்த்திட்டு வாறன். தேவையானதை எடுத்துப்போட்டுச் சாப்பிடுங்கோ”

கௌசல்யா அடுப்படியை நோக்கி விரைந்தாள்.

“எனக்கு எல்லாம் போதும். நேரம் போட்டுது” என அவசரமாக உணவை அள்ளி விழுங்கிவிட்டு கண்ணதாசன் இருக்கையிலிருந்து எழும்பவும் மகன் சங்கர் குளிப்பதற்கு ஆயத்தமாகச் செல்வது கண்ணிற்படுகிறது.

“ஆசிரியருடைய சொல்லுக்கேட்டுக் கூழல் மாசடைவதைத் தடுக்கவெண்டு மரக்கண்டு நட்டது நல்லது. ஆனால் தண்ணீரில்லாமல் அது வளருமே?”

கைகழுவுப் போகும் போதே மகனிடம் ஒரு கேள்வியையும் கேட்டுக் கொண்டு சென்றான் அவன்.

“எனக்கு நேரமில்லையப்பா, பின்னேரமும் ரியூஷனிக்கு. நாளைக்குத் தண்ணி ஊத்துறன்”

“அது வாடிவதங்கினபிறகு வளராது சங்கர்”

அப்பாவின் காரமான குரலைக் கேட்டுத் தயங்கிநின்ற சங்கர், கண்ணதாசன் அவசரமாகப் புறப்படவே குளிப்பதற்கு விரைந்தான்.

கண்ணதாசன் வந்திறங்கிய போது, முன்னரே வந்திருந்தவர்கள் விழாவிற்சொன ஒழுங்குகளைச் செய்வதில் மிக மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தனர்.

தற்காலிகமாகத் தகரக் கொட்டகையொன்று போடப்பட்டிருந்தது. இருவர், அங்கே கதிரைகளை வருவோர் இருக்கக்கூடியதாக ஒழுங்காக அடுக்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

இராசேந்திரம் மேசையொன்றிற்கு விரிப்பிட்டு, விழாவிற்கு வருவோரை வரவேற்க நிறைகுடம் வைப்பதற்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தான். கண்ணதாசனும் அவனுக்கு உதவுவதற்குச் சென்றான். குமாரலிங்கமும் வாழையிலை மாவிலைகளுடன் வந்து சேர்ந்தான்.

கண்தாசன் மஞ்சள் மாவையெடுத்து நீர்விட்டுக் குழைத்துப் பிள்ளையார் பிடிக்க ஆரம்பித்தான். அதன் மேல் அறுகம்புல்லை அழகாகச் சொருகி, மேசைமேல் வைக்கப்பட்டிருந்த தலைவாழையின் தலைப்பில் பக்குவமாக வைத்து பயபக்தியுடன் பூவும் வைத்தான்.

“முந்திச் சாணத்திலைதான் பிள்ளையார் பிடிக்கிறவை. இப்ப வீடுகளிலை கூடச் சாணம் கிடைக்காததாலை மஞ்சள் மாவிலைதான் பிடிக்கினம்”

குடத்திலே நீர்நிரப்பி, மேலே மாவிலைகள், தேங்காயையும் வைத்து நிறைகுடத்தைத் தயாராக்கிக் கொண்டே குமாரலிங்கம் கூறினான்.

வாழையிலையில் பச்சரிசியைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்த கண்ணதாசன் “பிள்ளையார் பிடிச்சு வைக்கிறது ஒரு தடையுமில்லாமல் காரியம் நிறைவேற வேணும் எண்டதுக்காகத்தான்” எனக்கூறினான்.

“உங்களுக்குத் தெரியுமே. இந்த இடத்திலை முந்தியுமொருக்கால் கட்டிடம் போட ஆயத்தங்கள் செய்தனான்”

இராசேந்திரன் கூற இவர்களிருவரும் ஆச்சரியத்துடன் அவனைப் பார்த்தார்கள்.

“என்னத்துக்கு அத்திவாரம் போட்டவை?”

“இதே கட்டிடத்துக்குத் தாளெண்டு நினைக்கிறன்”

வாழைப் பழச்சீப்பைக் கழுவி பழங்களின் அடிப் பகுதியைக் கத்தியால் வெட்டியபடி கூறிய இராசேந்திரன், அவர்களது திகைப்பைச் சிறிது நேரம் கவனித்துவிட்டு “பிள்ளையார் பிடிச்சு வைச்சுக் கும்பிடாமல் விட்டிடினம் போலை. அதுதான் கட்டிடம் எழும்பேல்லை” என்றான்.

அந்த இடம் அவர்களது அலுவலகம் கட்டுவதற்காக என ஒதுக்கப்பட்டு சுமார் பதினைந்து வருடங்களிருக்கலாமெனக் கூறுகிறார்கள். இதுவரை அது கவனிப்பாரற்றுக் கிடக்கிறது. ஆனால் அதில் அத்திவாரம் போட்ட கதை புதிதாகவிருந்தது.

இராசேந்திரன் விடயங்களைச் சரிவரப் புரிந்து கொள்வதற்குச் சிரமப்படுபவன் என்பது பணியகத்திலுள்ள அனைவரதும் அபிப்பிராயம்.

நிறைகுடத்திற்கு மலர்களை வைத்துக் கொண்டிருந்த கண்ணதாசன் அதன் இருபுறமிருந்த



குத்துவிளக்கு களுக்குத் திரியிட்டுக் கொண்டிருந்த குமாரலிங்கத்தைப் பார்த்து அவநம்பிக்கை தெரியச் சிரித்தான்.

“இந்த முறை கட்டிடம் நல்லாய் எழும்பும்”

நிறைகுடத்தின் முன் வாழைப் பழத்தையும் வெற்றிலை பாக்கையும் அழகுற வைத்தவாறு இராசேந்திரன் சொன்னான்.

“ஒரு நாளைக்குச் சராசரி மூண்டு நாலு அத்திவாரங்கள் இவ்வளவு ஆரவாரத்தோடே போடப்படுகுது”

“தேவைதானே”

“ஓ. தேவைதான். அதோடை சல்லியும் தேவைதான். அதுமட்டுமில்லை எங்கடை ஆக்களும் ஏனோதானோ எண்டிருப்பினம். எங்களுக்குத் தேவை. எங்கடை சனத்துக்குத் தேவையெண்டு நினைக்கிறேல்லை. கூலிக்கு மாரடக்கிற ஆக்கள்தான் கனபேர்.

குமாரலிங்கம் கூறிக்கொண்டிருக்க, தன் பொறுப்பில் விடப்பட்ட திட்டம் கண்ண தாசனின் நினைவில் மின்னலிட்டுச் சிரித்தது.

“அத்திவாரம் போடாமல் கட்டிடத் திறப்புவிழாக்கள் செய்யவேண்டுமெண்டு சொல்லுறியள்.”

“அதுகளும் முயற்சியில்லாட்டால் தொடராது. வைத்தியசாலையைக் கட்டினால் மட்டும் போதுமே? வேலை செய்ய, அதுவும் அர்ப்பணிப்போடே வேலை செய்ய ஆக்கள் வேண்டுமே? எல்லாம் ஆரவாரமாய்த் தொடங்குவினம். பிறகு படுத்துத் தூங்கறது ஒருதரின்ரை கண்ணிலும் படாது.

“அத்திவாரம் போட்ட விவரங்கள் எழுதி, ஒருகல் திரை நீக்கம் செய்யிறவை யெல்லோ? அதைக் காணேல்லை”

இராசேந்திரன் இடைமறித்துக் கேட்டான்

“அது திறப்புவிழாவுக்குத்தான் செய்யிறவை” கண்ணதாசன் மறுதலித்தான்.

“முந்தி அப்பிடையொண்டு செய்தவை”

இராசேந்திரன் உறுதியாகக் கூறினான்.

“பேரை நிலைநாட்ட வேண்டுமெண்டால் எந்த வேலைக்கும் கல்வெட்டு மாதிரியொண்டு வைக்கலாம்.

இது குமாரலிங்கத்தின் தீர்ப்பு.

அத்திவாரமிடும் இடத்தைச் சிலர் ஒழுங்கு செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“இனி நீங்கள் இந்த வேலைகளைப் பாருங்கோ. நான் அத்திவாரம் போடுற இடத்துக்குப் போறன்”

ருருத்துத் தென்னோலையில் செய்து கட்டாகக் கிடந்த தோரணங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு கண்ணதாசன். புறப்பட்டான் சுற்றிவரத் தோரணங்களைத் தூக்கும் வேலையைத் தொடங்க அவன் எண்ணினான்.

“இதிலை ஒரு கல்லுக்கிடக்குது சேர். என்ன செய்ய?”

“கல்லைத் தூக்கி எறியுறதுதானே. அதை என்னடடைச் சொல்லுறீர்.”

“இல்லை சேர். அந்தக் கல்லை வந்து பாருங்கோ” அத்திவாரமிடப்படப்போகும் இடத்தில் நடந்த உரையாடலைக் கேட்டவாறே வந்த கண்ணதாசனையும் அது என்ன கல் என்றறியும் ஆவல் அவ்விடத்திற்கு உந்தித் தள்ளியது.

அங்கே செடிகொடிகள் அகற்றப்பட்டுவிட மறைவிலிருந்து வெளிப்பட்டு அது நின்று கொண்டிருந்தது. அது முன்னொரு போது அந்தக்கட்டித்துக்கான அத்திவாரம் இடப்பட்டது பற்றிய விவரங்கள் பொறிக்கப்பட்ட கல். □□□

## புதிய பயணத்தின் பாடல்

மாறி வந்த காலத்தில்  
மெளனச் சாட்சியாய்  
சத்தங்கள் நிறைத்தபடி  
மீண்டம் கலகலப்பாய்  
நீள்கிறது எம் வீதி  
ஒரு தேசத்திற்குள்ளா  
இருந்தோம்  
நம்ப முடியவில்லை  
புதிய முகங்கள்  
புதிய பொருட்கள்  
புதிய பயணங்கள்

- புலோனியூர். வெள்ளந்தன்

வெடியோசைகள்  
இங்கில்லை ஆனாலும்  
இருபது வருட  
இருண்ட யுகத்தின்  
மன ஓசைகள் மட்டும்  
இன்னும் மாறவில்லை  
அருகருகே எல்லோரும்  
நீன்றாலும்  
மனதில் இன்னமும்  
தூரமும் பாரமும்  
குறையவில்லை...



# கதை கட்டுதல்

சமரபாகு - சீனா.உதயகுமார்

என்னமோ தெரியவில்லை, இன்று

எங்கள் வகுப்பு வலு அமைதியாகவே இருந்தது. அந்த வகுப்பின் மாணவத் தலைவன் நான் தான். பாட வேளையின்படி சிவசோதி சேரின் 'டபிள் பீரியட்' கணித பாடயிருக்கு. எளிய சமன்பாடுகளிலிருந்து பத்துக் கணக்குகள் தருவார். அது ஒரு போட்டிப் பரீட்சை மாதிரி இருக்கும்.

இன்று வழமையிலும் பார்க்க ஐந்தாறு பிள்ளைகளால் வகுப்பு மெலிந்திருந்தது. ஆனாலும் சாந்தன் சமூகம் தந்துள்ளான். அவன் கட்டாயம் வந்துதான் ஆக வேண்டும்.

சாந்தனின் அப்பாவும் சிவசோதி சேரும் நெருங்கிய நண்பர்கள். அந்த ஊரின் வாசிக சாலை மற்றும் கோயில் சார்ந்த எந்தவொரு அலுவலாக இருந்தாலும் இவர்கள் இருவரினதும் பங்கு இணைந்தே இருக்கும்.

இன்று இந்தப் பரீட்சைக்கு வராது விட்டிருந்தால் தன் தகப்பனால் அவன் எப்படித் தண்டிக்கப்படுவான் என்ற விடயம் பற்றி யாரும் அறியாததல்ல.

வழமையாக பாடசாலைக்கு என்னுடனே வருவான். இருவரும் நடந்துதான் பாட சாலைக்குப் போவோம். சாந்தன் வலு முசுப் பாத்தியான நண்பன். எவருக்கும் தீங்கு வராத முசுப்பாத்திக் கதைகள் சொல்லி எங்கள் எல்லோரையும் சிரிக்க வைத்துக் கொண்டிருப்பான்.

நாங்கள் போகும் வழி என்பது அடர்த்தியான பனை மரங்கள் நிறைந்த காணிகள். மாமரம், புளியமரம், வேப்ப மரம் என வேறு மரங்களும் நிற்கும். அந்த மரங்கள் மேலே அணில்கள் ஓடி விளையாடும். சில அணில்கள் மரத்தில் இருந்துகொண்டே வாலைக் கிளப்பிக் கிளப்பிக் கீச்சீட்டுக்கொண்டு இருக்கும். அந்த

நேரம் சாந்தன் தனது புத்தகங்களை என்னிடம் தந்துவிட்டு கீழே குனிந்து குழாங்கற்கள் சிலவற்றை எடுத்து எறிவான். அவை ஓடித் தப்பிவிடும்.

இது போலவே நாயைக் கண்டாலும் கல்லெடுத்து எறிவான். நாய்க்கு கல் பட்டுதோ இல்லையோ அது 'லொள்' என்ற சத்தத்துடன் முன்னங்காலைக் கிளப்பி ஓடிவிடும்.

அந்த நேரம் உதுமாதிரியான சம்பவங்கள் என்பது அவனுக்குகொரு முசுப்பாத்தியான சம்பவமாகவே தோற்றும். "டேய் உப்பிடி ஏண்டா செய்றாய். உது பாவமில்லையா?" என்று நான் சொன்னால் போதும். பிறகு எனக்கும் அவனது சொற்கள் கற்கள் போல் வந்து விழும் அப்பிடிச் சொல்லிவிட்டு அவன் சிரிப்பான். தமாஸ் செய்வான் அதற்குப் பிறகு நானும் சிரிக்கத்தானே வேண்டும்.

இவை எல்லாம் முடித்து, பாடசாலை சென்று வகுப்பில் அமர்ந்துகொண்ட பின்னர்தான் தெரியும் சாந்தனை விட அமைதியான பொடியன் இங்கை இல்லை என்பது. அமைதி என்றால் அப்படியொரு அமைதி.

இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டு பாடசாலையின் வெளி வாசலையே உற்று உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். பாடசாலைப் பிள்ளைகளும் ஆசிரியர்களும் அவசர அவசரமாக உள்ளுளைந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

ஆனாலும் சிவசோதி சேரின் வரவினை மட்டும் உறுதிப்படுத்துவதே சாந்தனின் அவா, அவர் ஒரு நாள் பாடசாலைக்கு வரவில்லையென்றால் போதும், சாந்தனுக்கும் இன்னும் ஒரு சிலரும் வலு ஆனந்தமாய் இருப்பார்கள்.

சிவசோதி சேர் எப்போதும் அவசரத்திலும், அந்தரத்திலுமே வந்து சேருவார். அவர் பாடசாலைக்குள் நுளைவதைக் கண்டால் போதும்.

"வந்திட்டாரடா... சிவசோதி சேர் வந்திட்டாரடா... புளிக்கப் போதடா... 'பக்' எல்லாம் புளிக்கப் போதடா..." என்று ஓரளவு சத்தமாக சாந்தன் சொல்லி விட வகுப்பே 'குபீர்' என்று சிரித்து விடும். அந்த நேரம் சிரிப்படக்க மாட்டாதவனாக நானும் எனக்குள்ளே சிரித்து கொண்டிருப்பேன்.

தேவாரம் பாடி முடிந்ததும். முதல் பாடவேளை ஆரம்பமாகிக் கொண்டிருந்தது. என் வகுப்பில் உள்ள பலர் பதட்டத்துடன் தான் இருந்திருக்க வேண்டும். ஆளை ஆள் உருட்டி உருட்டி மிரளும் விழிகளைப் பார்த்தால் எல்லாம் விழங்கி விடும்.

சிவசோதி சேர் உள்ளே வந்து கொண்டிருக்கிறார். எல்லோரும் எழுந்து நின்று 'குட்மோனிங் சேர்' என்கிறோம்.

பதிலுக்கு சேரும் "குட்மோனிங் பிள்ளையன்" என்கிறார். சாந்தனுக்கு பயம் என்றால் வையித்தைக் கலக்கிற பயம். பரீட்சை முடிந்ததும் "பக்கில" நாலஞ்ச அடி வாங்குவது என்பது அவனுக்குள் உறுதியாகிவிட்டது.

சேர் என்னைக் கூப்பிடுகிறார். வினாத் தாள்களை அவரிடமிருந்து பெற்று எல்லோருக்கும் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். சாந்தன் பேப்பரை வாங்கிக் கொண்டு என்னைப் பார்க்கிறான். ஒருவகையில் அவனைப் பார்த்தால்



பாவமாயும் இருந்தது.

ஏனென்றால் கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு என்ற அந்த மூன்றும் சாந்தனிடம் அந்தக் கணம் இருப்பதைக் நானும் கண்டேன்.

அந்த வகுப்பில் நான்தான் முதல் மாணவன். அதிலும் கணித பாடம் என்றால் எனக்கு ரொம்பவும் பிடிப்பு. விரைவாகவும் தெளிவாகவும் விடை எழுதுவது என்பது ரொம்பவும் கை வந்த கலை எனக்கு.

நான் விடை எழுதி ஆசிரியரிடம் கொப்பி காட்டும் நேரம் சுகந்தி என்னையே பார்க்கிறவள் என்று பொடியள் நக்கல் அடிப்பாங்கள். அந்த நேரம் நான் வெட்கப்பட்டதும் உண்டு.

இப்ப எல்லோரும் பரீட்சை எழுதி நிறைவுறுகிறது. இருபத்தைந்து மாணவர் களிணதும் பேப்பர்களையும் வலு வேகமாக திருத்தி முடிக்கிறார். எனக்கும். சுகந்திக்கும் பத்துக்குப் பத்தும் சரி வேறு சிலருக்கு ஒன்பது எட்டு ஏழு என்று சரி எடுத்து விடுகின்றனர்.

சாந்தன், வேந்தன், நித்தி மூவரும் தான் பாவம், எந்தக் கணக்குமே சரியாகச் செய்து விடவில்லை. விடைத்தாளில் வினாக் கணக்கு எழுதப்பட்டுள்ளதே தவிர விடை எதுவுமே இருந்திருக்கவில்லை.

மூவரும் கரும்பலகை முன்னே நிறுத்தப்பட்டு விசாரிக்கப்படுகின்றனர். கைகளை முன்னுக்குக் கட்டி கரும்பலகையைப் பார்த்து நிற்கும் படி சொல்கிறார் சேர்.

சாந்தனின் கால்கள் உதறிக் கொள் கின்றன. இதை அவன் ஏற்கனவே எதிர் பார்த்திருந்த ஒன்றுதானே!

மளார்... மளார்... என்று மும்மூன்று பிரம்படிகள் விழுகின்றன. ஆ...ஆ...ஊ...ஊ... என்று முழங்கால்களை வளைத்துக் குனிந்து பின் பக்கக் கால் தொடைகளை தடவிக் கொடுத்த வண்ணமே ஓடி வந்து அமர்ந்து விடுகின்றனர்.

இந்தக் காட்சிகண்ட மாணவர்கள் பலர் சிரித்து விடுகின்றனர். எனக்கும் சிரிப்பு வந்ததுதான். ஆனாலும் அந்தச் சிரிப்பினை நான் அடக்கி விட்டேன். "துன்பம் வரும் வேளை சிரியுங்க" என்று வள்ளுவர் சொன்னது இங்கேயும் நல்ல பொருத்தமாகவே இருந்தது.

சிவசோதி சேருக்கு நான்தான் எப்பவும் பிடித்த மாணவன். எங்கள் வகுப்பில் எந்த நிகழ்ச்சியானாலும் என்னையே முதன்மைப் படுத்துவார். முக்கியமான விண்ணப்பம் ஏதும் நிரப்புவதென்றால் என்னைக் கொண்டே நிரப்பிக்

கொள்வார். என்ற கையெழுத்து நல்ல வடிவு.

"கபிலன் இந்தப் படிவத்தை இதைப் போல ஒருக்கால் நிரப்பித்தாங்கோ." அல்லது

"இந்த விளம்பரத்தை 'மாக்கரினால்' பெரிசாக எழுதித் தாங்கோ..."

"ஓம் சேர் எழுதித் தாரன் சேர்..."

படிவம் நிரப்பிவிட்டு அந்தப் படிவத்தை திரும்பப் பார்க்கலாம். அப்படி அழகாயிருக்கும். என் கையெழுத்தால் நிரப்பப்பட்ட படிவம். இதை சிவசோதி சேர் தன் சக ஆசிரியர்களிடம் சொல்லி என்னை விலாசப்படுத்தும் போது எனக்கும் மனதுக்குள் ஒரே பழகமாகத்தானே இருக்கும்.

சிவசோதி சேர் என்னுடன் அன்பாகக் கதைப்பார். என்னுடைய அமைதியான சுபாவத்தையும் என் கெட்டித் தனத்தையும் உயர்வு நவாச்சியாய் எங்கேயும் கதைப்பார்.

"அவன் நல்ல கெட்டிக்காரன். அவன் ரொம்ப நல்லவன். அவன் ஆருக்கும் எந்தத் தீங்கும் செய்ததில்லை. அவன் ஆருக்கும், எப்பவும் எந்த உதவியும் செய்வான்" என்று ஒருவனைப்பற்றி அடிக்கடி கதைத்தால் அப்படியானவர் களுக்குத்தான் நிறைய எதிரிகள் உருவாகுவார்கள் என்று எங்கேயோ படித்த ஞாபகம் எனக்கு வந்தது. கொஞ்சம் எச்சரிக்கையாக நடந்து கொண்டேன்.

சிவசோதி சேர் இப்படிக் கதைக்கும் போதெல்லாம் யோகேந்திரத்திற்குக் கொஞ்சமும் பிடிப்பதில்லைத்தான்.

யோகேந்திரம் சிவசோதி சேரின் மைத்துனர். என் அம்மாவிடம் ஒன்றுவிட்ட சகோதரன். ஆனாலும் நாங்கள் கதைப்பதில்லை. அவன் ஒரு அண்டலன். நஞ்சன் நரியன். என்றுதான் ஊர் சனம் எல்லாருக்கும் தெரியும்.

அவனின் மைத்துனன் றஞ்சனும் என்னோடுதான் படிக்கிறான். அவன் ஓரளவு கெட்டிக்காரன். அமைதியான வனாகவும் இருப்பான். நல்ல பொடியன்.

இப்படித்தான் ஒருமுறை சிவசோதி சேரிடம் யோகேந்திரம் அண்டி விட்டிருந்தான்

"சிவசோதி சேர் பொடியங்களுக்கென்றால் கால், கை என்று பாராமல் அடிப்பாராம்... பெட்டையன் என்றால் அடிக்க மாட்டாராம்." இப்படி நான் கதைத்தது என்று சொல்லியும், இதை தன் மைத்துனன் றஞ்சன் தனக்கு வந்து சொன்னதாகவும் அண்டி விட்டிருந்தான்.

என் சேருக்கு என்னைப்பற்றி நல்லாகவே தெரியும். சேர் இந்த விடயம் பற்றி என்னைக் கூப்பிட்டுக் கதைத்த போது நான் விக்கலெடுத்து அழுது போட்டன். சேரும் என்னை தன் அன்புக் கரங்களால் அணைத்துக்கிறார். அழுவெண்டாம் என்றும் சொல்கிறார்.

"இந்த விடயத்தை இன்றோடு மறந்திடோணும்... வீட்டை போய் அப்பா அம்மாவுக்கு ஒன்றுமே சொல்லக் கூடாது." என்று 'அடவைன்' பண்ணி என்னை என் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

அதற்குப் பிறகு நான் றஞ்சனுடன் கதைப்பதில்லை. ஆனால் றஞ்சன் பாவம். ஏனென்றால் றஞ்சன் அப்பிடிக்க



கதைத்திருக்க மாட்டான். யோகேந்திரம்தான் இப்படி தனக்குள் ஒரு கதையை புனைந்து அதைப் புரளிமாதிரி சொல்லிவிட்டிருப்பான்.

அன்றிலிருந்து யோகேந்திரத்தை எனக்கும் பிடிப்பதில்லை. யோகேந்திரத்தால் எனக்கு எப்போதாவது ஒரு பிரச்சினை வரும் என்று ஆசிரியரும் என்மேல் கவனமாய் இருந்து கொண்டார்.

அதற்குப் பிறகுதான் சேரும் என் மீது ரொம்ப பாசம் இதுவே எனக்கு படிப்பில் மிகப் பெரிய உற்சாகத்தை ஏற்படுத்தி விட்டிருந்தது.

பாடசாலை வகுப்பு முடிந்ததும் பிரத்தியேக வகுப்புக்கென்று சிவசோதி சேர் வீட்டுக்குப் போவோம். அங்கு சேர் எங்களுக்கு ஆங்கில பாடம் மட்டுமே படிப்பிப்பார். விஞ்ஞான பாடத்திற்கு சின்னத்தம்பி சேர் என்று ஒரு வயதானவர் வந்து படிப்பிப்பார். எங்கள் வகுப்புத் தோழி சுகந்தியின் தாய் மாமன் அவர்.

ஒரு நாள் சின்னத்தம்பி சேர் வந்து எங்களுக்கு பாடம் கற்பித்துக் கொண்டிருக்கிறார். வந்த உட்கேயே கேள்விகள் கேட்டு அடி போடத் தொடங்கிவிட்டார். அடி வாங்குவோர் ஊ... ஊ... என்று ஆவெசமாய் கைகளை உதறிக் கொண்டனர்.

ஆசிரியர் என்னைக்கேட்ட கேள்விக்கு நான் பதில் சொல்லி விட்டு இருந்து விட்டேன்.

“உன்னை ஆர் இருக்கச் சொல்லிச் சொன்னது.” காதனைப் பிடித்துத் திருகி இப்படிச் சினந்து கொள்ள, நான் இருக்கையை விட்டு எழுந்துவிட்டேன். எனக்கு மனம் சங்கடத்தில் உழைந்து கொண்டிருந்தது. அது எனக்கு பொல்லாத அவமானமாயும் இருந்தது. இப்படி ஒரு நாளும் எனக்கு நடந்ததில்லை.

தொடர்ந்தும் என்னைச் சினந்து கொண்டே இருந்தார். அழுவேணும் போல் தோன்றிற்று ஒரு மாதிரி அமைதி அடைந்து விட்டேன்.

இப்ப பாடம் படிப்பிக்கத் தொடங்குகிறார். இடையிடையே கற்பித்தலை நிறுத்துகிறார். மாணவர்களைப் பார்த்து பொரிந்து தள்ளுகிறார். அதிலும் என்னைத்தான் அடிக்கடி பார்த்து அதிகம் கதைக்கிறார்.

இன்று இப்படி ஏன் நடந்துகொள்கிறார் என்று, இது வரையில் எவருக்கும் எதுவும் விளங்கவில்லை. சினந்து கொண்டதான் இருக்கிறார்.

பிறகு கடந்தகால வினா என்று சொல்லி

ஏதோ சொல்லுகிறார். பிள்ளைகள் எழுது கிறார்கள். அது கணக்குப் பகுதி என்பதால்

“இந்தக் கணக்கைச் செய்து காட்டுங்கோ...?” என்று சொல்லி வெளியே சென்று விட்டார்.

சிவசோதி சேரும் அப்ப தான் அங்கே வந்தவராக சின்னத்தம்பி சேரிடம் கதையை ஆரம்பித்து விடுகிறார். பின்னர் ஏதோ ஏதோ எல்லாம் நிறையவே உரையாடுகின்றனர்.

இதற்கிடையில் ஒரு சில மாணவர்கள் திரும்பிப் பார்த்து அந்த உரையாடல்களை உற்றுக் கேட்டுவிட எத்தனிக்க நினைக்கையில் சின்னத்தம்பி சேர் மாணவர்களைப் பார்த்து “என்ன பிராக்குப் பாக்கிறது... கணக்கைச் செய்யுங்கோ இதோ வந்திற்றன்...” என்கிறார்.

சின்னத்தம்பி ஆசிரியரின் அந்தக் கட்டளை எல்லோரையும் பாடத்தில் ஒன்றிணையச் செய்து விடுகிறது. சில மாணவர்கள் கணக்கினைச் செய்து கொண்டிருந்தனர். சிலர் கணக்குச் செய்வது போல் பாவனை செய்கின்றனர்.

வேந்தனும், சாந்தனும் எனக்குப் பின்னுக்குத்தான் இருப்பாங்கள். சின்னத்தம்பி சேர் அடித்து விடும் அடியை நினைத்து அவர்கள் இருவரும் சிவனை விட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

என் முதுகினை விரல் ஒன்று மெது மெதுவாக சுரண்டல் செய்வதை உணர்கிறேன். இது சாந்தன் தான். மனதுக்குள் சிரித்து மௌனமாய் இருக்கிறேன். அவனோ “டே... ய்... டே... ய்...” என்று முனங்கலாக சிறு சத்தமிட்டு என்னை அவன் அழைக்க, அவனின் நீண்ட அரையண்டம் தாங்கமாட்டாமல் திரும்பி என்ன என்று கேட்டு விடுகிறேன். நான் சாந்தனைப் பார்க்க, சாந்தனுக்குப் பின்னால் சின்னத்தம்பி சேர். திடுக்குற்றுப் போன நான் படக்கென்று திரும்பிவிட்டேன்.

சேர் பின்னே நிற்பதை சாந்தன் இன்னும் உணரவில்லை. மீண்டும் அவன் தன் விரல்களால் என் முதுகினைச் சொரிந்து கொண்டே “டே... ய்... டே... ய்... உஊர் கொப்பியை எனக்கொருக்கால் தாடா...? சேர் இப்ப வந்து என்னைத் துலைக்கப் போறாடா...?” என்று முனகிக் கொண்டிருந்தான். சாந்தனை நினைத்து நானும் இன்னும் ஒரு சிலரும் சிரித்து விடுகிறோம். சேரும் கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொண்டே இருக்கிறார்.

சாந்தனுக்கு ஓரளவு விசயம் விளங்கியிருக்க வேண்டும். மெதுவாக தன் தலையத் திருப்பி பின்னே பார்த்து விடுகிறான். சேர் சிரித்துக் கொண்டதான் நிற்கிறார். பின்னர் சாந்தனின் கழுத்தினை பிடித்து அவன் தலையை அங்கே, இங்கையெண்டு இரு புறமும் திருப்பி “கேளன் குஞ்சியன் கதையை” என்று தமாசாக சொல்கிறார். பிள்ளைகள் எல்லாரும் சிரிக்கிறார்கள். சாந்தன் சங்கடத்துக்குள் மிதந்துகொண்டிருந்தான்.

“பாருங்கோவன் ஆக்களை! அவசரத்தில படிச்ச கொழுக்கட்டையள் மாதிரி கணக்குச் செய்யுறதை விட்டுவிட்டு கோமாளித்தனம் செய்து கொண்டிருக்கினம்.” நல்லாகவே கடுப்பாகி விட்டார் சின்னத்தம்பிசேர்.

சடாரென அந்த வகுப்பு அமைதியாகி விடுகிறது. நல்ல



விளக்கத்தோடு கணக்குச் செய்து காட்டுகிறார்.

இப்படித்தான் இன்னும் ஒரு நாள் சின்னத்தம்பி சேர் என்னை எழுப்பி விட்டு தாறுமாறாக சினந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

அவரின் அந்தப் பேச்சு ஏன் எதற்கு என்று எதுவுமே விளங்கிவிடவில்லை. என் சக மாணவர்களும் ஏன் என்னத்திற்கு என்று பக்கத்து மாணவர்களைக் தங்கள் விழிகளால் கேட்கின்றனர்.

“வகுப்பில் இருக்கிறதென்றால் ஒழுங்காக இருக்கோலும். தேவையில்லாத கதைகள் கதைக்கிறதென்றால் இங்கை என்ற வகுப்பில் ஆரும் இருக்கப் படாது,” வலு கடுப்பாக என்னை பாத்து எழுப்புகிறார்.

மாணவர்கள் எல்லோரும் என்னையே அவதானிக்கின்றனர். நான் அவமானப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அமுடை விம்மலுடன் முந்திக் கொண்டது. கெட்டியாக அடக்கி விட்டு மனதுக்குள் ஒரு முடிவொன்று எடுத்து விடுகிறேன்.

“இனி இவரின் இந்த வகுப்பிற்கு வாறதில்லையென்று.” வகுப்பு முடிந்து எல்லோரும் வெளியே சென்று கொண்டிருக்கிறம். எவருடனும் கதைத்து விடும் எண்ணம் எனக்கு வரவில்லை.

சிவசோதி சேர் வீட்டுக்குப் போகும் நான் அவரின் ஆங்கில பாடத்தை மட்டுமே கற்றுக்கொள்கிறேன். விஞ்ஞான பாடத்திற்கு நான் இருப்பதில்லை. எழுந்து வீடு வந்துவிடுவேன்.

ஒரு நாள் சிவசோதி சேர் என்னைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டார். “கபில் ஏன் விஞ்ஞான பாடத்திற்கு இருக்கிறேன். எழுந்தெழுந்து ஓடுகிறாய்?”

“எனக்கு அவரிடம் படிக்க விருப்ப மில்லை சேர்”

“ஏன் அவர் படிப்பிக்கிறது விளங்கு தில்லையோ?”

“விளங்குது சேர்”

“அப்ப பின்னே என்ன...?” கொஞ்சமும் பொருத்தப்பாடல்லாமல் என்னைப் பேசுகிறார். கடுமையாகச் சினக்கிறார். அதை என்னால தாங்க முடியல சேர்”

“சரி நான் சின்னத்தம்பி சேரோடு ஒருக்கால் கதைக்கிறேன்.”

சேர் இப்படிச் சொல்லி அடுத்த நாள். சிவசோதி சேர் என்னைக் கூப்பிட்டார். அங்கே சின்னத்தம்பி சேரும் இருக்கிறார். ஏதோ

பொரியதொரு விசாரணைக்கு ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தார்கள். எனக்கெண்டொரு கதிரை. அதில் நான் இருந்து விடுகிறேன். சின்னத்தம்பி சேர் என்னைப் பார்க்கிறார். நான் அவர் பக்கம் பார்க்கவே இல்லை.

சிவசோதி சேர் கபிலனைப் பார்த்து “கபில் உமா ரீச்சர் பின்னுக்கு நிக் குறா, ரீச்சரைக் கூட்டிவாங்க”

நான் எழுந்து சென்று விட்டேன். நான் சென்று ஒரு சில வினாடிகள் கழித்து சிவசோதி சேர் கதையைத் தொடங்குகிறார்.

“கபில் வகுப்பில் ஆரையும் குறையாகக் கதைக்கமாட்டான் சேர்”

“இல்லை... சிவசோதி? உவன் கதைத்திருக்கிறான். றஞ்சன் சொன்னதெண்டு யோகேந்திரம் அண்டைக்குச் சொன்னவன்.” இப்படி சின்னத்தம்பி சேர் சொன்னதும் சிவசோதி சேருக்கு உண்மை விளங்கிவிட்டது.

“யோகேந்திரமே உங்களுக்குச் சொன்னவன்.” என்று சிவசோதி சேர் ஒரு விதமாக இழுத்துக் கொண்டார்.

“பின்னே என்ன. அவன் மச்சான் றஞ்சன் யோகேந்திரத்துக்குச் சொல்லிக்கிடக்கு றஞ்சன் அந்த வகுப்பிலேயே வலு அமைதியான பொடியன்.” சின்னத்தம்பி சேர்.

“ஓம் சேர் றஞ்சன் நல்ல பொடியன்தான். அவனை கூடாதவன் ஆக்கிறது யோகேந்திரம்தான்.”

“என்ன சொல்றியள்.”

“றஞ்சன் சொன்னதெண்டு சொன்னபடியால்தான் கபிலனைக் கூடாதெண்டு நினைச்சுப் போட்டியள். யோகேந்திரம் எனக்கும் சினேகிதம்தான். அவன் எனக்கும் சொந்தம்தான்.

“இப்ப என்ன சொல்ல வாறியள்.”

“சேர் கபிலனும் றஞ்சன் போலவே நல்ல பொடியன். அந்த வகுப்பிலேயே அவன்தான் முதல்தர மாணவன். யோகேந்திரத்துக்கு கபிலன் வீட்டாரோடு ஆத்திரம் போல. அது தான் கபிலனைப் பழிவாங்க யோகேந்திரம் கதை கட்டிக்கொண்டு திரியுறான்.”

இப்படி சிவசோதி சேர் சொன்னதும், சின்னத்தம்பி சேர் அங்கை இங்கையெண்டு பார்த்துவிட்டு சொல்கிறார்

“என்ற தங்கச்சியினர் பெட்டை சுகந்தியும் உந்த வகுப்புத்தானே படிக்கிறாள். சுகந்தியைத் தான் காதலிக்கிறேன் என்றும், அவளும் தன்னை காதலிக்கிறாள் என்றும் கபிலன் சொல்லித்திரியுறாராம். உதுதான் யோகேந்திரம் எனக்குச் சொன்னவன்.”

உமா ரீச்சரை தேடிப் போன நான் “ரீச்சர்! சிவசோதி சேர் வராட்டாம்” என்று சொல்லிவிட்டு வந்திட்டன். சின்னத்தம்பி சேர் சொன்ன அத்தனையும் என் காதில் விழுந்துகொண்டன.

“இல்லை இல்லை! அப்படியொண்டுமில்லை.” சின்னத்தம்பி சேர் சொன்ன வார்த்தைகளை மறுத்து சிவசோதி சேர் கதைக்கிறார்.

நெஞ்சு குமுறின அமுக்கையினை மனதுள் புதைத்தவனாய் அங்கிருந்து வெளியேறுகிறேன் நான். □□□





## மெலிஞ்சி முத்தனின் “வேருலகு”

### ஒரு மதிப்பீடு

க. ரவம்

“வழித்து மொட்டையான  
சவரக்கூட்டில் ஒட்டியிருந்து  
நேற்று, காதலிமுகத்தில் குத்திய  
முடி சொன்னது -  
கழிந்து போகிறது காலம்  
வழிந்து போகிறது வாழ்க்கை என்று.

உடல் பிழிந்து  
நெருப்பு முட்டித் தீனியாக்கி,  
மலமாக்கி,  
அறிவு பொறுக்கி,  
நாச்சுமுற்றி,  
மந்தம் வெளியேற்றி,  
மறுத்து,  
நீண்டு, நீண்டு,  
சுருங்கிச் சுருங்கி,  
நீளும் வாழ்க்கையில் எதனைக் கண்டோம்?  
கனவைத் தவிர!”

இவ்வாறு வெறும் கனவைத் தவிர வாழ்க்கை யில் வேறு எதனைக் கண்டோம் என்று - “பெரு மூச்சோடு” என்ற பெயருடனான - தமது கவிதை ஒன்றில் அன்று அலுத்துக்கொண்ட அதே கவிஞன்தான் - சுமார் ஆறு வருடங்களின் பின்னர், தமது ஆழ்மனக் கனவுகளின் ஒரு கனபரி மாணத்தைத் தொகுத்து “வேருலகு” என்ற பெயரில் ஒரு குறுநாவலாக இன்று வெளியிடுகின்றார்.

விஜயநாதன் யூஜீன் மசனெட் என்கின்ற மெலிஞ்சிமுத்தனின் அடிமனதில் முடங்கிக் கிடக்கும் சோகங்களை வெளியுலகுக்குக் காட்டும் ஒரு கண்ணாடியாக அவரது கனவுகள் இந்த நூலில் காட்சிப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. சொந்த ஊரையும், சொந்த பந்தங்களையும், வாழ்வா தாரங்களையும் பறிகொடுத்து, அவமானப் பெருஞ்சுமையின் கீழ் நசிந்து கிடக்கும் ஒரு கலைஞனின் ஈனசுரமாக அவரது கனவுகள் இந்த நூலில் இசைக்கப்பட்டுள்ளன.

போர் என்பது மானுடம் தோற்றுப் போய் விட்டதற்கான ஓர் அச்சொட்டான அடையாளம்! அதுதான் எங்களை அனாதைகளாக்கியது; அகதிகளாக்கியது; நிர்க்கதியாக்கியது; நிர்வாண மாக்கியது. அப்போரின் கோரமுகத்தின் சுவடு

களாகவே அவரது கனவுகள் இந்த நூலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. அத்துடன் ஈழத்து மனிதர் களின் துயரப் பதிவுகளின் ஒரு வாக்குமூலமான இத்தொகுப்பு, புற உலகுக்குமானதொரு நீதியையும் வேண்டி நிற்பதாக அவர் தமது முன்னுரையில் கூறியிருப்பதும் இங்கு கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

நாவல் இலக்கியம் என்பது ஒரு சமூகத்தின் இயங்குநிலையின் வரலாற்று வடிவமாகும். கதை கூறலுக்கும் மேலாக, சமூக அசைவியக்கத்தின் பன்முகப் பரிமாணங்களையும் இனங்காட்டும் வகையில், குறிப்பிட்ட ஒரு காலகட்ட வரலாற்றுக் காட்சியைத் துல்லியமாக எழுத்தில் வடிப்பதே ஒரு நாவலாசிரியனின் நோக்கம் எனக் கூறுவர். கடந்த 30 ஆண்டுகளைக் கொண்ட வரலாற்றுக்கால கட்டம் ஈழத்தமிழர் சமூகத்தின் இருப்பையும் பண்பாட்டுணர்வுகளையும் கேள்விக்குட்படுத்திய ஒரு காலகட்டமாகும். பௌத்த சிங்கள பேரினவாதத்தின் பாதிப்பினால் எழுந்த ஆயுதப் போராட்டமும் அதனால் விளைந்த வெளிநாட்டுப் புலம்பெயர்வுகளும் இக்காலகட்டத்தில் தமிழ்ச் சமூக அசைவியக்கத்தினைத் துரிதப்படுத்தின.

இந்த அசைவியக்கத்தோடு பின்னிப் பிணைந்த சமூகப் பிரச்சினைகளைச் சித்திரிப் பதற்கென யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஐரோப்பா வுக்கு புலம்பெயர்ந்த சூசை மரியதாசன் எனும் இளைஞனின் அகதி வாழ்க்கையையும் - மன்னார் மாவட்டத்தின் நானாட்டான் பகுதியை அண்டிய அழகிய கிராமமான அரிப்புத்துறை மக்களின் வாழ்க்கையையும் கதைக் களங்களாக ஆசிரியர் தேர்ந்தெடுத்துள்ளார்.

“வெள்ளாட்டு மந்தையில் ஒரு கறுப் பாட்டைச் சுமந்தபடி விமானம் உன்னிப் பறந்தது” எனச் சொல்லி ஆரம்பிக்கும் இவர், “நிலத்தை விட்டுப் பிரியும்போதுதான் மனிதர்களுள்ளிருந்து ஏதோ தூர்ந்து போகின்றதே என்ற உணர்வு எழுகின்றது” என்றும் - “அந்த ஓடைகள், மரங்கள், பாலங்கள், மனிதர்கள்... என்று எல்லா வற்றையுமே இழந்துபோகின்றோம் என்ற ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



சோகம்மூண்டு நெஞ்சை வருத்திக்கொண்டிருக்கின்றது” என்றும் விபரிக்கும்போது ஏற்படுகின்ற மனவலி, ஊரைத் துறந்துவந்த, உறவை இழந்து வந்த எங்கள் எல்லோருக்குமே ஏற்படுகின்றது!

பரிஸ் நகரில் தெரிந்த ஒரேயொரு முகமான பவானி மற்றும் அவளது மாமன் மாமி ஆகியோருடன் தற்காலிகமாகத் தங்கியிருந்த காலத்தில் இடம்பெறும் கசப்பான சம்பவங்களையும் - நிரந்தர வதிவிட உரிமையின்றி நாடு விட்டு நாடு பாயும் முயற்சியின்போது அனுவித்த துன்பங்களையும் தோல்விகளையும் - அவற்றினால் விளைந்த விரக்தியையும் வெறுப்பையும் உணரும்போது, தவிர்க்க முடியாதவாறு ஏனோ தமிழன் செய்த ஊழ்வினையை எண்ணி மனம் ஒருகணம் ஏங்கவே செய்கின்றது!

இந்தக் குறுநாவலின் பெரும்பாகம் முழுவதும் - கடற்கரைக் கிராமமான அந்த அரிப்புத்துறையே தமது உலகமென எண்ணி வாழும் அந்த அப்பாவித் தமிழ் மக்களின் எளிமையான வாழ்வியல் பற்றிப் பேசுகின்றது. பிரதானமாக அக்கிராமத்தின் இயற்கை அழகு பற்றியும் கதை கதையாகச் சொல்கின்றது. அதற்கு ஒரு சின்ன உதாரணம் - “கடல் பல கோணல் மாணல்களின் அழகு. காமத்தையும் கோபத்தையும் ஒருங்கே சேர்த்த திமிறலின் வடிவம். அது தன் கட்டுக்கடங்காத மோகத்தோடு எப்போதும் மண்ணோடு சரசமாடிக் கொண்டிருக்கிறது. அது அலைகளால் மண்ணை அள்ளியள்ளி விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறது. மண் நெகிழ்கிறது; புரள்கிறது; புன்னகைக்கிறது.... கடற்கரை முழுவதும் கேட்டபடி இருக்கிறது ஒரு படுக்கையறையின் முனகற் சத்தம்” ஆமாம், இது ஒரு சின்ன உதாரணம் மட்டும்தான்!

ஆனால் போரென்ற பொல்லாப்போ இடையில் புகுந்து அக்கிராமத்தின் அள்ளிப் பருகத் தூண்டும் அழகையும், கள்ளம் கபடமற்ற குழந்தைத் தனத்தையும் சிதைத்துச் சின்னாபின்னப்படுத்தி விடுகிறது. அதனால் அங்கிருந்த கடவக் குருவிகளும், பூச்சியாடுகளும், வண்ணத்துப் பூச்சிகளும், அகவியபடி பறந்து வரும் அந்த அழகிய மயில் களும், கீரி நின்று பார்த்த பற்றைகளும், காலைக் கடன் கழிக்கக் காவல்காக்கும் ஈச்சமரங்களும், இலை குவிக்கும் பூவரச மரங்களும், பாதைவழி பூத்தபடி காத்திருக்கும் கார்த்திகைப் பூக்களும்... ஏன் அந்த ஆவரசம் மஞ்சள் பித்தப் பூக்களும் கூட போரினால் அனாதரவாய்ப் போயின!

மாமா, கண்மணி மாமி, சசியக்கா, அத்தாம் பிள்ளை, சின்னன், உலுந்தை, சேமாலையண்ணன்,

பெரியம்மா, பெரியையா, பொன்னுக்கிழவி, சந்தியாக்கிழவன் என்று கதைமாந்தர்கள் பலர் இங்கு வந்துபோகின்றனர். இவர்களது தனிப்பட்ட பலங்களும் பலவீனங்களும் கதைக்கு வலுவூட்டுகின்றன. இவர்களுள் எல்லாம் சூசை மரியதாசன் என்ற பெயருடன் இக் கதையைச் சொல்லிப் போகும் கதாசிரியரின் ஆதர்ஷ புருஷனாகாத் திகழ்பவர், சந்தியாக் கிழவர்தான்!

சந்தியாக் கிழவர் பற்றிக் கூறும்போது - “அவர் ஒரு அருபமான புள்ளியில் நின்றுதான் கதைகளைத் தொடங்குவார். தனக்கு உள்ளே இருக்கும் வெளி - வெளியில் வரும்போது, தன்னை ஒருவராலும் காண முடியாது என்பார். ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்குள்ளே இருக்கும் வெளியைக் கண்டால்தான் நம்முள்ளே விரிந்து கிடக்கும் இந்த வெளியின் விந்தைகளை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள முடியுமென்பார்.” என ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். “சந்தியாகர் காணாமற்போன அன்றைக்கு நான் பனங்கூடல் காணியில்தான் இருந்தேன். சோகம் எனது நெஞ்சை நிறைத்திருந்தது. ஆனால் அந்தச் சோகம்தான் எனது பயணத்தின் வாசலாக அமையப்போகிறதென்ற விசயத்தை அந்தக் கணத்தில் நான் உணரவில்லை” என்று இன்னோரிடத்தில் கூறுகின்றார். இவற்றிலிருந்து கிழவர்மீது இவருக்கிருந்த வாஞ்சை புலனாகின்றது. ஆசிரியரின் ஆழ்மனதில் கிளை பரப்பி வியாபித்திருக்கும் அந்த வேருலகின் விந்தைகளைக் கனவுகளாகப் பிரித்து எழுதி வைக்கும் ஆர்வத்தை அவருக்கு ஏற்படுத்தியவர், பிறரால் ஒரு வகைப் பைத்தியம் எனக் கருதப்பட்ட சந்தியாக்கிழவரே தான். பைத்தியத்திற்கும் மேதமைக்கும் இடையே ஒரு மயிரிழைதான் வித்தியாசம் எனக் கூறப்படுவது ஒருவகையில் உண்மைதான் போலும்!

இனி, ஆயுதப் போராட்டம் உக்கிரமாக இடம்பெற்ற காலத்தில் கோரமான படுகொலைகளும் மனிதாபிமானமற்ற தண்டனை விதிப்புக்களும் தங்குதடையின்றி நிறைவேற்றப்பட்டமை வரலாறு. சிப்பாய் ஒருவனைச் சிரச்சேதம் செய்து, ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட, அவனது தலையை வாளியில் தொங்கவிட்ட கொடுமையான காட்சி நெஞ்சை உறைய வைக்கின்றது. இந்தச் சம்பவம் குறித்து மனம் நொந்தபடி - “அந்தச் சிப்பாயும் புனிதன் இல்லைத்தான்.... ஆயினும் அவனுக்கான தண்டனையின் விதம்..? சதைகளைப் பிளந்து, குருதியை வளியவிட்டு, நிரந்தர நீதிக்குப் ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



பசளையாய் இடமுடியுமா?" என்று ஆசிரியர் கேள்வி எழுப்புகின்றார்.

இதேபோலவே ஆடு களவெடுத்ததற்காக போராளிக் குழுவொன்று சிமியோனுக்கு வழங்கிய தண்டனையைப் பார்த்துக் குமுறிப் பொரு முகின்றார் - "இன்னொரு உடலின் உரிக்கப்பட்ட மாமிசம் தன்னுடைய மாமிசத்தில் ஒட்டியிருப்பதை ஏற்றுக் கொள்ளமுடியாது அவன் சிலிர்த்து நடுங்கியபடி நடந்தான். சிலர் அவனைக் கேலி செய்தார்கள். சிலர் முதுகைப் பிடித்துத் தள்ளினார்கள். அவனைச் சுற்றி நடந்த மனிசர்களின் முகத்தில் இரக்க சுபாவங்களைத் தேடி நான் தோற்றுப் போனேன். அந்தக் கணங்களில் நான் கண்ட சிமியோனின் முகம் எனது ஆத்துமாவை உலுக்கியது." எனக் கூறித் தவிப்பது தெரிகிறது.

"கண்மணி மாமி வீட்டு இருட்டறைகளில் புரட்டிப் போடப்பட்ட ஆமைகள் மார்பில் அடித்தபடி, தங்களை விடுவிக் குமாறு ஓலமெழுப்பிக் கொண்டிருந்தன" என்ற சோகாந்தகாரம் செறிந்த செய்தியொன்று இக்கதையில் பலதடவைகள் ஆங்காங்கே ஒலிக்கின்றது. "நீதியின் பொருட்டாயினும் ஒரு உயிரையேனும் கொல்லும் மனநிலை எனக்கு இல்லை" என்று இந்தக் குறுநாவலின் முகப்பிலேயே அடித்துக்கூறும் இவரது காருண்ய குணம் இக்கதையெங்கும் இவ்வாறாக இழையோடி நிற்கின்றது.

"வேருலகு" என்ற இந்தக் குறுநாவலில் பழங்கதைகளுண்டு, உண்மைக் கதைகளுண்டு, கனவுண்டு, காதலுண்டு, களவுறுவுண்டு, காம முண்டு, களிப்புண்டு, கவலையுண்டு, தோழமையுண்டு, துரோகமுண்டு, பசியுண்டு, பாசமுண்டு, சாதியுண்டு, சமயச்சடங்குண்டு சாதாரண கிராமம் ஒன்றிற்காணும் சகலதும் இதில் உண்டு. இவற்றை உணர்ந்தறிவுதற்கான பரிச்சயமும் சாதாரணமும் இல்லாவிடத்து இவை கண்ணில் படாமலே போய்விடக்கூடிய ஆபத்தும் இதில் நிறையவே உண்டு. அழகிய கவிதையை ஒத்த உருவகங்களும் படிமங்களும் நிறைந்த இப்படைப்பினை நுகர்வதில் அதிக அவதானம் தேவை. அத்தகைய நுணுக்கமான படைப்புத் திறனைக் கைக்கொண்டே இக்கதை ஒரு கலாசிரிஷ்டியாகப் புனையப்பட்டிருக்கின்றது.

"அவளை என் தங்கையாக வரித்துக் கொண்டதற்கும் ஒரு வலுவான காரணமிருக்கின்றதே" என்று 17ஆம் பக்கத்திலும் - "துரோகிகளை அழிக்க அவள் மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பாளென்று பொன்னுக்கிழவி சொல்லுவாள்" என்று 44ஆம் பக்கத்திலும் - "புரண்டு கிடந்த

ஆமைகள் மட்டும் தம்மார்பில் அடித்தபடி" என்று நூலின் பல இடங்களிலும் - இந்த நூலின் கடைசிப் பக்கத்தில் ஆறேயாறு வரிகள் கொண்ட கடைசிப் பந்தியிலும் - இன்னும் இவை போன்ற பல இடங்களிலும் பூடகமாகச் சொல்லி வைக்கப்பட்டிருக்கும் செய்திகளின் உட்கிடையான அர்த்தங்களைத் தவறவிடக்கூடிய பொழுதுபோக்கு நோக்குடனான இலகு வாசிப்பு, இந்தக் குறுநாவலை புரிந்துகொள்ள உதவப் போவதில்லை.

இவை இந்த நாவலில் உள்ள பல நல்லம்சங்களில் ஒரு சில மட்டுமே!

இதேவேளை, வெறும் புகழ்ச்சியினால் அழிந்துபோய் விடாமல், காத்திரமான ஆக்கபூர்வமான விமர்சனத்தால் பயனடைய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைக் கொண்டவர் மெலிஞ்சி முத்தன் என்பதை நான் நன்கு அறிவேன். அந்த வகையில் இந்த நூல் குறித்த சில குறைபாடுகளையும் இங்கு அவரது கவனத்திற்குக் கொண்டுவரத் தயங்குவேளாயின் நான் எனது ஆய்வுப் பணியிலிருந்து தவிரியவனாகிவிடுவேன்.

முதலாவதாக - எந்த ஒரு கலைப்படைப்பும் அதன் காலத்தைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்பது ஆய்வாளர்களின் பொதுவான எதிர்பார்ப்பு. அத்துடன் அப்படைப்புக்களில் அக்காலத்துக்குரிய பிரச்சினைகள், அவைசார் சம்பவங்கள் மற்றும் அவற்றினால் பாதிக்கப்படும் மக்களின் துயரங்கள் என்பனவும் அதில் இடம்பெறுதல் வேண்டும் என்பதுவும் அத்தகைய ஓர் எதிர்பார்ப்புத்தான்! அதேவேளை எல்லா வகையான சமூக அமைப்பிலும் தலைதூக்கும் சவால்களுக்கும், அநீதிகளுக்கும், அடக்குமுறைகளுக்கும் எதிரான போர்க் குணமும் எழுச்சியும் ஏதோ ஒரு வடிவத்தில் மேலெழுந்து பல்கிப் பெருகி, பயன் விளைவித்தும் வந்துள்ளன என்பதையும் நாம் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். இந்தத் தர்க்கவியல் உண்மையின் அடிப்படையில் ஈழத் தமிழினத்தவர்களது வாழ்வியலின் மாற்றத்துக்கான அடிப்படை அம்சங்களைத் தன்னிலும் இந்தக் குறுநாவல் சுட்டிக்காட்டத் தவறிவிட்டது.

அடுத்து, மெலிஞ்சி முத்தனின் ஆழ்மனத்தின் வெளிப்பாடாகக் கொள்ளப்படக்கூடிய ஒரு தரமான கலைப்படைப்பு இந்த "வேருலகு" என்ற குறுநாவல். இது தரமான வாசகனின் ஆழ்மனத்துடன் உரையாடக்கூடியது. அந்த வகையில் இது ஒரு வெற்றிகரமான படைப்பு என்பதில் சந்தேகம் கிடையாது. ஆனால் புறமனதையும், வெறும் தர்க்கீகத்தையும் மட்டுமே ஒரு படைப்பை ஜீவநதி முன்றாவது ஆண்டு வெள்ளி மலர்



நோக்கித் திறந்து வைக்கும் ஒரு சாதாரண வாசகனை இந்த “வேருலகு” சென்றடையுமா? மொழியைத் தட்டையான ஒற்றைப் பரிமாணம் கொண்ட ஒரு கருவியாக அல்லாமல், பல பரிமாணங்களைக் கொண்ட ஓர் ஊடகமாக உபயோகப்படுத்தியிருக்கும் இந்தப் புதிய முயற்சி, ஒரு சராசரி வாசகனைத் திருப்திப்படுத்துமா? போன்ற அச்சங் கலந்த வினாக்கள் என் மனதில் எழுவதையும் என்னால் தடுக்க முடியவில்லை.

அடுத்து, சொற்சிக்கனத்தை வேண்டிநிற்கும் கவிதையமைப்பில் இக்கதை எழுதப்பட்டமையாலும், இது ஒரு குறுநாவல் என்பதாலும் – இதில் வரும் கண்மணி மாமி, சசியக்கா, சந்தியாக் கிழவர் போன்ற சில முக்கியமான பாத்திரங்களின் குண இயல்புகளைச் சரிவர சித்திரிக்கும் வகையில் அவற்றின் பாத்திரப் பண்புகள் மேலும் வளர்த்தெடுத்துக்கப்படாமல் ஒருவித போதாமைக் குறைபாட்டை தோற்றுவிக்கின்றதோ என எண்ணத்தோன்றுகின்றது.

இருந்தபோதிலும், ஈழத்து – புலம்பெயர் தமிழ் நாவல் இலக்கிய வரலாற்றில் “வேருலகம்” ஒரு புதிய பாய்ச்சலை நிகழ்த்தியிருக்கின்றது என்பதே எனது ஒட்டுமொத்தமான கணிப்பீடு. வன்னிப் பிரதேச மண்வாசனை நாவல்களென்று பாலமனோகரனின் நிலக்கிளி, முல்லைமணியின் மல்லிகைவளம், தாமரைச்செல்வியின் சுமைகள் என்பன விதந்து பேசப்பட்டு வருவன. அவற்றுள் முன்வரிசையில் இடம்பெறுவதற்கான சகல தகுதியும் கொண்டது இந்த வேருலகம் என்பது எனது கருத்து. புலம்பெயர் நாவல்களில் ஷோபா சக்தியின் கொரில்லா ஏற்படுத்திய தாக்கத்தையும் சலசலப்பையும் போன்று, பலராலும் விதந்து பேசப்படுவதற்கான நல்ல பல தகைமைகளைக்கொண்ட ஒரு புதிய முயற்சி இந்த வேருலகம். எனது இந்த முடிவுக்கு ஆதாரமாக, மேலும் ஒரு விடயத்தை இங்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

பலவருடங்களுக்கு முன்னர் இலங்கைக்குச் சென்றிருந்த கி. வா. ஜெகநாதன் “ஈழத்துப் படைப்புக்களுக்கு அடிக் குறிப்பு வேண்டும்” என்று சொன்னாராம். அவரைப் பின்தொடர்ந்து அங்கு சென்றிருந்த பகீரதன் “ஈழத்துப் படைப்புக்கள் 50 வருடங்கள் பின்தங்கி நிற்கின்றன” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளிப் போனாராம். சில வருடங்களுக்கு முன்னர் புலம்பெயர்ந்த ஈழத் தமிழரின் “பனியும் பனையும்” சிறுகதைத் தொகுதியைப் பார்த்த சுஜாதா “ஒருவித புனைத் தமிழில் எழுதியிருக்காங்களே! புரிஞ்சிக்கக் கஷ்டமாயிருக்கே” என்று

சொல்லிக் கவலைப்பட்டாராம்.

இவ்வாறாக தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர்கள் மத்தியில் ஈழத்துப் படைப்புகள் பற்றி ஒரு மலினமான எண்ணம் நிலவிவரும் நிலையில், மெலிஞ்சி முத்தனின் இந்த “வேருலகு” நூலுக்கு முன்னுரை வழங்கியுள்ள இன்றைய தமிழ் நாட்டு முன்னணி எழுத்தாளர்களுள் ஒருவரான எஸ். ராமகிருஷ்ணன் இப்படி எழுதியிருக்கின்றார் –

“கவிதையைப் போலப் படிமங்களும் உருவங்களும் நிரம்பிய அற்புதமான உரைநடை அவருடையது. கனவுகளின் வழியே அவர் சொல்லும் கதை, யுத்தம் உருவாக்கிய மனிதனைப் பற்றிய உண்மையான வெளிப்பாடு... நம்பிக்கை தரும் புதிய படைப்பாளியாக, உரைநடையில் புதிய பாய்ச்சலையும் கவித்துவத்தையும் உருவாக்கும் மெலிஞ்சி முத்தனிடமிருந்து இன்னும் நிறைய கதைகளும் கவிதைகளும் வரவேண்டும். அவரது புதிய எழுத்து அதற்கான தனித்தவத்தையும் நம்பிக்கையையும் நிறையவே தருகிறது.”

இவ்வாறு கூறிய ராமகிருஷ்ணனது நம்பிக்கை ஓர் உண்மையான – நேர்மையான நம்பிக்கையாயிருந்தால், அவருக்கு எங்கள் எல்லோரது சார்பிலும் எனது நன்றி! மெலிஞ்சிமுத்தனுக்கு எனது பாராட்டு!

விமர்சனம் என்ற பெயரில் கதையைக் கூறி, படிப்போரின் சுவையைக் கெடுக்க நான் விரும்பவில்லை. பதிலாக, உங்கள் ஆர்வத்தைத் தூண்டி, இதனைப் படிக்க ஊக்கப்படுத்த வேண்டும் என்பதுவே எனது நோக்கம். அப்பணியை ஓரளவுக் காவது செய்து முடித்திருக்கிறேன் என்ற திருப்தியுடன், முடிவாக –

ஒருகாலிழந்து, மறுகாலுடன் மட்டுமே தத்தித் தத்தி இரை தேடிக்கொண்டிருந்த, பாவம், அந்த ஒற்றைப் புறாவின் கதையைக் கேட்ட பின்னர் – நீண்ட பெருமச்சுடன் யூஜீன் சொல்லிவைத்த – ஒரு மணிக் கவிதையொத்த – அந்த நம்பிக்கை யூட்டும் வரிகளையே உங்களுக்கும் நினைவுட்டி, இதனை முடிக்க விரும்புகிறேன்.

“நாடிழந்து,

அலைந்து களைத்த,

ஈழத் தமிழரின் கால்களாகவே,

உனது கணவின் கால்களை,

நான் காண்கின்றேன்.

மறுபடி

அந்தப் புறாவை நீ கண்டால்,

“உனக்கும் சிறகுகள் உண்டு”

என்று அதனிடம் சொல்லிவிடு!”



# ஒரு வைத்தியரின் நாட்குறிப்பிலிருந்து...

டொக்ரர் எஸ்.குமரன்

வழமைபோல் அந்த பிரத்தியேக வைத்திய சாலைக்கு இரவுக் கடமைக்காகச் சென்றிருந்தேன். அங்கு எனது வருகைக்காக 35வயது மதிக்கத்தக்க கர்ப்பிணித் தாயொருவர் அமர்ந்திருந்தார். அவர் முகத்தில் இனம்புரியாத சோகத்தின் ரேகையை காணக் கூடியதாக இருந்தது.

அவருடன் பேச்சைத் தொடங்கியபோது இது அவரின் மூன்றாம் கர்ப்பம் எனவும், கர்ப்பகாலத்தில் வழமையாக வரும் வாந்தியால் அவர் பாதிப்புற்றுள்ளதையும் அறிந்து கொண்டேன். அப் பெண்மணியின் விருப்பத்திற்கு இணங்க அவரை அந்த வைத்தியசாலையில் அனுமதித்து சிகிச்சையை மேற்கொண்டேன். எனது சிகிச்சை நான் எதிர்பார்த்ததையும் விட வேகமாக வேலை செய்தது. அப் பெண்மணியும் வாந்தியின் கொடும்பிடியில் இருந்து தேறியவராகக் காணப்பட்டார். இருந்தபோதும் அவர் முகத்தில் படர்ந்திருந்த சோக ரேகைகள் இன்னமும் மாறவில்லை. அது அவருக்கு வாந்தியைத் தவிர வேறு கவலைகள் இருப்பதை எனக்கு காட்டியது.

அவருடன் சாதாரணமாக கதைக்கத் தொடங்கினேன். அவரின் மனதில் இருந்த அழுத்தத்தைக் குறைக்க என்னாலான அறிவுரைகளை வழங்கினேன். என் உரையாடலின் இடையில் அப் பெண்மணி என்னிடம் ஓர் உதவி கேட்டார். அத்தகைய உதவியை என்னிடம் எதிர்பார்ப்பார் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை அப்படி அவர் என்னதான் கேட்டிருப்பார் என்று யோசிக்கின்றீர்களா? அந்தக் கருவைக் கலைக்க உதவுமாறு கேட்டார். இல்லையெல் தான் தற்கொலை செய்வதை தவிர வேறு வழியில்லை என்றார். கருவில் உள்ள குழந்தையும் தானும் இந்த சமுதாயத்திற்கு வேண்டாப் பொருட்கள் எனக் கூறி அழுதார். நான் எவ்வளவு ஆறுதல் கூறியும் அவர் சமாதானம் அடையவில்லை. மேற்படி முடிவிற்கான காரணத்தை அவர் கூற மறுத்துவிட்டார்.

நான் அங்கு வந்திருந்த அப் பெண்மணியின் தாயிடம் இதைபற்றி வினாவினேன். அவரின் கூற்று என்னைச் சற்று சிந்திக்க வைத்தது. இப் பெண்மணியின் கணவர் வங்கி ஒன்றில் முகாமையாளராக கடமை புரிகின்றார் எனவும் தன் மனைவி

பிள்ளைகள் மேல் அளவு கடந்த அன்புள்ளவர் எனவும் கூறினார்.

மேற்படி அந் நபர் 3மாதங்களிற்கு முன்னர் ஆண்களிற்கான நிரந்தர கருத்தடையை மேற்கொண்டார் என்று கூறிய தாய் சிறிது கண் கலங்கினார். பெண்ணிற்கு செய்யும் கருத்தடையை விட ஆணிற்கு செய்யும் கருத்தடை முறை இலகுவானது என வைத்தியர் கூறியதாலேயே மேற்படி பெண்ணின் கணவர் கருத்தடையை மேற்கொண்டார்.

கணவர் கருத்தடையை மேற்கொண்ட பின்னர் இப் பெண்மணி மீண்டும் கருத்தரித்ததை கேள்வியுற்ற கணவர். மனைவி மீது சந்தேகம் கொண்டார். ஒருநாள் கணவன் மனைவிக்கு இடையில் காரசாரமாக வாக்குவாதம் நிலவியது. அதனை தொடர்ந்து அவர் வீட்டை விட்டுச் சென்றுவிட்டார். மீண்டும் வீடு திரும்பவில்லை. வேலை செய்யும் வங்கிக்குச் சென்று விசாரித்த போது அவர் வேலைக்கு வருவதில்லை என்று சொன்னார்கள். கடந்த ஒரு கிழமையாக இவர்கள் அந்நபரை தேடிய வண்ணமே உள்ளார்கள்.

அப்பெண்ணின் குடும்ப நிலமை எனக்கு கவலையையும் பரிதாபத்தையும் ஏற்படுத்தியது. தன் மீது சமுதாயத்தால் சுமத்தப்படும் பழியை தாங்க முடியாது தாளாத கவலையில் துவண்டிருந்தார்.

நிரந்தர கருத்தடை சம்பந்தமான தெளிவான அறிவின்மையால் குடும்பமொன்று பிரிந்தது மட்டுமன்றி தற்கொலைக்கும், கருச் சிதைவுக்கும் தூண்டப்பட்ட நிலை மேலும் கவலையைத் தருகின்றது.

நான் அப்பெண்மணிக்கும் தாயாருக்கும் ஆண் ஒருவரின் நிரந்தர கருத்தடைக்குப் பின்பு 3 - 4 மாதம் வரைக்கும் அவரின் துணைவி கருத்தரிக்கச் சாத்திய கூறுகள் உள்ளதெனக் கூறினேன். மேலும், இப் பெண்மணி தன் உயிரை மாய்த்துக் கொண்டால் அவரின் மற்றைய இரு பிள்ளைகளின் நிலை என்னவாகும் என்பதையும் அவர்களுக்குக் கூறினேன். குழந்தை நலமாகப் பிறக்க இடமளிக்கும் படி கூறி குழந்தை பிறந்த பின்னர் இப் பெண்ணின் கணவர்தான் அக்



குழந்தையின் தந்தை என்பதனை விஞ்ஞான பூர்வமாக நிரூபிக்க முடியும் என்பதனையும் தெரிவித்தேன். மேலும், அப் பெண்ணின் தன்னம்பிக்கை உயரும்படி சில அறிவுரைகளைக் கூறினேன்.

அப் பெண்ணின் கணவருடன் என்னால் தொடர்புகளை மேற்கொள்ள முடியவில்லை. அன்று முழு நாளும் வைத்தியசாலையில் தங்கிய பெண்மணி சற்று மனம் தேறியவராக வைத்தியசாலையில் இருந்து வீடு சென்றார். அப் பெண்ணிற்கு குடும்ப நல ஆலோசகர் ஒருவர் உடைய தொலைபேசி எண்ணையும், என் தொலைபேசி எண்ணையும் வழங்கி தொடர்ந்தும் ஆலோசனைகள் பெறுமாறு பணித்தேன். அப் பெண்ணின் பிரதேசத்திற்குப் பொறுப்பான மருத்துவமாதிற்கு இவ் விடயங்கள் தொடர்பாக தெளிவுபடுத்தி அவரைக் கண்காணிக்குமாறு கூறினேன். சிறிது நாட்களின் பின்னர் அம் மருத்துவமாதின் தகவலுக்கு இணங்க நான் அறிந்து கொண்டது, அப்பெண்மணி யாருக்கும்

சொல்லாமல் வேறு கிராமத்துக்கு சென்றுவிட்டார். என்பதையே.

இன்றுவரை அப்பெண்மணியின் குடும்பம் என்ன ஆனது என்பது பற்றி ஒன்றும் எனக்குத் தெரிய வரவில்லை. பெரும்பாலான குடும்பங்களில் கணவன் - மனைவி இடையே ஏற்படும் விரிசல்களுக்கு காரணம் அவர்கள் பொறுமையாக ஒருவரோடொருவர் கலந்து பேசாமையே தான் என்பது எனக்கு புரிகிறது. ஆனால், இவர்களுக்கு எப்படி விளங்கவைப்பது. குடும்பவைத்தியரிடமாவது ஆலோசனை பெறலாம். தேவை ஏற்படின் குடும்ப நல ஆலோசகரை அணுகலாம். கல்வி அறிவு பெற்றவர்களிடமே குடும்பநலம் பற்றிய அறியாமையே உள்ளபோது, கல்வியறிவு குறைந்த சமூகத்தவர்கள் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

சனசமூக நிலையங்கள், பொதுவான சமூக நிறுவனங்கள் குடும்பநல ஆலோசகர்களை அழைத்து இது போன்ற பொதுவான சுகாதார விடயங்கள் குறித்துக் கலந்துரையாடலாமே. □

## வதிவிடங்களில் வாழ்விடுங்கள்

செல்விழுந்து சிதறிய எங்கள் வீடு  
அத்திவாரத்துடன்  
அழுது கொண்டிருக்கிறது.  
பாதச்சுவடுகள் பதிந்த வாசலெங்கும்  
முட்புதர்கள் முளைத்துள்ளன.  
வளவெங்கும் செழுமையூட்டிய கிணறு  
பாழடைந்துள்ளது எங்கள் வாழ்வைப் போல  
வசந்த காலம் வந்த போது  
மரங்கள் யாவும் பூத்துச்சிரிக்கிறது  
இங்கு வாழ்ந்தவர்களை விடத்  
தாங்கள் இன்பமுடன் வாழ்வதாக  
போர் மேகம் பொழிந்த  
நெருப்பு மழை தாங்கிய  
மரஞ்செடி கொடிகள் யாவும்  
மகிழ்ச்சியுடன் துளிர்ந்துள்ளன.

இராட்சத இரும்புப்பறவையிட்ட  
குண்டு முட்டைகள் சிதறிய சத்தத்தால்  
எங்கோ பறந்து சென்ற காகங்கள்  
மீண்டும் வந்து கூடுகட்டி வாழ்கின்றன  
குஞ்சுகளுடன் குதுகலமாக  
எங்கள் வீட்டுக்குப் பின்னால் உள்ள  
வேப்பமரக்கிளைகளில்  
கலகலப்பாகக்கதைத்துக் கொள்கின்றன.

அதிகாலையில்  
எங்களைத் துயிலெழுப்பிய  
அஞ்சுகப் பறவைகள் இன்று  
தென்னங்கீற்றுக்களில் சுதந்திரமாக  
தெம்மாங்கு பாடுகின்றன.  
நாங்கள் மட்டும்  
யாருக்கோ சொந்தமான  
சுகாராவை நினைவூட்டும்  
பாலைவனப் பகுதியொன்றில்  
அடைக்கப்பட்டோம்  
ஆடுமாடுகளைப் போல

எங்கள் உள்ளத்து வெப்பத்தையும்  
மிச்சுகின்ற தகரக் கொட்டிலில்  
ஏதிலிகள் என்ற பட்டத்துடன்  
முகவரியைத் தேடுகின்றோம்  
பறவை மிருகங்கள் கூட  
தாங்கள் விரும்பிய உணவைத்  
தேடி உண்கின்றன.  
நாங்களோ பசிப்பிணிக்கு  
குளிசைகளாக கோதுமைமாவையும்  
கோதுடைக்காப் பருப்பையும்  
அவித்து விழுங்குகின்றோம் - எங்கள்  
வதிவிடங்களில் வாழ முடியாதவர்களாக.

தமிழ்நாடு



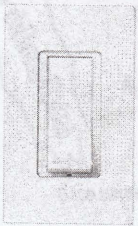
# R.V.ELECTRICALS

வீட்டு மின் இணைப்பு மின்சாரப்  
பொருட்கள்,  
மோட்டர், P.V.C குழாய்கள் -  
விற்பனையாளர்  
கிறைண்டர், குக்கர்

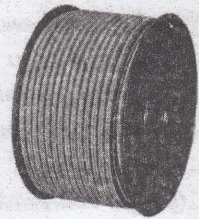


பின்வரும் சேவைகள் எம்மால்  
மேற்கொள்ளப்படும்.

- \* வீடுகளுக்கு மின் இணைப்புகள் செய்து  
கொடுக்கப்படும்.
- \* வீடுகளுக்கு மோட்டார் இணைப்புகள்  
செய்து கொடுக்கப்படும்.



கொடிகாமம் வீதி,  
நெல்லியடி.

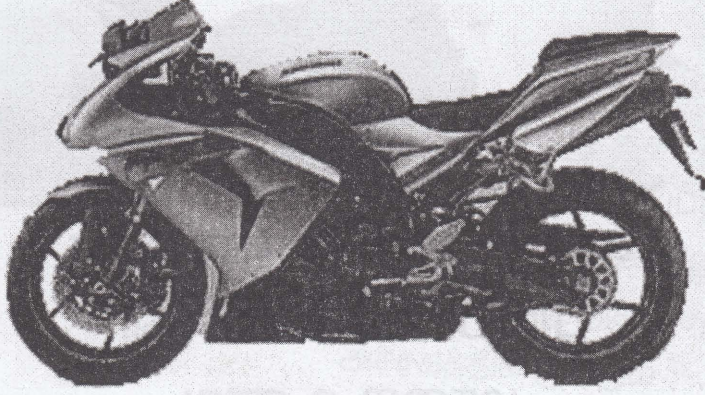




வகலாணை "சான்றுவஜாது"

# ஜெயா மோட்டர்ஸ்

வகுக்குகிவாடு



காண & காண

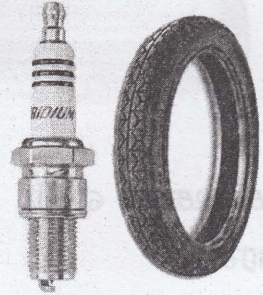
மோட்டார் சைக்கிள்,  
வாகன உதிரிப்பாகங்கள்  
விற்பனையாளரும்,

முகவரும்



கொடிகாம வீதி,  
நெல்லியடி.

0776212753





# “தாஜ்மஹால்” உணவகம்

காலை 6.30 முதல் இரவு 9.30 வரை  
திறந்திருக்கும்.



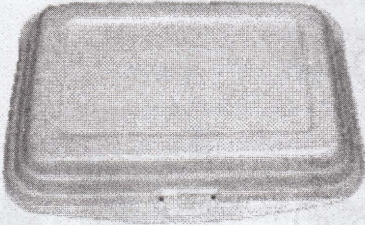
காலை உணவு வகைகள்

பிரியாணி வகைகள்

மாலை உணவு

மதிய உணவு

சகல விதமான உணவு வகைகளையும்  
பெற்றுக் கொள்ள நாடவேண்டிய ஒரே இடம்  
ஓடர்களும் குறித்த நேரத்தில் செய்து தரப்படும்.



கொடிகாம வீதி,  
அரசடி,  
கரவெட்டி.

தொலைபேசி இலக்கம்  
021 4902943

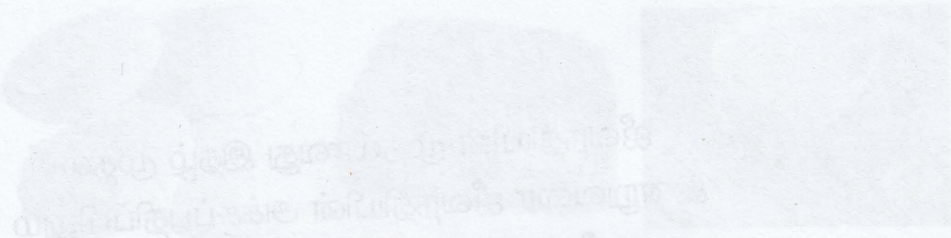


ஜீவநதியின் முதலாவது இதழ் முதல்  
இன்றுவரை ஜீவநதியின் அச்சுப்பதிப்பிலும்  
ஜீவநதியின் வெளியீடுகளிலும்  
எம் உடன் என்றும் துணை நிற்கும் சதாபொன்ஸ்  
அச்சகத்தினருக்கும்  
மு.சுந்தரலிங்கம் *J.P* அவர்களுக்கும்  
த.சுதாறஞ்சினி அவர்களுக்கும்  
எம் நன்றிகள்.

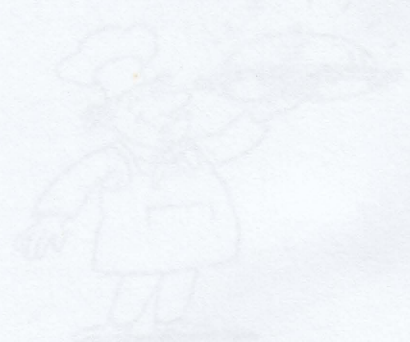


# “தூஜம்ஹால்” உணவகம்

காலை 6.30 முதல் இரவு 9.30 வரை  
திறந்திருக்கும்.



உணவுப் பற்றி தூஜம்ஹால் உணவகம்  
வாழ்க்கையின் மகிழ்ச்சியை உணர்த்தும்  
வாழ்க்கையின் மகிழ்ச்சியை உணர்த்தும்  
வாழ்க்கையின் மகிழ்ச்சியை உணர்த்தும்  
வாழ்க்கையின் மகிழ்ச்சியை உணர்த்தும்  
வாழ்க்கையின் மகிழ்ச்சியை உணர்த்தும்  
வாழ்க்கையின் மகிழ்ச்சியை உணர்த்தும்  
வாழ்க்கையின் மகிழ்ச்சியை உணர்த்தும்  
வாழ்க்கையின் மகிழ்ச்சியை உணர்த்தும்  
வாழ்க்கையின் மகிழ்ச்சியை உணர்த்தும்



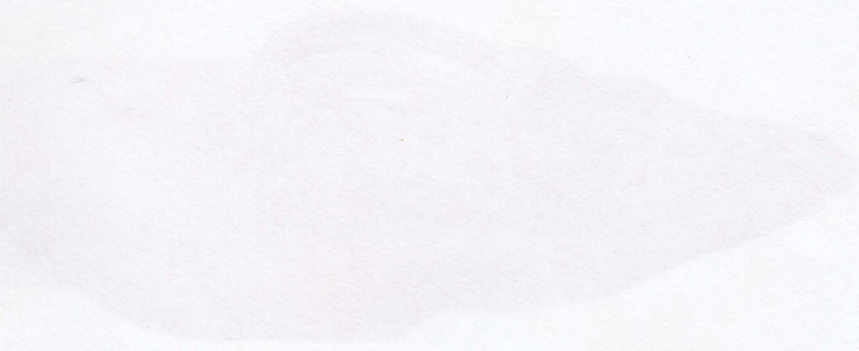
தொடர்பு  
என்பது  
என்பது

தொடர்பு  
என்பது



காமர்ஷல் வங்கியின்

வாரியம் கடன்  
அடகுச்சேவை



தமிழ்நாடு முகல் குறைந்த வட்டி

தமிழ்நாடு முகல் குறைந்த வட்டி  
கடன் மேலதிகப்பற்று செல்  
குறைந்த இரகசியத் தன்மை  
மாநகராள் உருத்  
குறைந்த வட்டி வீதம்



Commercial Bank

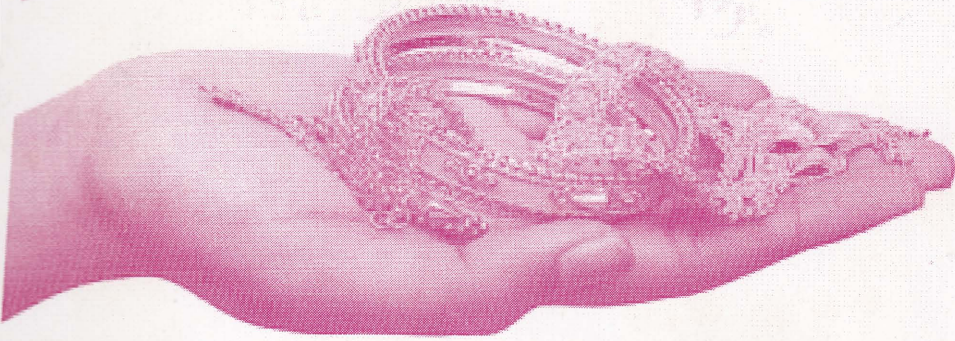






கொயர்ஷல் வங்கியின்

பொற்கடன்  
அடகுச்சேவை



அக்கடியா முதல் குறைந்த வட்டி

தங்க ஆபரணத்திற்கு அக்கடியா முதல்  
வங்கி மேலதிகப்பற்று வசதி  
உயர்ந்த இரகசியத் தன்மை  
பாதுகாப்பு உறுதி  
குறைந்த வட்டி வீதம்



COMMERCIAL BANK



# DMMI

ஸ்ரான்லி வீதி,  
யாழ்ப்பாணம்.

ISBN 2012-7707



இச் சஞ்சிகை கலையகம் வெளியீட்டு உரிமையாளர் கலாநிதி த.கலாமணி அவர்களால் சதாபொன்ஸ் நிறுவனத்தில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.